

Tubirii de poveste

CHRISTINA
DODD

Bestseller
tradus în
25
limbi

CHRISTINA
DODD
*Dragoste
și abandon*

Capitolul 1

Anglia, 1840

Lady Charlotte Dalrumple, domnișoara Pamela Lockhart și domnișoara Hannah Setterington s[^]au săturată până în gât ca strădaniile lor încununată de succes să fie răsplătite prin concediere vă invită să vizitați **Distinsa Academie de Guvernante** născută din hotărârea lor de a prelua controlul asupra propriilor vieți, oferindu-vă cele mai bune servicii în materie de guvernante, însoțitoare și instructoare pentru a îndeplini toate cerințele dumneavoastră.
La dispoziția înaltei societăți de la 1 martie 1840 de ieri.

Anglia, 1839

Adorna, vicontesa Ruskin, privi literele ornate de pe cartea de vizită pe care o ținea între degetele înmănușate, apoi ridică ochii înspre casa înaltă din piatră de var. În lumina razelor umbrite de nori pe care soarele de martie le arunca asupra Londrei, locuința |Orea una respectabilă, chiar dacă puțin cam dărăpănată. Deși cartierul fusese la modă cu treizeci de ani în urmă, pe când Adorna era tânără, multe dintre cele mai bune familii ale Angliei locuiau în continuare pe acea stradă. Informația asta îi dădea speranță. Vârând cartea de vizită în portmoneu, femeia urcă treptele și sună. Ușa se deschise numaidecât. În prag stătea un majordom, unul adevărat, de modă veche, cu perucă pudrată și pantaloni până la genunchi. Acesta o măsură dintr-o singură privire pătrunzătoare. Evaluarea lui conduse la o plecăciune atât de slugarnică, încât îi pârâi corsetul, apoi, cu un accent aproape mai nobil decât cel al tinerei regine Victoria, bărbatul spuse:

- Cu ce vă pot ajuta, doamnă?
- Sunt vicontesa Ruskin.

Judecând după expresia de pe chipul lui, își dădu seama că îi recunoscuse numele, deși nu știa dacă asta se datora averii, relațiilor sau notorietății ei. Nici nu-i păsa. Adorna se obișnuise de mult cu rolul de cea mai frumoasă femeie din Anglia.

Făcând un pas înapoi pentru a-i permite să intre, majordomul adăugă:

-Lady Ruskin, noi, cei de la Distinsa Academie de Guvernante a domnișoarei Setterington, suntem onorați.

Pășind înăuntru, ea îi zâmbi cu aceeași admirație pe care o arăta oricărui bărbat, indiferent de rangul ori de vârsta lui.

- Iar dumneata ești?

O roșeață întunecată porni de sub cravata lui, colorându-i obrazii și fruntea, însă ținuta nu i se schimbă.

-Eu sunt Cusheon, milady.

- Cusheon. Ce nume *adorabil*.

Buzele zbârcite ale bătrânului majordom se curbară foarte puțin.

- Vă mulțumesc, milady.

- Iată și zâmbetul. Știam eu că poți zâmbi.

Adornei îi plăcea să scoată un zâmbet până și de la cea mai mare acritură.

-Cusheon, am venit să discut cu proprietarele acestei instituții.

El pocni din degete, iar un fecior de casă cu părul cârlionțat alergă să primească pălăria și haina doamnei. Adorna șterse cu degetul mare o urmă de murdărie de pe bărbia băiatului.

- Semeni foarte mult cu fiul meu pe când avea vârsta ta, spuse ea. Până și dărele de făină sunt la fel.

-Îl ajutam pe bucătar la copt, zise flăcăul.

-Și Wynter obișnuia să facă asta, răspunse ea, apoi, fără prea mare tragere de inimă, îi îngădui tânărului să plece.

În viața ei avuseseră loc atât de multe schimbări în ultima vreme. Schimbările erau bune, desigur. Bineînțeles că erau bune.

-În momentul de față domnișoara Hannah Settington este într-o întâlnire cu o contesă, zise Cusheon, dar, dacă îmi permiteți, mă duc să văd dacă și-au încheiat discuțiile.

- Mulțumesc. Ar fi cât se poate de bine-venit.

În vreme ce majordomul străbătea demn foaietul, ea începu să studieze interiorul. Deși mesele erau demodate, totul sclipea de curățenie și mirosea a ceară de albine. Impresionant. Foarte bine întreținut. Își permise luxul unei infime relaxări.

Majordomul bătu la o ușă dublă masivă și, auzind răspunsul din interior, intră. Reveni aproape imediat.

-Domnișoara Hannah Settington și contesa și-au încheiat discuțiile. Dacă milady dorește să mă urmeze?

În vreme ce se apropiau de birou, o bătrână cocoșată, bine înfăolită pentru a se apăra de frigul lunii martie, păși în foaiet la brațul unei tinere înalte. Cu o voce ascuțită, contesa spuse:

- Domnișoară Settington, sunt încântată de însoțitoarea pe care mi-ai găsit-o. Te asigur de patronajul meu neîntrerupt.

Aceasta era domnișoara Settington? Speriată, Adorna o cercetă pe tânăra îmbrăcată în haine de finet negru. Nu se așteptase ca proprietara să aibă o vârstă atât de fragedă, însă comportamentul ei degajat îi dovedea experiența în relațiile cu cei arțăgoși și capricioși. Într-adevăr, domnișoara Settington bătu ușor peste degetele înmănușate care o țineau de braț și o lăsă pe contesă în seama lui Cusheon.

-Vă mulțumesc, milady. Suntem mereu nerăbdătoare să fim de ajutor.

Cu un zâmbet și o reverență, se întoarse către Adorna.

-Suntem nerăbdătoare să vă fim de folos și dumneavoastră, milady. Dacă doriți să mă urmați în birou...

57

Vi(ontesa o urmări cu privirea pe bătrâna care șchiopătă pe Ungă ea, apoi păși pe urmele domnișoarei Settington într-o bibliotecă bine pusă la punct. Focul ardea în șemineu, covoarele de Aubusson erau curate, chiar dacă păreau tare uzate, iar rafturile erau pline cu cărți îmbrăcate în coperte din piele unse cu ulei.

- Credeam că îmi sunt cunoscuți toți nobilii din Anglia, spuse Adorna, dar pe acea contesă nu mi-o amintesc.

- Lady Temperly călătorește mult peste hotare, răspunse domnișoara Settingington. De aceea i-a fost greu să-și găsească o însoțitoare. Mulți tineri din ziua de azi vor să stea doar în Anglia.

- Lady Temperly.

Numele îi era familiar.

-Nu, nu cred că am avut vreodată plăcerea s-o întâlnesc.

Deși Adornei i se părea că auzise de curând niște bârfe pe seama ei. Dar n-avea timp să-și bată capul cu bătrâna Lady Temperly. Era prea îngrijorată din cauza propriului zburcământ sufletească.

Domnișoara Settingington îi oferi un scaun așezat în fața unei delicate mese de scris din lemn de nuc, iar vicontesa se așeză comod. Biroul era de modă veche, frumos lucrat și bine întreținut, cu o sticlă pentru cerneală, un cuțitaș și un teanc de pene ascuțite așa cum se cuvine. În vreme ce domnișoara Settingington ocolea masa către scaunul ei, Adorna își lăsă capul într-o parte pentru a citi însemnările. „Marchiza Winokur“, era notat undeva. „Baroneasa Rand“, scria în altă parte. O liniște să afle că nu era prima care apelează la Distinsa Academie de Guvernante.

- Desigur, mă bazez pe discreția dumneavoastră, domnișoară Settingington. Tânăra se așeză pe un scaun delicat și întinse mâna către un dosar gol.

- Bineînțeles, milady.

-Am nevoie de o guvernantă.

Când domnișoara Settingington dădu să vorbească, Adorna ridică mâna.

- Nu orice guvernantă. Mă aflu într-o situație destul de neobișnuită, iar femeia pe care aș angaja-o trebuie să aibă o puternică ținută morală și o hotărâre de neclintit.

-Acea ar fi Lady Charlotte Dalrumple, replică pe loc domnișoara Settingington.

Adorna se uită lung la ea, întrebându-se dacă era netoată.

-Vă îndoiiți de mine, milady, din pricina răspunsului meu aparent nechibzuit, continuă tânăra, dar dacă ar fi să folosesc două expresii pentru a o descrie pe Lady Charlotte Dalrumple, ar fi exact acelea pe care le-ați ales dumneavoastră. Bănuiesc că ați auzit despre ea prin intermediul succesului elevilor săi. În cei nouă ani pe care i-a petrecut ca guvernantă, s-a ocupat de șase elevi incorrigibili și i-a pregătit pentru debut. Cu siguranță ați auzit că tânărul Lord Marchant nu-și dorea decât o viață desfrânată și se împotriva necesității de a-și face plecaciunea în fața reginei?

-O, da! într-adevăr, Adorna auzise povestea și, pentru prima dată în ultimele două săptămâni, speranța i se înfiripă în suflet. Acea a fost Lady Charlotte Dalrumple? Miss Priss¹ cred că îi spunea el guvernantei lui.

- Și celelalte referințe ale ei sunt impecabile. Înmuind o pană în cerneală, domnișoara Settingington caligrafie cu atenție pe un dosar ⁵⁸*Vicontesa Ruskin*. Domnișoara Adler i-a fost elevă, la fel și Lady Cromble.

Firava speranță a Adornei se stinse.

-Lady Charlotte șlefuește tinere domnișoare și tineri gentlemen pentru debuturile lor. Eu... adică... cei pe care îmi doresc să-i educ nu sunt adolescenți.

- Ea nu mai dorește să se limiteze la pregătirea adolescenților.

---

¹ Joc de cuvinte. în lb. engleză, adjectivul *prissy* se traduce prin „pedant” (n.red.)

- De ce?

-E sus. O s-o chemăm la un interviu și o puteți întreba chiar dumneavoastră.

Domnișoara Settrington luă clopoțelul de pe masă și sună. Cusheon își făcu apariția îndată, iar ea îi ceru s-o aducă atât pe Lady Charlotte Dalrumple, cât și ceaiul.

După ce majordomul dispăru, Adorna zâmbi cu mult farmec și cu o curiozitate prost ascunsă.

Cât mai zăbovim, domnișoară Settrington, mi-ați putea povesti cum ați înființat Distinsa Academie de Guvernante.

Vicontesa observă cum tânăra își maschează cu eleganță expresia - să fi fost cumva alarmată? - ridicându-se în picioare.

-Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere, dar ne-am putea așeza mai confortabil câtă vreme așteptăm să ne fie servit ceaiul.

În vreme ce Adorna își alegea un scaun lângă șemineu, domnișoara Settrington potrivi o măsuță între ele.

- E mai agreabil așa, declară ea, apoi se așeză în fața vicontesei. Noi o numim Școala Guvernantelor.

Își încrucieșă mâinile în poală și zâmbi cu atâta satisfacție, încât Adorna se gândi că trebuie să-i fi interpretat greșit tulburarea de mai devreme.

-Este un demers pe care l-am inițiat împreună cu Lady Charlotte Dalrumple și cu domnișoara Pamela Lockhart.

Adorna arătă înspre biroul cu dosare.

-Aveți mulți clienți pentru o afacere atât de nouă.

-Da, toate la un loc am adunat ani de experiență.

Adorna clipi. Domnișoara Settrington nu răspunsese cu adevărat comentariului ei. Totuși, tânăra trecu mai departe:

- Punem la dispoziție guvernante, însoțitoare pentru vârstnici și instructoare de dans, pian și broderie. Pe măsură ce ne vom extinde, ne vom pregăti noi înșine profesorii. În curând, când lumea bună va avea o problemă, se va gândi instinctiv la Școala Guvernantelor.

Ideea părea atât de nouă și totuși atât de logică, încât Adorna se minuna că nimeni nu se mai gândise la asta până acum.

-O asemenea afacere pare dificilă pentru trei femei. Nu v-ați gândit să apelați la un bărbat pentru a vă da o mână de ajutor?

Zâmbetul domnișoarei Settrington păli.

-Toate suntem necăsătorite și știți cum bârfesc oamenii.

Adorna fusese toată viața ținta bârfelor.

-Într-adevăr, știu.

-Mă tem că o asemenea influență masculină ar fi interpretată incorect, continuă domnișoara Settrington. Nu, vom reuși pe cont propriu.

-Îmi amintiți foarte mult de mătușa mea Jane. E o artistă celebră și nu îngăduie clevetirile oamenilor înguști la minte.

Tânăra își netezi fusta.

-În cazul ăsta poate că ne facem griji degeaba.

- O, nu! Demersul dumneavoastră deja a fost interpretat greșit. Prietenele mele au spus numeroase lucruri lipsite de bunăvoință când am primit cartea

dumneavoastră de vizită.

Domnișoara Setterington își îndreptă ochii căprui către Adorna.

- Lipsite de bunăvoință?

Vicontesa își atinse bărbia în timp ce încerca să-și amintească.

-De neconceput, incredibil, absurd, spuneau ele. Își scoase mânușile în așteptarea ceaiului. Dar prietenele mele s-au transformat într-o grămadă de fricoase.

Ochii domnișoarei Setterington străluceau.

-Chiar așa?

-Auzindu-le cum vorbesc acum, nici nu ți-ar veni să crezi că, pe vremuri, și-au udat rochiile și au dansat vals o noapte întreagă. Adorna zâmbi în timp ce își amintea de serile scandaloase ale debutului lor în societate. Drept să vă spun, dacă n-aș fi fost atât de disperată, aș fi procedat așa cum se cuvine și aș fi căutat recomandări pentru o guvernantă în rândul prietenelor mele.

- Mă bucur că n-ați făcut-o, spuse domnișoara Setterington.

Și Adorna se bucura. Nu-și făcea iluzii că cineva, oricât de bun prieten i-ar fi fost, ar fi putut păstra secretul asupra delicatei situații în care se afla.

Domnișoara Setterington o smulse din gândurile ei.

-Iată și ceaiul, adus de Lady Charlotte însăși.

Lady Charlotte Dalrumple. Vicontesei abia dacă îi venea să creadă în timp ce o observa pe tânără cum intră în cameră aducând o tavă grea din argint.

Domnișoara Setterington i-o prezentase pe Lady Charlotte ca având o puternică ținută morală și o hotărâre de neclintit.

Nu părea îndeajuns de robustă încât să aibă vreuna din cele două virtuți. Și ea era la o vârstă fragedă, cu siguranță nu depășise douăzeci și doi de ani, gingașă, cu pieptul voluptuos și o talie pe care un bărbat ar fi putut-o cuprinde între degete. Chipul nu-i putea fi descris decât ca unul dulce, cu buze prea generoase pentru altceva în afara sărutărilor. Părul ei avea o uluitoare nuanță de arămiu ce reflecta sclipirea focului între șuvițe, însă fusese despărțit de o cărare pe mijloc și îndepărtat din preajma feței pentru a fi strâns într-o plasă din ață neagră care îi subjugă cu totul strălucirea. Însă oricât s-ar fi străduit Lady Charlotte să-și reprime sclipirea naturală a pielii, acea gropiță din bărbie îi zădărnicea orice încercare de a părea severă.

Abia după ce tânăra puse pe masă tava plină cu prăjiturile și feluriți biscuiți și își întoarse ochii verzi și reci către Adorna, vicontesa își dădu seama de ce îi fusese recomandată de către domnișoara Setterington.

Lady Charlotte era rece, neatinsă de afecțiunea ori de nevoia umană, și avea să-și facă datoria fără să se lase înduplecată de apelurile la milă sau de cererile de explicații arogante.

Da. Ar putea fi potrivită.

60

- Lady Ruskin, e o plăcere să vă cunosc.

Vocea joasă îi era perfect modulată, iar reverența ei, remarcă Adorna, era ilustrarea precisă a ceea ce ar trebui să fie o reverență. Tânăra rămase dreaptă, așteptând permisiunea vicontesei să se așeze și, în vreme ce îi cerceta silueta țeapănă, Adorna își descoperi latura capricioasă care tânjea s-o lase pe Lady Charlotte să stea în picioare la nesfârșit.

Nu făcu asta, ci întinse palma, așteptând să atingă pielea guvernantei și să

vadă dacă frigiditatea îi ieșea prin pori. Strângerea de mână îi fu fermă și caldă, iar când Adorna o reținu mai mult, atingerea prelungită nu o tulbură.

Puține lucruri o tulburau, bănuie vicontesa.

- Luați loc, Lady Charlotte. Să bem un ceai.

Tânăra se așază, dar cu atâta rigiditate încât Adorna ar fi putut să jure că spinarea ei nu atinsese vreodată spătarul unui scaun. În vreme ce domnișoara Settrington turna în cești, vicontesa începu:

-Domnișoara Settrington mi-a spus că aveți o experiență de nouă ani, și totuși păreți prea tânără ca să fi lucrat atât de multă vreme.

-Mi-am început cariera la șaptesprezece ani. Domnișoara Settrington are la dosar referințele mele pe care le puteți cerceta.

Așadar Lady Charlotte avea douăzeci și șase de ani. Mai matură decât părea, tânără și frumoasă, dar puternică și hotărâtă. Da, da, chiar putea fi potrivită. Adorna continuă:

-Mi s-a spus că dumneavoastră sunteți faimoasa Miss Priss, cea care a pregătit debutante pentru intrarea în societate. Prin urmare, mă întreb dacă ați fi dispusă să vă ocupați de nepoții mei. Robbie are zece ani, iar Leila opt. Dacă preferați să lucrați cu adolescenți...

-Zece și opt ani. Robbie și Leila. Ce nume frumoase! Lady Charlotte zâmbi și, pentru prima dată, Adorna observă o împlânzire a trăsăturilor. Apoi răceala se instalează din nou pe chipul tinerei. Să vă răspund la întrebare, milady: mă obosește felul haotic în care trăiesc. Eu sunt o femeie organizată, disciplinată. Și vreau să duc o viață organizată, disciplinată. De ce trebuie să merg din loc în loc, să-i învăț pe tineri și pe tinere tainele dansului, bunele maniere la masă, arta flirtului și pianul, doar pentru ca succesele răsunătoare să-mi fie răsplătite prin concediere odată ce nu le mai sunt de trebuință? Nu spun că nepoții dumneavoastră nu vor dobândi aceste abilități, milady, ci numai că voi începe să lucrez cu ei mai devreme și voi avea ocazia de a-i învăța și alte lucruri. Cititul, geografia, limbile străine... Însă băiatul va avea un institutor.

- Nu încă.

Adorna primi ceaiul și își mărturisi cea mai mică dintre probleme.

- Nepoții mei și-au petrecut întreaga viață peste hotare.

-Peste hotare? ridică Lady Charlotte din sprâncene.

Vicontesa nu luă în seamă delicata întrebare cu privire la locul precis.

-Mă tem că sunt... sălbatici.

Domnișoara Settrington păru speriată de o asemenea afirmație nedemnă de o bunică, însă Lady Charlotte spuse:

- Sigur că așa sunt. Lipsa unei influențe englezești stabilizatoare trebuie să fi lucrat împotriva lor. Bănuiesc că băiatul, fiind mai mare, e cel mai rău.

-De fapt, nu. Leila e...

61

Adorna se gândi la copila sălbatică și nu-și găsi cuvintele. Lady Charlotte dădu din cap în semn de aprobare.

-În lumea bună, cerințele la adresa unei fete sunt mult mai numeroase, în vreme ce libertățile sunt mult restrânse. Probabil e o rebelă.

Înțelegerea tinerei o uimi pe Adorna, iar femeia începu să înțeleagă de ce Lady Charlotte reușise să împlânzească și să educe atâția tineri sfidători.

- Rebelă. Da. Și furioasă, cred, pentru că și-a părăsit căminul.

- Există ceva ce îi plăcea să facă acolo și ce ar putea face și aici, astfel încât să o ajute să se adapteze?

- Călărea, din câte se pare foarte bine, dar nu pe-o parte și nu ne lasă s-o așezăm în șa fără să se crăcăneze. Zice că e o poziție caraghioasă.

Charlotte își mușcă buza.

- Dar băiatul? Lui ce îi place să facă?

- Îi place să arunce cuțite. Adorna își aranjă fusta. În tapetul meu importat din Franța.

-De ce? întrebă domnișoara Settrington cu un aer cuviincios de consternat.

-Pentru că trandafirii ornamentali reprezintă o țintă potrivită.

Spre marele merit al lui Charlotte, aceasta nu arată nici o tresărire de amuzament.

- Deci e priceput în a mânuși cuțite.

- E extraordinar, zise Adorna cu un aer sumbru. Ca guvernanta a lor, Lady Charlotte, veți avea drept sarcină să le explicați copiilor obiceiurile noastre, să-i ajutați să se adapteze, să-i învățați bunele maniere și, după cum ați spus, cititul și geografia și... Adorna trase aer în piept... totul trebuie făcut repede.

Lady Charlotte luă o gură de ceai, ținând degetul mic ridicat într-un unghi perfect.

-Cât de repede?

-La sfârșitul sezonului voi găzdui o recepție pentru familia regală sereminiană în timpul vizitei oficiale în Anglia, iar copiii cuplului regal vor lua parte la eveniment. Așadar și nepoții mei trebuie să participe.

Ceașca domnișoarei Settrington scoase un clinchet când aceasta o lăsă pe farfuriuță.

-Asta înseamnă peste trei luni.

-Așa e.

Lady Charlotte își așeză și ea ceașca, dar fără clinchet.

- Permiteți-mi să văd dacă am înțeles, Lady Ruskin. Dacă în răstimp de trei luni vă învăț nepoții să se comporte ca niște englezi civilizați, planul dumneavoastră este să mă păstrați ca guvernanta a lor până la debutul Leilei.

- Corect.

-Asta înseamnă zece ani.

-Așa este, dar aceste trei luni vă vor pune, fără îndoială, răbdarea la încercare.

Pe buzele tinerei apăru un foarte vag surâs condescendent.

- Cu tot respectul, Lady Ruskin, cred că sunt capabilă să mă ocup de doi copii mici.

Adorna știa că ar fi trebuit să-i spună și restul. Ar fi trebuit. Dar Lady Charlotte oricum urma să afle foarte curând, iar vicontesa⁶² avea prea multă nevoie de ea și, în plus, zâmbetul trufaș al guvernantei îi stârnise pofta de a i-l șterge de pe chip. Dar Adorna știa cum să-și împace conștiința încărcată și o făcu oferind un salariu uriaș.

În privința asta, domnișoara Settrington își dovedi calitățile cerând o taxă de intermediere care îi tăie răsufarea.

-Asta îmi garantează o discreție totală din partea dumneavoastră? întrebă ea.

-Asta vă garantează totul.

Vicontesa se ridică în picioare, iar cele două femei îi urmară exemplul.

Lady Charlotte, vă voi trimite o trăsură la ora unsprezece. Mergem în Surrey, așa că vom ajunge acolo după-amiaza târziu.

Deși Adorna nu credea că e cu putință, Lady Charlotte deveni și mai țeapănă. Dar nu spuse decât:

-Aștept cu nerăbdare călătoria, milady.

Apoi făcu o reverență în timp ce vizitatoarea se întorcea să plece.

Charlotte și Hannah rămaseră tăcute, ascultând cum pașii vicontesei Ruskin traversează foaierea. Așteptară ca majordomul să-i aducă haina și să o conducă pe ușa din față cu o plecăciune. Chiar și după ce ușa se închise în urma ei, cele două mai zăboviră, dorind să se asigure că femeia plecase cu adevărat. Apoi...

Hannah scoase un strigăt de bucurie. Cuprinzând în brațe spatele țeapăn al lui Charlotte, o făcu să danseze prin încăpere într-un exces de veselie. Charlotte izbucni în râs, un reflex ruginit și prea rar folosit, și o lăsă pe Hannah s-o învârtă de colo-colo.

Din spatele casei, auziră zgomot de pași care aleargă, iar în cameră dădu buzna Lady Temperly. Însă chiar dacă această Lady Temperly purta aceleași haine grele ca mai înainte, își ținea vâlul în mână, iar chipul îi era al unei femei tinere și frumoase.

-Am reușit?

-Am reușit. Am reușit! cântă Hannah.

-A angajat-o pe Charlotte? Va plăti taxa de intermediere?

-Da, Pamela, m-a angajat și o să plătească. Charlotte încă zâmbea. O sută de lire! Hannah nici n-a clipit când i le-a cerut.

Domnișoara Pamela Lockhart își aruncă vâlul în aer și se alătură dansului. Încă sobru și cuviincios, Cusheon intră, iar când tinerele se opriră, cu râsuflarea tăiată, le spuse:

-Dacă domnișoarele sunt gata, aș fi încântat să pregătesc toastul festiv.

-Da, o, mulțumesc, Cusheon!

Ochii căprui ai lui Hannah străluciră în vreme ce bătrânul majordom scutură praful de pe sticla cu brandy, o deschise și le turnă fiecareia câte o măsură ca pentru doamne.

-Te rog să iei și tu un pahar. N-am fi reușit niciodată fără ajutorul tău.

Făcând o plecăciune, Cusheon se supuse.

-Vă mulțumesc, domnișoară, dar știți că eu și bucătarul sperăm din suflet ca afacerea dumneavoastră să reușească. La vârsta noastră ne-ar fi greu să ne găsim un alt loc de muncă.

63

-Vom reuși. Știu asta, zise Pamela.

- Și eu știu, domnișoară.

Cusheon ridică paharul în cinstea lor, apoi sorbi din el și se retrase. Tinerele îl imitară, ridicându-și paharele.

-În cinstea adevăratei Lady Temperly, spuse Hannah. Dumnezeu să-i odihnească-n pace sufletul generos.

-Noroc!

Charlotte luă o înghițitură și se strâmbă.

- Urăsc brandy-ul.

-Tu bea-l oricum, zise Hannah. îți întărește sângele.

Pamela o luă în râs.

-Asta-i o poveste pentru neveste bătrâne, iar tu nu ești nici bătrână, nici nevastă.

Fu rândul lui Hannah să se strâmbe. Privirea lui Charlotte se tulbură când se opri asupra veșmintelor în care se deghizase Pamela. Ridică vălul și îl pipăi.

- Sunteți sigure că artificiuul ăsta a fost necesar?

Dintre cele trei prietene, ea ținuse întotdeauna cel mai mult la sinceritatea absolută. Hannah și Pamela făcură schimb de priviri, apoi se apucară amândouă s-o convingă din nou pe Charlotte că făcuseră ce trebuia.

Începu Pamela:

-Știi că ne-am înțeles în privința asta. Pur și simplu am oferit iluzia succesului pentru a înlătura eventualele neliniști pe care le-ar fi putut avea prima noastră clientă.

-Pornim o nouă afacere și trebuie să reușim, altfel vom pierde casa asta. Hannah arătă în jur. Lady Temperly mi-a lăsat-o mie, dar n-avem nici un ban. Vrei să fii nevoită să o vând din lipsă de fonduri?

-Nu, dar...

-A dat peste noi norocul cel mare.

Hannah o luă pe după umeri pe Charlotte și o conduse către șemineu.

- În casa asta avem un loc în care să pregătim și să le găsim de lucru altor femei care au nevoie de o slujbă. Ca proprietare ale Distinsei Academii de Guvernante, ne transmitem cunoștințele mai departe și ispitim lumea bună să ne plătească taxe de intermediere pentru elevele noastre.

Charlotte se cufundă în scaun.

- Da, dar nu suntem cele care ne pretindem a fi.

- Ba suntem. *Tu* ești Lady Charlotte Dalrumple, cunoscută și drept Miss Priss datorită măiestriei tale în a-i învăța pe adolescenți bunele maniere. *Ea* e domnișoara Hannah Settington, însoți-toarea multumblatei Lady Temperly până la moartea acesteia, cu numai o lună în urmă. Pamela se așeză ca pentru poză. Iar *eu* sunt domnișoara Pamela Lockhart. Sau cel puțin o să fiu, odată ce scap de hainele astea.

Charlotte încă părea să se îndoiască.

-Charlotte, am zece ani de experiență în lucrul cu copiii, continuă Pamela cu sinceritate. Hannah chiar a fost însoți-toarea lui Lady Temperly. Avem calificările necesare pentru a ne duce planul la bun sfârșit.

—Odată ce ne vom angaja noi înșine și vom aduna câteva⁶⁴ taxe, vom putea să ajutăm și alte femei care, asemenea nouă, nu au unde să meargă atunci când li se termină perioada de lucru.

Hannah știa că acesta era argumentul hotărâtor pentru Charlotte. Era argumentul hotărâtor pentru toate trei.

-Cu siguranță că pentru asta a meritat să recurgem la o mică înșelătorie în timpul vizitei lui Lady Ruskin.

-Da. Charlotte își îndreptă umerii. Când afacerea asta va fi pusă pe

picioare, toată lumea va avea de câștigat.

-Așa e. Și fără îndoială ești mândrită pentru că...

Hannah se întrerupse. Dar Pamela nu putea lăsa lucrurile așa.

-De ce?

Luând o înghițitură din mult detestatul brandy, Charlotte spuse:

-Pentru că noul meu post e în Surrey.

-O, nu! Pamela se așeză pe taburet. Dintre toate locurile din Anglia!

-N-are importanță, zise Charlotte, deși toate știau că avea. Ca întotdeauna, îmi voi face datoria și totul va fi bine.

Capitolul 2

Vântul rece și înviorător îi sufla în față lui Charlotte în vreme ce trăsura deschisă se clătina pe șosea, iar tânăra inspiră adânc miresele colinelor din nordul comitatului Surrey. Împrejurimile miroseau a trandafiri care urcă pe un străvechi spalier, a râsete și a tihnă, a ierni petrecute pe căluțul ei de lemn, a du-pă-amiezi de vară în care citea tolănită pe creanga nucului ei preferat. Miroseau ca acasă.

Charlotte sperase să nu mai simtă vreodată miresele din Surrey.

-Asta e prima dumneavoastră călătorie în North Downs, milady?

Se întoarse către noua ei angajatoare și simți un junghi, doar imul, de invidie. Charlotte știa, fără să-i fi spus cineva, că bărbaiții încă se mai luptau pentru văduva Lady Ruskin. Pălăria cochetă prinsă peste părul blond, vocea ei care scădea, apoi creștea cu o noblețe răgușită și tenul ei i-ar fi făcut cinste unei femei mult mai tinere. Ochii ei mari, albaștri, erau lipsiți de prefăcătorie și se dovedise o companie cât se poate de plăcută în timpul celor două ore de călătorie din Londra până aici. Totuși, lui Charlotte îi venea greu să creadă că vicontesa avea doi nepoți cărora să le trebuiască o guvernantă.

Fără să se revolte împotriva sorții - Charlotte considera că revolta împotriva sorții e o pierdere de timp - se întrebă ce zeu o îndrumase pe Adorna către nou-înființata școală, pentru a oferi un post croit parcă pentru Charlotte însăși.

Am crescut nu departe de aici, milady, răspunse ea fără șovăire.

-Deci ești rudă cu familia Dalrumple din Porterbridge Hall.

Curiozitatea era inevitabilă, Charlotte știa asta, totuși adevărul îi lăsa un gust amar.

- Conte de Porterbridge este unchiul meu.

Lady Ruskin dădu din cap.

-M-am gândit eu că trebuie să fii *acea* Lady Charlotte Dalrumple. Femeia luă degetele înmănușate ale tinerei într-ale ei și le strânse. Tatăl tău, Dumnezeu să-l odihnească, a fost conte înaintea lui. Soțul meu îl cunoștea și îl numea un gentleman distins.

Auzind vorbindu-se despre tatăl ei, și încă atât de frumos, Charlotte simți o strângere de inimă pe care și-o ascunse iute.

- E plăcut să revin după atâția ani.

Nouă, mai precis, câți trecuseră de la *acea* dezastruoasă și decisivă a

șaptesprezecea aniversare a ei.

- Da, Surrey e plăcut și foarte apropiat de Londra. Eu și Ruskin am achiziționat proprietatea la scurt timp după nașterea fiului nostru, astfel încât el să poată crește în atmosfera sănătoasă de la țară. Conacul Austinpark e un loc liniștit.

În timp ce vorbea, o caretă coti în goană înspre ele. Vizitiul lor trase de hățuri pentru a evita o coliziune, lovind-o pe Lady Ruskin de laterala trăsurii, iar pe Charlotte de Lady Ruskin. Cufărul tinerei, legat în spate, se înclină periculos în afară, iar prețiosul ei sac de călătorie i se izbi de glezne. Careta își continuă drumul în viteză, iar când trecu pe lângă ele, Charlotte auzi prin fereastra deschisă vocea ascuțită și arțăgoasă a unei femei.

Skeets îndrumă caii afară de pe drum, pe marginea acoperită cu iarbă, și se întoarse către Lady Ruskin.

-Scuzați, m'lady. S'țeți rănită?

Charlotte murmură și ea niște scuze în vreme ce trăgea de sub ea șalul brodat al vicontesei.

- Prostii, nu vă mai cereți scuze nici unul.

Vocea melodioasă a femeii se înăcrise, iar ea îi făcu semn lui Skeets să meargă mai departe.

-Unii oameni au mai mulți bani decât bun-simț. Deși, drept să-ți spun, milady, astfel de incidente sunt rare prin părțile acestea.

-Dacă nu vă deranjează, Lady Ruskin, eu rareori îmi folosesc titlul. Spuneți-mi Charlotte în particular și domnișoara Dalruple în fața copiilor.

Privirea vicontesei deveni mai caldă și femeia luă mâna guvernantei într-a ei.

- Îți mulțumesc, draga mea. Iar tu să-mi spui Adorna, cum face toată lumea.

Nu așa voise Charlotte să se petreacă lucrurile, deși bănuia că în preajma lui Lady Ruskin treburile arareori mergeau cum s-ar fi convenit.

-Milady, cu toate că apreciez invitația și bunătatea pe care o reprezintă, o astfel de libertate ar putea fi interpretată greșit drept lipsă de respect din partea mea sau chiar drept insolență.

- În particular, atunci.

-Nu în fața copiilor...

- Nu în fața copiilor, deși mă tem că ei nu vor înțelege niciodată complexitatea societății engleze. Adorna oftă, pieptul ei generos ridicându-se și coborând. Rochia dintr-un brocart de un verde primăvărativ îi strângea talia îngustă, iar crinolina i se întindea mult în jur, acoperind fumuriul ținutei simple a lui Charlotte. Vezi tu, ei au fost crescuți în El Bahar.

- El Bahar, repetă Charlotte fermecată.

66

Țara situată la est de Egipt și la sud de Turcia îi evoca imagini cu cămile care-și târăsc picioarele peste valuri de nisip, cu beduini și noți arabe. Nu-și putea închipui copii englezi crescuți într-un asemenea mediu și, pentru prima dată, înțelese de ce Adorna folosea cuvântul „sălbatici” pentru a-și descrie nepoții.

- Cum de-au ajuns acolo? Și cum s-au întors acasă?

-Mai bine m-ai întreba cum de a ajuns acolo fiul meu, Wynter.

Părea atât de însingurată, încât Charlotte simți nevoia s-o mângâie. Așadar Adorna își pierduse fiul. Ce tragedie! Apoi neobișnuitul nume îi atrase atenția tinerei.

-Wynter?

Văzu cu ochii minții un portret pe care nu și-l mai amintise de când părăsise Porterbridge Hali: flăcăul Wynter în timpul unui dans popular, înalt și blond, atât de chipeș încât fetele leșinau după el. Mătușa Piper declarase pe un ton dojenitor că „se crede un Byron tânăr și blond”. Privind în urmă, lui Charlotte i se părea că, în afara unei șuvițe blonde care îi atârna pe frunte, genele și sprâncenele lui ciudate, închise la culoare, îl deosebeau de mulțimea de adolescenți nesuferiți, iar ochii lui căprui erau când aprigi, când îngândurați. Pe vremea aceea ea avea doisprezece ani și se îndrăgostise nebunește de el, însă băiatul, mai mare cu doi ani, nu-i dăduse nici o atenție. Nu-l mai revăzuse de atunci

-Wynter e fiul dumneavoastră? întrebă Charlotte.

- L-ai cunoscut? păru Adorna încântată.

-Da, am impresia că l-am întâlnit o dată. Dar credeam că a...

... fugit. Așa a făcut. Nu s-a împăcat cu moartea tatălui său, spuse ea. Știi, viconteles Ruskin era mai în vârstă decât mine cu mulți ani.

Charlotte își amintea vag bârfele. Viconteles Ruskin fusese un om de afaceri dibaci, exact genul pe care aristocrația îl disprețuia. Dar la bătrânețe făcuse o mare favoare coroanei, iar regele, presupunând că un om la vârsta lui nu va putea avea copii, îi oferise un titlu. Titlu pe care viconteles Ruskin îl lăsase imediat moștenire fiului său din căsătoria cu frumoasa, aristocratica și tânăra Adorna.

Bărbatul murise la nouăzeci de ani, iar mariajul lui reprezentase un scandal perpetuu... însă cu toate astea Ruskin și Adorna erau atât de bogați, încât nimeni nu îndrăznise să-i privească de sus.

- Deși soțul meu a dus o viață împlinită și fericită, ne-a părăsit chiar a doua zi după ce Wynter a împlinit cincisprezece ani. Fiul meu a fost extrem de furios. S-a luat la bătaie cu niște băieți imediat după înmormântare.

Charlotte își amintea și asta. Vărul ei Orford, o creatură cum nu se poate mai rea de gură, venise acasă însângerat, dar cu un rânjel înfumurat și se pusese pe chicotit atunci când Wynter dispăruse.

Adorna se întoarse pentru a privi în zare.

-A doua zi Wynter a plecat.

Charlotte nu-i putea vedea decât pana de la pălărie, dar sesiză clar durerea pierderii din glasul femeii.

-A pornit în căutarea aventurii. Pălăria se clătină dintr-o parte într-alta, în vreme ce Adorna se gândea la nesăbuița fiului ei. A găsit-o, asta e sigur. După multe escapade, a fost vândut ca sclav unui urmel conducător de caravană.

Charlotte nu știe dacă să râdă ori să leșine. Tânărul, îngânduratul Adonis fusese sclav? Nu dădu mare atenție unei alte trăsuri care trecu în goană pe lângă ele.

-Dumnezeule, milady, ați știut ce s-a întâmplat cu el?

-Adorna, o corectă ea cu un aer absent. Deloc. Stewart, fiul vărului soțului meu, i-a dat de urmă în Arabia, apoi l-a pierdut. Au trecut ani fără nici o veste,

dar am știut că nu e mort.

O altă trăsură le depăși în viteză și, cu toate că Charlotte n-o prea luă în seamă, Adorna se încruntă cu îngrijorare. Apoi își întoarse ochii mari și albaștri către tânără.

-Mătușa Jane zice că sunt o romantică, dar eu știu că atunci când cineva drag moare, simți cum se sfâșie vălul dintre lumea asta și cealaltă. Charlotte, presupun că tu ești de acord cu mătușa mea.

- Nu. Nu sunt de acord cu mătușa dumitale.

Părinții lui Charlotte muriseră nu departe de locul acela și, pentru o clipă, guvernanta redeveni o copilă tulburată de doar unsprezece ani, ascunsă sub patul ei din Porterbridge Hali, tresărind la fiecare trăsnet.

- Nu mă așteptam să-mi plăci. Adorna îi puse o mână pe umăr. Mă temeam că ai să fii mai degrabă bătoasă și arogantă, dar în adâncul sufletului ești destul de sensibilă, nu-i așa?

Cu toate că Charlotte fusese astfel în tinerețe, acum nu se mai considera o persoană sensibilă.

- Cred că termenul pe care îl cauți e „serioasă”.

Adorna zâmbi și încuviință, dar înainte să mai spună ceva, Charlotte văzu de cealaltă parte a vicontesei un reper cunoscut: răspântia ce indica drumul către Westford Village. Westford Village. Charlotte sperase ca locuința Adornei să se afle în capătul îndepărtat al colinelor nordice, la mare distanță de Porterbridge Hali, de unchiul Shelby, de mătușa Piper și de verii ei. Dar soarta îi fusese potrivnică.

Iar dacă-banu, când!-oamenii vor descoperi că Lady Charlotte Dalrumple s-a întors... ah, asta o să stârnească zâzanie.

Adorna privi în jur și văzu semnul, simțind nevoia să o asigure pe Charlotte:

- Conacul Austinpark e chiar în față, deci nu trebuie să-ți faci griji că vei fi complet ruptă de civilizație.

-Nici nu mi-a trecut prin minte un astfel de gând.

Vicontesa afișă un zâmbet larg, genul de zâmbet care ar fi topit un bărbat și care îi dădu lui Charlotte o neplăcută senzație că-i citea în suflet.

-Desigur că nu, draga mea. Tu ești genul de femeie care consideră frivolitățile inutile.

-Eu... e adevărat. Foarte adevărat, însă Adorna făcea ca o simplă virtute să sune... tendențios. Dar, milady... Adorna... trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat cu fiul dumitale, cum au ajuns nepoții la dumneata. Copiii trebuie să fie distruși de pierderea suferită.

Lady Ruskin scutură din cap.

-Ei distrug, nu sunt distruși.

Copiii nu erau distruși de moartea tatălui lor? De mult uitatul romantism al lui Charlotte ieși la suprafață. Poate că micuții erau orfani de mult timp, rătăciseră prin deșert...

O trăsură coti pe drum chiar în fața lor, iar vizitiul biciui caii. Trecu pe lângă ele cu o viteză amețitoare. Charlotte recunoscu pajura de pe trăsură (cum ar fi putut s-o uite!) și chipul îi împietri. Adorna își lungi gâtul pentru a vedea cine era în interior.

-Ce ciudat! Erau Lord și Lady Howard.

Tânăra izbuti să răspundă:

- într-adevăr.

Vicontesa o bătu pe mână.

-Desigur. îmi amintesc. Ce îngrozitor a fost pentru tine. Dar veneau dinspre conacul Austinpark și părea că ea îl lovea cu pălăria! N-ar trebui să fie nimeni acasă în afară de... Femeia căscă ochii îngrozită și își strânse în pumn lăntșorul de la gât. Nu-mi spune că a invitat pe cineva în vizită în lipsa mea.

-Cine?

-N-ar îndrăzni. I-am dat instrucțiuni clare...

-Cum?

Adorna se aplecă în față și zise pe un ton imperativ:

-Skeets, grăbește-te!

Trăsura coti printre doi stâlpi de poartă, pe un drum de țară. Ascultător, Skeets îndemnă caii să iuțească pasul pe lângă

o gheretă mare, foarte arătoasă. Pietricelele săreau de sub roți. Adorna se ținea strâns cu mâna învelită în mănușă albă de laterala trăsorii și încerca să vadă în față.

Lui Charlotte îi lipsea o informație importantă, însă nu-și putea închipui care era aceea. Trecură pe lângă niște copaci bătrâni falnici, înșiruiți pe marginea drumului. Tânăra zări în depărtare sclipirile azurii ale unui lac liniștit, un pavilion de marmură, o grădină cu spaliere colorate de flori aurii, mov și roz ce se legănau în bătaia vântului. Și, în cele din urmă, după ce trecură de o cotitură, văzu amalgamul vechi și plăcut de cărămizi și piatră al conacului Austinpark. Clădirea se potrivea în peisaj, îmbrățișând pământul și înălțându-se către cer, într-o celebrare a eleganței umane. Acest stil clasic fusese popular cu o sută de ani în urmă. Charlotte se întrebă ce familie nobilă îl construiseră, apoi îl pierduse, și de ce.

Tocmai atunci o altă trăsură se văzu venind înspre ele, iar Adorna exclamă:

-Acea sunt domnul Morden și soția lui, și știi cât de pedantă e ea! Of, sper că n-a stricat totul!

Casa dispăru în spatele unui pâlcc de copaci, după care, atunci când trăsura deschisă viră, reapăru drept în față lor.

Pe verandă stătea un bărbat. Chiar și de la distanță, Charlotte își dădea seama că era înalt, cu umerii lați, un monument al puterii masculine. Sau mai bine zis un afront la adresa civilizației engleze.

Când se mai apropiară, observă că mâinile lui, strânse în pumni și sprijinite pe șolduri, erau masive. Umerii îi erau lați, iar mușchii pieptului nu puteau fi ascunși de cămașa albă și vesta sobră. Pantalonii nu îi ascundeau bărbăția, ci mai degrabă o scoteau în evidență printr-o croială dichisită ce respecta conceptul cusăturilor strâmte și al nasturilor care stau să pocnească.

Lăsa impresia unui bărbat care își marchează teritoriul, deși Charlotte nu înțelegea cum. Cu siguranță era noul soț al Adomei, cu toate că aceasta nu pomenise de vreunul, ori vreo rudă. Poate Stewart, vărul îndepărtat despre care îi vorbise vicontesa.

Însă Charlotte nu-și putea lua ochii de la părul brutei. Barbar de lungi, buclele lui fluturau în bătaia vântului. Și erau blonde. Aceeași nuanță de blond ca a Adomei.

Când trăsura opri, bărbatul afișă un zâmbet. O pomi înainte. Iar Charlotte văzu ceva ce nu remarcase înainte. Firava Ivii deghizare într-un bărbat rafinat

era incompletă.

Umbla în picioarele goale. Nu era cu putință, și totuși Charlotte trebuia să întrebe:

- Cine e?
- Fiul meu.

Adoma îl privi cu furie în vreme ce aștepta ca Skeets să așeze scărița și s-o ajute la coborâre.

- Fiul meu Wynter, întors din mormânt ca să-mi facă viața amară.

Capitolul 3

-Credeam că e mort, nu se putu abține să spună Charlotte.

Tânăra nu vorbea niciodată fără să gândească, iar acea scăpare ar fi trebuit s-o avertizeze în privința impactului pe care Wynter urma să îl aibă asupra vieții ei. Dar fu binecuvântată să nu-și dea seama de nimic, în vreme ce Adoma cobora din trăsură. Sub ochii lui Charlotte, vicontesa urcă treptele scunde și îl cuprinse pe Wynter în brațe.

- Băiete dragă, ce-ai mai făcut acum?

El se aplecă pentru a-i depune un sărut cald pe obraz. Cu un accent atât de vag și de străin, încât Charlotte fu nevoită să ciulească urechile pentru a-l înțelege, bărbatul răspunse:

-N-am făcut decât să le spun bărbaiților că ar trebui să-și țină nevestele în frâu.

Vechea dragoste a guvernantei se stinse într-un chip atât de nedureros, încât abia dacă îi observă dispariția.

-Wynter, cum ai putut să spui una ca asta în prezența doamnei Morden? Ea se consideră ireproșabilă, iar soții Morden simt îndeajuns de bogați și de bine situați încât ea poate crede ce pofteste.

El căzu pe gânduri.

-De fapt, Lady Howard a fost cea mai ofensată. O femeie înveninată care a flirtat cu mine sub ochii bărbatului ei.

Charlotte pretinse că nu-l aude.

-Aici doamnele nu sunt sechestrare, spuse Adoma. E îngăduit să flirtezi.

- E cuviincios? întrebă el.

Vicontesa își lăsă capul într-o parte în timp ce medita la complexitatea societății engleze și la felul în care să i-o explice fiului ei.

-Nu când unul din parteneri este căsătorit, dar...

-Ce „dar” mai poate exista? Dacă nu e cuviincios, atunci e⁷⁰ necuviincios.

Se întoarse către Charlotte care își luă sacul de călătorie și coborî din trăsură cu ajutorul lui Skeets.

- Tu ce crezi?

Charlotte credea că un bărbat care umblă desculț, își poartă părul ca o femeie și nu reușește să-și încheie până sus nasturii de la cămașă n-ar trebui să emită judecăți de valoare, însă bunele ei maniere înnăscute o împiedicară să spună toate astea. În schimb, își încrucișă mâinile în față.

-Nu contează ce cred *eu* sau *dumneavoastră*. Important este să-ți primești cu ospitalitate musafirii.

-Da. În deșert, dacă un musafir nu e primit cu ospitalitate, nisipul și soarele îi albesc oasele.

Bărbatul privi dincolo de ea, ca și cum ar fi zărit acolo dune bătute de vânt și soare arzător. Atunci cineva din spatele lui își dresese glasul, iar atenția lui Wynter reveni în prezent. Se dădu la o parte de pe treapta cea mai de sus a verandei, pentru a-i îngădui lui Charlotte să urce și, fără nici o inflexiune în voce, spuse:

- Că veni vorba de musafiri, mamă, ai și tu imul.

Adoma se întoarse către gentlemanul bine îmbrăcat care stătea în pragul ușii deschise. Își flutură degetele în dreptul gâtului și zise:

-Lord Bucknell. Dragă Lord Bucknell, ce surpriză! Întotdeauna plăcută, desigur, dar n-aveam idee... și să nu fiu acasă! Dar l-ați... cunoscut pe fiul meu?

Obișnuitul ei ton răgușit purta o urmă de consternare, cu toate astea un zâmbet îi arcui buzele, iar femeia se îndreptă cu mâinile întinse către Lord Bucknell.

Acesta păși în lumina soarelui, un bărbat în formă, chipeș, în vârstă de aproximativ cincizeci de ani. Părul îi era presărat cu fire cărunte, stătea drept, iar când luă mâinile vicontesei într-ale lui parcă ar fi știut că nu e înțelept să se lase pradă unui asemenea salut, dar nu putea rezista.

-Da, l-am cunoscut pe fiul dumneavoastră. Un adevărat șoc, după atâția ani. Dar trebuie să fiți fericită, Lady Ruskin. Știu că absența lui v-a produs o durere fără margini.

-Așa este Adoma, scoase un hohot de râs tineresc.

-Dar v-am spus eu că nu e mort.

-Intr-adevăr, ați spus.

Surâsul solemn al lordului contrasta în mod ciudat cu căldura Adomei. Dar poate că privirea neclintită a lui Wynter îl făcea să fie reținut.

Charlotte păși pe verandă și, cu agilitatea unui prădător cu coamă bogată, Wynter își îndreptă din nou atenția asupra ei. Tânăra rămase pe loc în vreme ce el se apropie din spate și începu să îi dea târcoale cu aceeași curiozitate nedisimulată pe care ar fi arătat-o unui animal de la grădina zoologică.

Ea nu se coborî într-atât încât să facă același lucru, dar nid nu își feri privirea cu o teamă prefăcută. Nimic nu o intimidă pe Charlotte. Cu cât el afla mai repede lucrul ăsta, cu atât mai puține conflicte urmau să aibă de îndurat.

Wynter se făcuse foarte înalt pe timpul șederii în afara Angliei. Acum o depășea cu peste treizeci de centimetri. Silueta lui masivă îi umplea câmpul vizual, însă tânăra își ținu privirea ațintită în mod cuviincios asupra feței lui.

Bărbatul semăna cu o lucrare la geometrie, căci chipul^h îi era alcătuit din unghiuri de tot felul. Fruntea era un pătrat arătos, pomeții i se ițeau de la colțurile buzelor, nasul îi era un triunghi ascuțit cu aspect acvilin. O cicatrice lungă îi alungea coada unui ochi, brăzdându-i obrazul drept. Observă că ochii lui căprui nu mai contrastau cu pielea deschisă la culoare. Soarele din El Bahar îl bronzase până la nuanța pâinii prăjite și îi mai deschisese la culoare șuvițele din păr. Încă mai avea acele sprâncene și gene neobișnuit de închise la culoare, dar nu le mai permitea să coboare într-o îngândurare byroniană.

Privea lumea cu un interes atât de avid și direct, încât unele ființe inferioare s-ar fi putut simți tulburate.

-Mamă, ea îndeplinește toate cerințele noastre?

Îi adresase întrebarea Adomei, ca și cum Charlotte ar fi fost ori surdă, ori invizibilă. Desigur, nobilii obișnuiau să se poarte astfel cu servitorii lor, însă guvernantele se aflau în acea zonă nedefinită care nu aparținea nici servitorilor, nici aristocraților. Charlotte, în special, ca o veterană a bunelor maniere, pretindea să fie tratată cu respect. Însă Wynter privea conveniențele cu o indiferență nepăsătoare. Tânăra s-ar fi arătat ofensată - era ofensată -, doar că voia să audă răspunsul.

-Mamă? repetă bărbatul.

-Hmm?

Adoma încă ținea mâna lordului Bucknell într-a ei, dând foarte puțină atenție scenei ce se petrecea la capătul verandei.

-Da, e perfectă.

-E foarte tânără și foarte drăguță.

Se pare că anii petrecuți în deșert îl lăsaseră pe Wynter fără vreo urmă de prefăcătorie. Charlotte își strânse degetele în jurul mânerelor genții și imprimă o nuanță tăioasă vocii sale.

-Tineretea și drăgălășenia nu sunt o barieră în calea eficienței.

- Nu? Vom vedea.

Un val de roșeață inundă obrajii lui Charlotte. Și, fără nici un motiv, se liniști singură. La fiecare nou loc de muncă fusese desconsiderată la început de către *cineva*. Dar ca acest bărbat, această *brută*, să se îndoiască de ea atât de fățiș... ah, asta chiar că o călca pe nervi. Adorna făcu în grabă prezentările:

-Domnișoară Dalrumple, dați-mi voie să vă fac cunoștință cu fiul meu, Wynter, viconte Ruskin. Wynter, dumneaei este Lady Charlotte Dalrumple, guvernanta... sau mai bine zise o expertă în bunele maniere.

Lordul Bucknell tuși, iar Charlotte interpretează corect gestul drept o critică. Dar nu-l luă în seamă. Wynter, lordul Ruskin, era acela care îi captase toată atenția. Hotărâtă să se poarte ca și cum comentariile personale, conversația peste capul ei și inspecția insolentă erau destul de firești, tânăra făcu o reverență.

- Sunt încântată să vă cunosc, milord.

Lord Wynter nu făcu decât să se uite la ea cu un aer mai degrabă tâmp.

-Ce-ar trebui să fac? întrebă el, aparent fără să se adreseze nimănui anume.

Reacționând din reflex, Charlotte își lăsă sacul jos, lângă ea.

-Faceți o plecăciune și repetați: „Sunt încântat să vă cunosc, domnișoară Dalrumple”.

72

-Dar ai un titlu.

- Doar pentru că tatăl meu a fost conte și, în plus, folosirea în exces a titlului e considerată nepoliticoasă. Chiar și Maiestateii Sale Regina Victoria însoțitoarele i se adresează deseori cu apelativul „doamnă”.

-Înțeleg.

El făcu o plecăciune, descriind un arc de cerc cu brațul în semn de reverență.

-Ar trebui să mă plec așa?

- Exact așa.

-Și ar trebui să spun... îi luă mâna și se aplecă deasupra ei, apoi o privi în ochi, „Sunt încântat să vă cunosc, domnișoară Dalrumples”.

În clipa aceea tânăra își dădu seama că se jucase cu ea. Știa exact ce trebuia să facă. Nu-i plăcea bărbatul acesta. Nu-i plăcea deloc, însă dacă le semăna celorlalți tați cu care avusese de-a face, atunci nu avea să-l mai vadă vreodată după prima întâlnire.

Doar că în clipa de față se uita la ea ca și cum ar fi fost o persoană care acum îi merita întreaga atenție. Privirea, care mai înainte fusese analitică, o cerceta de parcă bărbatul și-ar fi dorit s-o cunoască într-un fel intim. Iar când îi duse mâna la obrazul lui și o lipi de piele, ei i se păru că știe exact de ce.

Barba lui ușor crescută se agăță de bumbacul mănușii. Charlotte simțea că făcuse ochii mari. Privi înspre Adorna și Lord Bucknell, însă aceștia erau prinși în propria conversație. Așa că își trase mâna, iar când Wynter i-o eliberă, spuse:

-Îmi permiteți, milord, să fac o critică la adresa conduitei dumneavoastră?

El se îndreptă, cu ochii în continuare ațintiți asupra ei.

-Desigur.

-Cred că am descoperit motivul pentru comportamentul cochet al lui Lady Howard. Acest gest de a duce mâna la obraz e destul de neobișnuit în societatea engleză. Ea s-ar putea să fi văzut în el un interes din partea dumneavoastră. Poate ar fi mai bine să renunțați la astfel de gesturi până când vă veți reobișnui cu bunele maniere.

El își prinse mâinile la spate și își îndreptă umerii.

- De fapt, cred că bunele maniere nu m-au părăsit niciodată.

Acum ea era cea care îl privea, văzându-l prin ochii celorlalți: un bărbat de lume, arogant, puternic, experimentat.

- Dar nu mai sunt britanice.

- Crezi că britanicii au definit bunele maniere?

- Fără îndoială. În situația dumneavoastră, care ați fost plecat mulți ani, s-ar dovedi un avantaj să fiți un model al manierelor britanice.

Wynter izbucni în râs, un răcnet amuzat, izvorât din inimă.

Ești adorabilă, o, lună a deliciilor mele! Fără tine viața mea .i fost stearpă și rece precum deșertul pe timp de noapte, când hamujttan-ul² suflă cu trista-i adiere nesfârșită.

Charlotte ar fi vrut să-i răspundă, să-i atragă atenția cumva că o asemenea trăncăneală fără reținere era lipsită de delicatețe și cât se poate de nepotrivită. Dar când el își înălță capul, părul îi alunecă spre spate. În loțul mic și neted al urechii văzu un inel de aur.

Nici că putea fi mai uluită.

Un cercel! În urechea lui! Numai femeile de joasă speță și țigăncile mai purtau cercei în formă de inele, iar el nu era nici una, nici alta. Cu toate astea, aurul sclipea în lumina soarelui, fără putință de tăgadă.

- Intrați, voi doi, îi chemă Adorna cu veselie, ținându-l de braț pe Lord

---

² Vânt fierbinte și uscat ce suflă în Sahara, în special iama (n.red.)

Bucknell. Eu și Charlotte am petrecut ore întregi pe drum, așa că vom bea un ceai.

Wynter lipăi pe urmele tinerei, când aceasta se îndrepta către ușă. Picioarele lui goale șopoteau pe piatra netedă, bătută de soare, în vreme ce uimirea și revolta se învolburau în mintea lui Charlotte. Oare beduinii îl ținuseră pe Wynter la pământ și îi băgaseră cu forța cercelul în ureche? Oare îl torturaseră, îl privaseră de apă, îl legaseră de o cămilă? Nici un englez nu ar fi îngăduit un asemenea inel decât în situații extreme.

Lord Bucknell și Adorna intraseră deja în interiorul întunecat al conacului, când Wynter o ocoli pe Charlotte și făcu iar o plecăciune. Stând în loc, ea văzu din nou cercelul și își dădu seama: poate că el fusese silit să-l accepte, dar acum se întorsese în Anglia. Nu mai era nevoie să-l poarte.

Înainte ca tânăra să pășească pe lungul hol al conacului, Wynter îi puse o mână pe braț, iar când ea se opri, veni mai aproape. Accentul îi deveni mai pregnant în momentul în care își coborî vocea:

-Lady... domnișoară... Charlotte.

Încercă fiecare cuvânt în parte, ca și cum ar fi fost zăpăcit, apoi zâmbi încântat. Un străin cu o putere de seducție odioasă.

- Lady domnișoară Charlotte, de dragul corectitudinii, trebuie să te informez că nu am dus mâna lui Lady Howard la obraz deoarece nu simt interesat de senzația atingerii ei pe pielea mea.

Fără să se mai gândească la Școala Guvernantelor, la politețe, la respectul datorat unui om pe care societatea îl considera superior ei, tânăra se îndreptă de spate, ridicându-se cât de semeț putea, apoi îl privi drept în fața aceea insolentă și batjocoritoare.

-De dragul corectitudinii, Lord Ruskin, eu trebuie să vă informez pe *dumneavoastră*: nu sunt interesată de senzația atingerii *dumneavoastră* pe pielea *mea*, iar dacă vă închipuiți că o parte din atribuțiile mele constă în a suporta asemenea atingeri, atunci spuneți de pe acum, ca să îl pot prinde din urmă pe Skeets și să-l rog să mă ducă înapoi la Londra.

Capitolul 4

Pe toate dunele! Lady domnișoara Charlotte Dalrumple era o mică fiară! Lui Wynter chiar îi plăcea înțepătura glacială a privirii ei furioase și aceea indignare zbârlită. Lady domnișoara Charlotte (cât îl amuza să-i spună așa!) trecea toate testele.

-Milord? se răsti tânăra fără să dea înapoi, deși el se înălțase deasupra ei. Calm, bărbatul se dădu cu un pas în spate și făcu o plecăciune.

-Totul va fi așa cum îți dorești, o, rază de soare cum nu se poate mai strălucitoare.

Lord Bucknell tuși semnificativ - un lucru pe care-l făcuse frecvent de când sosise iar când Wynter se uită în direcția lui, își feri privirea cu un aer atât de stingherit, încât ai fi zis că întrerupsese o partidă prelungită de amor.

Lord Bucknell nu era de acord cu Wynter. Dar aceea era locuința tânărului. Acolo nu putea fi supus judecății. Cu calmul pe care îl deprinsese alături de

șeicul Barakah, tânărul își înclină capul înspre bărbatul mai în Vârstă și îi făcu semn lui Charlotte să intre. Aceasta șovăi, simțind riscul pe care și-l asuma acceptând adăpostul și susținerea lui. Dar cu hainele lor scorțoase și manierele lor ipocrite, concetățenii lui englezi încercau să-și camufleze pornirile primitive. Porniri care îndemneau un bărbat să ia în stăpânire și să protejeze o femeie care nu aparținea altuia.

Pentru că Charlotte fusese crescută cu - și credea în - simulacrul acela de civilizație, nu ascultă strigătul propriilor instincte. Trecu pragul și intră în casa lui.

Naivitatea ei îl făcu să chicotească, iar la auzul sunetului tânăra se întoarse către el. Privirile li se întâlniră. Ea făcu ochii mari, luminând chipul acela neted și rece.

Atunci Adoma strigă:

-Intră, Charlotte.

Tânăra își întoarse intenționat privirea și se cufundă iar în siguranța artificială creată de îndrăgita ei cultură.

Și, recunoscându-l cu ranchiună, dacă avea să devină guvernanta copiilor lui, chiar era în siguranță. Nu conta că el se uita la buzele ei strânse cu un aer înțepat și la trupul ei înfășurat bine în haine, dorindu-și să le deschidă pe amândouă buzelor și trupului său. Trecuse mult timp de când nu mai fusese cu o femeie, dar nu-și putea da seama de ce se simțea atras de o căutătură încruntată și de un corset. Totuși, trăise îndeajuns de mult ghidat de fatalismul beduinilor încât să accepte atracția, știind în același timp cu o certitudine englezească faptul că doar un mojiic ar fi încercat s-o seducă.

Și că veni vorba de mojici... când Adoma i-o prezentase pe guvernantă lui Lord Bucknell, plecaciunea acestuia fusese rapidă și superficială.

Purtarea lordului îl uimea pe Wynter. De la sosirea lui cu câteva ore în urmă, Lord Bucknell fusese peste măsură de cuviincios, și totuși se uitase plin de suspiciune la Charlotte. E drept, poate că Wynter nu mai înțelegea pe de-a-ntregul complexitatea structurii sociale englezești, însă mama lui n-ar fi tratat-o pe guvernantă cu atâta căldură dacă un astfel de comportament ar fi fost inacceptabil.

Cu toate acestea Charlotte părea imperturbabilă, ca și cum ar mai fi întâlnit un asemenea dispreț și în alte case și îl considera nedemn de atenția ei.

-Lady Ruskin, aveți o casă superbă, spuse ea în timp ce își rotea privirea prin salonul lung, cu metrii lui pătrați de podea din lemn lustruit, cu peretele de ferestre ce dădea înspre terase și grădini, cu portretele și bibliotecile și covoarele sale.

-Așa a fost de când am văzut prima oară conacul Austinpark și am schimbat foarte puține de atunci. Nu poți îmbunătăți perfecțiunea.

Adorna arătă înspre grupul de scaune și mese așezat în jurul unuia dintre șemineurile în care dansau flăcări vesele, acolo unde servitoarele așezau prăjituri și biscuiți.

-Vom lua ceaiul aid. în dudu soarelui care strălucește din abundență, tot se simte mușcătura iernii în aer.

Aruncând o privire înspre lordul Bucknell, care acum examina cu un aer studios câteva dintre titlurile de pe rafturi, Charlotte spuse:

-Ar fi minunat, Lady Ruskin, dar eu chiar aş prefera să-i cunosc pe copii.

-Da, cu siguranţă va trebui să-i întâlneşti. Femeia scoase un uşor oftat tremurat. Insist ca mai întâi să mănând ceva ca să-ţi întăreşti trupul.

Zâmbetul lui Wynter pali. În vreme ce Robbie privea Anglia ca pe o aventură fascinantă, Leila făcea crize de isterie şi cerea să fie dusă acasă. Să fie dusă înapoi în El Bahar, când el părăsise acel loc tocmai pentru ea.

Copila nu înţelegea. Cum ar fi putut? Ea nu cunoscuse decât libertatea sălbatică de a fi fetiţa lui, de a călări şi a antrena caii, de a călători alături de caravane şi de a le da ordine băieţilor slăbănogi de prin partea locului. Numai că băieţii slăbănogi se transformau în bărbaţi, iar Leila... Curând Leila avea să devină femeie. Ori de câte ori Wynter se războia cu restricţiile societăţii engleze, nu trebuia decât să se gândească la ea pentru a şti că făcuse ce trebuia.

Câţiva feciori de casă aduseră înăuntru bagajele din trăsură, iar Charlotte strigă brusc:

-Staţi! Am nevoie de sacul acela!

Wynter o urmări cum ia sacul de călătorie din mâna unui valet. Era greu, plin până la refuz. Bărbatul se apropie din nou şi o cercetă. Ea puse sacul lângă perete şi îi îngădui servitoarei s-o ajute să-şi dea jos haina. Charlotte părea să aibă tot ceea ce sperase mama lui să găsească: răceală, obiectivitate, impasibilitate. Nu-şi putea închipui o astfel de femeie ocupându-se de un copil nestatornic precum Leila. Iar dacă Charlotte se dovedea incapabilă s-o stăpânească pe Leila, atunci nu le era de nici un folos.

Tânăra îşi desfăcu funda de sub bărbie şi îşi ridică pălăria de pe cap, moment în care Wynter se trezi fascinat. Fascinat aşa cum nu mai fusese de prea mulţi ani.

-Doamne, femeie, tună el, de ce nu mi-ai spus că ai părul roşcat?

Charlotte încremeni cu mâinile ridicate.

Wynter apucă între degetul mare şi arătător şuviţa de păr care îi aluneca de pe frunte, până în cocul de la ceafă.

-N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Un bărbat şi-ar putea încălzi mâinile la focul din părul tău.

Atunci el sesiză un sunet înfundat ce venea dinspre mama lui. Un hohot de râs.

Când se uită la ea, femeia se îndreptă în grabă către scaunul ei, dar nu înainte ca Wynter s-o vadă cum îşi acoperă gura cu mâna ori să remarce amuzamentul care îi juca în priviri. Încă un dicton englezesc stupid fusese încălcat.

Charlotte îi dădu pălăria servitoarei, apoi îl apucă de încheietura mâinii şi i-o dădu la o parte.

76

- De fapt, milord, este considerat nepolitic să comentezi cu atâta lejeritate însuşirile fizice ale cuiva.

-Dar ce rost are ca o femeie să-şi arate farmecele, dacă un bărbat nu are voie să le aprecieze?

-Eu nu-mi arăt farmecele! Părul meu roşcat este... Tânăra inspiră adânc. Puteţi aprecia trăsăturile unei doamne, doar că... în linişte.

Degetele cu care îl ținea de încheietură îi tremurau. Deși Wynter putea citi stînghereala în nuanța care inunda chipul palid al tinerei, aceasta nu i se reflecta sub nici o formă în voce. Charlotte își crease o mască formidabilă, iar el se întrebă de ce avea nevoie de ea.

-Atunci permite-mi să spun: culoarea părului tău mi se pare deosebit de agreabilă.

-E mai bine, da, însă avînd în vedere pozițiile noastre de angajator și angajat, ar fi mai potrivit să nu-mi faceți nici un fel de compliment.

- Dar nu mi se pare plăcut.

Ea îi dădu drumul la încheietură.

-Pentru a vă conforma cerințelor societății, uneori este necesar să faceți și ceea ce nu vă place.

Bărbatul se încruntă.

-Asta îmi amintesc.

Guvernanta își netezi rochia, uitându-se țintă la propriile mâini.

-Nu cred că ați fi făcut un asemenea comentariu la adresa unei doamne din deșert.

-Nu aș fi văzut-o astfel pe o doamnă din deșert. Numai fetițelor le este îngăduit să umble neacoperite.

Curioasă, ea își ridică privirea înspre a lui, iar ochii ei, verzi precum câmpurile primăvara, se făcură mari.

-Vreți să spuneți cu femeile sunt într-adevăr ținute într-un harem?

Prietenele lui îi mai puseseră asemenea întrebări, dar pe un ton ascuțit, dojenitor. Charlotte însă era fascinată, atât de fascinată încât renunțase la masca ei plină de răceală.

-Soțiile bărbaților bogați, care locuiesc în oraș, sunt ținute într-un harem, explică el. Eu mi-am petrecut timpul cu beduinii, rătăcitorii prin deșert. Soțiile noastre merg printre noi, dar cu capetele acoperite.

-Soția dumneavoastră... Charlotte șovăi. Soțiile? Erau nevoite să-și acopere capetele?

-Soția mea - sublinie singularul - își ținea capul acoperit, și de obicei, și fața. Dar la fel făceam și eu. Soarele și nisipul sunt necruțătoare.

- Desigur.

Buzele generoase ale tinerei se strânseseră în vreme ce ea asimila informațiile primite. Și el asimila informații. Poate că purtarea prea manierată afișată de Charlotte ascundea un suflet dornic de aventură.

-Intrați și așezați-vă, dragii mei, strigă Adorna.

Charlotte păru să tresară, apoi căpătă în aer vinovat când își dădu seama că toată lumea se uita la ea.

-Iertați-mă, milord. N-aveam nici un drept să vă iau la întrebări.

-Asta e o altă regulă pe care ar trebui s-o știu? Englezii dornici de cunoaștere nu trebuie s-o caute?

-Nu! Nu asta am vrut să spun. Doar că dumneavoastră vreți să beți ceaiul, iar locul și momentul nu erau deloc potrivite pentru un asemenea interogatoriu.

-Mai târziu, atunci.

Ii întoarse spatele înainte ca ea să-i poată răspunde și merse să se așeze comod pe cel mai mare fotoliu. Adorna luase loc lângă tava aurită, iar Bucknell răspunse chemării ei precum un câine în lesă. Charlotte încă stătea la îndoială.

- Charlotte, făcu Adoma semn către canapeaua goală de lângă ea, vrei să mă ajuți, te rog?

În vreme ce tânăra se îndrepta către ea, vicontesa începu să toarne ceaiul.

-Doar cu lapte, bănuiesc, Lord Bucknell.

Îi întinse ceașca lui Charlotte, care i-o oferii lordului.

- Cu zahăr, Wynter.

Guvernanta îl servi pe tânăr fără să-l privească în ochi.

- Cât îți torn și ție, Charlotte, vrei să-i dai tu biscuiții cu migdale lui Wynter?

Când era mic îi plăceau foarte mult biscuiții aceștia.

Bărbatul primi platoul și luă doi biscuiți, rezistând cu stoicism tentației de a-i mânca pe toți și încă direct din farfuria pentru servit. Charlotte ar fi fost îngrozită. Poate într-atât încât să își lase masca deoparte, îngăduind adevăratei indignări să iasă la vedere, însă chiar dacă lui i s-ar fi părut atrăgătoare o asemenea expunere, își amintea noțiunile de bază privind conveniențele englezești.

- Sendvișuri, Lord Bucknell? Când acesta refuză, Adorna propuse: Prăjitură cu semințe aromate?

Bucknell acceptă o felie. Vicontesa umplu o farfurie cu sendvișuri, prăjitură cu semințe și prăjitură cu stafide și i-o dădu lui Charlotte, care între timp se așezase.

-Doamnele sunt prea delicate pentru a simți ceva atât de vulgar cum e foamea, însă eu și Charlotte avem un gol în stomac.

Wynter izbucni în râs, ba chiar și Charlotte surâse în vreme ce își scotea o mănușă și se pregătea să mănânce. Însă Bucknell dădu din cap aprobator.

-Într-adevăr. Într-adevăr. Englezoaicele nu sunt precum sălbaticile voastre, să știi, băiete.

Wynter încă mai zâmbea când îl întrebă:

-Despre ce sălbatic e vorba? Sălbatic cum ar fi soția mea?

Bucknell tresări. Îl privi iute pe Wynter și păru, dacă nu îngrozit, atunci oripilat.

-A fost o nechibzuință din partea mea, milord. Iartă-mă.

Bucknell își puse în echilibru pe genunchi ceașca și farfuria, apoi o privi cu sinceritate pe Adorna.

-Eu, unul, am fost oarecum speriat când l-am găsit pe Wynter în casă, Lady Ruskin. Recunosc că nu prea sunt la curent cu bârfele, dar nu auzisem nici un zvon despre întoarcerea lui.

Tânărul îl întrerupse politicos.

-M-am întors acum puțin mai mult de două săptămâni și n-am simțit nevoia să stârnesc vreun zvon.

- Nu, bineînțeles că nu.

Bucknell se uită fix la el, iar accentul lui îngâmfat deveni parcă și mai exagerat.

- Dar de obicei o asemenea veste ar fi călătorit dintr-un capăt în celălalt al Marii Britanii.

-Mama consideră că le-ar fi mai ușor copiilor mei dacă mai întâi ar învăța fundamentele civilizației engleze, înainte de a se aventura în public, așa că rămânem anonimi. Îi aruncă Adornei o privire amuzată. Sau aproape anonimi. Jur, mamă, Howard m-a recunoscut când am fost în oraș și s-a invitat singur

aici.

- Howard rămâne deseori fără finanțe, adăugă Bucknell. Dacă n-ar fi fost opiniile ridicole... ăăă, unice ale lui Wynter, el și grupul lui ar fi rămas aici până când ar fi fost îndepărtați cu forța.

Wynter se prefăcu a nu sesiza bâlbâiala lordului.

- Sper că atâta vreme cât te-ai aflat la Londra n-ai fost nevoită să intri în companie, draga mea.

Bucknell îi vorbise Adornei, însă comentariul îi era evident adresat lui Wynter.

-Nu, răspuse femeia. Wynter a preluat frâiele afacerii, cu ajutorul vărului său, Stewart.

-N-ar fi trebui să te ocupi niciodată cu asemenea activități plebeiene.

Încurajat de aparenta bună dispoziție a lui Wynter, Bucknell îl dojeni.

- Lady Ruskin e o floare delicată.

Tânărul abia da să își putea stăpâni iritarea.

- Dacă asta credeți, atunci nu o cunoașteți deloc.

Bucknell se îndreptă de spate, un demnitar bătrân, insultat de un mascul tânăr.

Atunci auziră de la etaj zarvă mare, picioare care tropăiau pe podeaua din lemn și un strigăt îndepărtat.

-Tati!

Țipătul Leilei răsună pe lungul hol de deasupra.

-Taaaatiiii!

Wynter și-o imaginea alunecând pe balustradă.

-Nu te duce acolo! Robbie strigă la fel de tare ca și sora lui, convins că muștrarea făcea ca volumul să fie acceptabil. O să dai de neeeecaaaaz!

Dar sunetul mai slab al cizmelor ei se îndepărtă de tropăitul lui și, cu gesturi largi, fiica lui Wynter alunecă de după colț, apărând în salonul lung. Era slabă, o grămadă de oase ținute laolaltă de piele și haine, și înaltă, mult mai înaltă decât majoritatea copiilor de vârsta ei. Avea părul negru al mamei sale, prins la spate într-un coc, și o frumoasă nuanță măslinie a pielii. Deși înfățișarea îi părea modestă, ochii Leilei, însuflețiți de un aer ștrengar, erau mari, negri și sclipitori, în timp ce ea chicotea și se învârtea. Iar praful care îi acoperea rochia din stofă roșie nu fusese acolo cu o oră în urmă.

Wynter întinse brațele.

-Vino aici, bagaj mic.

Fetița se aruncă înspre el chiar în clipa în care Robbie ajunse în fugă la ușă.

-Am încercat s-o opresc! Înalt, cu umerii lați și având aceeași nuanță a pielii ca și sora lui, băiatul deja dădea seme că va deveni un bărbat chipeș. Însă glasul îi deveni ascuțit și răgușit când arătă înspre sora lui, cufărită în poala lui Wynter. A fost în pod și iar a făcut mizerie.

- Nu mai umbla cu pâra, replică tatăl și îi făcu semn lui Robbie să se apropie.

Băiatul veni și se cocoță pe genunchiul lui Wynter, iar acesta îl îmbrățișă.

Apoi bărbatul și familia lui de străini se uitară la ceilalți, reprezentanții scorțoasei societăți engleze.

Adorna își privi fiul și nepoții cu un amestec de disperare și dragoste.

Bucknell, așa cum era de așteptat, nu-și putu ascunde antipatia. Iar Charlotte... ah, Lady domnișoara Charlotte. Pentru prima dată de când o întâlnise Wynter, ochii ei verzi nu mai erau reci. Se uita la copii și îi... evalua?

Wynter îi scutură pe Leila și pe Robbie pentru a le atrage atenția.

-Doamna aceasta este guvernanta pe care v-a promis-o bunica voastră. O cheamă Lady domnișoara Charlotte, e isteată și, după cum puteți vedea, foarte frumoasă. Ea o să vă educe.

Un zâmbet curbă buzele lui Charlotte, în vreme ce se uita la Leila și dădea din cap înspre Robbie, în semn de salut.

-Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc. Întotdeauna este plăcut să îți faci noi prieteni.

Wynter îi scutură iar, și amândoi murmurară:

- Sunt încântat să vă cunosc, Lady domnișoară Charlotte.

Dar nu se ridicară în picioare și nu făcură plecăciuni.

Adorna i-ar fi dojenit, însă înainte s-o facă, tânăra spuse:

- Robbie, dacă vrei să-mi aduci sacul, o să caut cadourile pe care vi le-am adus.

Ah, cuvântul magic! Robbie se ridică îndată, nerăbdător să-și primească darul, și aduse sacul de călătorie pe care Charlotte și-l păstrase aproape cu atâta îndemânare.

Leila se făcu mică lângă Wynter. În ultimele luni fusese nevoită să cunoască prea mulți oameni noi, se luptase cu prea multe experiențe inedite și, din când în când, suferea din pricina timidității. Și a crizelor de isterie. Și a coșmarurilor. Dar Charlotte nu trebuie să afle încă.

Tânăra nu dădu atenție rezervelor Leilei. În schimb, când Robbie îi aduse sacul, bătu cu palma pe locul de lângă ea. Când băiatul se săltă pe canapea și se așeză, guvernanta desfăcu bagajul și scoase un cal sculptat, înalt de vreo treizeci de centimetri. Un meșteșugar desăvârșit dăduse formă lemnului lustruit, animalul părând să fie în mișcare, cu copitele în aer, cu coama și coada fluturând în viteza galopului.

În vreme ce Charlotte așeza sculptura pe podea, Wynter o simți pe fetiță aplecându-se înspre cal.

-Acesta e cadoul Leilei, spuse guvernanta.

Charlotte era isteată.

Băgând iar mâna în sac, ea scoase de acolo ceva ce semăna cu un mâner din fildeș, lung de aproape opt centimetri.

Wynter îl recunoscă pe dată. Charlotte era isteată. Periculos de isteată. Avea să tină minte asta.

Când guvernanta îi întinse obiectul lui Robbie, Adorna gemu ușor și își lăsă capul în mâini. Băiețelul se încruntă și luă cu băgare de seamă mânerul din palma lui Charlotte. Îi trebui doar o clipă pentru a descoperi misterul darului.

-Tati! Uite! Scoase lama briceagului. Pot să-l iau cu mine și pot să-l arunc... Se opri și se uită îngrijorat înspre bunica lui. Dar nu în casă.

-Atunci va trebui să exersăm afară, nu-i așa? spuse Charlotte. O să facem asta în timpul plimbărilor noastre. Speram să-mi arăți modul corect de a-l arunca, iar tu Leila să-mi arăți cum se călărește.

Se întoarse către fetiță. Fetița care nu-și dezlipise privirea de la cal.

- Leila, doamna îmi spune că ești o călăreață extraordinară.
Copila îi aruncă o privire bănuitoare.
-Da. Dar nu călăresc pe o parte.
-O, Doamne! Charlotte luă calul și îl mângâie. Nu știam că nu poți să călărești pe o parte.
-Ba pot! Leila se dădu jos din poala lui Wynter cu un aer indignat. Nu vreau.
Robbie nici nu-și luă ochii de la activitatea lui de a scoate și a băga la loc lamele briceagului.
-De unde știi? Nici măcar nu încerci.
Înainte ca micuța să-i poată striga un răspuns, Charlotte se ridică în picioare.
-Fetele pot face orice, Robbie. Leila, ia calul și vino.
Fata se apropie și luă sculptura, o ținu la piept și o mângâie.
-E superb, spuse ea pe un ton admirativ. Mulțumesc, Lady domnișoară Charlotte.
- Fetele sunt mai manierate decât băieții, spuse guvernanta.
Robbie înțelese aluzia.
- Mulțumesc, Lady domnișoară Charlotte.
- Cu plăcere, amândurora. Robbie, vrei să iei tu sacul? Cu permisiunea dumneavoastră, Lady Ruskin, ei doi pot să mă conducă la dormitorul meu.
- Da. Bine. Aveți permisiunea mea, zise Adorna cu voce slabă.
Charlotte luă mâna liberă a lui Robbie și pe cea a Leilei și, în timp ce ieșeau din salonul lung, Wynter o auzi spunând:
-Știai că este mai greu să călărești pe o parte decât pe o șă normală?
Ridicându-se în picioare, tatăl se îndreptă către ușă, trecu pragul și, cu mâinile în șolduri, se uită după copii și după guvernantă. Charlotte îi manevra pe Robbie și pe Leila cu atâta ușurință, încât micuții nici nu știau că erau manevrați.
Avea să se descurce foarte bine. Da, într-adevăr, foarte bine.

Capitolul 5

Câteva clipe mai târziu, Charlotte clătina din cap în fața copilei de nestăpânit, care își pusese una dintre pălăriile guvernantei, o pereche de mănuși lungi și o cămășuță simplă de purtat peste corset.

-Eu mă străduiesc să păstrez o înfățișare ordonată și de fapt așa arăt?

Leila zâmbi larg, deloc impresionată de reproșul sugubăț al tinerei, apoi își puse ochelarii lui Charlotte. Ochii ei păreau mai mari în spatele curburii lentilelor, iar fetița clipi când lumea păru să se încline brusc.

- Ce-i asta?

Robbie scoase din sacul deschis al guvernantei cutia lungă a prețioasei ei rigle de calcul.

-Adu-o aici și o să-ți arăt.

Leila se împletid pe podeaua dormitorului, cu mâinile întinse și ridicând picioarele.

Charlotte luă cutia îmbrăcată în piele uzată din mâna băiatului.

- Știi să faci adunări și scăderi?

- Da, doamnă.

Robbie avea un accent mai pronunțat decât tatăl său, însă vorbea engleza reginei fără greș. Tânăra ridică sprâncenele înspre el.

-Foarte bine. Nu știam de câtă educație formală ai avut parte. Cine te-a învățat?

-Tatăl meu. Tati e... era cel care se ocupa de afacerile tribului nostru și spune că trebuie să știi toate treburile negustoriei ca să-ți câștigi respectul cuvenit.

Charlotte își coborî privirea către mâini în vreme ce scotea rigla de calcul.

- Tatăl tău e un om înțelept.

Făcu să alunece micile bucăți de lemn vopsit și lustruit.

-Te va bucura să afli că, atunci când vei stăpâni regulile riglei de calcul, vei putea face socoteli fără să mai folosești creionul și hârtia.

Robbie se încruntă.

-O, eu nu folosesc niciodată creionul și hârtia. Fac calculele în cap, la fel ca tati.

Charlotte se uită lung la el.

-Și numerele mari? Cum ar fi... șase sute treizeci și doi înmulțit cu patru mii patru sute optsprezece?

-Două milioane șapte sute nouăzeci și două de mii o sută șaptezeci și șase, răspunse Robbie prompt.

-Nu, nu poți face asta în cap. Vezi tu, răspunsul e...

Charlotte făcu repede calculul cu ajutorul riglei.

-Două milioane șapte sute nouăzeci și două de mii o sută șaptezeci și șase. Se uită iar la băiat. Cum ai reușit?

-Tati m-a învățat.

-Tatăl tău te-a învățat?

Uluită, Charlotte se întrebă dacă lipsa civilizației ascuțise inteligența nativă a lordului Ruskin.

- Ce talent extraordinar împărtășiți voi doi!

Vru să mai pună și alte întrebări, însă Leila se lovi de lavoar, iar urciorul și ligheanul din porțelan căzură pe podeaua de lemn. Ligheanul se crăpă în două. Apa se revărsă din urcior. Leila începu să se vaite.

-Asta a fost o tâmpenie, zise iubitorul ei frate.

Charlotte se ridică fără grabă și merse către locul în care copila zăcea pe podea, ținându-se de gleznă.

—Te-ai udat?

Luă ochelarii de pe nasul Leilei și îi băgă în buzunar.

82

-Da, și m-am lovit.

-Nu foarte tare. Uite un prosop. Hai să strângem apa. Tu poți face înmulțiri ca fratele tău?

-Nu.

Leila luă în silă prosopul și se apucă să șteargă podeaua.

- Eu nu pot să fac mai mult de o sută ori o mie.

- Simt foarte impresionată.

Charlotte îngenunche lângă fetiță și folosi o cârpă cu mai multă eficiență.

-Tatăl tău te-a învățat să citești?

-Eu știu să citesc, spuse Robbie.

- Ba nu știi. Și Leila avea un accent mai pronunțat decât tatăl ei, însă vocea puternică și clară a fetei putea fi educată. Tu doar recunoști câte un cuvânt.

- Sunt mai bun decât tine.

- Eu pot să citesc, doar că nu vreau.

Charlotte îndreptă lavoarul și așeză pe ea cioburile de porțelan.

-Sigur că nu vrei. Dar eu știu să citesc și am o carte care s-ar putea să-ți placă.

- Nu și dacă trebuie s-o citesc, spuse Leila cu țâfnă.

-Nu, o să ți-o citesc eu.

Guvernanta cedă, întinzându-și fără veste capcana.

Ridicându-se în picioare, se îndreptă către sacul ei de călătorie. Mare parte din conținut era risipit pe jos. Hainele pe care și le adusese în caz că servitorii nu aveau să-i urce cuferele la etaj - până când nu erau instruiți așa cum se cuvine, servitorii nu le ajutau pe guvernante tăblița, masa de scris mobilă, hârtii, pene și câteva cărți alese cu foarte mare grijă. Ridică un volum legat în piele verde și se uită prin dormitorul spațios și însorit, orientat către est.

Cel mai bun loc pentru ei trei avea să fie pe canapeaua de lângă fereastră. Geamurile dădeau spre grădina cu flori, iar canapeaua era îmbrăcată în același material luxos, cu același model, ca draperiile și cuvertura de pe pat. Pernele decorative aveau fiecare câte una dintre culorile nestematelor care formau modelul.

-Veniți, copii.

Charlotte îi conduse către fereastră și se așeză în mijloc, astfel încât Robbie și Leila să se poată cuibări de-o parte și de alta. În vreme ce copiii se luptau să-și revendice îndeajuns de multe perne pe care să-și sprijine spatele, ea cercetă în amănunt dormitorul.

Camera nu se afla în aceeași aripă a clădirii cu odaia copiilor, loc în care erau găzduite de obicei guvernanta și doica. Dormitorul lui Charlotte era situat la etajul al doilea și mobilat cu o eleganță desăvârșită. Tapetul era verde-deschis, cu dungii aurii. Două covoare mari de Aubusson, garnisite cu ciucuri, erau întinse de-o parte și de alta a patului înalt, astfel încât, atunci când se va trezi, să nu fie nevoită să-și pună picioarele pe podeaua rece. Două scaune și o băncuță cu spătar fuseseră aranjate pentru a forma un mic spațiu de zi în fața șemineului, un alt lux de care Charlotte nu se mai bucurase după plecarea din casa unchiului ei.

Măcar dacă ar fi știut de ce. Nu-și dădea seama care era motivul, însă se simțea ca și cum ar fi fost mituită.

83

Oare de ce? Charlotte nu-și putea închipui ce altă provocare ar mai fi putut înfrunta cu copiii aceia. Păreau să aibă cunoștințe avansate de matematică, probleme la citire, să fie lipsiți de maniere, rebeli și foarte inteligenți. Deci educabili.

- Ce carte e? întrebă Leila.

- E nouă. Eu însămi abia am terminat-o de citit și mi s-a spus că vor urma noi povești.

Charlotte netezi coperta din piele a celei mai recente și prețioase achiziții.

- *Se numește O mie și una de nopți.*

-Despre ce e vo[^]. ba?

Robbie luase rigla de calcul și părea s-o mânuiască într-o manieră destul de inteligentă. Guvernanta bănuia că, lăsat de capul lui, băiatul ar fi ajuns să înțeleagă instrumentul pe care ea se străduise atâta vreme să-l stăpânească. Nu putea decât să spera că el nu învățase deja algebra și geometria, altfel avea să fie nevoită să stea trează nopțile pentru a ține pasul cu el.

Deschizând cartea, spuse:

- E vorba despre o doamnă foarte isteată și despre poveștile pe care le spune.

-Mama obișnuia să ne spună povești, zise Robbie. Leila nu și-o amintește pe mama. Era mică atunci când a murit.

Charlotte nu știa dacă s-ar fi convenit să ia la întrebări un copil, dar se trezi stăpânită de o curiozitate irezistibilă.

- Cât de mică?

-Avea trei ani. Eu aveam șapte.

Buzele lui tremurară puțin, apoi se opriră.

- Eu mi-o amintesc.

-Atunci ea continuă să trăiască în inima ta, spuse Charlotte cu blândețe.

-Cum adică? întrebă Leila.

-Adică eu încă pot s-o văd dacă închid ochii.

Robbie părea să-și fi pierdut răbdarea, însă Charlotte bănuia că era o iritare prefăcută.

- Mama era mică, grasă și îmi zâmbea tot timpul.

-Mie îmi zâmbea? întrebă fata.

-Și ție.

-Mă plăcea.

Leila avea un ton triumfător.

- Unde e mama dumneavoastră, Lady domnișoară Charlotte?

Tânăra ezită s-o corecteze pe fetiță în privința titlului ei. Era greșit, desigur, dar avea un farmec aparte și, în plus, poate că n-ar fi fost înțelept să-l contrazică pe tatăl copiilor.

- Și mama mea a murit. Intuind următoarea întrebare, adăugă: Și tatăl meu. Dar s-au stins când eu aveam unsprezece ani, așa că am fost norocoasă. I-am avut alături mai mult timp decât ați avut-o voi pe mama voastră.

- Norocoasă, rosti Leila ca un ecou.

Charlotte apăsă cu palma pagina albă și curată, tipărită cu litere negre.

- Ce ziceți, ne apucăm de citit?

84

- Eu chiar nu mă pricep la matematică. Wynter se zgâi cu un aer pierdut la registrul gros pe care i-l întinsese în față vărul Stewart, apoi ridică privirea înspre grupul de domni îmbrăcați în costume negre care stăteau de-o parte și de alta a mesei lungi din sediul londonez al companiei Ruskin Shipping. Nu vrei să-mi explici?

Zări cu coada ochiului cum degetele lui Stewart se crispează pe marginile

copertelor din piele. Domnul Hodges se făcuse atât de roșu, încât Wynter bănuia că urma să-l lovească apoplexia.

Domnul Read făcuse un sul din hârtiile din fața lui. Sir Drakely își mângâia mustața pentru a-și ascunde rânjetul. Iar pe domnul Shilbottle îl apucase o criză de tuse. Wynter făcu ochii mari și se uită la Stewart.

- E vreo problemă?

Peste doar o săptămână, Stewart urma să împlinească cincizeci și șapte de ani și își arăta fiecare zi a vârstei. Silueta înaltă și slabă se cocoșase, părul brunet se rărea, iar vârful nasului îi cobora peste buzele subțiri. Cu toate acestea, nici primele amintiri ale lui Wynter în legătură cu vărul său nu erau foarte diferite. Stewart se născuse bătrân. Însă, în ciuda exasperării, privirea lui fu blândă când răspunse:

-Deloc, vere. Doar că... e greu să-ți dau acum o lecție de aritmetică. Dacă mi-ai fi spus mai devreme...

Wynter se amuza copios în fața consiliului său de directori și făcea intenționat pe prostul.

- Dar poți să-mi vorbești despre profituri. Asta e tot ce trebuie să mă intereseze cu adevărat. Și mă poți informa în legătură cu ce se întâmplă în companie. La urma urmei, nu pentru asta sunteți aici?

Drakely aruncă o privire către încheieturile degetelor lui Stewart, care se albiseră, și decise că cineva trebuia să ia atitudine.

- Da, da, sigur că pentru asta suntem aici. Doar că mama ta se implica mai activ în viața companiei și credeam că tu... Și, desigur, tatăl tău!

Wynter întrebă.

-O! El era bun la matematică?

Acum Drakely era de-a dreptul uluit.

-Era... Lord Ruskin era...

Shilbottle, un gentleman de vreo șazeci de ani, a cărui față aducea cu lâna căptușită cu bumbac, hotărî să intervină.

-Era un fapt cunoscut că Lord Ruskin putea să-și arunce privirea pe un șir de cifre și să le socotească numaidecât. Ce să mai, domnia sa conducea singur compania asta. Când m-am angajat aici, acum cincizeci și doi de ani, pe post de căraș de cărbuni, el știa numele și funcțiile tuturor. A fost primul om care mi-a recunoscut potențialul și mi-a oferit o șansă. Tatăl tău a fost un sfânt, băiete.

- Un sfânt.

Wynter avea amintiri foarte clare cu momentele în care vizitase biroul împreună cu înțeleptul și abilul său părinte, ded știa că fusese nevoie să moară pentru a fi sanctificat, iar asta numai în mintea celor care puteau fi păcăliți.

- Niciodată nu am mai auzit ca tatăl meu să fie numit așa. Însă chiar dacă el a supravegheat îndeaproape compania, lucrurile s-au mai schimbat de pe timpul lui.

—Mie-mi spui!

Hodges își lovi burta care îi ieșea în afară pe sub haina din mătase.

-Eu m-am angajat nu mult după ce Lady Ruskin a preluat frâiele. Ce vremuri! Ea, atât de adorabilă, deplângea pierderea soțului și a fiului... Tu nu erai mort, desigur, dar ea suferea oricum.

Toți cei din jurul mesei se opriră câteva momente pentru a se încrunta la

Wynter. El le răspunse cu o privire calmă și se întrebă care dintre peștorii înflăcărați ai mamei sale profitaseră de ea și o furaseră.

Reluând povestea, Hodges continuă:

-Pe atunci existau în organizație câteva canalii, oameni care ar fi profitat bucuroși de o asemenea doamnă frumoasă, însă mama ta i-a păcălit. Își clătină degetul. Ea nu este vreo năroadă... ăăă... nu e fragila floare a feminității care pare. Mojicii ăia n-au bănuit nimic, până când n-au fost târâți în fața magistratului!

Era dar că bărbatul era îndrăgostit de Adoma și, judecând după zâmbetele tandre ale celor din jur, Wynter știa că mama lui îi înrobise și pe ceilalți. Slavă Domnului că vicontesa avea abilitatea de a întuneca judecata bărbaților cu farmecul ei. Asta salvase averea familiei când el fusese un fiu prost și afurisit și fugise în căutarea aventurii.

Totuși, avea îndoieli în privința acestor bărbați. Nu-și dădeau seama că el nu era nărodul care părea? Chiar credeau că perioada petrecută în Arabia îi ciuntise inteligența? Parcă toți englezii își imaginau că cineva trebuie să meargă la Oxford, să se îmbrace în negru și să respire aerul Marii Britanii pentru a pricepe mersul afacerilor. Afacerile, i-ar fi putut informa el, nu difereau cu nimic în nădă o altă parte a lumii. Nu spuse nimic. Lasă-i să descopere adevărul pe riscul lor.

-Într-adevăr, mama mea este o nestemată ce sclipește de culoare și eleganță în pustiul deșertului englez.

Domnii înveșmântați în negru se fățâiră stânjeniți pe scaune, iar Wynter își stăpâni cu greu un zâmbet. Britanicii erau atât de prozaid în limbaj. Tot ce trebuia să facă era să folosească un discurs cu vagi nuanțe lirice și bărbații fomăiau ca niște animale jugănite, gata s-o rupă la fugă. Poezia era o unealtă utilă. Și distractivă, pentru un bărbat care găsea prea puțin amuzament în sodețate britanică.

-Dar, desigur, Lady Ruskin este dornică să se încreadă pe deplin în judecata mea și mă încurajează să preiau conducerea fără să mă înfrâneze cu sfaturi nedorite.

Wynter se ridică în pidoare. Ceilalți se ridicară și ei cu greu. -Întocmai cum și eu am încredere în judecata voastră. Pentru a vă liniști, domnilor, o să iau aceste registre în biroul meu, dar peste o jumătate de oră trebuie să mă întâlnesc cu un vechi prieten. Chiar nu mă pot deranja să cercetez îndeaproape socotelile contabile.

Își dădu intenționat părul după urechi, arătându-și cercelul și, în tăcerea uimită care se lăsă, părăsi încăperea. Nu apucase să înainteze prea mult pe coridor înspre biroul său, când auzi izbucnind hohote de râs, înăbușite în grabă.

Se pare că oamenii de afaceri englezi credeau că nu numai intelectul, ci și auzul lui prezentau anumite deficiențe. Odată ajuns în biroul luxos pe care îl ocupaseră formal atât tatăl, cât și mama lui, închise ușa după el. Puse registrul pe masă, se așeză și începu să-l răsfoiască, adunând în minte fiecare coloană de cifre, exact așa cum îl învățase părintele său.

Dragă Hannah și Pamela,

Lady Ruskin mi-a oferit cu generozitate privilegiul de a vă trimite o scrisoare

vouă, dragele mele prietene și confidente, astfel că vă scriu pentru a vă aduce la cunoștință evenimentele din ultimele trei săptămâni.

Mai întâi, permiteți-mi să vă domolesc îngrijorarea. N-am avut nici un contact cu locuitorii din Porterbridge Hali și, de fapt, am evitat să merg la biserica din Westford Village, sub pretextul că aștept ca și copiii să fie pregătiți pentru a fi prezentați. Desigur, aceasta este cea mai mare lașitate din partea mea. Singura scuză pe care o am e aceea că numai gândul de a întâlni acele cunoscute fețe disprețuitoare mă face să sufăr grozav, iar pedeapsă îmi este faptul că teama de a da ochii cu unul dintre verii mei, cu mătușa mea sau, Doamne ferește, cu unchiul meu îmi dă târcoale precum un miros urât. Voisunteți singurele cărora le pot împărtăși aceste probleme. ~~La drept vorbind, îmi e greu și să respir aerul din Surrey. Știu că n-ar trebui, dar iatăxă mă trezesc revoltându-mă împotriva lipsei de speranță și a singurătății care se întind în fața mea acolo unde înainte »» era decât resemnare.~~ Vă asigur că totul va fi bine și că nu trebuie să vă faceți griji.

Când am sosit la conacul Austinpark, situația era cam așa cum ne-a descris-o Lady Ruskin. Copiii au fost lăsați liberi mult după vârsta la care copiii englezi sunt înscriși la școală, astfel că trebuie să le fie explicate cele mai mici și mai simple situații. De exemplu, am fost nevoită să le spun lui Robbie și Leilei că poziția corectă pe un scaun cu spătar nu este aceea de a te întinde pe podea și a pune călcâiele pe scaun. Leila mi-a explicat că se poate învăța stând așa.

Dragi prietene! Nu vreau să credeți că mi-a vorbit cu impertinență. Copiii aceștia nu sunt obraznici. Într-adevăr, par să aibă o bunătate înăscută în relația cu ceilalți și își fac reverențele automat. Iar curiozitatea și buna lor dispoziție transformă educarea lor într-o bucurie. Totuși, sunt pierduti când vine vorba despre ce furculiță să folosească ori despre cât de joasă să fie o plecăciune și mai ales în ceea ce privește

subtilitățile conversației. Fare ciudat că materiile de care rareori m-am ocupat (matematica, științele, limba engleză, geografia) le predau acum cu ușurință, însă continui să eșuez în singurul domeniu pentru care sunt recunoscută.

Dar divaghez. Le-am explicat copiilor că atâta vreme cât vor sta întinși pe podea cu fața spre tavan, nu vor putea zări harta, lungă fâșie de hârtie cu litere atent caligrafiate ori tabla pe care conjug verbele în franceză și latină. Robbie a fost de acord că nu pot vedea cu picioarele, așa că acum cei mici stau corect pe scaune. Da, dragele mele, sunt pusă la încercare, dar într-un mod plăcut.

Spre marea mea ușurare, de la sosirea mea, tatăl lor și-a petrecut mai tot timpul la Londra, împreună cu Lady Ruskin. Ah, dar nu știți că tatăl trăiește, nu-i așa? Sau poate am presupus eu că nu știți. E⁷cât se poate de viu. Îi dau raportul o dată pe săptămână și mă examinează foarte amănunțit. Ține teribil de mult la Robbie și Leila, astfel că ia micul dejun cu ei ori de câte ori e aici. Deși sunt încântată să am de-a face cu un părinte așa interesat de dezvoltarea copiilor săi, sunt și frustrată de comportamentul lor după ce iau masa cu el. Vedeți voi, Lord Ruskin e un barbar desăvârșit...

Capitolul 6

Charlotte termină de citit ultima poveste din seria celor *O mie și una de nopti*, închise cartea și se lăsă pe spătarul scaunului.

- V-a plăcut la fel de mult ca și celelalte?

Deja știa răspunsul. Copiii lui Wynter stăteau la picioarele ei, văzând lumea ca pe un loc al entuziasmului și al anticipării, un loc în care orice e posibil, chiar și covoarele zburătoare ori peșterile magice, pline de comori. Deși Charlotte știa că face o greșeală, uneori își îngăduia să împărtășească acel entuziasm. Ridicându-se, vâri cartea în sacul de călătorie.

-Este o zi frumoasă și v-ar prinde bine să trăiți experiența mâncatului afară.

Își netezi gulerul și manșetele albe, apretate, care îi decorau rochia albastră de serj și, așa cum sperase, micuții o imitară, ridicându-se în picioare și îndreptându-și hainele. Robbie părea curat și ordonat cu pantalonii lui negri și haina scurtă, însă Leila... Guvernanta își înăbuși un oftat. Când fetița folosea o ținută, atunci o *folosea*, nu glumă. Fusta din stofă roz era șifonată irecuperabil, iar Leila se încruntă la vederea petei de cerneală care îi împodobește mâneca dreaptă. Dar își scutură poalele și își îndesă șuvițele rebele înapoi în coc.

Când copila termină, Charlotte întinse fiecareia câte o mână.

-După ce vom mânca, ne vom face plimbarea, timp în care voi o să-mi povestiți despre El Bahar.

Devenise un obicei. În fiecare zi mergeau la plimbare. Robbie exersa aruncarea cuțitelor. Leila alerga după fluturi și se tăvălea prin iarbă. Iar copiii îi împărtășeau povești despre căminul lor din deșert. Le plăcea să-și amintească de locul pe care îl părăsiseră aproape la fel de mult pe cât le plăcea să-și educe profesoara. Charlotte era fascinată de imaginea nisipurilor unduitoare, a cămilor care scuipe și miros a balegă, a oaselor albite de soare, de apariția bruscă a unei oaze și descoperirea că e doar un miraj.

-Masa în aer liber poate face parte din celebrarea verii, îi instrui ea în timp ce coborau scările și traversau holul. Când mănânci afară, trebuie să ții cont că regulile comportamentului civilizată rămân aceleași.

Leila oftă.

-Nu vreau să discutăm despre bunele maniere. Sunt stupide.

-Manierele sunt cele care îi deosebesc pe oamenii culti de provinciali, o muștră Charlotte.

-Am crezut că asta era menirea culturii, spuse Robbie.

Din spatele lor se auzi un hohot de râs.

-Te-a prins, Lady domnișoară Charlotte.

Wynter stătea în ușa lungului hol.

-Tati!

Leila se aruncă înspre el.

El o prinse și o sărută în creștetul capului, apoi îl cuprinse cu brațul pe Robbie și îl trase într-o îmbrățișare. Zâmbea larg, însă Charlotte observă câteva cute între sprâncenele lui pe care nu le remarcase până atunci. Era desculț, avea cămașa descheiată, fără guler ori sacou, părul lui arăta de parcă și-ar fi folosit degetele pentru a-l pieptăna, cicatricea îi brăzda obrazul, iar cerceul acela...

Exotic. Avea un aer exotic. Acesta era adevăratul motiv pentru care evitase să ia micul dejun împreună cu Wynter și copiii. Pentru Charlotte, el întruchipa tot ce era exotic, dezirabil și de neatins. Se grăbi să-și ferească privirea.

-Milord, ce plăcere să vă vedem.

- Dar nu vă uitați la el, observă Leila cocoțată în brațele lui.

-Vorbele astea sunt doar o formulă de politețe.

Charlotte se gândi că era o explicație rezonabilă; ar fi trebuit să aibă mai multă grijă. Copiii luau totul în sensul propriu, cel puțin în limba engleză.

- De ce ai spune ceva ce nu e adevărat? întrebă Robbie.

-Da, Lady domnișoară Charlotte, de ce ai face-o? repetă Wynter.

Știa că o lua în zeflemea. Pe ea și tot ce era nobil, onorabil și britanic. Răsucindu-se, se uită drept în ochii lui și spuse:

-Politețea ușurează situațiile care altfel s-ar putea încheia cu neînțelegeri, sentimente rănite, ba chiar vărsare de sânge. Cred că politețea nu e trecută cu vederea nici măcar în îndepărtatul El Bahar.

-Ca de obicei, ai dreptate, Lady domnișoară Charlotte. Bunele maniere sunt foarte importante în El Bahar, mai ales aceea care descopăr că lipsește în Anglia.

- Care ar putea fi? întrebă ea,

-Toleranța.

Înainte ca tânăra să se poată gândi la o remarcă, el le zâmbi copiilor.

-Roade ale trupului meu, ce răsfăț v-a pregătit profesoara voastră?

- Cina pe terasă.

Leila îi luă capul în mâini și i-l întoarse cu fața spre ea.

-Tati, te rog, spune că o să mănânci cu noi.

Wynter cuprinse în palmă obrazul lui Robbie.

-Mă rugam să-mi ceri asta. Guvernanta voastră e de acord?

De parcă și-ar fi putut refuza angajatorul. Dar nu era corect. El făcuse ce se cuvenea. Ceruse permisiunea doamnei de a li se alătura la masă și puțini angajatori o considerau pe guvernantă îndeajuns de doamnă pentru a o consulta. Așa că Wynter dăduse dovadă de mai multă politețe decât majoritatea bărbaților de rangul lui. În ciuda înfățișării sale ciudate.

Doar că... gândul de a mânca alături de el o călca pe nervi.

Wynter părea să întreacă măsura. Avea prea multă siguranță de sine, prea mult vino-încoace, prea mult din acel aer cu care își revendica orice femeie disponibilă pe care și-ar fi putut-o dori. Nu că ar fi arătat vreun interes față de ea din ziua în care sosise, iar atunci fusese un test. Dar la fel cum frustrarea ei de a se afla în Surrey era mereu acolo, la marginea conștienței sale, la fel era și iritarea pe care i-o cauza el.

Ca acum, când îi zâmbea ironic.

- Lady domnișoară Charlotte?

-Merg să îi instruiesc pe servitori să mai pregătească un tacâm.

Pomi pe dată spre bucătărie, pășind ferm - o femeie calmă, profesionistă, netulburată. Când trecu pe lângă bibliotecă, o auzi pe Adorna strigând-o.

- Lady Ruskin... Adoma... ce bine îmi pare să văd că te-ai întors de la Londra.

Vicontesa își dezbrăca hainele de călătorie, surâsul ei părând la fel de proaspăt ca întotdeauna.

- E o plăcere să mă întorc. Londra nu înseamnă nimic altceva decât agitație, bârfe și petreceri. O luă de braț pe Charlotte și merse alături de ea către bucătărie. Un loc înfiorător. Ți lipsește?

-Deloc, răspunse tânăra.

-Căci dacă ai nevoie de mai mult timp pentru tine, nu trebuie decât să ceri. Înțeleg că nu ți-ai luat nici măcar jumătatea de zi liberă. Un val de panică o invadează pe Charlotte.

-Aceste prime luni simt vitale pentru sentimentul de siguranță al copiilor și le vor clădi încrederea în mine. Nu-mi pot îngădui activități frivole.

-Nu cred că o jumătate de zi liberă la două săptămâni...

- Nu există nici un loc în care să îmi doresc să merg, zise tânăra cu hotărâre.

Adoma dădu încet din cap.

-Înțeleg. În cel mai rău caz, probabil că așa și era. Apreciez grija pe care le-o porți lui Robbie și Leilei, continuă vicontesa. Recunosc că îi consider o provocare, totuși pricep perfect cât de grea trebuie să fie această schimbare pentru ei. Eu și tatăl lor suntem nevoiți să petrecem mult timp în Londra până când vom pune afacerile la punct, iar eu... eu iau în calcul o aventură imorală cu Lord Bucknell.

Charlotte clipi, întrebându-se dacă auzise bine.

-O... aventură?

-Cu Lord Bucknell.

Vocea răgușită a Adomei încă suna la fel de calmă ca atunci când discuta despre vreme.

-N-am avut niciodată o aventură, deci e o cale de luat în considerare cu înțelepciune.

Părea să aștepte un răspuns, așa că Charlotte bâigui:

-Eu... da, îmi închipui că o aventură nu poate fi începută în grabă.

Intrară pe holul ce ducea către bucătărie, iar unul dintre valeți dădu buzna pe ușă, ținând în mâini o tavă plină cu șervete, înalt, tânăr și deșirat, se opri la vederea femeilor și făcu o plecăciune. Charlotte nu fusese nicicând mai fericită să întâlnească pe cineva.

-Harris! Adoma arată înspre tavă. Unde mergi cu toate șervetele alea?

-Copiii mănâncă pe terasă, m'lady, și dacă-i știu io bine pe copii, și-i știu, unu' dân ei o să verse laptele.

-Nu încape îndoială că ai dreptate, zise guvernanta. E drăguț din partea ta să te gândești la ei.

- Fiul meu va lua cina împreună cu domnișoara Dalrumple și copiii, așa că mai trebuie pus un tacâm, zise Adorna.

Harris făcu o plecăciune și merse cu spatele spre bucătărie.

- O să m-ocup, m'lady.

Un drăcușor, pe care Charlotte nici nu știa că-l avea în cap, o făcu să spună:

-Nu i-ar fi greu să pregătească două locuri suplimentare.

Harris se opri. Adorna își duse imediat dosul mâinii la frunte.

- Mi-ar face mare plăcere, însă eu și fiul meu abia ne-am întors de la Londra și sunt obosită.

Tânăra cedă imediat.

-Atunci o tavă în camera dumneavoastră.

-Ar fi minunat, zise vicontesa.

Harris încuviință și se întoarse către bucătărie. Adorna spuse pe un ton grijuliu:

- Charlotte, nu ești atât de naivă pe cât m-ai făcut să cred.

Guvernanta nu pretinse că nu știa la ce se referea.

- Iartă-mă, Adorna. Nu-mi închipui ce demon a pus stăpânire pe mine.

-Un demon ștrengar, desigur. E de așteptat când cineva își petrece timpul cu copiii.

În vreme ce se îndreptau către terasă, o servitoare se opri în graba ei de a le depăși cu o tavă pe care se afla încă un tacâm. Făcu o reverență în fața Adornei, apoi se întoarse înspre terasă. O altă servitoare trecu pășind ceva mai demn, ținându-și sus tava și având grijă să nu încline mâncarea ascunsă sub șervete. Și ea făcu o reverență, apoi se întoarse către scări și către dormitorul Adornei.

Vicontesa dădu din cap în direcția fetelor, dar își continuă discuția pe un ton degajat:

-Aventura asta la care mă gândesc e o activitate cât se poate de adultă.

Cursul conversației o uimea pe Charlotte.

-Tu ți-ai permis vreodată una? întrebă Adorna.

-O...?

-Aventură, completă răbdătoare vicontesa.

Neliniștită, tânăra se întrebă dacă era supusă unui test sau dacă, poate, nimerise într-un vis ciudat.

- Nu, doamnă.

Când ajunseră la coridorul dintre terasă și scări, Adorna se încruntă la ea.

-Nu ești de acord.

-Lady Ruskin, nu se cade ca eu să aprob sau să dezaproab faptele dumneavoastră.

- Iar mi te adresezi cu titlul. **Nu** ești de acord.

-Milady. Adorna. Zău, presupun că nu...

Adorna ridică o mână.

-E în regulă. O să mă duc în dormitorul meu singuratic și o să iau acolo masa mea singuratică.

Se întoarse și plecă. Charlotte, neînțelegând cu ce o jignise, se repezi în urma ei.

-Vă rog, doamnă, n-am vrut...

Oprindu-se, vicontesa o luă de mână.

-Draga mea, eu tocmai plecam ca o furtună. Gestul îşi cam pierde din efect dacă te ții după mine.

-Eu... da, sigur că îşi pierde.

-În plus, ştii că povestea cu luatul unei mese solitare este o aiureală. O bătui pe Charlotte pe mână. Chiar sunt obosită. Tu du-te pe terasă şi ne vedem diseară.

-Diseară?

Vicontesa flutură din degete şi, în timp ce se îndepărta, rosti cuvintele care îi îngheţară tinerei sângele în vine.

-Cred că a venit vremea să afli adevăratul motiv pentru care te-am adus aici, nu crezi?

Capitolul 7

Când Charlotte ieşi pe terasă, un Wynter singuratic stătea sprijinit de balustradă şi o urmărea cu privirea.

-Sigur ai stat de vorbă cu mama mea.

Încă zăpăcită în urma întâlnirii cu Adoma, ea se uită fix la bărbatul mângâiat de razele aurii ale soarelui şi se întrebă dacă el îi putea citi gândurile.

-De unde aţi ştiut?

Wynter îi zâmbi şi, pentru Dumnezeu, ce zâmbet mai avea! Bărbia i se ridicase, buzele i se întinseseră larg, colţurile feţei

i se transformaseră curbe, nelăsându-i lui Charlotte nici o urmă de îndoială cu privire la amuzamentul şi bucuria lui. Copiii se zbenguiau pe pajişte. Ar fi trebuit să-i dojenească pentru strigătele şi sălbăticia lor, însă zâmbetul bărbatului îi distrăsese atenţia.

Depărtându-se de lângă balustradă, el se îndreptă către măsuţa pătrată de fier pe care erau aşezate patru tacâmuri şi îi trase un scaun.

-Mama are tendinţa să stârnească uimirea. În vreme ce ea se aşeza, Wynter îi şopti la ureche: Iar tu arăţi minunat.

Răsuflarea lui îi mângâie ceafa, iar cuvintele sunară atât de sincer, încât Charlotte se luptă pentru câteva clipe să-şi păstreze cumpătul.

Dumnezeule, revenirea în Surrey se dovedea o încercare mai dificilă decât anticipase! Dar era o femeie puternică şi meticuloasă, iar morala trebuia să învingă.

Cineva ar fi trebuit să-i spună asta şi lui Wynter. El încă stătea aplecat în faţă, cu mâinile sprijinite de-o parte şi de alta a spătarului ei, învăluind-o cu mireasma lui curată şi admirându-i profilul. E adevărat că nu-l putea zări de vreme ce se uita drept în faţă, însă îi simţea privirea pe piele şi ştia, pur şi simplu ştia, că el zâmbea în continuare. Râdea. De ea.

Odios bărbat încrezător şi chipeş!

Da, morala trebuia să învingă, iar ea era femeia potrivită care să-i spună asta. La drept vorbind, chiar avea să-i placă să-l pună la respect. Întorcându-se către el, nu fu deloc surprinsă să-i descopere chipul mult prea aproape de al ei. Cu toate acestea, nu dădu înapoi şi nici nu lăsă să se înţeleagă în vreun fel cât de impresionantă - adică **jignitoare** - i se părea apropierea lui.

- Milord, eu sunt guvernantă. Mă aflu aici pentru binele copiilor dumneavoastră. Sper că mă veți înțelege când vă voi spune că nu sunt deloc interesată de dumneavoastră, de zâmbetele dumneavoastră, de cercelul ori de nesfârșitele dumneavoastră flirturi.

Fiindcă rostise mai multe decât intenționase, tânăra își închise gura. Oare tocmai îi spusese toate astea angajatorului ei? Doamne, Dumnezeule! Era inacceptabil.

Zâmbetul lui se lăți și mai mult.

- Ce-mi place la tine, Lady domnișoară Charlotte, este că zid adevărul. E o calitate foarte rară în rândul englezilor.

- Englezii spun mereu adevărul, răspunse ea automat.

Wynter râse, un tumult de voioșie molipsitoare, care îi adânc groșițele și îi încreți colțurile ochilor.

-Ești la fel de proaspătă ca roua dimineții pe iarba primă- văratică, la fel de încântătoare ca o ploaie răcoroasă după o secetă îndelungată. Inșă nu ești într-atât de nesăbuită, încât să crezi toate astea.

Se uită la el, captivată de acel accent vag care ar fi putut începe să-i placă.

-Nu. Nu sunt.

Bărbatul își lipi palma de spatele ei, chiar între umeri.

-Iți dai seama când un bărbat e sincer?

-Mă mândresc cu abilitatea de a cântări probabilitatea ca un bărbat, ori o femeie, ori un copil să mă mintă. Voia, avea nevoie să tragă adânc aer în piept... Inșă el o atingea, o privea drept în față și nu-și dorea s-o vadă lăsându-se pradă unei nevoi fizice. Oricărei nevoi fizice. Încet și cu grijă, termină calm ce avea de zis. Posibilitățile, atunci când sunt analizate prin prisma unei cunoașteri amănunțite a gesturilor involuntare pe care le face un mincinos, scot în evidență neadevărurile.

Ultimele patru cuvinte fură rostite în grabă.

Wynter o privi atent.

-Ded îți poți da seama dacă un bărbat spune adevărul, o ațâță el.

F »

Tânăra își îngădui un oftat, sperând că bărbatul o va crede exasperată.

- Da. Da, pot.

-Atunci vei ști că nu te mint când îți spun că ești minunată.

Lui Charlotte nu doar că îi îngheță aerul în piept, dar și celelalte funcții vitale ale organismului se opriră. Se confrunta cu un uluitor blocaj total provocat de o mână caldă și insistentă, de doi ochi căprui, stăruitori, și de un zâmbet ademenitor, orbitor și la fel de insistent. El era pur și simplu atât de aproape, atât de... aproape.

- Lady domnișoară Charlotte?

-Da. O! Da, milord, dacă dumneavoastră credeți că eu... își drese vocea. Adică, dacă dumneavoastră credeți că sunt... ăăă...

- Minunată, zise el pe un ton imperativ.

-Da. Minunată. Se aplecă în față, încercând să scape de atingerea lui. N-avea rost. Mâna bărbatului o urmă, o entitate caldă lipită de coloana ei țeapănă. Charlotte pipăi fața de masă. Degetele ei dădură peste un șervețel de pânză împăturit, ceva care să-i țină mâinile ocupate. Cu o deosebită grijă, îl trase de sub veselă și îl așeză în poală. Da, dacă asta credeți, nici n-aș visa să

vă numesc un... să spun că sunteți altfel decât un om sincer.

-Ah.

Încet, mâna lui alunecă în sus, spre umăr. Îl cuprinse cu degetele și îl strânse, o blândă apăsare care cu siguranță semăna mai mult a prietenie decât a capriciu și, din nou, ea simți acea îngrozitoare și trădătoare lipsă de aer.

- Sunteți cât se poate de amabil.

De pe pajiște, Leila țipă:

-Tati! Tati, e deja timpul să mâncăm?

Barbarul elegant și amenințător se îndreptă și privi peste balustradă.

-E timpul, strigă el drept răspuns. Veniți înainte ca stomacul meu să creadă că mi-a fost retezat gâtul.

Charlotte se uită în gol la fața de masă albă, la cele patru tacâmuri, la pahare și la solnița din argint. Nu le văzu. Cumva Wynter îi rămăsese întipărit pe retină, de parcă el ar fi fost soarele, iar ea l-ar fi privit prea mult, fără să acorde atenție sănătății propriilor ochi. Copiii tropăiră pe scări, gâfâind și râzând. Se uită la ei, dar tot nu văzu decât imaginea tatălui în trăsăturile băiețești tie lui Robbie, în rânjetul copilăresc al Leilei. Micuții se strecură pe scaune, de-o parte și de alta a ei, fixând-o cu priviri pline de vinovăție.

Apoi Harris intră pe ușă aducând un lighean cu apă și ținând o

< Arpă pe umăr. Îngenunche lângă Leila.

- Hai să vă curățăm oleacă înainte de masă, tinere stăpân și I ânără stăpână.

Vinovăție. Desigur. Se murdăriseră.

Charlotte se uită în poală și văzu șervetul mototolit de parcă l-ar fi răsucit între degete. De ce să se simtă copiii vinovați când guvernanta lor își luase șervetul înainte ca ei să se așeze măcar? O încălcare fără precedent a regulilor comportamen- l ului civilizată! Și - se uită cu ură la Wynter care zâmbea în con-

I inuare, în vreme ce îl ajuta pe Harris - era numai vina **lui**.

Inspiră adânc pentru prima oară de când pășise pe terasă, iar răsuflarea îi tremură de furie. Wynter o auzi, căci privi înspre ea și, fără să se oprească din frecatul degetelor lui Robbie, spuse:

-Lady domnișoară Charlotte, ți s-a tăiat răsuflarea. Trebuie să-ți slăbești strânsoarea corsetului.

Harris se înecă și chipul i se îmbujoră. Charlotte îl fixă cu cea mai rece privire a ei. Luând ligheanul, valetul făcu o plecăciune, mai făcu încă una, apoi părăsi în grabă terasa. Situația nu avea să se îmbunătățească prea curând. Wynter se așeză în fața ei.

- Lady domnișoară Charlotte, de ce purtați un corset? întrebă Robbie.

În sufletul guvernantei se dădu o luptă între dorința ei de a răspunde oricărei întrebări venite din partea copiilor și bu- na-cuviință.

- Un corset este un veșmânt de corp potrivit pentru o doamnă, însă nu este un subiect potrivit de conversație în timpul cinei.

- De ce nu? întrebă Leila.

Wynter își puse cotul pe masă, își sprijini bărbia în palmă și se uită drept la ea.

-Da, Lady domnișoară Charlotte, de ce nu?

Charlotte îi putea zări pe servitori dând târcoale ușii, așteptând să servească mâncarea, însă nu avea să le facă semn să vină. Nu încă.

- Despre rufăria de corp, atât cea masculină cât și cea feminină, nu se discută niciodată cu persoanele de sex opus, iar - anticipă întrebarea inevitabilă a Leilei - cu persoanele de același sex, doar în momentele deosebit de intime.

Leila îi zâmbi trufaș lui Robbie.

- Ha, ha, mie o să-mi spună despre corsete și ție nu!

- Nu-i corect! zise băiatul.

-Destul!

Copii tăcură îndeajuns de mult încât guvernanta să sune din clopoțelul aflat lângă cotul ei.

-Nu te frământa, fiul meu, interveni Wynter. Va fi privilegiul tatălui să-ți povestească despre acest instrument feminin de tortură.

Charlotte vru să se răstească la el, dar renunță în vreme ce un valet slăbănog se apropie, clătinându-se sub greutatea supierei pline. Cât de greu îi fu să rămână calmă în vreme ce o servitoare aduse o farfurie cu chifle aburinde, iar o alta având cubulețele de unt. Servitorii așezară mâncarea pe masă, își făcură reverențele și se îndepărtară, grăbiți să revină în bucătărie unde Charlotte știa că Harris îi desfăta pe toți cu povestea despre corsetul ei.

Când săltă capacul supierei, aburul pluti deasupra mesei, iar Wynter inspiră zgomotos.

-Supă din coadă de bou, zise el. Ador supa din coadă de bou.

Copiii îl imitară, adulmecând zgomotos și aprobând cu voce tare. Guvernanta se abținu să-i dojenească. Se gândi că ar fi fost dificil să-i spună angajatorului ei că le dădea un prost exemplu, mai ales când deja îl muștrase pentru că pomenise despre... lenjeria ei intimă. Folosindu-se de polonic, împărți în castroane supa, o zeamă limpede, cu tăieței și un strop de vin de Xeres.

- Milord, vreți să treceți chiflele în jurul mesei?

- O să le dau eu pur și simplu câte una.

Bărbatul luă cu mâna câte o chiflă pentru fiecare copil și o puse pe farfuria pentru pâine. Dar comportamentului său nepotrivit nu se opri aici. Ar fi fost în stare să se întindă peste masă și cu chifla lui Charlotte, dacă ea n-ar fi ridicat o mână în semn de refuz.

-Vă mulțumesc, milord, dar dacă îmi dați farfuria, îmi voi lua singură.

-Oo, tăticule, ai enervat-o pe Lady domnișoara Charlotte, zise Leila.

- Prostii. Lady domnișoara Charlotte e prea doamnă ca să se enerveze.

Leila dădu șuturi în piciorul mesei până când Charlotte își puse mâna pe genunchiul fetei și clătină ușor din cap. Apoi guvernanta apucă lingura de supă. îi învățase pe copii s-o urmărească, așa că își luară și ei tacâmurile. Ea își ridică lingura și o cufundă în supă. Micuții o imitară.

Tatăl lor spuse:

-Mie îmi place să rup chifla bucățele, să le pun în castron și să le las să tragă zeama.

Copiii renunțară s-o mai urmărească pe Charlotte și făcură ochii cât cepele în vreme ce Wynter își transpunea vorbele în fapte.

-Putem să facem asta? se încumetă Robbie.

- Sigur că da! răspuse bărbatul. Nu trebuie să ne comportăm formal când suntem doar în familie.

Oare o provoca intenționat? Ori nu era nici urmă de judecată în mintea lui? Nu-i păsa. Știa doar că flirtase cu ea, o tulburase, iar acum îi îngreuna și mai mult sarcina deja herculeană de a-i civiliza pe acești copii. Nu știa care dintre păcate o deranja mai mult, dar știa că totul trebuia să înceteze. Cu cel mai aspru accent nobil al ei, spuse:

- De fapt, milord, **eu** mă văd obligată să vă contrazic. Manierele din familie își au locul lor, însă numai atunci când oamenii care le folosesc sunt capabili să își exercite manierele potrivire pentru societate atunci când este nevoie. Robbie și Leila încă nu sunt capabili de așa ceva, așadar, până când vor ști fără urmă de îndoială ce furculiță să folosească, noi ne vom folosi întotdeauna manierele pentru societate.

Wynter se lăsă pe spate și își sprijini un braț pe spătarul scaunului.

-Pui prea mult preț pe manierele pentru societate, Lady domnișoară Charlotte.

Poziția lui tolănită o înfuriă și mai tare.

- Prețul pe care îl pun eu nu este cu nimic mai mic decât acela pe care îl va pune oricare alt membru al aristocrației engleze.

Ca niște spectatori la un turneu de tenis de câmp, copiii își întoarseră capetele înspre el.

-Aristocrația mereu se ia prea în serios.

-Chiar de-ar fi așa, aceasta este lumea în care trăiesc Robbie și Leila.

Charlotte se aplecă în față și lovi masa cu degetul.

-Este o lume neiertătoare, milord, una care deja îi privește cu asprime din pricina trecutului lor neortodox. Orice fel de comportament nepolitic va fi remarcat și luat în răs de către cei de seama lor și, știu bine asta, milord, cei de seama lor pot fi cruzi.

Acum Wynter se lăsă și el în față, cu ochii scăpărând de mânie.

-Nu voi îngădui nimănui să-i ia în răs!

-Cum îi veți opri? Veți bate băieței de vârsta fiului dumneavoastră? Veți invada budoarul unei debutante și îi veți interzice să râdă?

-Tati, nu-mi place Anglia asta. Putem să mergem înapoi acasă?

Vocea tremurătoare a Leilei o făcu pe Charlotte să-și vină în fire. Indiferent cât ar fi fost de nervoasă, n-avea nici un drept să arunce temerile ei asupra acestor copii. În dudu propriei experiențe.

Luă mâna fetei și o ținu între palme.

-Scumpo, tu vei fi unică, astfel încât celelalte fete își vor dori să fie în locul tău.

67

Leila își trase nasul și încercă să afișeze un surâs șovăitor. Însă Robbie se încruntă la fel de amenințător ca tatăl său, iar Wynter... Wynter stătea cu brațele încrucișate la piept, fixând-o cu furie.

-Toată scena asta e din vina ta.

Prudentă, Charlotte așeză mâna Leilei pe masă și o bătu ușor.

-S-ar putea să fi spus vorbe nechibzuite, însă dumneavoastră, domnule...

-Eu sunt rațional. Sunt logic. Accentul îi deveni mai puternic decât 31 auzise ea vreodată. **Eu** sunt bărbat.

Charlotte fu nevoită să tragă aer în piept înainte de a fi sigură că nu va

ridica tonul.

-Din experiența mea, sexul nu prea are legătură cu logica ori cu rațiunea.

- Experiența ta! Tu n-ai fost nicăieri.

Câtă cruzime s-o disprețuiască pentru asta! Pentru nenorocul rare îi transformase viața într-o neîncetată datorie plicticoasă.

-Aveți dreptate, milord. Mă înclin în fața înțelepciunii dumneavoastră. Spuneți-ne, cu ce se deosebesc bărbații și femeile din alte țări de bărbații și femeile din Anglia?

Crezu că el avea să mormăie vreo prostie despre femeile străine care își cunosc locul, însă el afirmă:

-Ești insolentă, Lady domnișoară Charlotte.

El greșea, întrecea măsura și îi supăra pe copii. Și era de așteptat ca ea, umila guvernantă, să cedeze în fața lui. Avea s-o facă, desigur. Întotdeauna ceda, însă focul i se aprinse în piept și în obraji, moment în care știu că nuanța pielii îi dădea de gol furia. Pe un ton cât putu de înțelegător, zise:

-Am fost angajată să-i educ pe acești copii, iar dumneavoastră îmi stați în cale. Dacă nu putem ajunge la un compromis...

-Eu nu fac compromisuri, afirmă el sec.

-Ah!

Fără voia ei, Charlotte își împinse scaunul în spate și aruncă șervetul pe masă.

-Atunci nu mai există nici un motiv pentru ca eu să rămân. Vă las să vă luați cina. Vă doresc mult noroc în a găsi o guvernantă care să se ridice la nivelul standardelor dumneavoastră precise.

Apoi, cu o mișcare pe care Lady Ruskin ar fi admirat-o, se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

Capitolul 8

Charlotte se opri abia când ajunse la baza scărilor, cu mâna pe stâlpul sculptat care susținea balustrada. Cum avea să le explice scena asta lui Hannah și Pamelei? Își pierduse cumpătul, bunul-simț, sângele-rece, din pricina unui bărbat și a... a... firii lui morocănoase.

Nu farmecul lui fusese acela care o tulburase.

Nu că ar mai fi contat. Ea nu se mai dăduse niciodată în spectacol, indiferent care ar fi fost provocarea. Și încă în fața copiilor! Dacă Miss Priss se comporta atât de belicos, cu siguranță ei puteau fi iertați atunci când considerau că le este îngăduit să facă la fel.

Doar că nu le era îngăduit. Stătuse trează nopți întregi, făcându-și griji cum să-i integreze pe copiii aceia în societatea engleză. Acum nu va mai fi acolo pentru a-i îndruma, ba le mai și dăduse un exemplu prost. Trădase încrederea pe care micuții i-o acordaseră.

Mai mult, cum putuse să uite de sine până într-acolo încât să renunțe la slujba de care avea nevoie cu disperare? Își pătase reputația impecabilă. O mințise pe Adoma când îi garantase că va reuși. Pierduse suta de lire plătită

Școlii Guvernantelor ca taxă de intermediere, punând astfel în pericol afacerea prietenelor ei.

Strânse într-o mână stâlpul până când marginile ascuțite i se înfipseră în palmă. Pe cealaltă o folosi pentru a-și scoate batista din mânecă și a-și șterge ochii umezi. Detesta să știe că se comportase prosteste, indiferent de motiv, dar să se comporte prosteste din cauza unui bărbat! Ah, asta era cea mai mare umilință!

Ușa dinspre terasă se trânti atât de tare, încât ferestrele zăngăniră, iar Charlotte își ascunse batista. O pereche de călcâie scoase pocnete ușoare în timp ce alerga pe podeaua din lemn. Leila. Sau Robbie. Gândul că unul din copii ar putea-o vedea în starea asta o făcu să pornească în sus pe scări cu ceea ce spera a fi o lăudabilă demnitate. Nu voia ca vreo persoană s-o zărească plângând.

Însă Leila strigă.

-Lady domnișoară Charlotte, veniți imediat! Trebuie să veniți și să vedeți.

Charlotte nu se întoarse, însă răspunse peste umăr.

-Nu pot, Leila. Trebuie să îmi fac bagajele.

Fetița nu se folosise niciodată de subtilitate și cu siguranță nu putea înțelege acum nevoia de așa ceva. Urcă în goană scările și o luă pe Charlotte de mână.

-Trebuie să veniți! Acum!

Se uită la copila care se agăța de ea. Speranța și îngrijorarea luminau chipul slăbuț, iar Charlotte simți cum i se strânge inima. Nu voia s-o părăsească pe Leila. Micuța era precum o viță-de-vie ce are nevoie de sprijin și îngrijire pentru a deveni cândva elementul central al grădinii, iar ea știa că nici o altă guvernantă nu va putea fi vreodată la fel de sensibilă la nevoile fetei. Făcu câțiva pași în jos.

Dar nu avea să cedeze în fața constrângerilor lui Wynter. Se opri.

- Haideți!

Leila continua să o preseze și o trăgea destul de tare pentru un copil mic. Charlotte se ținu după ea, certându-se cu sine însăși. Nu-și dorea cu adevărat să renunțe, însă cum ar fi putut să dea ochii cu Wynter? În lumina soarelui o putea privi mai bine și putea ști că o făcuse să plângă.

Ușa se înălță în fața ei, terasa însorită se ivi prin ochiurile de sticlă, iar Leila, simțind probabil reținerea reînnoită a guvernantei, repetă pe un ton agitat:

-Uite!

În regulă. Charlotte se uită, apoi bărbia i se ridică sfidător.

El stătea acolo, cu șervetul în poală, cu bărbia împinsă în . ifară și brațele încrucișate la piept, uitându-se drept în față. Iritat, de parcă ea ar fi fost cea vinovată, întrebă:

- Ei bine, domnișoară Dalrumple? Ai terminat cu fuga și ai de gând să rămâi și să ne înveți?

Ea se zbârli, războinică și în defensivă, simțindu-se numaidecât jignită. Apoi vorbele lui îi atraseră atenția.

Să ne înveți. Pe **noi**. Cu acel singur cuvânt, Wynter dăduse de înțeles că era dornic să-i respecte instrucțiunile. Nici nu-i mai păsa dacă el pretindea că toată scena se petrecuse din vina ei. Orice insultă urma să fie pe deplin răscumpărată când îl va avea sub autoritatea ei.

Și, desigur, va avea o slujbă, o va mulțumi pe Adoma, va salva Școala Guvernantelor și îi va ajuta pe copii. Acestea erau lucrurile care contau cu adevărat.

-Lady domnișoară Charlotte? zise Leila cu glas scăzut.

Robbie, arătând foarte serios, îi ținea scaunul. Tânăra întârzie o clipă pentru a mângâia părul fetei, apoi se așeză zâmbind.

-Îți mulțumesc, Robbie.

Servitorii, care nici nu se zăriseră cu câteva minute în urmă, își făcură apariția și, la semnalul ei, luară supa și aduseră un platou cu felii de friptură rece de vită, înconjurată de ciuperci la grătar, un coș cu rulouri calde ce miroseau a drojdie și un bol cu budincă de ovăz. De data asta își făcură plecăriunile și se retraseră chiar mai repede ca înainte. Dacă pot, servitorii dispar întotdeauna când stăpânul are o privire ursuză.

Iar Wynter avea o privire ursuză. Evident, și deloc surprinzător, era treaba lui Charlotte să se comporte ca un adult. Pe cel mai civilizată ton al ei, spuse:

-Milord, de vreme ce n-am știut că veți lua cina cu noi, acesta este un meniu simplu, creat ținând cont de stomacul nedezvoltat al copiilor și de felul lor stângaci de a folosi tacâmurile.

-Îmi place mâncarea simplă.

Wynter părea vag îmbufnat. Leila se văită:

-Tati, tot mai ești supărat?

Bărbatul aruncă o privire înspre fiica lui și văzu lacrimile din ochii ei. Cu un efort vizibil, își schimbă atitudinea.

-Deloc! îi spuneam doar lui Lady domnișoara Charlotte că sunt un om simplu, căruia i-a lipsit mult obișnuita mâncare englezească.

Charlotte afișă un zâmbet, o simplă întindere a buzelor.

-Desigur, milord, știam asta.

El îi aruncă un surâs de același fel.

-Dacă dorești, Lady domnișoară Charlotte, te rog să-mi dai friptura de vită.

Atmosfera se calmă în vreme ce farfuriile erau umplute, iar t opiii se străduiau din greu să-și mânuiască furculițele și cuțitele. Iară ca acestea să pocnească pe porțelan. Nu se descurcau bine. Prea mulți ani de mâncat cu degetele îi făcuseră neîndemânatici.

I tisa manevrau tacâmurile cu mai multă pricepere decât cu două săptămâni în urmă și, pentru prima dată, își dădeau silința deoarece și tatăl lor se supunea. Cooperarea lui era tot ce-i trebuia, și tot ce-i va trebui vreodată.

Când toată lumea începu să mănânce, Charlotte se hotărî că ar trebui să-i îndrume pe copii, și pe Wynter, ceva mai departe pe drumul etichetei.

-În acest moment al cinei noastre, vă este permis să faceți un comentariu personal, să spuneți ceva despre voi, astfel încât ceilalți să vă poată răspunde. Îi cercetă cu imparțialitate. Poți iucepe tu, Leila.

O cută încreți fruntea fetei. Apoi aceasta se luminează. Părând la fel de

rafinată ca Adorna însăși, spuse:

-Asistenta zice că motivul pentru care mă mănâncă fundul este că am stat în urzici.

Charlotte se trezi incapabilă să mai spună ceva, sufocată de o dorință bruscă și nepotrivită de a râde.

Robbie se ridică la înălțimea ocaziei. Poate pentru că nu văzuse nimic în neregulă la comentariul Leilei. Sau poate pentru că era curios.

-Te mănâncă la fel de tare ca nisipul?

- Ooo, da, mult mai tare!

Leila își dădu ochii peste cap și își frecă partea afectată a corpului.

-Nisipul poți să-l speli.

Charlotte nu izbucni în râs. Nu avea să râdă. Însă pentru

o clipă privirea ei o întâlnește pe cea a lui Wynter și cei doi adulți se înțeleseră.

Wynter pasă cu eleganță mingea conversațională.

-E foarte interesant, Leila. Eu însumi n-am mai stat în urzici din tinerețe. Urzicile nu cresc în El Bahar, Lady domnișoară Charlotte. Solul e prea arid până și pentru aceste buruieni.

Cu doar o foarte vagă urmă de tremur în voce, tânăra răspunse:

-Cât de fascinant, Lord Ruskin. Trebuie să fi fost martorii diverselor climate și să fi observat numeroase tipuri de vegetație în timpul călătoriilor voastre.

-Într-adevăr, am văzut. Copii, i-ați povestit guvernantei voastre despre trecerea noastră prin Mediterana?

Isteții lui micuți se prinseră în joc, fără a fi nevoie să mai fie îndrumați. Printre îmbucături, sporovăiră despre peisajele pe care le văzuseră pe drumul spre casă, despre ce îi impresionase mai mult la zona rurală a Angliei și despre cât de mult se schimbaseră viețile lor în ultimele luni.

Apoi Robbie, cel mai matur băiat de zece ani pe care Charlotte îl întâlnește vreodată, se întoarse politicos către ea.

-Dar am vorbit doar despre noi. Dumneavoastră, Lady domnișoară Charlotte? De ce nu sunteți măritată?

Calmată de conversația animată și de comportamentul domesticit al lui Wynter, Charlotte se uită din nou la el, așteptându-se să-i întâlnească privirea amuzată. În schimb, îl văzu studiind-o cu o concentrare atât de serioasă, încât își dădu seama că și el avea aceeași întrebare, iar voioșia ei se stinse rapid.

-Dacă aș fi măritată, n-aș mai putea să vă instruiesc, zise ea. Ar fi păcat să n-am această ocazie de a vă cunoaște. Acum, luăm desertul?

Le făcu semn servitorilor, iar aceștia luară farfuriile goale și aduseră o tartă somptuoasă cu gem, formată din mai multe părți cu marmeladă de caise, zmeură și portocale.

Leila oftă anticipativ și își îndesă șervetul mai aproape de talie.

- Pot să iau eu toată zmeura?

-Nu, replică Robbie. Primesc și eu o parte.

- De vreme ce tatăl vostru ne este oaspete, poate că ar fi manierat să-l întrebăm mai întâi pe el ce și-ar dori, sugerează Charlotte.

Expresiile de pe chipurile copiilor trecură de la groază la speranță, iar tânăra ținu cuțitul deasupra tartei, în timp ce aștepta ca Wynter să scoată la

iveală înțelepciunea lui Solomon.

- O să luăm fiecare câte puțin, decretă el.

Charlotte începu chinuitorul proces de a împărți în mod egal mult disputata zmeură.

Leila spuse:

-Poate că Lady domnișoara Charlotte nu are nici un hărbat în familie care să îi găsească pereche.

Charlotte tresări și rupse o bucată din crustă.

- La fel ca mama?

Robbie se scărpină în cap, apoi își coborî mâna când Charlotte privi cu reproș. Într-o cascadă de cuvinte, îi spuse guvernantei:

- După ce tatăl mamei mele a murit, ea n-a mai avut pe nimeni care să-i găsească pereche. Dacă tati nu s-ar fi căsătorit cu ea, ea și mama ei ar fi murit de foame.

-E foarte melodramatic, Robbie.

Charlotte îi oferi tarta lui Wynter.

-Nu, nu e. E adevărat! insistă băiatul. O femeie n-are nici o valoare fără un bărbat.

Guvernanta îl fixă cu privirea pe Robbie, o privire pe care și-o perfecționase de-a lungul anilor pentru a-i pune la punct pe tinerii insolenți. Micuțul își dădu seama imediat de greșeala lui.

-N-am vrut să spun că dumneavoastră nu aveți nici o valoare,

1 Lady domnișoară Charlotte, doar că în alte țări, cum ar fi El Bahar,

0 femeie nu poate... nu...

Se uită rugător la tatăl său. Lui Wynter i se făcu milă de el.

-În El Bahar, o femeie nu poate vorbi pentru ea însăși la sfaturile bărbaților, așa că dacă este necăsătorită și nu are tată, un frate sau orice altă rudă de sex masculin, nu poate să încheie mariajul care i-ar aduce un soț și siguranța financiară.

Mintea lui Charlotte zbură la situația ei, la cea a lui Hannah și Pamelei. Se considerau prost tratate în Anglia, însă...

- E o cruzime! Chiar ar muri de foame?

-Nu întotdeauna, spuse Wynter. Uneori cuiva i se face milă și le ia în casă. Așa cum procedase și el. Charlotte îl privi cu începutul unei bunăvoințe. Nu se gândise la el ca la un bărbat excesiv de milostiv, dar să se însoare cu o femeie pentru a-i salva viața! Asta cu siguranță era admirabil.

- Dara avea nevoie de un bărbat.

Wynter se apucă să mănânce din tarta lui.

-Eu aveam nevoie de o femeie în cortul meu care să-mi gătească. A fost un schimb corect.

Convingerile generoase ale lui Charlotte păliră. Leila sări de pe scaun și se aplecă peste masă.

-Am o idee! strigă ea.

-Glasul unei doamne este coborât, blând, rafinat, începu Charlotte.

Leila n-o luă în seamă și, de data asta, nu doar că țipă, însă vocea ei mai crescă cu o octavă.

-Putem să avem o nouă mamă. Tati poate să se însoare cu Lady domnișoara Charlotte!

Capitolul 9

- Puneți canapeaua acolo, în unghi față de șemineu.

Adorna stătea cu mâinile în șolduri, dându-le comenzi vaeților.

-Așezați-mi scaunul aici și puneți sfeșnicele pe mese, de-o parte și de alta a canapelei, ca să pot vedea cum trebuie.

De când ajunsese la venerabila vârstă de patruzeci de ani, observase o încețoșare a vederii și descoperise că lumina bună o ajuta să distingă acele semne care trădează disconfortul ori plăcerea invitațiilor ei. Interpreta fiecare situație din viața ei în funcție de acele semne.

Se încruntă când se gândi la Lord Bucknell. Acesta se dovedise o provocare deosebit de frustrantă, mereu prezent, însă insensibil la avansurile ei. Dar cu siguranță și ea se va ridica la nivelul lui.

Încă nu se născuse bărbatul care să-i poată rezista pentru multa vreme.

-Așezați o carafă cu brandy și una cu ratafia³ pe o masă lângă mine.

Aprobă cristalele scânteietoare ce conțineau cele două lichide. Hirii, apoi ridică unul dintre paharele goale, mânjit cu o urmă de deget. Fără nici un cuvânt, i-l întinse domnișoarei Symes care îl dădu unuia dintre vaeți.

-Așa ceva e inacceptabil în budoarul meu!

Valetul plecă în grabă, strângând paharul la piept.

Adorna nu avusese necazuri în viață decât atunci când nu-și luase în seamă instinctele. Acum avea ceva probleme cu afacerea familiei, dar, așa cum îi plăcea mătușii Jane să spună, pungașii n-au liniște.

Desigur, de obicei ea zicea asta despre soțul ei, unchiul Ransom, iar acesta răspundea invariabil:

-Atunci tu trebuie să fii o mare pungașă, dragostea mea.

Adorna făcuse o faptă destul de bună aducându-i împreună, dacă putea spune așa.

Valetul se întoarse cu un alt pahar gol, pe care domnișoara Symes îl aprobă, și cu o farfurie pe care se aflau biscuiții cu migdale care ar fi trebuit să-l îmbuneze pe Wynter. Bineînțeles, ceva atât de simplu cum era mâncarea nu putea funcționa în cazul lui Charlotte. Majoritatea reacțiilor bărbaților sunt controlate de burțile, vanitățile și organele acestora. Femeile sunt mai subtile și mai puțin influențate de fizic. Într-adevăr, dacă bănuielile Adornei erau corecte, Charlotte nu se lăsase **niciodată** influențată de fizic. Așadar, vicontesa știa că trebuia să se bazeze, pe de-o parte, pe alcool și pe efectele sale insidioase. Pe de-altă parte, manierele rigide ale tinerei cu siguranță nu vor putea rezista provocării pe care avea să i-o ofere.

Domnișoara Symes își încrucișă brațele peste abdomenul proeminent.

-Asta e tot, milady?

Adorna făcu o ultimă verificare a pregătirilor.

-Asta e tot. Îi zâmbi fiecăruia dintre servitori în parte. Sunt foarte mulțumită.

Așa cum era de așteptat, toți vaeții roșiră, până și bătrânul Sanderford, care îl slujise pe soțul Adornei cu mult înainte de sosirea ei. Domnișoara Symes, un tiran amabil, surâse la rândul ei.

-Ah, și Wynter va dori o ceașcă din cafeaua aceea pe care o adoră.

³ Lichior de fructe cu alcool și zahăr (n.red.)

Adoma se strâmbă. Nu pricepea de ce Wynter nu-și îngăduia câte un strop de băutură din când în când. Însă vinurile și țăriile nu păreau să-l intereseze.

-Aduceți cafeaua după sosirea lui.

- Cum doriți, milady, răspunse domnișoara Symes.

Servitorii își făcură plecăciunile și se retraseră, lăsând-o pe Adorna singură. Femeia se așeză, deschise o carte, și-o puse în poală și așteptă sosirea celor două molii pe care avea să le ademenească într-un zbor în jurul flăcării ei.

Cu majoritatea oamenilor n-ar fi avut nici o problemă. Putea convinge pe aproape oricine să facă aproape orice, fără ca măcar respectivul să-și dea seama că a fost manipulat. Însă Wynter era fiul ei, avea un amestec din intuiția ei și agerimea tatălui său, iar ea trebuia să pășească atent, altfel el va da înapoi.

La sfârșitul acelei după-amiezi, Charlotte se va fi săturat să stea cu Wynter. Domnișoara Symes îi relatase Adomei despre tumultoasa cină. Ce strigase Leila? „Putem să avem o nouă mamă. Tati poate să se însoare cu Lady domnișoara Charlotte!”

Vicontesa nu-și putu reține un chicotit. Afurisita copilă era atât de directă, însă... cum își striga dorințele de parcă volumul avea să le transforme în realitate! Desigur, perechea era nepotrivită. Era și așa greu să-l facă pe Wynter să fie acceptat în societatea engleză, dar să se căsătorească cu o femeie stingherită de infamie... nu. Nu, Charlotte n-ar fi fost potrivită.

Slavă Domnului că tânăra păruse oripilată de idee.

Da, Leila îi îngreunase sarcina Adomei, și totuși planul părea atât de logic, încât trebuia pus în aplicare. Vara se apropia cu pași repezi.

Charlotte sosi prima, bătând ușor la ușă și intrând dintr-o alunecare elegantă. Ținuta ei era perfect potrivită pentru onoarea de a lua o gustare cu angajatorul ei. Rochia albastru-închis fusese împrăștiată prin folosirea judicioasă a unui burete și a unui fier de călcat. Își înlocuise manșetele și gulerul cu dantelă albă, împrăștiată și foarte scumpă, chiar dacă de modă veche, iar o camee din onix lega frumos gulerul laolaltă. Era cu adevărat păcat că circumstanțele o privaseră pe Charlotte de locul ce i se cuvenea în societate. Cu frumusețea, eleganța și manierele ei impecabile, s-ar fi măritat bine.

Adoma zâmbi, amuzându-se în sinea ei. De fapt, tinerei nu-i trebuia altceva decât frumusețea. Reținerea ei înăscută era o provocare căreia majoritatea bărbaților nu i-ar fi rezistat.

-Stai jos, draga mea. Adoma arată înspre canapea. Vrei să bei ceva cât timp îl așteptăm pe fiul meu?

-Nu-i nevoie să mă așteptați, mamă. Sunt aici.

Charlotte se întoarse și dădu cu nasul de pieptul lui Wynter, imbrăcat în hainele lui pentru deșert.

Adoma îl mai văzuse purtându-le până atunci și, după părerea ei sinceră, ținuta semăna izbitor cu un cearșaf legat în talie cu trei sfori aurii și o centură stacojie, care, așa cum îi explicase el, simbolizau rangul lui în trib. Totuși, nu putea nega nici că albul lejer era mult mai confortabil decât costumul țeapăn al unui englez, nici că Wynter avea dreptul să se îmbrace cum dorea în propria casă. Mai mult, ținuta îi scotea în evidență admirabil umerii lași și lăsa la vedere fascinante priveliști trecătoare ale gleznelor și picioarelor lui goale. Fascinante, deoarece vicontesa bănuia că el era gol pe sub acele pânze.

Oare și Charlotte bănuia același lucru?

Wynter se opri, își puse pumnii strânși în șolduri și se încruntă amenințător la guvernanta, provocând-o să facă un comentariu.

- E ceva în neregulă, Lady domnișoară Charlotte?

Tânăra rămase pe poziție, abia controlându-se să nu tresară.

-Deloc, milord. Tocmai vă admiram haina. Am auzit despre ele, desigur, dar niciodată nu am văzut una. O **djellaba**, nu-i așa?

Wynter își duse vârful degetelor la buze și, cu glasul lui profund, cu accent pronunțat, răspunse:

-Ești, ca întotdeauna, la fel de înțeleaptă precum baba tribului.

Pentru o clipă, Charlotte păru luată prin surprindere. Apoi își reveni și spuse:

-Sunteți foarte amabil, domnule.

Adorna își reținu un hohot de râs. Majoritatea femeilor l-ar fi pocnit în cap. Charlotte o luase ca pe un compliment. Și poate că fusese, dar... nu. Nu, Wynter nu putea folosi în mod exagerat ineptiile. Ce avea de câștigat de pe urma unei asemenea tactici?

Charlotte alunecă înspre canapea și se așeză. Wynter se îndreptă către băuturi.

-Mamă?

Succinta întrebare întrerupse tăcerea, iar Adoma umplu cu iscusință pauzele în conversație, înșirând gânduri la întâmplare.

-Eu vreau un brandy. Desigur, doamnele nu beau niciodată brandy, sau cel puțin nu în public, dar călătoria de azi a fost lungă, iar Wynter s-a ocupat cu afacerea. Nu-i așa Wynter? în timpul asta eu m-am străduit să aflu ce fel de zvonuri circulă în societate cu privire la întoarcerea lui. Așa cum îți poți imagina, Charlotte, încă de la ultima vizită aici, nevestele prietenilor lui n-au mai avut liniște. Cu atâtea bârfe suculente, au răspândit vestea că Wynter ar fi un bădăran ignorant. Doamne, ce neobrazate sunt femeile alea! Așa că un brandy ar fi foarte reconfortant. Vrei și tu unul, Charlotte?

Tânăra ezită, nehotărâtă între decența de a cere o băutură pentru doamne și liniștirea Adomei cu privire la alegerea ei nedemnă. Se dovedi a fi o competiție inegală.

- Un brandy, vă rog.

Un surâs jucă pe buzele lui Wynter când acesta turnă o porție bună de lichid auriu în două pahare și le oferă, cu câte o plecăciune, celor două doamne. Apoi se tolăni în capătul opus al canapelei față de Charlotte. Între ei era spațiu suficient pentru încă o persoană, și totuși odiosul bărbat ocupă cât mai mult loc cu putință. Își întinse picioarele, își puse un braț pe spătarul sculptat astfel încât vârful degetelor lui să atârne aproape de umărul tinerei și se întoarse cu fața către ea, studiind-o aparent fără nici o jenă.

Charlotte îi întoarse favorul, privindu-l cu coada ochiului în vreme ce luă o înghițitură din brandy și se cutremură.

- Îngrozitoare băutură, nu-i așa, Lady domnișoară Charlotte? întrebă târăgănat Wynter. Și totuși englezii tăi își fac un scop din a se îmbuiba cu ea la fiecare ocazie.

Guvernanta mai luă o înghițitură, mai mare, iar Adorna își dădu seama că tinerii ajunseseră la o stare de conflict, luptându-se în tăcere cu bărbiile

ridicate și chipurile hotărâte.

-Wynter, cafeaua ta o să sosească dintr-o clipă într-alta, interveni ea în grabă. Probabil amândoi vă întrebați de ce v-am rugat să mă vizitați în seara aceasta.

Asta le atrase atenția. Ambele priviri se concentrară asupra ei, ascuțite și vigilente.

-Când te-am angajat, Charlotte, mărturisesc că nu mi-am divulgat toate intențiile. Copiii au într-adevăr nevoie să fie educați în ceea ce privește bunele maniere, însă cu ei avem timp. După ce sorbi o singură dată, Adoma își puse paharul pe masa de lângă ea. Așa cum sunt sigură că ți-ai dat seama, Wynter este cel care se confruntă cu societatea în fiecare zi și care are nevoie de îndrumare.

Bărbatul își dădu seama. Deci asta era planul mamei sale. Știuse că ea pune ceva la cale, dar așa ceva... Se simți inundat de furie.

Judecând după uimirea sinceră a lui Charlotte, pricepu că tânăra nu știa nimic despre proiectul Adornei. De fapt, se uita la Wynter de parcă ar fi fost un tigru ghemuit, gata să ucidă. El își îngădui plăcerea de a o speria și mai tare uitându-se la ea cu o poftă nedisimulată.

Charlotte își feri privirea, gestul fiindu-i la fel de evident pe cât îi era vocea de calmă. Luând încă o gură de brandy, spuse:

- Deși cu siguranță vă înțeleg îngrijorarea cu privire la comportamentul lui Lord Ruskin, cred că nu sunt potrivită pentru această slujbă. De ce nu angajați un instructor pentru el?

Faptul că Charlotte încuviințase imediat nevoia ca el să fie instruit îl înfurie și mai mult pe Wynter.

-Îți poți închipui vreun bărbat dornic să se pună sub tutela unui alt bărbat? replică Adorna. N-ar funcționa niciodată.

- Funcționează în cazul băieților, o contrazise Charlotte.

-Dar Wynter este bărbat. Uită-te cum răspunde când Lord Bucknell îi sugerează cea mai mică îmbunătățire!

Bucknell. Wynter pufni. Hodorog pompos.

-Vezi? Vicontesa arată înspre fiul ei. Domnii nu pufnesc.

Wynter pufni din nou.

-Există numeroase locuri specific masculine pe care eu nu le-am vizitat niciodată: cluburile, pistele de curse, chiar salonul în care se retrag gentlemanii după cină. Charlotte părea să bea brandy-ul cu mare ușurință acum, iar culoarea începuse să-i urce în obraji. Cum l-aș putea instrui cu succes?

Wynter se gândi că mama lui era pe cale să o convingă, deoarece acum vocea tinerei suna vag rugătoare. Ce părere avea el despre asta? Charlotte să-i spună ce și cum să facă? Astăzi fusese nevoit să-și înghită cu greu mândria pentru a o face să revină pe terasă, iar dacă n-ar fi fost fețele întristate ale copiilor lui, n-ar fi cedat niciodată.

-Am stat destul de mult în preajma lui, Charlotte, pentru a ști că nu manierele sunt problema.

Adoma trebuia să fi văzut ceva în atitudinea tinerei care trăda neîncrederea, căci adăugă!

-O, există câteva lucruri care ar putea fi corectate. Doar a crescut în Anglia.

Își amintește lucrurile de bază.

-Dacă așa ar sta lucrurile - Charlotte își întoarse privirea rece către el - nesfârșita lui impertinență n-ar fi decât dorința unui băiețel de a atrage atenția, iar atunci ar avea nevoie mai degrabă de disciplină, decât de o guvernantă.

-Sau poate, Wynter vorbi cu dinți încleștați, ar avea nevoie de cineva care să-i explice cu succes motivația din spatele permanentei atitudini prostești pe care o cere nobilimea engleză*

Adorna îi întrerupse înainte să-și poată arunca unul altuia noi insulte:

-Charlotte, dragă! Trebuie să-ți dai seama că subtilitățile tiunt cele pe care nu le stăpânește. Cum să-și poarte hainele...

- Incomod, interveni Wynter.

-... ce și când să spună. E mult prea...

- Onest, o întrerupse iar bărbatul.

-... deschis în privința aprecierilor și a criticilor sale.

Adorna se încruntă către el.

-Tocmai am început să fac progrese cu copii. Să răpesc acum din timpul dedicat lor ar produce daune ireparabile, zise Charlotte pe un ton ferm.

Ah, Charlotte! Dacă ar fi știut cât de irezistibilă devenea pentru el! Gropița din bărbie și obrajii ușor rotunjiți îi aparțineau unei femei blânde, însă privirea rece și independența puternică repudiau astfel de atribute lipsite de coloană vertebrală. Și totuși,

< ând vorbea despre copiii lui nu putea ascunde adevărul. Copiii lui nu erau o datorie pentru ea, ci comori ce trebuiau prețuite. Oare își dădea seama cât de atrăgătoare o făcea bunătatea ei?

Nu, nu putea să-și dea seama, altfel și-ar fi îngropat acea caracteristică în adâncul ei și nu i-ar fi îngăduit nicicând să arunce o privire. De fapt, asta trebuia să fi făcut la celelalte slujbe pe care le avusese, căci în caz contrar n-ar mai fi fost aici.

- L-am ținut departe de distracții, temându-mă de ce i-ar putea ieși din gură, însă curând va trebui să iasă în lumea bună! Bârfele au început deja, iar dacă nu acționăm repede, s-ar putea produce un rău ireparabil. Dar cât de mult rău ar mai putea face spunându-i unei tinere doamne care flirtează cu el că ar trebui să se întoarcă la tatăl ei pentru îndrumare? Ori subliniind absurditatea whistului? Ori dojenind un lord pentru că își muncește prea mult personalul din bucătărie?

Adorna se cutremură cu delicatete.

»

Wynter le fixă cu o privire inocentă pe doamnele îngrozite, începea să fie amuzant. I-ar fi prins bine puțină distracție câtă vreme se lupta cu dovezile escrocheriilor din trecutul afacerii sale. Descoperise că sumele furate nu erau îndeajuns de mari pentru a dăuna prosperității companiei Ruskin Shipping. Totuși, nu-și putea găsi liniștea până când nu-l găsea pe vinovat.

Iar mama lui avea dreptate. Putea învăța de la Charlotte fără resentimente, căd îl înveselea cu nesfârșitul ei tact, cu seriozitatea cu care prezenta conveniențele și cu acea gropiță din bărbia ferm ridicată.

-Acum merg zilnic în oraș. Lecțiile ar trebui să aibă loc după ora de culcare a copiilor.

Adorna îi aruncă o privire aprobatoare - sigur că îl aproba, doar îl manipulasese dar i se adresă lui Charlotte:

-Și probabil pare că ți-am dublat atribuțiile, iar într-un fel am și făcut-o, însă îți vom acorda încă o jumătate de zi liberă pe săptămână și îți vom mări salariul.

Obrajii lui Charlotte pălră. Se uită în jos pentru a-și ascunde gândurile în timp ce se lupta vizibil cu tentația. Banii însemnau mult pentru o femeie care se descurca singură în lume. Wynter înțelegea asta foarte bine.

Cu vocea ei răgușită și convingătoare, Adorna spuse:

-Charlotte, dragă, de aceea am venit la Școala Guvernantelor, ca să găsesc pe cine va ca tine pentru Wynter. În calitate de negustori, noi suntem și așa priviți cu un ochi critic de către înalta societate.

Cât îl mai enerva treaba asta! Insistența continuă că oamenii care lucrează simt mai puțin de apreciat decât cei care trândăvesc și că aceia cu ascendență străveche sunt sacri, indiferent care ar fi valoarea lor. Dacă beduinii lui ar fi gândit așa, el n-ar mai fi azi decât o grămadă de oase albite, îngropate în nisip. Dar bănuia că nu se putea aștepta ca Anglia aristocrată să dovedească o zecime din inteligența unui om al deșertului. Un om care și-a câștigat locul prin voință, putere și dorința de a trăi.

Adorna trase aer în piept, apoi continuă:

-Dacă el va continua pe drumul de acum, nici măcar bunele mele relații nu-l vor mai putea salva de ostracizarea totală, iar asta va afecta viitorul copiilor.

-Nedrept, murmură Charlotte.

Se referise la folosirea copiilor drept argument convingător, însă Adorna se prefăcu a nu înțelege.

-E nedrept, dar adevărat. Și nu-i ca și cum l-ai instrui o veșnicie. Numai până va avea loc recepția sereminiană.

Charlotte mângâie marginea paharului. Ce degete grațioase, medită Wynter. Subțiri și îngrijite, cu un inel simplu de aur pe arătător. O amintire din partea unui iubit? Rosti primul gând care ti veni în minte.

-De unde ai inelul, Lady domnișoară Charlotte?

Până și mama lui fu luată prin surprindere de întrebarea .1 parent întâmplătoare.

-Wynter, nu schimba subiectul!

-Nu, e în regulă. A fost verigheta mamei mele.

Charlotte o netezi cu vârful unui deget.

-Nu l-am furat, dacă asta sugerați.

Șocat, el răspunse:

-Nu! Hoția nu-ți stă în fire.

- Dacă asta credeți cu adevărat, spuse tânăra, atunci poate că pe viitor vă veți înfrâna de la a pune o întrebare personală pe un asemenea ton acuzator.

Bărbatul dădu din cap cu gravitate.

-Ai dreptate, Lady domnișoară Charlotte.

Adorna chicoti încântată.

-Vezi? Știu că va funcționa. O, te rog, Charlotte, dacă nu-ți pasă de numele meu, te rog gândește-te la reputația Angliei. Trebuie să facem impresie bună în fața delegației sereminiene!

- Măîndoiesc că delegația sereminiană va pricepe complexitatea societății

engleze mai bine decât Wynter.

Însă era evident că tânăra se înmuiase.

Adoma adăugă ultimul imbold la festinul persuadării lui Charlotte:

- Regina Victoria ne va fi oaspete alături de sereminieni.

Guvernanta își încleștă degetele în poală.

-Maiestatea Sa? Aici?

Îl privi pe Wynter cu o consternare evidentă. Se uită la tălpile lui goale, la picioarele care îi ieșeau de sub **ăjellaba**, la postura lui neîngrijită.

-Cu el?

Bărbatul își înclină capul cu un aer solemn și mișcă din degetele de la picioare.

-Sunt sigur că o voi impresiona pe regină cu felul meu direct de a fi, căci fără îndoială e înțeleaptă și puternică.

-Nu, izbucni Charlotte. Maiestatea Sa nu va fi impresionată. Foarte bine, Adoma, voi încerca, însă numai serile și... și vreau să mi se dubleze salariul în aceste trei luni.

- Dublu?

Vicontesa, o adevărată femeie de afaceri, păru luată prin surprindere.

Însă Wynter dădu iute din cap în semn de aprobare.

-Dublu, atunci.

Adoma cedă cu un zâmbet strălucitor.

Charlotte își goli paharul, după care se ridică în picioare. Se înclină ușor către dreapta, iar Wynter întinse mâna pentru a-i asigura echilibrul. Însă ea îl alungă.

- Dacă asta e tot, atunci mă voi retrage în camera mea.

-Asta e tot, confirmă Adoma.

Mișcându-se cu grozava demnitate a celor abțiguiți, Charlotte ieși din cameră, ținând încă paharul în mână. Mama și fiul o urmăriră cum se îndepărtează.

-Vai mie, comentă vicontesa după ce tânăra plecă. Se pare că Charlotte are o rezistență scăzută la brandy.

-Se pare că da. Wynter se aplecă înspre abila lui mamă. Poate că pe viitor ar trebui să-i limităm consumul.

-Da... Adoma își luă propriul pahar și sorbi. Doar dacă nu va mai trebui s-o convingem și în altă privință.

-Cineva ar trebui să se asigure că își găsește drumul spre dormitor.

Vicontesa luă clopoțelul.

- O s-o chem pe domnișoara Symes.

El o opri cu un gest.

-Lasă-mă pe mine să mă ocup de treaba asta. Vreau s-o lămuresc pe Miss Priss care îi sunt datoriile în ceea ce mă privește.

Adoma îi zâmbi lingușitor.

-Hai, Wynter, doar nu te-ai supărat cu adevărat pe mine pentru micul meu șiretlic, nu-i așa?

-Mamă, tu ești plină de mici șiretlicuri. Acesta abia dacă mă surprinde.

Însă Wynter era fiul mamei sale. Avea să accepte aranjamentele ei pentru că îi ascundeau propriul plan care se forma rapid, o sarcină dificilă, dată fiind

remarcabila intuiție a vicontesei. Dar el avea ceva ce lipsea majorității oamenilor. Avea experiență în a o păcăli pe Adoma. O abilitate ce îi fusese necesară în copilărie.

-Voi coopera, însă ea trebuie să-și cunoască locul.

Văzu cum femeia se înfurie, iar din ochii ei sar scânteii.

-Tocmai genul ăsta de afirmații fac necesară angajarea unei guvernante pentru tine.

-Nu știu de ce. Se ridică și făcu o plecăciune. Trebuie s-o prind din urmă pe noua mea profesoară. Noapte bună, mamă.

Capitolul 10

Wynter își lăsă indolența la ușa Adomei. Știa unde era dormitorul lui Charlotte. În după-amiaza aceea, după cearta lor, își făcuse un scop din a afla. Dacă se grăbea, o putea prinde în galeria cu portrete, care era largă, întunecată și perfect potrivită pentru strategia lui. Întrezărind imaginea fustei ei pe coridor, în fața lui, încetini pasul și avu grijă ca picioarele lui goale să nu scoată nici un sunet. Nu trebuia s-o oprească încă. Galeria se afla chiar după următorul colț.

Până acum nu mai întâlnise niciodată o femeie dornică să renunțe la mijloacele ei de trai pentru un principiu. Nu mai întâlnise niciodată o femeie atât de dedicată lucrurilor pe care le considera corecte. Nu mai întâlnise niciodată o femeie care să-i dea atâtea bătăi de cap.

Nu mai întâlnise niciodată o femeie pe care să și-o dorească atât de mult.

O putea vedea străbătând fâșiile alternative de lumină și întuneric, în vreme ce înainta într-un ritm constant pe lângă fiecare sfeșnic de perete. Dădea impresia de seninătate, însă sub atitudinea ei de fațadă se ascundea o femeie pasională.

Ea nu știa asta. Nu înțelegea tensiunea care tremura între ei doi precum ceața pe timp de iarnă, iar acest fapt în sine îi intriga. O femeie de vârsta ei nu putea fi complet neatinsă... nu-i așa?

Tânăra coti înspre galeria cu portrete și, din nou, Wynter își iuți pasul.

Niciodată nu se gândise la Charlotte fără să se întrebe cum ar arăta dezbrăcată de rochiile albastre și cenușii care îi plăceau atât de mult. Combinezonul trebuia să dispară și el, odată cu corsetul pe care ea insistă să-l poarte în ciuda asigurărilor lui că nu avea nevoie de el.

Cât de mult îi va trebui să înmoaie acea coloană vertebrală, s-o întindă pe perne, să-i dezgolească sânii și să coboare cu sărutările de-a lungul burții, până între picioarele ei? Ce fel de tactid va trebui să folosească pentru a-i domoli tremurul, pentru a o face să-și uite omniprezentele maniere și reținerea înăscută? Oare îi va opune rezistență? Va încerca să-l oprească? Il va dojeni?

Da. Charlotte va încerca să combată pornirile primitive cu ajutorul comportamentului divilizat. La urma urmei, el însuși încercase să facă același lucru câtă vreme se aflase în deșert.

Nu funcționase. Domesticirea nu va putea niciodată să învingă instinctul

sălbatic.

Cotind, bărbatul intră în galeria cu portrete. Deși ușa cea mai îndepărtată se afla chiar în fața lui, de la distanță și în umbră nu-i putea zări decât conturul. Dar cunoștea încăperea. Aceasta nu se schimbase de pe vremea când era copil. Scaune adunate în grupuri în jurul celor câteva mese. Mid camere de oaspeți, rar folosite, ascunse în spatele unor uși închise. Pereții lungii galerii se înălțau în afara razei vizuale, într-o beznă pe care lumânările n-o puteau străpunge. Într-o parte, draperii din catifea, cu o nuanță bogată de purpuriu, acopereau ferestrele înalte. În cealaltă, picturi reprezentând bărbați călare, doamne pozând alături de copiii lor ori peisaje străine și familiare acopereau zidurile de la podea, până în tavan. Există acolo până și un portret al tânărului Wynter, însoțit de prepelnicarul său.

O fire sensibilă s-ar fi simțit stânjenită sub privirea atâtor ochi Incoditori.

Charlotte înainta netulburată.

Până când Wynter se apropie. Atunci îi simți cumva prezența, îi se răsuci cu fața către el, cu mâinile ridicate, gata să se apere.

Bărbatul se opri numaidecât, atent să nu se apropie prea mult •iau prea repede. Nu voia s-o tulbure. Nu încă.

- Lady domnișoară Charlotte. Făcu o plecăciune. Pornisem în cautarea ta.

Ea își puse o mână pe piept, ca și cum ar fi vrut să-și domolească inima. Lui Wynter îi plăcea să creadă că asta se datora bucuriei de a-l vedea, dar i se părea mai probabil s-o fi speriat. Gâfâind ușor și cu un aer enervat, ea îl întrebă:

- Milord, cu ce vă pot ajuta?

Dacă i-ar fi spus adevărul, ea l-ar fi muștrat.

-M-am gândit că ar fi bine să ne discutăm planurile fără prezența restrictivă a mamei mele.

- Planurile?

Charlotte părea îngrijorată.

-Unde ar trebui să ne întâlnim, câte ar trebui să facem, cât de târziu ar trebui să rămânem împreună...

Confruntat cu ochii ei măriți de groază, încercă s-o liniștească.

-Pentru lecțiile de bune maniere englezești pe care mi le vei da.

-O!

Ea se uită în jur la portretele înșirate pe pereți, de parcă acestea ar fi putut să vorbească și s-o scoată din încurcătură.

- Știam că la asta vă referiți.

Oferindu-i brațul, bărbatul spuse:

- Mergem?

Era evident că ea nu voia să-și pună mâna pe brațul lui, dar ce putea face? Să fie nepoliticoasă și să spună „nu“? Wynter descoperise chiar în acea după-amiază că pentru manipularea lui Charlotte nu avea nevoie decât de o minte ingenioasă și de folosirea judicioasă abunei-cuviințe.

Tânăra se apropie atât cât degetele ei neînмănușate să atingă mâneca lui.

-Atingerea ta e ușoară ca un fluture. El își puse mâna peste a ei. Și, asemeni unui fluture, ești timidă și deloc conștientă de frumusețea împodobită cu pietre prețioase a feminității tale.

Înainte ca ea să asimileze complimentul, Wynter înaintă pe lângă perete.

-Aș vrea să ne întâlnim în vechea cameră a copiilor. Știi unde se află?

-Hm.

Guvernanta își drese glasul cu delicatețe și, din nou asemenea unui fluture, degetele ei tremurau sub ale lui.

- La etajul al treilea?

-Al doilea. A fost odaia mea pe când eram copil. Mobila a fost îndepărtată, lucru care mi se pare mai pe gustul meu decât camerele supraîncărcate din societatea modernă. Atâtea scaune, canapele și mese încât omul nu mai poate să se miște fără să-și lovească gleznele! Draperii și pompoane în toate culorile posibile! Și orice suprafață acoperită cu zorzoane.

Privi pe furiș înspre Charlotte.

Cu ochii în pământ și părul prins la spate, ea putea fi doamna perfectă. Doar că zâmbea.

Bărbatul se agăță de asta.

-Ah! Ești de acord cu mine!

-Și eu prefer un stil mai simplu decât cel care este acum la modă.

Faptul că recunoscuse ceva în legătură cu preferințele ei îi arăta lui Wynter că tânăra se afla într-adevăr sub influența brandy-ului.

- Dar nu îmi îngădui să fiu surprinsă criticând gustul cuiva.

Aproape că părea o rușine să profite de amețeala ei. Aproape.

- Nici eu. Nu mi-aș fi împărțit gândurile decât unei persoane ca tine, despre care știu că e compatibilă.

Ea se încorda iar, reacționând exagerat la simpla sugestie a unei afinități între ei. Da, bun. Era mult prea conștientă de el și incapabilă să-și ascundă disconfortul. La fel cum și el eramult prea conștient de prezența ei, iar imaginea și parfumul ei îi provocau

o durere în zona intimă. Da, pentru că petrecuse prea mult timp fără o femeie. Dar și pentru că... era Charlotte.

-Nu este „compatibil” cuvântul potrivit? Întrebă el, prefăcându-se nedumerit. Am vrut doar să spun că noi doi gândim la fel.

- Cu siguranță ați folosit cuvântul în mod corect. Li oferise cu ușurință asigurarea. Însă nu știu dacă aș fi de acord.

-Dar trebuie să fii! protestă el. Tu crezi că educația copiilor mei este cea mai importantă sarcină cu care se confruntă această casă.

-Absolut.

- La fel și eu.

Portretele treceau încet pe lângă ei, în vreme ce o conducea de-a lungul galeriei.

-Doar din acest motiv te-am rugat să rămâi după ce m-ai umilit astăzi.

Charlotte își smuci mâna.

-Nu m-ați rugat să rămân și nu v-am umilit.

-Am fost de acord cu lecții pe care trebuie să le primesc după o zi lungă în Londra și un drum în galop către casă.

-Și ziua mea e lungă.

-Am promis să te plătesc cu multe lire, când deja primești adăpost și mâncare câtă vreme te afli în grija mea.

Oprindu-se brusc, tânăra își trase mâna cu putere, îndeajuns de tare încât să și-o smulgă de sub a lui.

- Nu sunt în grija dumitale. Sunt o femeie independentă.

Wynter se opri și el, apoi se întoarse cu fața către ea.

-Și n-ai țipat când fiica mea mi-a cerut să mă căsătoresc cu tine.

Nu-și putea da seama în lumina slabă, dar i se păru că ea roșește.

-N-a fost vina mea!

- Nu tu i-ai cerut să intervină în favoarea ta?

-Poftim, domnule? Charlotte își puse mâinile în șold și se încruntă la el cu un aer amenințător. Cu siguranță nu am făcut așa ceva!

Bărbatul făcu un pas mare înspre ea. Picioarele i se lipiră de fusta ei și păru foarte înalt, foarte impozant.

- Ești sigură că nu tu i-ai spus?

-Dacă sunt sigură? Bineînțeles că sunt sigură.

Abia atunci tânăra îl privi din cap până în picioare, observându-i înălțimea, lățimea umerilor, hainele străine și expresia aspră, înghițiți în sec.

- Cum aș putea să uit că am făcut o asemenea sugestie?

El își relaxă trăsăturile.

-Asta mă întristează.

-Po...poftim?

Acum îi captase întreaga atenție.

- Când fetița mea era în leagăn, bătrânul tribului a ridicat-o, a râs și a prezis că Leila va fi înțeleaptă, puternică, înzestrată cu un har special în ceea ce privește problemele inimii și că va aduce noroc familiei și onoare soțului ei. Speram ca Leila să fi auzit ceea ce sufletul tău doar visa.

-Ce?

-Nu e așa?

Se apropie și mai mult.

Charlotte făcu un pas în spate, către perete.

-Eu niciodată... ea niciodată... nici nu mi-a trecut prin minte un asemenea gând. Adăugă în grabă: Nici prin suflet.

-Acum te vei gândi la asta.

-Ar fi mai bine dacă n-aș face-o.

- Mi-ar plăcea să te gândești.

Își dorea foarte mult să nu-l întrebe. Dacă ar fi putut, i-ar fi întors spatele și ar fi zbughit-o de acolo. Dar stătea cu spatele la zid, el se afla în fața ei, iar ea băuse suficient de mult pentru a-și pune la îndoială capacitatea de a scăpa, însă nu suficient de mult încât să nu înțeleagă pericolul cât se poate de real cu care se confrunta.

-De ce?

Rosti cuvintele pe un ton șovăitor.

Datorită talentului său actoricesc, el reuși să pară uluit.

- Nu cred că te-ai descurca foarte bine ca amantă a mea!

Groaza lui Charlotte nu era câtuși de puțin mimată, nici flatantă, însă bărbatul știa că acum ea era conștientă de prezența lui fizică. Ochii ei erau mari și uimiți, iar privirea și-o ținea ațintită asupra lui, fără să clipească, de parcă vigilența ar fi ajutat-o să iasă din acea situație deconcertantă. Nările ei

fremătau în timp ce îi adușese mireasma, un parfum despre care Wynter știa că era curat și masculin, de vreme ce el se îmbăia zilnic, lucru pe care nici un filfizon englez nu-l făcea. Bărbatul își păstră vocea la nivelul unui murmur hipnotic, deoarece descoperise că era posibil să spună aproape orice, atâta vreme cât o spunea pe un ton liniștitor.

-Nici... n-aș visa... să fac ceva atât de... necuviincios, zise ea ezitând.

-Exact. Bărbatul radia. Mă bucur că ești de acord cu mine. Așadar te vei gândi la toate aceste lucruri.

-Nu. Eu... nu.

Ridicând brațul într-o parte, Charlotte atinse spătarul unui scaun și îl folosi drept ghid pentru a înainta pieziș.

-Lady domnișoară Charlotte, înainte să pleci...

Wynter întinse mâna, cu palma în sus.

Ea o privi, apoi se uită la el. Încă o dată, bărbatul renunțase la fațada de netot străin și își îngăduise libertatea de a cere. Mai mult, Charlotte înțelegea cererea și se temea de consecințele unui eventual refuz.

Stingherită, își puse mâna într-a lui. El își înfășură degetele peste ale ei și le strânse, simțind căldura, delicatețea, feminitatea pură a mâinii ei subțiri și a pielii ei fine. Era obișnuit cu femeile care aveau bătători din pricina muncii grele de fiecare zi, cu femeile care lucrau alături de bărbații lor pentru a-și câștiga existența în deșert. Le admira pe acele femei. Crezuse că doamnelor engleze le-ar fi prins bine o asemenea doză de realitate și nu înțelesese niciodată de ce un bărbat și-ar dori o femeie inutilă.

Însă acum, când o ținea de mână pe Charlotte, își dorea să-i păstreze finețea. Își dorea s-o ridice pe tânără deasupra luptei pentru supraviețuire. Voia să-i ofere viața care îi fusese menită, una de relaxare și plăcere. Multă, multă plăcere.

Ea îi schimba felul de a gândi, iar asta nu-i plăcea. Și totuși învățase ceva în deșert. Uneori destinul îl ținea în ghearele sale. Se putea împotrivi acestei atracții. Putea să-și păstreze felul de a gândi. Dar atunci n-o mai putea avea pe Charlotte. Iar pe ea urma s-o aibă.

Dar oare ea ce gândea în timp ce se uita cu ochii mari la mâinile lor încleștate? Își dorea ca el s-o întrețină? Își imagina viața ca soția lui?

»

Ori era o femeie prinsă în vârtoarea confuziei?

Nu conta. El își îndeplinise dorința. De acum Charlotte avea să-l privească altfel.

Ridicându-i mâna înspre buzele lui, o sărută. Un sărut lent, blând, lipit în palmă. Cu mare grijă, îi îndoii degetele peste sărut, apoi o eliberă.

Charlotte își privi mâna ca și cum, dacă s-ar fi hotărât să-și deschidă pumnul, sărutul ar fi zburat. Zăpăcită, își ridică ochii către ai lui, iar când el zâmbi ușor, păru să-și vină în fire. Se îndepărtă, poate puțin mai repede ca de obicei. Poate cu mai puțină siguranță de sine.

Însă Wynter fu încântat să vadă că-și ascundea mâna în pliurile fustei. Știa de ce. Ea încă îi păstra sărutul.

Capitolul 11

În seara următoare, Charlotte încă mai simțea o ușoară durere de cap în vreme ce mergea către vechea cameră a copiilor. Pe viitor, Adorna n-avea decât să-și bea singură brandy-ul, căci tânăra era convinsă că, dacă și-ar fi păstrat capul pe umeri, n-ar mai fi fost acum în drum spre a-l întâlni pe Wynter.

Profesoara unui bărbat în toată firea, nici mai mult, nici mai puțin! Și mai ales a unui bărbat ca Wynter! Ce putea să scoată din el? Ca să devii un om civilizată îți trebuie mai mult decât să știi când să porți mănuși.

De exemplu, să porți pantofi. Charlotte alungă cu hotărâre amintirea picioarelor lui elegante.

Ori să nu te furișezi în spatele tinerelor când merg pe coridoare întunecate. Și cu siguranță să nu faci comentarii personale despre a deveni amanta cuiva. Ori soția lui. Soția lui! Se luptă cu impulsul de a pufni exact așa cum făcuse Wynter. **Leila** avusese scuza ignoranței când propusese o căsătorie între tatăl și guvernanta ei. **Wynter** n-avea decât scuza poftii carnale.

O, da! Îi trebuie ceva timp de gândire, însă Charlotte înțelesese planul lui malefic. Acest bărbat neobișnuit nu-și dorea o căsătorie. El voia același lucru pe care orice alt gentleman crede că îl poate obține de la o femeie cât de cât atrăgătoare care locuiește sub acoperișul lui.

Ei bine, nu avea să primească nimic de la Lady Charlotte Dalrumple. Ea deja le dovedise tuturor că nu era de vânzare. Păcat că Wynter nu știa povestea.

Păcat? Se scutură. Nu-și dorea ca el să-i afle vreodată povestea. Era atât de necioplit, încât ar fi luat-o la întrebări, iar ea încerca să nu discute niciodată despre acel episod dureros.

Necioplit. Da. Lady Ruskin nu-și dădea seama ce-l deosebea cu adevărat pe un gentleman de un coșar. Era atitudinea. Wynter avea atitudinea nepotrivită. Se purta ca și cum, dacă ar fi avut la dispoziție un batalion de oameni, ar fi fost în stare să cucerească lumea. O asemenea aroganță era menită să-i irite pe englezii care nu aveau experiență cu mărire furioase, deșerturile aurii și războinicii fioroși.

Se opri pentru o clipă, se sprijini cu mâna de perete și se luptă cu tendința ei fără sens de a romanța aventurile lui Wynter. Era evident că le citise prea multe povești copiilor. La drept vorbind, faptul că îl văzuse îmbrăcat în **djellaha** îi ațâțase imaginația. Desigur, ținuta era cât se poate de nepotrivită. Largă și lejeră, fără constrângerile pe care le presupuneau costumele națiunilor educate.

Când dăduse prima oară cu ochii de **djellaba**, rămăsese încremenită, incapabilă să formeze un gând coerent. După șocul inițial, se trezise că mintea începe să-i rătăcească. Cum ar fi dacă ar renunța la corset? Dacă ar avea doar o țesătură care să-i fluture în jurul corpului? După aceea nu mai fusese decât un scurt pas până la drumul alunecos al păcatului, căci începuse să se întrebe ce soi de lenjerie intimă ar purta cineva pe sub asemenea veșminte. Iar când se uitase la Wynter, se gândise... ei bine, nu mai conta la ce se gândise. O

asemenea viziune nu putea fi explicată decât de amețea pe care o provoacă băuturile tari.

Nu, gata cu brandy-ul pentru ea.

Îndreptându-și umerii, porni iar către vechea cameră a copiilor, unde i se indicase să-l întâlnească pe Wynter.

Bătu ușor la ușă, iar când nimeni nu-i răspunse, vârî capul înăuntru. Încăperea spațioasă, aerisită, era goală și întunecată, cu excepția unei insule de lumină în fața șemineului. Flăcările trosneau în vatră și câteva lumânări pâlpâiau pe o masă lungă și joasă. Aceasta era acoperită cu o pânză albă, curată, niște perne pătrate erau risipite în grămezi viu colorate, iar în apropiere se găseau pleduri de lână împăturite. Pe sub cele câteva piese de mobilier se întindea un covor ce strălucea în nuanțe de auriu, verde și stacojiu, împletite într-un model complicat.

Dar nu se vedea nicidecum un chip de lord care s-o provoace cu insolența lui, așa că strigă:

- Lord Ruskin?

Din spatele unei uși aproape închise, aflate pe peretele îndepărtat, vocea lui răspunse:

-Bun venit, Lady domnișoară Charlotte.

Îi rostise numele cu căldură, fiecare silabă fiind adorabil înfășurată în cel mai ușor dintre accente.

- Intră în umilul meu sălaș și binecuvântează-l cu încântătoarea ta prezență.

Tonul lui o făcu să uite că ea era o simplă guvernantă, iar el vicontele și angajatorul ei. În schimb, deveni conștientă de propria feminitate și de admirația lui. Știa că o astfel de senzație era periculoasă, dar asta făcea ca totul să pară și mai atrăgător. Bărbatul acesta o putea seduce dacă nu era atentă.

-Milord, dacă, așa cum bănuiesc, acesta este apartamentul dumneavoastră personal, atunci nu se cuvine ca eu să fiu aici singură cu dumneavoastră.

-Apartamentul meu personal? E vechea cameră a copiilor! Uimirea lui era lipsită de vlagă, dar clară. Nu durează decât o clipă. Fă-te comodă.

-Hm.

Nu-l credea, însă simțea că își spusese punctul de vedere: nu era nesăbuită și nu voia să rămână singură cu el.

Dar cum să se simtă comod într-o cameră fără scaune? Se mulțumi să înainteze către masă, una atât de joasă încât nu trecea de genunchi, și să cerceteze tava pe care se aflau o bucată de pâine, o rotiță de cașcaval și un bol din care se revărsau ciorchini de struguri roșii. Observă că nu existau nici tacâmuri, nici scaune pe care să te așezi, și se întrebă neliniștită dacă bănuielile ei în legătură cu intențiile lui Wynter aveau să se adevărească.

Putea simți mireasma primăvărată pe care o răspândeau fructele. Aplecându-se, inspiră, savurând aroma proaspătă ce se ridica dinspre ciorchini și, dincolo de ea, mirosul pâinii de casă. Sunetul vocii lui Wynter o făcu să se îndrepte în grabă.

-Te rog, Lady domnișoară Charlotte, servește-te.

Bărbatul stătea în ușă, cu lumina strălucind în spatele lui și, spre marea ei ușurare, era îmbrăcat în hainele potrivite pentru un gentleman. Cu excepția

picioarelor, care erau goale.

-Nu, mulțumesc, milord, deja am luat dna.

-Ia, ia, ia! Nu pot să mănânc atât de mulți struguri, o să mă balonez.

Charlotte aproape că se sufocă în încercarea de a-și reține un geamăt de groază. Ori un hohot de râs. Sub influența lui Wynter, nu le mai putea deosebi. Pentru a-și îngădui o clipă de răgaz, rupse o boabă de strugure și o vârî în gură. Era dulce, minunat de proaspătă și plină de semințe, iar în timpul pe care și-l petrecu scoțându-le delicat din gură, el își luă avânt.

Intră în cameră ca o forță a naturii. Purta vesta lui neagră, pantaloni negri și o cămașă albă astfel încât, dacă nu luai în seamă tălpile goale, ai fi putut să-l consideri un nobil obișnuit, însă cămașa era descheiată la gât, lăsând la vedere un smoc de păr cârlionțat, coapsele lui plesneau de mușchi și nu-i putea ignora tălpile alea. Pur și simplu nu putea. Bărbatul păși în cercul de lumină și își luă poziția obișnuită, cu picioarele depărtate, pumnii încleștați în talie, bărbia ridicată într-un unghi impunător.

- Deci. Să începem.

Ea aruncă iute semințele în foc și se reculese.

-Într-adevăr, să începem. Aș vrea să vă spun că, deși n-am vrut să-mi asum sarcina de a vă șlefui astfel încât să vă încadrați în standardele maltei societăți, îmi voi da toată silința...

-Da, da, știi asta. Ești o femeie care întotdeauna își dă toată silința. Nu e o chestiune de pus în discuție. Acum, cu ce începem?

O enerva faptul că el îi întrerupsese bine gânditul discurs de întâmpinare, însă își păstră atitudinea calmă.

-Primul lucru pe care îl vom discuta este înclinația dumneavoastră de a aduce în conversație chestiuni personale.

El își ținu capul sus.

-Chestiuni personale? N-ar trebui să vorbesc despre copiii mei?

-Nu, chestiuni personale cum ar fi cele legate de corpul dumneavoastră. Nu pomenim... mecanismele interne, cel puțin nu într-o companie mixtă.

Așteptă în vreme ce Wynter se gândea la eufemismul ei. Chipul ei se lumină.

-Ah! N-ar trebui să vorbesc despre gazele mele.

-Cu siguranță nu despre... nu. Și fără discuții despre boli sau probleme fizice.

- Dar doamnele și domnii **politicoși** mă întrebă cum mă simt.

Ea ignoră nuanța de sarcasm.

- E doar o întrebare retorică. Atunci când cineva vă întrebă cum vă simțiți, răspunsul corect este: „Mă simt bine, mulțumesc, și dumneavoastră?”

-Asta explică de ce majoritatea doamnelor nu mă mai întâmpină cu întrebări despre sănătatea mea.

Mergând către masa joasă, el se așeză pe o pernă mare.

Lui Charlotte i se strânse inima. Exact cum se temuse. El îi arăta obiceiurile lui barbare, poate ca s-o tachineze, poate în semn de protest față de lecțiile pe care nu și le dorise. Cu siguranță nu deoarece i se părea că ea ar fi atrasă de imaginea unui bărbat tândălind pe podea.

- Eu pot să mă interesez de sănătatea doamnelor? Întrebă el.
- Doar la modul cel mai general.

Wynter se întoarce cu fața către ea, cu spatele la foc, cu picioarele încrucișate lejer în dreptul gleznelor și părând în largul lui pe pernă, deloc recalcitrant. Recunosc că poate nu era decât un bărbat care se relaxa după o zi lungă petrecută la birou.

El își ciupi buza de jos.

-Lady Scott a născut recent și am întrebat-o despre fiul ei nou-născut.

- Perfect acceptabil.

-Și despre travaliu.

Charlotte închise iute ochii, îndurerată.

-Femeile rareori discută asemenea detalii între ele, cu atât mai puțin cu un gentleman.

El încuviință cu o mișcare a capului.

-În El Bahar, femeile vorbeau despre lucruri de genul ăsta, însă bărbații nu. În sfârșit! Un moment de acord, oricât de scurt ar fi fost el.

-Iată, vedeți, până și în El Bahar se aplică aceleași reguli.

- Dar mă interesează! protestă el ca un băiețel.

-Interesul dumneavoastră n-ar trebui să fie mai important decât obiceiurile și protocolul.

-În El Bahar, interesul unui bărbat este mai important decât orice alte practici.

Pentru că era răsfățat ca un băiețel.

-Îmi vei spune că nu mai sunt în El Bahar și că aici protocolul este cel mai important. Wynter adulmecă pâinea și strugurii, așa cum făcuse și ea. Observând că tânăra se mutase în afara cercului de lumină, spuse: Lady domnișoară Charlotte, îți cer permisiunea să mănânc, căci n-am cinat încă.

-Desigur, milord. E târziu. Trebuie să fiți înfometat.

-Lihnit ca o cămilă în căutarea unui curmal. Observând expresia de pe chipul ei, își revizui limbajul colorat. Da, sunt înfometat. Făcu semn înspre masă. M-ar onora să mi te alături. Ești prea slabă, deși generozitatea bustului tău îmi amintește de o oază ce abundă în curmali și dulci libații.

Era șocată și... era șocată.

- Nu trebuie să spuneți asemenea lucruri!

-Doar ție, Lady domnișoară Charlotte. Majoritatea femeilor nu sunt atât de slabe. Dar dacă nu vei mânca, atunci măcar stai jos.

Ezitarea nu era o reacție pe care Charlotte să și-o îngăduie în mod normal, dar nu reușea să-i explice lui Wynter că sânii ei nu reprezentau un subiect potrivit de conversație. Sânii ei sau ai oricărei alte femei, deși nu putea să scape de impresia că, într-un fel, el deja ar fi trebuit să știe asta. Totuși, părea complet netulburat. Mai târziu, când nu vor mai vorbi despre părțile corpului ei, va găsi o cale de a-i sugera să nu mai pomenească asemenea chestiuni intime.

-Te rog, stai jos, se răsti el. Nu pot învăța dacă tronezi deasupra mea.

Era evident că nu se gândea la ea într-un context amoros. Deși încă nu putea descifra care fusese scopul lui cu o seară în urmă, în galeria cu portrete. Însă, la urma urmei, ea rareori îi înțelegea pe bărbați.

-Mi-aș putea aduce un scaun...

—Tot ai fi deasupra mea. Ți-am cerut să vii aici pentru că sunt obosit, iar aici pot fi singur. Oare o englezoaică nu poate găsi confortul pe o pernă?

-Nu cu ușurință, zise ea ironic, dar nu-i putea explica lui Wynter problemele pe care i le făceau trei jupoane țepene unei femei care încerca să se lase pe podea.

În vreme ce așeza o pernă mare, plată, deasupra alteia, Charlotte se întoarse într-o parte pentru a-și ascunde un zâmbet pe care nu-l putuse stăpâni. Din multe puncte de vedere, Wynter era un bărbat neatins de ipocrizia societății, iar ea nu putea să nu se întrebe cum reacționaseră doamnele și gentlemanii la observațiile lui. Aproape că ar fi plătit ca să vadă ce figură făcuse Lady Scott când fusese întrebată despre travaliul ei. Însă când se întoarse iar către Wynter, expresia de pe chipul ei era iarăși sub control. Acesta se încruntă cu ochii la tivul rochiei ei, deși ea habar nu avea ce văzuse acolo.

- Cu siguranță ți-ai scos pantofii.

-Să-mi scot...? Abia se abținu să-l numească barbar. Nu, nu mi-am scos pantofii!

-Dar mie îmi spui mereu să fac ce se cuvine.

-Asta nu include...

-Lady domnișoară Charlotte, acesta este sanctuarul meu. Bu am adus covorul și pernele din El Bahar, ca pe o amintire prețioasă a zilelor petrecute acolo. Nu am cum să le înlocuiesc și mă cutremur la gândul că, într-o zi, vor fi uzate și rărite, lăsându-mă fără nici un obiect din căminul care mi-a fost atât de drag.

Glasul lui blând, bogat, vorbea atât poetic, cât și cu reproș. Charlotte nu-și putea alunga bănuiala că o manipula și totuși... ei bine, știa că el iubise căminul din El Bahar, așadar presupuse că îi lipsea. Dacă într-adevăr acestea erau singurele lui amintiri, cu siguranță avea dreptul să-i ceară să facă tot ce putea pentru a proteja țesăturile colorate.

Dar să-și scoată pantofii... se uită la el un minut întreg, așteptând să vadă dacă doar glumea.

Nu glumea.

-Foarte bine, milord - făcu o pauză precisă între cuvinte —, cât timp sunt așezată îmi voi scoate încălțăminte.

- Ca întotdeauna, mă onorezi cu buna ta cuviință.

Dacă Wynter se distra pe seama victoriei sale, o ascundea foarte bine, căci ea nu reuși să vadă nici măcar o scânteie în ochii lui, și se gândi că poate înnebunise tot căutând zeflemeaua în fiecare cuvânt. Schimbă cu înțelepciune subiectul.

Când simți mireasma ca de pământ a cafelei prăjite, făcu semn cu capul înspre vasul de ceramică așezat aproape de foc.

-Vreți să vă tom o ceașcă?

El se opri din curățatul crustei de deasupra cașcavalului.

-Măcar cafeaua o vei bea cu mine?

-Dacă vă face plăcere,

Charlotte își trase mormanul de perne din mătase mai aproape de masă, apoi aduse vasul și cele două cești încălzite la foc. îi trebuiră câteva clipe ca să-și aranjeze fustele, înainte de a se putea lăsa în jos grațios, iar când ajunse pe perne, acestea îi oferiră mai mult decât se așteptase. Era aproape așezată

pe podea, cu Wynter de cealaltă parte a mesei. Nu chiar vizavi - ea stătea lângă capăt, în vreme ce el luase loc în mijloc ci la numai câteva zeci de centimetri distanță. Nu știa cum să-și țină picioarele. Drept înainte? Lipite de podea, cu genunchi ridicați și lipiți? În cele din urmă hotărî că fustele ofereau o acoperire suficient de largă, așa că se așeză la fel ca el, cu gleznelor încrucișate și genunchii depărtați. Când în sfârșit se instală, descoperi că el o urmărea fascinat.

Bărbatul îi spuse cu blândețe.

- Faci un spectacol dintr-o acțiune atât de simplă.

Aproape că suna ca și cum ar fi muștrățat-o, de parcă ea ar fi

trebuit să știe cum să se așeze pe o pernă, cum să se tolănească pe podea absolut relaxată, asemenea lui. Însă Charlotte nu mai stătuse pe podea de când avea doisprezece ani, iar ea nu ducea dorul libertății de a se rostogoli, de a-și asculta mama cum îi citește o poveste, ori de a sta pur și simplu întinsă acolo, visând cu ochii în tavan.

- Și încălțările? o îndemnă el.

Charlotte se aplecă în față și, fără să arate măcar o urmă de ciorap, își descheie botinele înalte până la glezne și le scoase.

Wynter o urmări cum își pune pantofii negri, uzați, lângă pernă și îi spuse, ținând mâna lipită de piept, în dreptul inimii.

-Mulțumirile mele, Lady domnișoară Charlotte.

Nehotărâtă între enervarea pe care el i-o provoca și plăcerea pe care o simțea după ce scăpase de pielea aspră a botinelor, tânăra nu putu decât să zâmbească încordat. Cu o mână sigură, turnă cafeaua în ceșcuțele delicate și i-o oferi pe a lui.

- Sper că ați avut o zi bună la Londra.

Bărbatul felie cașcavalul ordonat și eficient, folosind un cuțit asemănător celui pe care ea i-l dăruise lui Robbie, dar cu o lamă mai lungă și curbată. Mucbia ascuțită sdiپی în lumină.

-Londra se întinde pe un pământ străvechi, pământ care își cântă istoria și regalitatea. Palatele și bisericile se înalță în splendoare, fiecare clădire e diferită și totuși mândră de locul ei în oraș. Docurile și locuințele putrezesc și miros urât, un pântec alterat care e tulburat de înșelătorie. Luând cașcavalul, îi examinează vinișoarele marmorate și continuă cu nepăsare: Londra este un oraș ce reflectă imaginea locuitorilor săi.

Vorbele lui erau aproape ca un poem și mult, mult prea adevărate - două păcate pe care lumea bună nu le ierta cu ușurință. Ar fi trebuit să-l dojenească, dar... Când șovăi, el chicoti.

-Desigur. Am uitat. Întrebarea era doar de formă, pentru o conversație goală, fără conținut ori profunzime. Răspunsul corect era: „Am avut o zi bună, Lady domnișoară Charlotte. Cum a fost ziua dumneavoastră?”

-Foarte bună, vă mulțumesc, începu ea, dar nu-i putu ignora observațiile fără să le răspundă. Milord, conversația este o artă, una care permite ca doi oameni să se întâlnească și, în dansul lent al cuvintelor, să se cunoască, iar apoi, dacă au noroc, să devină prieteni. Cu siguranță nimeni nu dorește să-și deschidă sufletul în fața fiecărui trecător, decât dacă vrea ca secretele prețioase ale inimii sale să fie răspândite spre amuzamentul malițioșilor.

Wynter se opri din ruștul pâinii cu degetele, iar ea se gândi că urma să facă

un comentariu pe marginea observației ei sincere și revelatoare. Totuși, bărbatul spuse doar:

-Ca întotdeauna, ești nespun de înțeleaptă. Simt încântat să aud că ai avut o zi bună. Dacă ești atât de drăguță, îmi poți spune ce progrese au făcut copiii mei?

Charlotte îi zâmbi, sigură că măcar această discuție avea să fie lipsită de capcane.

-Este o bucurie să-i educ pe copiii dumneavoastră, milord. Amândoi sunt foarte avansați pentru vârsta lor în studiul matematicii, iar abilitățile lor de a deprinde limbi străine sunt de-a dreptul uluitoare. Învață iute științele, oratoria, caligrafia, desenul, iar Robbie progresează rapid la citit.

Wynter zâmbise la fel ca orice om care aude că îi sunt lăudați copiii, dar la sfârșit se înnegura.

- Și Leila? Ea nu progresează rapid la citit?

Fără prea multă tragere de inimă, Charlotte clătină din cap.

- Leila refuză să citească.

-Vrei să spui că nu poate învăța.

-Vreau să spun că refuză să încerce.

Tânăra ura să discute despre propriile nereușite, dar, de dragul corectitudinii, se gândi că trebuia s-o facă.

-Mă învinovățesc pe mine însămi, milord. Nu am atâta experiență în relația cu copiii mici cum poate că au alte guvernante și nu știu de ce Leila își încrucișează brațele la piept și refuză, și nici cum să o îndemn să vrea să învețe. I-am arătat că atunci când va putea citi, o lume întreagă se va deschide în fața ei.

- Îi place să te audă pe tine citind.

Wynter mușcă din pâine și sorbi din cafea.

-Da, eu și micuții ne-am bucurat în mod deosebit de cartea

Omie și una de noapți. I-am spus că atunci când va reuși să citească, nu va mai trebui să mă aștepte pe mine pentru a cunoaște poveștile. Le va putea citi singură. Dar e încăpățânată.

Ochii bărbatului sclipiră ca și cum el ar fi știut un lucru pe care ea nu-l aflase.

- Ce s-a întâmplat, milord? E ceva ce ar trebui să știu în legătură cu Leila?

Wynter zâmbi și scutură din cap.

-Leila va citi la momentul potrivit.

Îngrijorarea tot o făcu pe Charlotte să ridice o sprânceană, iar el întinse mâna peste masă. Tresărind, tânăra se feri într-o parte. Cu mâna încă întinsă, Wynter o privi cu reproș până când ea cedă și se așeză la loc. Atunci el îi netezi cutele de pe frunte cu degetul mare.

- Nu trebuie să-ți faci griji. Înainte să sosești, preocuparea mea era că o guvernantă îi va îngredi pe copii cu lecții și restricții, îi va plesni peste mâini când vor fi obraznici și îi va disprețui pentru moștenirea lor. Tu crezi că nu văd, Charlotte, dar te-am observat cu micuții mei, le-am ascultat laudele la adresa ta și îți mulțumesc pentru că îi îndrumi pe calea acestor obiceiuri ciudate cu atâta pricepere și eleganță.

Ea îl lăsă să-i mângâie fruntea și tâmplele deoarece crezu că el nu știa că un asemenea gest de afecțiune nu e privit cu ochi buni. Lăsă ca vorbele lui să-i

mângâie mândria pentru că... ei bine, pentru că avea nevoie să-i audă laudele. Până atunci competențele ei fuseseră întotdeauna luate de-a gata. Acum, când își făcea griji că abilitățile ei îi dezamăgiseră pe cei pe care își dorea cel mai mult să-i ajute, Wynter o liniștea.

Tăcerea învâului vechea cameră a copiilor. Flăcările trosneau, arzând lemnul. Noaptea apăsa pe ferestrele goale, se furișa pe podeaua de lemn, se juca printre ciucurii covorului. Lumânările pâlpâitoare aruncau o mantie de lumină peste cele două siluete ce stăteau așezate, privindu-se cu intensitate. Degetele lui alunecară pe obrazul ei, peste nas, îi atinseră vârfurile genelor ca și cum netezimea trăsăturilor ei i-ar fi adus plăcere. Iar ea descoperi că era fascinată de bătăturile pielii lui, de felul în care atingerea lui o tulbura și o alina în același timp.

Apoi bărbatul își îndepărtă mâna și se așeză la loc, iar Charlotte își dădu seama că putea lua o foarte necesară gură de aer. Wynter îi stârnea niște reacții atât de neortodoxe, încât l-ar fi crezut un vrăjitor asemenea celor care trăiau în poveștile celor **O mie și una de nopți**. Însă Lady Charlotte Dalrumple nu credea în vrăjitori.

-Nu te-ai atins de cafea, zise el. Probabil tu o bei dulce.

-Nu, eu nu beau... n-am nevoie de zahăr.

Wynter ridică din sprâncene neîncrezător, așa că ea își ridică ceașca și luă o înghițitură.

Dezgustătoare chestie. Arsă și amară, mult prea diferită de aroma plăcută pe care-o răspânda în jur. Charlotte scrâșni din dinți și înghiți, abia reușind să-și rețină un fior.

Concentrarea lui intensă se schimbă în amuzament.

- Lady domnișoară Charlotte, ție nu-ți place cafeaua.

Nu i-ar fi folosit la nimic să mintă. Decât dacă învăța să disimuleze mai bine.

-Hm... nu.

-Nici brandy-ul nu-ți place.

- Cu siguranță nu.

- Și totuși ai băut cu mine ca să mă faci să mă simt în largul meu și cu mama pentru a o susține în răzvrătirea ei. Cred că ești prea bună, Lady domnișoară Charlotte.

În momentul acela nu se simțea bună. Se simțea orbită de faptul că era singură cu un bărbat pe care îl bănuise de intenții josnice, dar care nu-i arăta nimic altceva decât o politețe sinceră, chiar dacă străină.

O atinsese, da, însă nu într-un fel lasciv. Wynter o făcea stânjenitor de conștientă de faptul că prea multe restricții și prea puține speranțe o legau de o existență de plebeu.

- Mă tem că puțini oameni ar fi de acord cu dumneavoastră, milcjrđ, răspunse ea.

-Nu caut aprobarea între proști și diletanți. Am ochi cu care să văd. Bărbatul își lovi fruntea. Și o minte cu care să gândesc. Iar eu gândesc ce doresc, nu ce ar vrea alții.

În clipa aceea Charlotte își dădu seama că îl **plăcea** pe Wynter. Îi plăceau felul lui direct de a fi, lipsa lui de formalitate și, mai presus de toate, siguranța lui de sine. Dacă n-ar fi fost recepția sereminiană, poate că el n-ar fi făcut

niciodată efortul să se încadreze în societate, căci era mulțumit de sine însuși și de tot ceea ce realizase în viață.

Charlotte se alarmă, deoarece știa că o asemenea simpatie față de un bărbat era un lucru periculos.

Wynter împinse ceașca departe de ea.

-Mâine-seară voi aranja să primești ceai. Acum, Lady domnișoară Charlotte, trebuie să te întreb dacă e permis să port cu mine vechea cutie pentru cărți de vizită a tatălui meu, cea cu capacul cu metereze. Era la modă pe vremea ei, dar de când umblu prin saloanele londoneze, am observat că oamenii o privesc chiorâș.

În timp ce Charlotte începea, cu toată seriozitatea, să-l instruiască pe Wynter, într-o altă parte a casei, cea mai nouă servitoare din bucătăria auxiliară se furișea spre dormitorul ei de la etajul al treilea. În mod normal Frances mergea la culcare odată cu toți ceilalți, când jupâneasa ținea un sfeșnic pentru a le lumina drumul pe coridorul ce ducea spre camerele slujnicilor, însă Trev James, cel mai frumos flăcău pe care Frances îl văzuse vreodată, o îndemnase să-l viziteze în grajduri, iar acum se vedea nevoită să se întoarcă în camera ei întunecată, pe un hol întunecat. Putea distinge contururile culoarului, însă, oricât s-ar fi străduit, nu putea zări nimic altceva.

Prin mintea impresionabilă a fetei de cincisprezece ani treceau tot felul de orori. Auzise povești. Știa că vechile case erau pline de vârcolaci și fantome, iar conacul acesta era chiar mai bătrân decât bunica ei. Și bunica ei și-l amintea pe nebunul rege George. Nu pe cel dinaintea reginei Victoria, Dumnezeu s-o aibă în pază, ci pe cel de dinaintea lui.

O scândură scârțâi sub piciorul lui Frances. Fata sări cât colo, strângându-și șorțul în pumni și jurându-se că nu se va mai uita niciodată cu dor la Trev, indiferent cât de dulce ar fi zâmbetul lui.

Cine să știe ce crime se petrecuseră aici și ce soi de fantome bântuiau pe holuri în căutarea liniștii sau a răzbunării? Cu siguranță nu o servitoare de la bucătărie, abia venită din coliba bunicii ei, care dărdâie de spaimă. Iar în ultimele câteva nopți, în timp ce stătea întinsă în patul ei, auzise sunete venind de deasupra. Sunete înfricoșătoare, ca de pași înăbușiți. O dată auzise chiar pocnetul a ceva care izbise podeaua. Ceva ce suna a metal, cum ar fi lanțurile făurite în iad pentru cei damnați.

Lipindu-se cu spatele de perete, înaintă pe furiș, numărând ușile în timp ce înainta. Dormitorul ei era ultimul pe partea dreaptă, chiar înainte ca holul să cotească și să se îndrepte către ușa de acces spre mansardele de la etajul patru.

Frances urcase în mansarde. În prima zi frumoasă de primăvară, domnișoara Symes trimisese o armată de menajere și de servitori pentru a curăța tot praful adunat în șase luni. Mansarda cea mare nu era așa de rea, cu lucarne care lăsau să intre lumina, însă cele mici se întindeau în toate direcțiile, iar unele nu erau cu mult mai mari decât niște dulapuri. Pe Frances o luase cu fiori reci când fusese nevoită să se târască înăuntru și să le măture.

Acum își dorea ca odaia ei să fi fost mai aproape de cea a domnișoarei Symes. Nici o fantomă, sau șoarece că tot veni vorba de curățenie, n-ar îndrăzni s-o tulbure pe grozava jupâneasă.

Cu numai o ușă de care mai trebuia să treacă, Frances aproape că ajunsese la destinație când auzi un scârțâit prelung, asemenea celui făcut de balamalele unei uși. Îngheță, cu răsuflarea tăiată, sperând să fi greșit, ca urechile s-o fi înșelat. Dar nu. Drept în față zări o lumină slabă venind dinspre cotitura coridorului, aproape ca și cum cineva, ori **ceva**, ar fi deschis ușa mansardei.

Auzi un târșâit slab, apoi un oftat greoi, în vreme ce balamalele scârțâiră din nou.

Așa cum avea să povestească a doua zi în fața mulțimii de servitoare care o ascultau cu ochii mari, părul i se zbârli de la o ureche la alta. Făcu un pas în spate, apoi altul, iar privirea i se opri asupra pătratului întunecat de la cotitura holului. Lumina devenea tot mai puternică, iar Frances putea auzi zgomot de pași ușori.

Era cineva care făcea o farsă. Sau cineva care se ascundea în mansardă pentru a o evita pe domnișoara Symes cu nesfârșita ei ceară de albine. Sau...

Ceva apăru de după colț. Ceva scund, înveșmântat într-o rochie albă, fâlfâitoare și ținând o lumânare aproape de chipu-i hidos.

Frances țipă din toți rărunchii. Țipă iar, apoi se răsuci pe călcâie și alergă pe coridor, în vreme ce amnarele scăpărau, ușile se deschideau, iar silueta fantomatică se făcea nevăzută.

Capitolul 12

Pentru a-și îmbospăta memoria în legătură cu lecțiile din seara aceea, Charlotte își deschise carnetul plin cu reguli pentru domni.

-Ah, da.

Se afundă mai tare în grămada de perne așezată în fața focului, încercând să găsească o poziție cuviincioasă și la fel de confortabilă pe cât părea cea a lui Wynter, care stătea lungit pe covor.

- În seara aceasta vom discuta despre comportamentul unui gentleman în oraș.

Bărbatul mârâi, își îndesă o pernă la subraț și își sprijini capul pe o mână. Charlotte își înfipse în covor degetele de la picioare acoperite de ciorap.

- Un gentleman ocupă mereu locul dintre o doamnă și stradă, căci astfel își interpune propriul corp între ea și orice cal scăpat de sub control.

- Dar dacă nu îmi place de ea?

Tânăra rămase cu privirea ațintită asupra caietului și se prefăcu că nu observă cât de apropiate erau picioarele lui goale de ciorapul ce se ițea de sub poalele fustei. Oare încerca până la urmă să profite de izolarea lor?

Nu că ar fi putut. Ori că ea l-ar fi lăsat. Dar era un mister, în ultima săptămână rareori dăduse impresia că îi ascultă lecțiile, cu atât mai puțin că o dorește. Mâncase, lenevise, ațâțase focul și se îngrijise de lumânări. Cu toate astea, Charlotte descoperise că nu avea motive să se plângă, fiindcă de fiecare dată când îl lua la întrebări în legătură cu îndatoririle lui de gentleman englez, el îi răspundea corect. Bănuielile pe care i le stârnise în galeria cu portrete se risipiseră, fiind înlocuite cu... ei bine, cu o stare de apatie.

În seara aceasta era altfel. El o urmărea fără să pară că face asta, se muta

tot mai aproape, prefăcându-se că nu avea stare. Era amator de discuții.

-Nu vă înțeleg întrebarea, milord.

-Tu spui, Lady domnișoară Charlotte, că ar trebui să-mi așez trupul între cel al unei doamne și un cal năvălaš, însă un asemenea efort pare plin de pericole. Doamna trebuie să fie foarte specială pentru mine ca să-mi risc viața pentru ea.

Charlotte nu putea pricepe de ce avea impresia că toate astea indicau un interes din partea lui Wynter față de persoana ei. Poate că purtarea lui provoca o răzvrătire asemănătoare în ea însăși. În seara aceasta, când își îngăduise din când în când să arunce o privire înspre el, flăcărilor tremurătoare ale lumânărilor scosese la iveală un bărbat viguros. În seara aceasta observase că, pe lângă pantofi, el renunțase și la vestă, la șosete, la cravată, la manșete și guler... de fapt, nu purta nimic în afara pantalonilor și a cămășii care îi atârna albă, șifonată și lejeră. Și, desigur, avea lenjeria intimă. Cu siguranță c-o avea.

-Un gentleman adevărat și-ar risca viața pentru orice doamnă.

- Cât de mulți gentlemen adevărați mai sunt în Anglia, Lady domnișoară Charlotte?

Ea ridică în sfârșit capul, pentru că era nevoită, pentru că nu mai putea să-i evite privirea. Trebuia să se încrunte la bărbatul nepolitic și **nu** avea să se gândească la lenjeria lui intimă ori la lipsa ei.

-Un adevărat domn nici măcar nu s-ar gândi la pericolul la care se expune, ci ar dovedi curaj și neînfricare, chiar până la a-și risca viața.

-Eu, unul, m-aș gândi mai întâi. Wynter se scărpină pe gât. Poate că aș împinge-o pe doamnă din drum înainte de a-mi așeza trupul în fața calului scăpat de sub control.

Cu o tresărire, Charlotte își dădu seama că bărbatul râdea de ea. Nu izbucnise în hohote, ci doar sublinia absurditatea idealului. Foarte bine. Probabil că avea dreptate. Probabil că nu mai existau gentlemen care să își pună viața în pericol după modelul cavaleresc, însă ea nu trebuia să recunoască asta. Hotărâtă să recapete controlul, se preocupă intens de răsfoitul caietului.

- E acceptabil și s-o împingeți din drum. Celălalt motiv pentru care un domn merge între stradă și o doamnă e probabilitatea mai mare ca drumul să fie curat pe lângă clădiri.

-Da, în Londra voastră menajerele aruncă mereu lături lipicioase pe ferestrele de la etaj. Wynter se trânti pe spate, cu ochii în tavan, și își împleti degetele peste burtă. Un gentleman trebuie de asemenea să-și așeze trupul între o doamnă și **asta?**

În momentul acela Charlotte spera ca lăturile să-l nimerească din plin, așa că își strânse caietul la piept și se ridică pe jumătate.

- Simt că e o seară nepotrivită pentru lecții, milord. Poate că ar trebui să lăsăm pe mâine.

Rostogolindu-se pe o parte, el lovi covorul cu latul mâinii.

- Nu! În seara asta!

Ea sări în sus. Pentru o clipă, în lumina flăcărilor, bărbatul

îi arăta o privire feroce, sălbatic, deloc asemănător cu acel pașă toropit la care s-a lăsat să se aștepte, ci mai degrabă cu războinicul din deșert pe care și-l

imaginase. Judecând după atitudinea lui Lady Ruskin, (Charlotte bănuia că lucrurile nu mergeau bine în oraș, însă nu-și putea da seama dacă era vorba de afaceri ori de viața socială.

— Dacă afacerile erau problema, ea nu putea face nimic. Dar din punct de vedere social... Cu o delicatețe de care nu putea să nu fie mândră, întrebă:

-Există vreo dispută privind eticheta în privința căreia aș putea să vă ajut?

- Eticheta. Nu e nimeni în nenorocita asta de societate care să se mai gândească și la altceva? Doamnele spun că eu nu cunosc eticheta, dar eu zic că ele nu cunosc bunele maniere.

Se părea că Charlotte descoperise sursa nemulțumirii.

- Ce fac doamnele?

-Răspândesc zvonuri prin toată Londra. Zvonuri mincinoase, cum că aș fi o brută.

Guvernanta se indignă în numele elevului său:

-Acesta e într-adevăr un zvon mincinos, milord! Nu sunteți familiarizat cu toate formele etichetei, însă nu sunteți o brută!

Sau poate că da. Dar numai puțin.

- Lady Howard și domnișoara Morant sunt răutăcioase.

-În curând eticheta dumneavoastră va stârni invidia tuturor doamnelor răutăcioase din Londra.

- Etichetă! Până și tu! Nu te mai gândești la altceva? În fiecare seară vorbim despre mine. Își lovi pieptul cu degetul arătător. Ce și rum ar trebui să spun. Cât de mult să-mi înclin pălăria și când. Cum să fac vizitele de dimineață în timpul după-amiezii și ce ar trebui să port la fiecare ocazie. Pe toate dunele! Mi-ai îndesat în cap mai multe reguli decât sunt stele pe cerul deșertului!

-Aceasta a fost dorința lui Lady Ruskin.

-Îmi respect mama. Îmi ador mama. Dar dorințele ei îi aparțin. Așa că acum vom vorbi despre tine.

—Ba nu o vom face, domnule. Eu sunt guvernanta, nu bufon. Deja m-ați aprobat ca profesoară și însoțitoare potrivită pentru copiii dumneavoastră și, așa cum tocmai ați spus, simt mai mult decât capabilă să vă ajut să vă îmbroșăți manierele. Asta e tot ce trebuie să știți despre mine.

El se dădu în spate, părând de-a dreptul uimit.

—Nu vrei să-mi vorbești despre tine?

-Nu vreau, zise ea ferm.

-Dar femeile adoră să vorbească despre ele.

Nimic n-o enerva mai tare decât aceste generalizări superficiale pe care bărbații, chiar și cei mai civilizați dintre ei, erau tentați să le facă.

- Nu știu cu ce fel de femei v-ați întovărășit dumneavoastră, milord, dar majoritatea femeilor nici nu au ocazia să deschidă gura din pricina conversației neîntrerupte și pline de infatuare a bărbaților.

-Nu-mi plac aceste generalizări superficiale pe care le fac femeile cu privire la bărbați.

Oare îi smulsese gândul din minte?

-Ți-am spus eu ceva despre mine însumi? o întrebă Wynter.

- Foarte puțin, recunosc eu fără tragere de inimă.

-Dar poate că asta îți dorești. Vrei să mă consideri un barbar prost și nepăsător. Mâna lui liberă se juca printre ciucurii pernei, în timp ce bărbatul o

fixa fără încetare. E mai ușor decât să afli cine sunt cu adevărat.

-Vă asigur că nu e adevărat.

-O să-ți spun acum. Se ridică, iar când Charlotte dădu să-l întrerupă, îndreptă un deget spre ea în semn de admonestare. Iar tu o să mă ascuți.

Nu voia să-l asculte. Nu voia să crească nivelul de intimitate dintre ei, nu când deja își închipuia seducția în cele mai ridicole lucruri.

- Mai avem încă multe de acoperit, milord - îi arată paginile pe care le ținea între degetul arătător și degetul mare - și foarte puțin li mp până la recepția sereminiană. Dacă nu doriți să discutați despre viața în oraș, am putea vorbi despre cai și vânătoare. Cred i \asta ar fi mai pe gustul dumneavoastră.

El o ignoră asemenea unui suveran din ***O mie și una de nopți***.

-Ai auzit bârfele despre fuga mea în El Bahar?

- Cred că ați plecat după moartea tatălui dumneavoastră.

-Ai fost curioasă în legătură cu mine? Părea destul de încântat.

Nu trebuie să te rușinezi, Lady domnișoară Charlotte. Și eu sunt curios în ceea ce te privește.

Familiaritatea asta se năștea din conversațiile lor, când ea de fapt ar fi trebuit să predea. Charlotte își plecă fruntea deasupra caietului și citi cu voce tare primul titlu.

- ***Un gentleman la vânătoare***.

-Nu vrei să vorbești despre tine. Foarte bine. Când a murit tatăl meu, eu aveam cincisprezece ani, iar trecerea lui în neființă mi-a provocat o durere foarte mare.

Tânăra cită:

-„Un gentleman își alege armăsarul în funcție de rezistență și de viteză, apoi se antrenează cu el la sărituri până când amândoi se mișcă precum unul singur.”

-Tatăl meu a fost mereu mai bătrân decât alți tați, însă nici o boală nu se lipea de el. Îl credeam indestructibil.

Ea pierdu șirul pe pagină. Ori, mai degrabă, cuvintele din fața ochilor ei deveniră lipsite de sens.

-Asta credem toți despre părinții noștri.

-Deci și tatăl tău cântă cu îngerii?

Charlotte scutură din cap, iar el trecu la următoarea concluzie:

-Sau mama ta?

-Vânătoarea! zise ea exasperată.

-Înțeleg. Amândoi stau de-a dreapta lui Dumnezeu.

Wynter vorbise cu atâta blândețe, încât tânăra se trezi recunoscând:

-Amândoi au pierit.

-Nu vor pieri niciodată cu adevărat.

O binecuvântă cu un zâmbet plin de beatitudine.

Nu se încredea în el când părea atât de inocent și așteptă încordată să-i repete că nu avea de gând să-și mărturisească povestea.

-Lady domnișoară Charlotte, ți-am mai zis. Ar trebui să renunți la corset. /

Luată prin surprindere, ea privi în jos la propriul trup. Balenele de la sutien o înțepau, dar nu se vedea nimic din toate astea.

-Așa cum ți-ai descălțat pantofii la rugămintea mea. Uită-te la tine, o muștră

el. Încordată toată pe pernele astea confortabile. Dacă ți-ai scoate corsetul, poate că ai zâmbi și n-ai mai arăta de parcă te-ar dura burta.

Charlotte închise ochii, extrem de stingherită.

-Îmi pare rău că ținuta mea vă displace, milord, dar ca guvernantă a dumneavoastră trebuie să vă atrag atenția să nu mai folosiți cuvântul „corset”.

- Da, da. Mi-ai mai spus asta.

- Și nici „durere de burtă”.

El dădu din cap aprobator.

-Așa cum nu trebuie să pomenesc despre gazele mele.

- Corect.

-Iar ținuta ta îmi place foarte mult.

Charlotte se legă de asta:

-Vă rog, nu vorbiți fără rezerve guvernantei dumneavoastră despre aspectul ei. Bătând cu degetele în caiet, adăugă cu subînțeles: Ori despre părțile corpului oricui v-ar putea atrage atenția. De fapt, chiar și atunci când un bărbat găsește o doamnă pe care dorește să o complimenteze, trebuie să-și menționeze aprecierea doar la modul cel mai general. Niciodată nu trebuie să pomenească detalii.

-În public. Știu asta. În intimitatea sălașului meu, fac așa cum doresc.

-Cred că ne-am întâlnit în locul acesta pentru neutralitatea lui, replică Charlotte.

- „Neutralitate”, murmură el. E un cuvânt ciudat pe care să-l folosim între noi.

Asta o opri. Nu voia să se ia la trântă cu el, nădăjduindu-se să exploreze semnificațiile din spatele purtării lui ciudate. Cu o pre- (auție înăscută, tânăra spuse:

-Avem același țel, dar nu cred că suntem dușmani.

-Nu știu ce suntem, Lady domnișoară Charlotte. Bănuiesc că vom descoperi cât de curând.

Capitolul 13

-Dar erai curioasă în legătură cu trecutul meu, spuse Wynter.

Nu era curioasă și ce Dumnezeu voise el să spună cu: „Nu știu ce suntem... Bănuiesc că vom descoperi cât de curând”? Ce fel de comentariu mai era și asta?

Cuprinzându-și genunchiul cu un braț, bărbatul privi pe fereastra întunecată, spre trecutul său.

- După înmormântarea tatălui meu, am plecat cu un poștalion către Londra. Am văzut un cargobot venit de la Marsilia legă- nându-se pe Tamisa și m-am imaginat lason în căutarea Lânii de Aur. Pentru scurtă vreme își lăsă capul în palme și răsă. M-am angajat ca mundtor. Mi-am petrecut o săptămână vărsându-mi mațele mai întâi în Atlantic, apoi în Mediterana. Am frecat punți până când mi-au plesnit bășicile din palme. Și știi că până atunci nu mai mâncasem pâine cu gărgărițe?

Sunetul scos de Charlotte era în parte din compasiune și în parte din greață.

-Da, groaznic! Mai rău a fost că toți ceilalți marinari erau francezi, răi și grosolani. Mă numeau papă-lapte și mă făceau să mă simt groaznic. Când pornisem în călătoria mea nu îmi imaginasem nicidecum o clipă că voi îndura **nenorociri**. Pe vremea aceea dramatizam totul, dar mă mândresc cu faptul că nu eram prost. Dusesem o viață privilegiată și mi-am dat seama repede de asta. Wynter pierdu scîlpirea pe care o avusese în ochi cînd vorbise despre tinerețea lui. Cu un aer sobru, continuă: Mai rău, am picat primul meu test ca gentleman.

Fără să vrea, întrebarea îi scăpă pur și simplu lui Charlotte:

-Cum așa?

- Chiar în momentul în care mama avea mai mare nevoie de mine, eu m-am gândit numai la mine însumi.

Tânăra ar fi vrut să-și astupe urechile. Dacă el continua cu dispoziția asta tristă și autodepreciativă, era posibil să ajungă să-l placă!

-Până și băiatul care eram a priceput că fuga în lume nu avea să-l aducă înapoi pe tata. De fapt, l-ar fi dezamăgit tocmai pe bărbatul pe care îl venerasem. Dar m-am folosit de moartea lui ca să fac ce voiam. Să pornesc în căutarea aventurii.

„Fii din nou barbar”, ar fi vrut Charlotte să-l implore. „Fii iarăși îngrozitor și nepoliticos. Termină cu sinceritatea asta atrăgătoare, astfel încât să pot redeveni o guvernantă cuviincioasă, care nu are nici un interes față de angajatorul ei.”

Mai ales nu genul acesta de interes. Privirea îi alunecă nepoftită peste silueta lui tolănită. Nu, niciodată genul acesta de interes.

-îmi imaginasem o odisee. M-am ales cu o catastrofă. M-am hotărât să fug înapoi în Anglia de îndată ce vaporul avea să se oprească în port. Wynter se strîmbă. Și așa fi făcut-o, doar că...

Făcu o pauză, iar ea nu mai rezistă:

-Doar că...?

- Doar că au apărut pirații. El se îndreptă de spate, cu o privire întunecată și impresionantă. S-au ivit din bezna nopții și au lovit nava, M-au silit să-i ajut să fure încărcătura, apoi m-au luat cu ei la plecare. Eram un băiat frumușel.

- Da, îmi amintesc, murmură Charlotte.

El se întrepruse imediat, întrebând:

-Ne întîlniserăm?

Charlotte fusese cînd pe ce să trădeze ceva din trecutul ei, trecutul pe care avea să-l păstreze pentru sine.

- V-am văzut portretul în galerie.

-Ah... da.

Nu păru s-o creadă pe de-a-ntregul, așa că ea adăugă:

-Vă rog, milord, ce-a fost cu pirații?

- Pirații. Aveau de gând să mă vîndă în piața din Alexandria.

11 ara stricat planul cînd am curățat un cuțit și mi-am făcu o «rostătură pe obraz.

Tânăra îl privi fascinată cum își pipăie cicatricea de pe chip.

-Eu n-aș avea niciodată atîta curaj.

-Tu? Ba da, Lady domnișoară Charlotte. Ai avea. Ridicîndu-se în genunchi,

Wynter se aplecă înspre ea și o fixă insistent. Ai face orice e nevoie pentru a-ți salva onoarea, știu asta.

Nu era foarte sigură.

-Dar dumneavoastră, milord? Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră?

- Pirații au jurat să se răzbune. Bărbatul se ridică în picioare și îi săltă pumnul. Ii înșelasem, lipsindu-i de o avere, așa că m-au vândut în schimb unui beduin ca... îngrijitor de cămile.

Își lăsă pumnul în jos și vorbi într-un fel atât de caraghios, încât ea nu putu să nu zâmbească.

- Trebuia să am grijă de cinci cămile dezgustătoare, scuipăcioase și urât mirositoare. Ce lovitură pentru un flăcău englez pornit în căutarea aventurii! Eu și bătrânul Barakah - și cămilele - am pomit-o prin deșert. A doua zi am fugit.

Ea se aplecă în față pentru a-i sorbi fiecare cuvânt.

- Milord, am citit că deșertul e un loc necruțător.

Clătinând din cap cu gândul la nebunia tinereții sale, el răspunse:

-Ai citit corect, Lady domnișoară Charlotte. Căldura din timpul zilei... nădăruș nu-ți poți imagina. Soarele arzător, sudoarea ce mi se usca pe frunte de îndată ce se forma, nisipul care se unduia la nesfârșit, fiecare dună la fel cu următoarea, la fel cu cea de dinaintea ei. Își duse mâna streășinăla ochi și părui că se uită înjur. Credeam că știu drumul înapoi spre port, dar mă pierdusem, mă rătăcisem fără speranță când... Se prefăcu a rămâne fără suflare și se trânti pe covor, întins pe burtă. Dar, Charlotte, am vorbit prea mult despre mine însumi, iar tu m-ai învățat că aceasta nu e o purtare demnă de un gentleman.

-Nu fiți caraghios! Nu vă puteți opri acum!

În clipa în care auzi acele vorbe ieșindu-i din gură, își dădu seama că o ademenise. Își mai dădu seama și că nu-i păsa. Trebuia să afle sfârșitul poveștii lui.

Proptindu-și bărbia în pumni, Wynter își ridică ochii spre ea.

- N-ai rude care să se îngrijească de tine, Charlotte?

Charlotte. Îi spunea Charlotte. Nu i se adresa cu acea poreclă drăguță care indica respectul, ci cu numele mic. Asta putea dovedi intimitate ori insolență. Nici una nu era acceptabilă. Strângându-și pumnul peste caiet, își privi încheieturile albite. Reținerea și precauția erau adânc înrădăcinate în ea.

-N-am rude care să conteze. Vă rog, milord, ce vi s-a întâmplat?

-Nici o legătură de nici un fel?

- Prieteni. Prieteni buni.

-Nici un iubit?

O, părea nevinovat, însă ea știa mai bine. Era la fel de nevinovat precum șarpele din Grădina Raiului. Ba chiar se și târa pe pământ precum un șarpe. Strângându-și caietul și pantofii, Charlotte se ridică în picioare. Îi ocoli silueta lungită și se îndreptă către ușă. Departe de căldura focului, de mirosul de ceară topită, departe de șiretenia, caracterul duplicitar și indolența care îl caracterizau pe Wynter, Lord Ruskin.

Când ajunse chiar în pragul ușii, el spuse:

- Eram aproape mort când m-a găsit beduinul.

Charlotte își lăsă piciorul îmbrăcat în ciorap să alunece pe podeaua din

lemn.

-De fapt, cel mai prețuit dintre beduini nu mă pierduse nici o clipă, continuă Wynter. Doar m-a urmat prin deșert până când am renunțat la ideea că puteam evada de unul singur. Apoi m-a luat înapoi.

N-ar fi trebuit să se întoarcă. Toate bănuielile ei în legătură cu Lord Ruskin tocmai se dovediseră întemeiate.

- În acea noapte m-a legat de șaua cămillei și mi-a spus că îmi face o favoare, căci deșertul nu lasă pe nimeni să plece nevătămat.

Charlotte nu-și făcea iluzii în privința lui Wynter. Dacă nu îl asculta acum, el nu avea să-i mai vorbească niciodată despre

I recutul lui. Era neîndurător când venea vorba să obțină ce voia.

Ea nu era așa. Capitulă, toate reținerile fiindu-i înfrânte de curiozitate.

- Ce s-a întâmplat după aceea, milord?

-Am pătruns în tabăra beduinilor. Știi multe despre beduini, Lady domnișoară Charlotte?

Planul de a-și băga nasul în viața ei eșuase, așa că el revenise la formalismul titlului nobiliar. Mai părea și puțin curios, de parcă ar fi fost firesc să poarte o conversație cu o femeie care stătea în pragul ușii, cu spatele la el.

- Copiii mi-au povestit viețile lor, răspunse guvernanta.

-Atunci știi că beduinii sunt nomazi mândri și războinici neînfricați. Ei călătoresc de-a lungul Saharei, pe traseele caravanelor, transportând mărfuri de la un port la altul, și din asta își câștigă averile.

Bărbatul părea să nu fi observat nimic în neregulă cu purtarea ei.

-Și încă niște averi considerabile, drept pentru care existau alții care tânjeau după drumurile și după bogățiile noastre. Barakah era șeful tribului, un bătrân cu aer princiar, înzestrat cu instinctul de a-și găsi drumul după ce o furtună de nisip a șters toate urmele. Mai avea și intuiția necesară pentru a-i îmblânzi pe sclavii rebeli și a-i transforma în oameni de ispravă.

Charlotte își sprijini umărul de tocul ușii, apoi se întoarse cu fața către Wynter. Peretele o susținea, ceea ce i se părea un lucru bun de vreme ce era evident că-i lipsea ținuta morală.

Bărbatul nici măcar n-o privea. Își făcuse un morman din toate pernele (în afară de ale ei, care erau așezate teanc, așteptând-o să revină) și se târâse, așezându-se în mijloc. Stătea cu fața către foc, iar ea abia dacă putea să-i vadă creștetul capului ridicat.

Era ciudat, dar i se părea că și așa el o simțea cum cedează. Pas cu pas și fără tragere de inimă, însă ceda. Înaintă încet, apoi își așază caietul și pantofii la marginea covorului.

- Până am terminat de parcurs întregul drum al caravanei, eu căpătasem câteva urme de bici pe spate, învățasem cum să pun șaua pe o cămilă năvălășă și devenisem fiul devotat al bătrânului.

-Fiu?! exclamă tânăra.

-I-am salvat viața. Amintește-mi, Charlotte, să-ți arăt urma cuțitului pe care l-am primit pentru el.

Guvernanta cedă complet. Ocoli pernele și îngenunche în fața lui Wynter, precum o concubină care imploră să primească o favoare din partea stăpânului ei întins pe spate.

-Ați fost rănit?

-Era cât pe-acți să mor. Dar când mi-am revenit, devenisem bărbat.

Lumina focului juca drăgăstos peste silueta lui, luminându-i părul de culoarea mătăsii porumbului, îndulcindu-i maroniul auriu al pielii. Cu o mișcare lentă, fluidă, dar fermă, bărbatul se ridică și își scoase cămașa peste cap.

Charlotte văzu că pielea arămie și părul blond se întindeau până la talia pantalonilor. Cu excepția unui singur loc aflat deasupra inimii. Acolo se vedea lucirea palidă a unei cicatrice. Wynter nu exagerase pentru a-și face povestea să sune mai dramatic sau pentru a părea mai curajos. Cuțitul îi lăsase o tăietură adâncă și lungă, iar ea se trezi că mâna îi șovăie deasupra urmei, la fel de atrasă de dovada durerii lui, pe cât nu fusese de aroganța pe care bărbatul o dobândise în urma celor îndurate.

Prudența ce o caracterizase o viață întreagă o opri. Dădu să se retragă, însă Wynter îi prinse încheietura și i-o duse la pieptul lui. Pielea era caldă sub degetele ei. Cicatricea era netedă și fermă. Iar dincolo de ea... Bărbatul îi eliberă încheietura.

Charlotte se aplecă în față, atingându-l acum pentru că nu avea încotro. Părul de pe pieptul lui nu semăna nicidecum cu clăia de păr fin și strălucitor de pe cap. Fiecare șuviță era întărită de câte

o buclă rebelă și invita să fie pieptănată cu degetele. Pe sub păr, mușchii stăteau umflați, zăgrăvindu-i forța. Pieptul lui se ridica și cobora încet, odată cu fiecare suflare, în vreme ce palma ei urca înspre claviculă, apoi îi înconjură gâtul, ori acea parte din gâtul lui pe care o puteau cuprinde mâinile ei mici. Acolo, în cuta dintre gât și față, pielea lui devenea aspră din pricina bărbii care începea să crească. Fascinată de senzația asprimii, Charlotte își trecu degetele peste bărbia lui și îi mângâie ușor, cu blândețe, buzele de la un colț la altul.

Un tumult se iscă în pieptul lui Wynter.

Speriată de propria-i cutezanță, Charlotte încercă să își retragă mâna. El i-o prinse și îi lipi palma de pieptul lui. Nici nu băgă de seamă când cealaltă mână a bărbatului o cuprinse, îl simți doar cum o ridică de talie și o trage peste el, apoi alunecă înapoi pe perne.

Era puternic sub ea, prea gol ca să se simtă în largul ei când trupurile li se lipiră unul de celălalt. Niciodată nu-și mai conștientizase într-atât statutul de fecioară ca acum, când pe toată lungimea corpului simțea... atât de multe. Stăteau cu piepturile lipite. Chipul lui era chiar acolo, dacă ar fi îndrăznit să-și ridice privirea. Nu îndrăznea. Se străduia cu disperare să-și dea seama ce să facă. Cum să se retragă. Cum să se convingă să-și **dorească** retragerea.

-Charlotte. Răsuflarea lui îi atinse fața, iar degetul lui îi împinse ușor bărbia plecată cu încăpățănare. Uită-te la mine.

Lașitatea nu-i stătea în fire. Ridică privirea.

Descoperi că ochii lui străluceau de admirație și... încă ceva. Ceva periculos. Ceva ce nu mai văzuse până atunci, dar care îi părea cunoscut.

Teama... trebuia să fie teama... îi provocă un junghi în adâncul pântecului. Se gândi să îl împingă la o parte, dar până să-și pună planul în aplicare, buzele lui se repeziră înspre ale ei.

Într-o clipă de nebunie, Charlotte îi mângâiasă gura cu degetele. Buricele încă o furnicau, dar acea senzație nici nu se compara cu tulburarea pe care i-o provocară buzele lui mătăsoase când le atinseră pe ale ei. Uscate, calde,

blânde, se lipiră ferm de gura ei,
o întâlnire și o declarație.

Pleoapele lui tremurară apoi se închiseră, așa că tânăra își lăsă și ea ochii să se închidă. Se concentrează pe felul în care el își înclina capul. Pe încordarea mușchilor trupului de sub ea. Pe forța umerilor lui pe care îi strângea în mâinile încleștate.

Chiar în clipa în care fiecare senzație începea să-i devină cât de cât familiară, descoperi că altceva se schimbase. Mâinile lui i se lipiseră de spate și o trăgeau mai aproape. Degetele lui îi pătrundeau în păr în mici incursiuni exploratorii, iar ea auzi câteva pocnete slabe atunci când niște obiecte lovira podeaua. își dădu seama ca prin ceață că erau acele ei de păr.

Simți cum o trage de o șuviță, nu tare, dar îndeajuns încât s-o desprindă din refugiul ei tumultuos. Deschise ochii și îl apucă de mână.

-Au!

-îmi pare rău. El rosti scuza chiar înainte ca ea să-și sfârșească exclamația, și frecă locul care o ustura, descriind cercuri lente, mângâietoare. îmi pare rău. Sunt stângaci. Charlotte...

Reveni pentru un nou sărut. Ea îi acoperi gura cu mâna.

Wynter își frecă nasul de palma ei. Apoi, nu se știe din ce motiv... o linse. Trăgându-și mâna, Charlotte o frecă de perne, însă senzația moale și udă a limbii lui stăruia.

Niciodată nu mai stătuse atât de aproape de un bărbat. Niciodată nu mai văzuse un bărbat din unghiul acesta. Trebuia să-și aducă aminte că trecuseră doar două săptămâni de când îl considerase pe Wynter un sălbatic. Chiar și în seara aceasta el se dovedise autoritar și prea sigur de sine.

Dar nu săruta ca un bărbat autoritar. Nu încerca s-o forțeze ori s-o cucerească. O săruta doar ca și cum unirea buzelor ar fi fost atât o călătorie, cât și o destinație.

-Charlotte. Din nou.

își ridică fața către a ei.

Flatată în ciuda voinței ei, tânăra se aplecă înspre el. Gura i se potrivi cu ușurință peste a lui, simțindu-se deja în largul ei cu căldura, cu moliciunea pielii lui., și cu gustul lui.

Gustul. Buzele lui Wynter se despărțiseră, doar puțin, totuși îndeajuns încât ea... ei bine, încât și ea să le deschidă pe ale ei. Nu știa din ce motiv, ce nebunie o împingea să-l întâmpine la jumătatea drumului, ce curiozitate o îmboldea pe calea distrugerii. Poate că atracția ei față de exotic, o atracție de care se temuse întotdeauna, o îndemna să-i încerce aroma, de parcă el ar fi fost un fel de mâncare merit s-o delecteze.

Un fel de mâncare apetisant. Fin, cald, senzual, însuflețit rit? savoarea cafelei, a strugurilor și... a lui Wynter. Ochii i se închiseră iar când experimentă senzația răsuflării lui în gura ei. Ii venea să geamă de încântare. Apoi îi veni să geamă pentru că limba lui îi atinge dinții. Șocant.

Era șocată. Chiar era.

- Charlotte. Wynter vorbi fără să-și miște capul, ca și cum n-ar

11 îndurat să se despartă de ea, iar buzele i se mișcară sub ale ei. '>,î rută-mă.

-Asta fac.

Poate, poate dacă nu și-ar fi ridicat capul, nu și-ar fi îngăduit un moment de luciditate și putea rămâne deasupra lui, frământând în mâini mușchii și tendoanele umerilor lui goi.

-Mai mult.

Glasul lui sună gutural, poruncitor, însă mângâierile lui, care îi dezmierdau părul și coborau pe spate, rămaseră blânde și tandre.

Mai mult? Ah, știa, sau mai degrabă bănuia, ce-și dorea Wynter. Fără să ia în seamă tresărirea bunului-simț din creierul ci slăbit, se aplecă și mai mult peste el și își strecură încet limba în gura lui.

Bărbatul gemu de parcă i-ar fi fost străpunsă inima. Brațele i se Încordară în jurul ei, iar plăcerea de a fi îmbrățișată o deschise așa cum se deschide un trandafir sub razele soarelui de primăvară.

Îi cuprinse cu mâinile de gât, degetele îi alunecară în părul lui... iar picioarele i se despărțiră în jurul coapselor lui.

Mai târziu avea să se îmbujoreze cu gândul la propria impetuozitate, însă acum nu i se părea nimic în neregulă. Inima îi bătea în ritm egal, puternic, sângele îi cânta de atâta voluptate, iar limba îi aluneca pe lângă a lui precum o fecioară la primul ei vals. Dacă asta însemna tentație, atunci nu era de mirare că multe femei îi cădeau pradă. Îi plăceau săruturile. Îi plăcea să aibă un bărbat sub ea, sedus, nu numai seducător. Adora mâinile lui, una rare îi dezmierdă chipul, iar cealaltă care îi mângâia spatele și umerii cu mișcări ferme.

El își ridică genunchiul, apăsând-o între picioare. Materialul fustei și al jupoanelor apretate se încreți, iar presiunea o făcu să-și piardă suflul. Amețită, se ridică deasupra lui și îl privi în față. Își dădu seama că o înșelase. Fiecare atingere, fiecare mângâiere fusese puternică și controlată, însă ochii lui căprui ardeau, iar emoția îi colorase obraji într-un purpuriu roșiatic.

Odoarea. O dorea cu ardoare.

Ca să vezi! Era bărbat și o dorea într-atât încât s-o zăpăcească.

Brusc îi veni mintea la cap. Nu era nimic special. Nu s'produsese nici o vrajă. Bărbații își seduc guvernantele de cântă lumea. Se eliberă și se rostogoli de pe perne, aterizând cu o bufnitură și cu vago impresie că avea să vadă niște vânătăi în dimineața următoare.

-Charlotte!

Wynter se repezi s-o prindă. Ea se ridică și se retrase.

-Nu! Nu, milord. Părul i se revărsa pe jumătate scos din coc. De asta mă temeam. Asta dovedește că am avut dreptate.

-Dreptate? Bărbatul se ghemui între perne și o privi cu ochii mijiți. De ce ți-e teamă?

-Nu ne putem permite să devenim apropiați. Ați insistat să-mi povestiți despre viața dumneavoastră și ați insistat ca eu să vă vorbesc despre a mea.

El se ridică pe jumătate.

- Cumva cred că viața ta înseamnă mai mult decât indiciile pe care mi le-ai îngăduit, Lady domnișoară Charlotte.

-Nu! Se retrase iar, frecându-și fruntea cu palma. Nu mai trebuie să știți nimic altceva, și nu trebuie să ne mai permitem vreodată să rămânem singuri, de teamă că vom repeta această nebunie.

-Mai că pot să îți promit că vom repeta „nebulia”, așa cum îi spui tu.

- Niciodată. Îți voi spune lui Lady Ruskin - glasul lui Charlotte tremura într-un fel alarmant - că nu vă mai pot fi guvernantă.

Wynter rămase tăcut multă vreme. Atât de multă, încât ea se sili să-și ia mâna de la ochi, făcându-și curaj să îl privească.

El nu o privea. Se relaxase la loc între pernele lui și se uita la tine-mineu de parcă flăcărilor i-ar fi putut oferi răspunsuri.

-Nu trebuie să o mai deranjezi pe mama cu asta. Sunt de acord, poate că ar fi mai bine dacă n-am mai juca rolul de elev și guvernantă.

Oare voia să spună... o, Doamne, voia să spună că era concediată? Stătu cu ochii ațintiți asupra lui și încercă să rostească întrebarea, însă își pierduse tot curajul. Dacă era concediată, n-ar li fost prea târziu să o afle a doua zi. Aruncă o ultimă privire înspre

împrejurul lui serios, apoi plecă.

Wynter se ridică în cele din urmă dintre pernele lui, se întinse și își dori ca beduinii să nu fi fost oameni atât de morali.

< inci ani fără o femeie era o perioadă prea lungă, iar o asemenea abținere îi pune la încercare obișnuita fire blajină... mai ales acum că hotărâse cine avea să fie următoarea lui soție.

Charlotte. Lady domnișoara Charlotte. O fecioară de viță nobilă, cu o reputație impecabilă. O femeie care nu avea familie (are o sfâșie între loialități potrivnice. Urma să-i devină soție și mama copiilor săi și avea să se dedice fericirii lui. Exact așa cum trebuia să fie.

Zâmbi în timp ce strângea lucrurile pe care Charlotte le lăsase în urmă: caietul și pantofii pe care și-i scosese cu atâta stânjenală în fiecare seară. Avea să i le înapoieze. Când se va întoarce

H. V1 instruiască.

Păcat că femeile din Anglia aveau dreptul să refuze un bărbat. Urât aranjament, după părerea lui, mai ales acum când instinctul lui de vânător fusese subjugat de către instinctul de împerechere.

Intrând în dormitor, își îndesă picioarele în cizmele de călărie și coborî la parter.

Prima lui soție nu trebuise curtată așa cum o cereau englezoaicele. Într-adevăr, prima lui nevastă își exprimase clar nevoile când se furișase în cortul lui și îi dormise la picioare. Fusese un gest curajos, căci el ar fi putut să o respingă. Atunci ar fi fost considerată o târfă și ar fi fost alungată din trib. Totuși, Dara își alesese cu înțelepciune ținta. Wynter se căsătorise cu ea, îi găzduise mama aflată pe moarte. Făcuse copii cu ea.

În timp ce cobora scările, valetul se ridică de pe locul lui din hol și se duse către ușa de la intrare pentru a o deschide.

Odată ieșit pe terasă, Wynter inspiră aerul proaspăt, întunecat și rece. Barakah obișnuia să-i spună mereu că are ochi de șoim. Și era adevărat. În timp ce înainta către grajduri, simțea și vedea tot ce mișca în aer și pe pământ, iar fiecare pas al lui era sigur.

O noapte bună pentru călărit. Și pentru amintiri.

Nu-și iubise niciodată soția, însă Barakah îi spusese că dragostea e o iluzie

a vestului. Un bărbat adevărat nu-și iubește femeia. Un bărbat locuiește cu femeia lui, îi permite acesteia să i ofere plăcere și o satisface la rândul lui, mănâncă ce îi gătește ea și o ascultă când îl cicălește. Dar un bărbat adevărat își găsește prietenii printre câini, cai și alți bărbați.

Wynter descoperise că toate astea erau adevărate, însă la moartea Dărei, el o jelise sincer. Pierduse o soție care nu era doar

o bună bucătăreasă și o cicălitoare desăvârșită, ci și un ajutor isteț și o mamă bună. Mai mult, pierduse ancora ce îl lega de trib.

Stelele sclipeau pe cerul nopții. Grajdurile erau luminate de un singur felinar, iar când intră, Wynter îi făcu semn cu mâna rânđușului care lucra la flacăra lui.

- V-ați întors, m'lord? întrebă Fletcher.

-Da.

Se îndreptă către armăsarul lui, îi îngădui acestuia să-l adulmece, apoi intră în boxă și mângâie animalul puternic. Fusese nevoit să-și lase calul preferat în El Bahar și, cu toate că cel din fața lui era, în felul său, la fel de viguros și de ager, Wynter tot mai deplângea pierderea lui Jabir, așa cum îi părea rău și de pierderea prietenilor săi și a unui stil de viață atât de liber, atât de energic încât făcuse din el un bărbat.

Când se afla pe patul de moarte, soția lui îi spusese că, odată cu trecerea în neființă a lui Barakah, el va trebui să plece. Avusese dreptate. În următorii patru ani bătrânul devenise infirm, apoi, într-o noapte, fugise în deșert și își întâmpinase cu noblețe moartea. Noul conducător, tânăr, intolerant și imnativ al tribului, îl considerase pe Wynter o amenințare. Totuși, știind la ce încercui aveau să fie supuși copiii lui în Anglia, britanicul încercase rămas-bun.

Conducându-l pe Mead afară din boxă, primi căpăstrul de la Fletcher și îl potrivea în gura calului. Luând frâiele în mână, sări să spina animalului.

-S-teți priceput cu animalele ăstea, m'lord.

Ca întotdeauna, rânđușul strângea între dinți o pipă neaprinșă.

- Rar am mai văz't așa.

Wynter nu era atât de prost încât să ia lauda lui Fletcher drept lingușire. Rânđușul ursuz se ocupa de grajduri de când se știa el, iar stăpânul pune preț pe părerea lui.

Mai mult, Wynter știa că vorbele lui erau adevărate. Se pricepea U cai - și la cămile, deși se îndoia că abilitatea asta avea să-i mai iolosească vreodată - și îi mulțumea lui Dumnezeu pentru afini-

i atea față de aceste nobile creaturi.

- Și copiii mei se pricep.

- Iahm. Asta știu.

Fletcher dădu din cap aprobator, apoi se întoarse la munca lui.

-li o noapte bună pentru un galop, m'lord.

Wynter îl îndemnă pe Mead să iasă și îl conduse prin padocuri, •ivând grijă să evite țarcurile în care erau adunate iepele. Mead «•ra un armăsar pofticios. Observase această asemănare dintre ei.

Scrisoarea lui Stewart sosise în El Bahar cu vești despre problemele în afaceri ale mamei lui. Mai întâi Wynter fusese nevoit «A-și revină din uluială, căci încă nu putea pricepe cum de mama lui, cea mai șireată persoană pe care o cunoștea, ajunsese într-un astfel de impas. Dar începuse să-și facă planuri

de plecare.

Cât mai curând. Noul conducător avea cerințe pe care Wynter nu le putea îndeplini niciodată. Când caravana a ajuns în portul Iii Wajh, micuța familie a fugit.

Întoarcerea în Anglia a presupus toate acele greutăți pe care le prevăzuse și multe altele. Toate cu excepția relației cu această femeie, această Charlotte. Ce bărbat și-ar fi putut imagina o femeie ca ea, plină de virtuți, dădora de învățatură și binecuvântată cu o gropiță în bărbie, un nas câm și un trup care îl făcea să lăcrimeze atunci când îl privea? Văzuse alte trupuri mai frumoase pe sub vălurile unduitoare ale dansatoarelor, însă al lui Charlotte arăta exact așa cum trebuia. Arăta ca și cum ar fi fost potrivit.

Femeia asta nu avea să-i doarmă la picioare. Ea nu înțelegea mai nimic din abilitățile pe care fetele din Orient și le însușeau odată cu laptele mamei. Așa că era surprinsă de pasiunea lui, oripilată de propria pasiune și nu accepta cu nici un pic de indulgență focul dintre ei.

Pe scurt, Wynter trebuia s-o curteze. Se strâmbă. O putea face, desigur. Asemenea iepelor, femeile erau ușor de condus dacă li se oferea ispita potrivită. Dar era mult mai bine când o femeie accepta dorințele unui bărbat fără un asemenea proces laborios!

Înainte de a-i da piteni lui Mead, se întoarce și privi înspre casă, încercând să găsească fereastra luminată de sfeșnicul lui Charlotte, sperând că ea simțea la fel de acut disconfortul trupesc ca și el.

Perdelele erau trase peste majoritatea ferestrelor de la etaj. Nu reuși s-o întrezărească pe femeia capricioasă și roșcată, deși tânjea s-o vadă, chiar și de la depărtare. Dar zări lămpi pâlpâind la nivelul al treilea, acolo unde locuiau servitorii, și mai sus... Făcu ochii mari.

O lumină se mișca încet prin pod.

Era foarte periculos să ai o flacăra aprinsă acolo și nu exista nici un motiv pentru asta. Dacă angajaseră atât de mulți servitori încât nu mai puteau găsi odăi pentru ei, atunci aveau nevoie de mai puțini. Avea să-i spună jupânesei mâine-dimineață.

Dar în noaptea asta dorea să se liniștească, așa că avea să călărească.

Capitolul 14

Wynter se plimba braț la braț cu mama sa prin mulțimea de invitați la serata organizată de Lady Howard.

- La drept vorbind, tu nici n-ai trebui să fii aici, de vreme ce n-ai primit o invitație. Adoma își flutură degetele în semn de salut către o cunoștință. Lady domnișoara Charlotte n-ai fi de acord.

După mai mult de o săptămână de lecții în fiecare seară știa asta și altele. Multe, multe altele. Știa că răsuflarea lui Charlotte <-ra dulce, iar trupul ei - ferm și voluptuos. Știa că și ea îl dorea, «Iar că nu înțelegea cât de periculoasă putea fi acea dorință, ori cât de departe o putea conduce. Știa că atunci când o lua...

- Charlotte e fată bună, însă e doar o guvernantă. O guvernantă fără

reputație e o guvernantă fără slujbă. Vicontesa zâmbi în mijlocul mulțimii mișcătoare din salonul familiei Howard. Încăperea lungă și largă zumzăia din pricina conversațiilor, mirosul lumânărilor se împletea cu cel al o sută de parfumuri și numeroase priviri apreciative se întorceau pe urmele Adomei - și ale lui Wynter. Sinceră să fiu, nu aveam de gând să te reintroduc în societate până la recepția sereminiană, dar dacă ticăloasa de Lady Howard are de gând să folosească tot sezonul poveștile despre caracterul tău barbar drept subiect de conversație la cină, atunci va avea de-a face cu mine. O să-i oferim ocazia să dea ochii cu tine și să se hrănească din propriile bârfe abjecte.

El observă că, deși mama lui părea o tigroaică pregătită să-și apere puiul, nici ea nu-i nega caracterul barbar.

-Și dacă nu funcționează?

-Atunci înseamnă că mi-am pierdut abilitățile.

-Și ți le-ai pierdut?

Adoma își întoarse privirea amuzată către el.

-Nu, dar am cochetat cu gândul de a-i chema pe mătușa Jane și pe unchiul Ransom. Din păcate, unchiul Ransom a dus-o pe mătușa Jane în Italia să vadă operele de artă.

Wynter dădu la iveală din memorie o frântură de bârfă.

-Mi se pare că ultima oară când unchiul Ransom a dus-o pe mătușa Jane în Italia să vadă operele de artă, ea s-a întors însărcinată.

-Asta s-a întâmplat acum multă vreme, iar mătușa a zis că a fost rezultatul vizitării statuii lui David a lui Michelangelo.

Ochii albaștri ai Adornei se făcură mai mari. Trebuie să fie o statuie foarte impresionantă.

-Am auzit că așa e.

Vicontesa cântări în minte puterile unei asemenea statui, apoi ridică dintr-un umăr îmbrăcat în brocart.

- I-ar enerva să fie nevoiți să se întoarcă, însă ar face-o pentru tine.

Lui Wynter îi reveni în minte amintirile când dragi, când înfricoșătoare pe care le avea în legătură cu unchiul Ransom. Și cu mătușa Jane, căci cu tot aerul ei de artistă distrată, și ea putea să dezlănțuie furia iadului atunci când voia.

- N-aș vrea să fiu în pielea lui Lady Howard și să-i înfrunt când sunt enervați.

-Mai că merită să-i chemăm doar ca să urmărim spectacolul, murmură Adorna cu satisfacție.

Bărbatul își dădu seama că ei îi plăceau la nebunie toate astea: vârtejul societății, jocurile, provocările constante la adresa supremației ei. Adorna plutea peste mlaștina scandalurilor cu ușurința unei zâne.

El... el semăna mai mult cu unchiul Ransom. Putea să meargă la conacul Austinpark și să fie mulțumit cu creșterea copiilor, călăritul cailor și lecțiile lui Charlotte. Lecții care nu aveau nici o legătură cu îndrăgita ei etichetă.

Wynter venea zilnic la Londra, mergea la cluburi, la sălile de box, la teatru. Oriunde s-ar fi putut afla membrii consiliului său director, acolo se ducea și el pentru a juca rolul prostului indolent cu o pricepere de neegalat în cercurile actricești. Îi zâmbea tâmp lui Shilbottle, îl bătea pe umăr pe Hodges, făcea pariuri cu Sir Drakely și golea câte o sticlă cu Read. Iar după ce puneau su-

ficiente întrebări stupide încât să-i convingă de idiotețenia lui, mergea la birou și le verifica munca.

Totuși nu reușise încă să-l identifice pe ticălosul care, în absența lui, delapidase bani din societate. Acum era și mai rău. Acum registrele arătau din când în când creșteri inexplicabile. Wynter înțelegea escrocheriile, dar de ce ar vrea cineva să bage bani în afacere? Oare era un gest menit să zăpăcească orice auditor? .!lau trăda teama pe care o stârnise întoarcerea tânărului viconte?

Mama lui îl îndemna să aibă încredere în vărul Stewart. Acesta ia mai multe despre companie decât oricine altcineva, zicea ea, „i nu el fusese acela care îi trimisese scrisoarea ce îl convinsese în .sfârșit să se întoarcă? Acela care îi spusese despre încurcăturile financiare și care îl implorase să vină acasă?

Dar după mintea lui Wynter, vărul Stewart avea destule motive să deteste intruziunea, poate chiar mai multe decât ceilalți. Tânărul viconte Ruskin nu se încredea în nimeni. O abandonase pe Adorna după moartea tatălui său și o lăsase să se ocupe de .1 facere, așa că acum trebuia să facă asta: să întindă o capcană și să-l prindă pe vinovat.

Așa cum deja întinsese o capcană pentru a o prinde pe Charlotte. Deja își petrecuse ore întregi punând totul la cale, și doar pentru un mic sărut.

Ah, dar ceasurile acelea reprezentau timp petrecut cu folos, • .Ici în acel singur sărut simțise gustul dorinței, al îndoielilor și .il viselor unei fecioare neatinsă. Se îndoia că Lady domnișoara Charlotte înțelegea pe deplin schimbările ce urmau să aibă loc în viața ei, iar asta era cu atât mai bine.

-Wynter, vreau să ți-o prezint pe Lady Smithwick, spuse Adorna. Ți amintești cum te jucai cu copiii ei la conacul Fairchild, nu-i așa?

Își amintea și niciodată nu întâlnește un grup mai zgomotos.

- Lady Smithwick.

Luând mâna femeii, făcu o plecăciune adâncă și îi sărută degetele, având grijă să-i ofere cel mai frumos zâmbet al lui.

Lady Smithwick era cam de aceeași vârstă cu mama lui, însă nu îmbătrânise frumos. Grăsimea îi întindea ridurile de pe față și femeia obișnuia să tresalte atunci când chicotea. Chicoti și acum, iar roșeața îi urcă până la linia părului și îi coborî pe sâni.

-Adorna, nu mi-ai spus că micul Wynter a crescut și s-a transformat în așa un diavol chipeș.

Vicontesa își bătău fiul pe braț cu evantaiul.

- Dar cu siguranță ai auzit zvonurile.

Lady Smithwick făcu ochii mari.

-Hm... da. Vrei să spui că sunt adevărate?

-Că a devenit un barbar? Adorna râse ușor. Genul de barbar care frânge inima unei doamne fără ca măcar să încerce.

Wynter știa fără să i se spună că trebuia să-i cânte în strună mamei sale. Plecându-și capul cu o atitudine prefăcut copilăroasă, îi aruncă lui Lady Smithwick o privire ce ardea mornit, admirativă și seducătoare în același timp.

Femeia își duse mâna la inimă.

-Da. Înțeleg. Vreți să mă așteptați aici? Ochii i se agățară de el. Fiica mea e adorabilă. Tânără. Fecioară. O s-o aduc s-o cunoști. Arătând înspre picioarele

lui, porunci. Stai aici. Nu pleca!

Adorna o urmări cum se repede prin mulțime și, fără să-i ia în seamă instrucțiunile, îl conduse pe Wynter mai departe prin încăpere.

- Martha, ce bine îmi pare să te văd. Pelerina ta e divină. Lady Declan, îmi dau seama după aerul de **savoir faire** că tocmai te-ai întors de pe continent. Vai, Lord Andrew, ai plecat și ai crescut! Flutură din gene către un tânăr. Ce chipeș ești. Veniți, dragii mei, și faceți cunoștință cu fiul meu. E minunat să-l am în sfârșit acasă. A tot călătorit prin lume, să știți. El... Vocea i se frânse, apoi își reveni. Are multe povești să vă spună. Wynter, de ce nu le spui?

Tânărul căută motivul tulburării mamei sale și îl văzu pe Bucknell la marginea mulțimii care se strângea, urmărind-o încruntat pe Adorna. Ce era în neregulă cu bărbatul acela? Dacă o iubea, atunci de ce nu o lua? Ea cu siguranță își arătase disponibilitatea.

- Povestește-le despre... Adorna îl trase în jos la nivelul ei, apoi spuse: Trebuie să-i ții sub vraja ta până la sosirea lui Lady Howard. Avem nevoie să pună capăt zvonurilor care îți distrug reputația.

Femeia se retrase ca și cum i-ar fi sugerat o poveste.

Wynter zâmbi și dădu din cap în semn de aprobare. Și el o voia acolo pe Lady Howard, dar din cu totul alte motive.

Privindu-și publicul format din doamne cu ochii mari și bărbați plictisiți, își dădu seama că nu-i putea distra. Având toate intențiile de a născoci o minciună uriașă, spuse:

-Aventurile mele sunt atât de mărunte, încât par aproape neglijabile. Salvarea unei nave englezești prin alungarea unui vapor l>lin cu pirați nu e cine știe ce reușită.

-Lord Ruskin, ea e fiica mea, domnișoara Fairchild.

Lady Smithwick se întorsese cu cea mai frumoasă fată blondă pi> care Wynter o văzuse vreodată. Era încântătoare, îi zâmbea .1... îl lăsa rece. El nu era cu adevărat interesat decât de o singură lomeie, iar aceasta rămăsese acasă cu copiii lui.

- Nu ne spuneți povestea dumneavoastră? întrebă domnișoara Fairchild.

-Dacă m-ați rugat...

Wynter îi aruncă și ei o privire ce ardea mocnit, iar când aceas-

i \ zâmbi afectat se întrebă dacă toate doamnele din Anglia aveau o capacitate nelimitată de a se crede adorate.

-Pirații de pe coasta Barbary sunt puternici și neîndurători, mai ales Abdul Andre Kateb. Nimeni nu îndrăznește să-i rostească numele fără respect, altfel el i-ar reteza capul de pe umeri.

Lady Declan își ținu răsufierea, iar Wynter îi făcu o plecăciune.

-Ah, așa cum am bănuț. Istoria asta nu e pentru salon.

-Nu, nu, protestă Lady Declan, conștientă că i se adresau

< câteva priviri încruntate. Pentru o clipă am fost copleșită. Vă rog, ;;puneți-ne totul.

- Cum doriți, draga mea doamnă. îi întinse mâna. Dar numai dacă vă luați precauțiunea de a vă așeza. O fire atât de delicată ■; -ar putea să nu suporte șocul.

Toate femeile descoperiră brusc că aveau firi delicate și fu nevoie să li se

găsească scaune înainte ca el să poată continua.

-Primul lucru pe care îl știam despre pirați era steagul lor negru, tivit cu roșu: simbolurile morții și sângelui. Ne-au atacat

< a un ciocan, lovindu-ne cu nava lor și luându-ne la bord chiar în timp ce ne scufundam. Căpitanul, cel mai zdravăn englez care

1 navigat vreodată pe mări, ne-a îndemnat să luptăm pentru onoarea noastră și a Marii Britanii, astfel că fiecare dintre bravii bărbați de la bord și-a făcut datoria. Dacă i-ați fi putut vedea, ați fi fost mândre de războinicii englezi, doamnele mele.

Wynter le zâmbi vesel. Fermecate, ele îi răspunseră la fel. Lady Smithwick întrebă:

-Ați luptat și dumneavoastră?

- Eram tânăr și nu aveam experiență, așa că, deși am implorat să fiu lăsat să lupt, căpitanul mi-a ordonat să stau deoparte.

-O!

Lady Declan se pleoști dezamăgită.

-Dar flăcării noștri au luptat cu atâta curaj, încât însuși Abdul Andre Kateb a ieșit din cabina lui, unde era slujit de sclavele sale...

Bucknell păși dincolo de marginea mulțimii.

- Cu siguranță acesta nu e un subiect pentru salon.

Privirea lui sardonică arăta limpede că măcar el, unul, nu credea gogonata poveste. Wynter își lipi palma de piept și se înclină.

-Scuzele mele, domnilor și doamnelor. Am uitat de mine.

- Sigur că ai uitat. Adorna îi zâmbi lui Bucknell, aruncându-i surâsul ei nevinovat și naiv. E bine ca din când în când să te lași furat de un comportament necuviincios.

-Nu, nu e bine, se răsti Bucknell.

Wynter și-ar fi dorit să mai urmărească disputa dintre mama lui și pețitorul ei, însă publicul fremăta nerăbdător, așa că reluă:

- Abdul Andre Kateb a ieșit pe punte, cu pieptul gol, urât și rău până în măduva oaselor.

-Îți puteai da seama doar uitându-te la el, nu-i așa? întreba Bucknell.

- Da, putea, răspunse Adorna.

Lady Smithwick se întoarse către iubiții care se dondăneau.

-Ssst!

Cei doi se potoliră, însă Wynter observă între ei un schimb de priviri furioase.

- Ceilalți marinari erau ocupați să lupte pentru viețile lor, iar acel pirat hain s-a pornit să-i spintece cu hangerul său - Wynter spintecă și el în chip demonstrativ -, înaintând drept spre căpitanul nostru rănit.

- Fusesse rănit? întrebă Lady Declan.

- Rănit. Da. De glonțul tras de către un pirat laș, prea speriat

i .1 să-l înfrunte într-o luptă corp la corp.

-Am numeroase relații în amiralitate, zise Bucknell. L-aș putea 11'comanda pe acest căpitan pentru o decorație.

- Era o navă comercială. Adorna se îndreptă către el până când ajunseră să stea față în față. Știți asta, milord.

-Ce știu eu, milady, e că dumneavoastră... Bucknell se opri și **privi** înjur. Toată lumea stătea cu ochii pe ei. Luând-o pe Adorna de
I **iraț**, mai degrabă cu de-a sila, spuse: Vom discuta în altă parte.
În vreme ce părăseau încăperea, două doamne își apropiară
i .1 petele și începură să șușotească. Wynter ridică vocea pentru a li? recâștiga atenția.

- Cum eram doar un băiat căruia nici nu-i dăduseră tuleiele, nu ,;I iam cum să lupt, dar știam ce aveam de făcut. Am luat o sabie din mâna unui marinar pe moarte și am înaintat către Abdul Andre Kateb.

Lady Smithwick întrebă cu răsuflarea tăiată:

-Așa ți-ai căpătat cicatricea?

-Cicatricea asta?

Wynter își pipăi urma de pe față și căzu pe gânduri cu un aer furios.

- Da. Da, și încă una pe piept, pe care modestia mă împiedică **Hă** o arăt.

Judecând după expresia rapace de pe chipul domnișoarei ! airchild, el ar fi putut să-și dezgolească pieptul, sau orice altceva, .istfel încât ea să-l inspecteze. Dar privind peste creștetele pectatorilor, o văzu pe Lady Howard vârându-și capul prin mulțime, așa că dădu poveștii sale un final palpitant, care coincise cu sosirea ei.

Sperase că dacă îl va vedea cum îi vrăjește pe doamne și pe domni cu povești fascinante, romanțate de vocea lui adâncă și de imaginația lui și mai adâncă, Lady Howard va fi descurajată.

Într-adevăr, ea își croia drum prin adunare, fără nici un pic de grație.

Nu era proastă, Wynter trebuia să recunoască asta. Femeia știa (ă mai avea doar câteva clipe pentru a se salva de la dezastru.

-Lord Ruskin, neastâmpăratule, i-ai acceptat invitația lui Howard. Dă-mi voie să te conduc la el.

- Desigur. Aș fi bucuros să-mi salut din nou vechiul prieten.

Să-i spună iar acelui soț aflat sub papuc cum să-și țină nevasta în frâu. Wynter se înclină înspre publicul său.

-Mă scuzați...

Doamnele, tinere și bătrâne, își murmurară consternarea, iar Lady Smithwick ciripi:

-Nu uita să te întorci, Lord Ruskin!

-La dumneavoastră. Luându-i mâna, i-o sărută iar. Și la încântătoarea dumneavoastră fiică.

În vreme ce Lady Smithwick ofta, Lady Howard își așeză mâna pe sub brațul lui. Mănușile dantelate pe care le purta aveau degetele retezate. Rochia ei lăsa la vedere pieptul și brațele goale, părți ale corpului pe care o doamnă nu și le arăta decât seara. Însă ea dovedise că nu era deloc o doamnă, ci doar o brunetă lipsită de moralitate, cu un apetit vorace și un spirit lasciv.

O disprețuia.

Ea știa asta. Nu-i păsa. După ziua de azi el era pe cale să devină un Byron al epocii sale, iar amfitrioana care-l găzduia căpăta prestigiu. În vreme ce îl conducea prin salon și apoi pe coridor, Lady Howard spuse:

- Le-am povestit multor oameni de treabă despre mica noastră vizită la conacul Austinpark. Își ridică vocea pe un ton teatral, incluzând în discuție pe

oricine s-ar fi învârtit prin preajmă. Toată lumea era nerăbdătoare să te întâlnească.

Aplecându-și capul astfel încât buzele să-i ajungă lângă urechea ei, Wynter spuse:

-Am venit cât am putut de repede, dar mai întâi a trebuit să iau lecții de bune maniere.

- Lecții? Zău? Lecții adevărate, cu un profesor?

Lady Howard rânji, convinsă că această noutate picantă urma s-o propulseze în topul bârfelor.

- Nu poți să dai greș cu așa ceva.

-O să vă dau numele guvernantei mele. Dumneavoastră, Lady Howard, v-ar fi de folos expertiza ei.

Femeia deschise gura, apoi o închise când își dădu seama că

îi usese luată peste picior. Nu se așteptase ca sălbaticul să dovedească istețime. Pe un ton ucigător, zise:

-O, dă-mi numele ei! O să-i scriu o scrisoare în care s-o romplimentez.

El zâmbi politicos. Dar uitase că Lady Howard avea o memorie fenomenală.

-Stai așa! Am auzit că Lady Ruskin s-a dus la acea scandalosă Școală a Guvernantelor și a angajat-o pe Miss Priss pentru nepoții ei. Doar că n-a făcut-o pentru nepoții ei, nu-i așa? A angajat-o pentru tine!

Dându-și capul pe spate pentru a-și arăta mai bine gâtul lung, lemeia râse răgușit. Cotind iute în camera plină de fum în care se jucau cărți, îl târî spre masa la care Lord Howard juca whist. Și pierdea, dacă ar fi să judecăm după jalnica grămăjoară de monede din fața lui.

- Howard, ciripi nevasta.

Tresărind, bărbatul își înălță capul.

-Uite cine-i aici. Vechiul tău prieten Ruskin.

Howard îl privi pe Wynter cu ochii înroșiți.

- Ruskin. Ce naiba cauți aici?

-Dragule, a venit pentru că a făcut școala de bune maniere.

Wynter își dădu seama că femeia aproape cânta în batjocură, însă nu el era cel luat în râs. Ea își trecu o unghie de jur împrejurul urechii lui Howard.

-Și știi pe cine are drept profesoară acest mare, puternic și chipeș bărbat?

Lordul își smuci capul și îi alungă mâna de parcă ar fi fost o musculiță enervantă.

Prea mulți jucători ciuliseră urechile ca să audă discuția și prea multe rânjete înfloreau la gândul umilințelor pe care Howard avea să le îndure din partea soției. Așa că Wynter interveni:

- Lady Howard, în clipa aceasta discreția ar fi mai de preț decât curajul.

Ea se încruntă înveninată. Tânărul răspunse cu o privire nepăsătoare. Și, bineînțeles, câștigă.

- Guvernanta lui e...

Se aplecă la urechea lui Howard pentru a-i șopti numele lui Charlotte.

Bărbatul privi cu furie înspre mijlocul mesei, acolo unde aveau să aterizeze cărțile. Ridicând pachetul, îl amestecă, apoi, cu gesturile largi ale unui bețiv, îl împărți.

-Așa, și? întrebă el.

Însă mâinile îi tremurau.

Lady Howard afișă un zâmbet strălucitor în care își etală toți dinții și mângâie părul soțului său cu o milă prefăcută.

-Nu uita să-i vizitezi pe copiii mâine-dimineață. Aproape că li s-a terminat vacanța, iar luni se vor întoarce la școală.

Howard n-o băgă în seamă. Femeia îl luă pe Wynter de braț și îl conduse înapoi pe coridor.

-Ce-a fost asta? întrebă el.

Ea deschise gura să-i explice, însă, după ce îi aruncă o privire, se răzgândi.

-Nu contează. Poveste veche, dacă vrei să știi. Pe mine personal m-ai făcut foarte fericită. Dacă există vreun lucru mai plăcut decât să te știu sub tutela lui Lady Charlotte Dalruple, acela e să aflu că snoaba aia cu nasul pe sus s-a întors în North Downs.

Distras de această ocazie de a cunoaște detalii din trecutul lui Charlotte, lui Wynter începu să-i umble mintea.

-S-a întors?

-Cei de la țară au memorie bună.

Înfigându-și unghiile în pielea lui, Lady Howard se aplecă înspre el astfel încât să-i apese brațul cu sânul.

- Spune-mi, ce-a făcut contele de Porterbridge când a dat cu ochii de nerecunoscătoarea copilă după atâția ani?

Intrat acum complet în alertă, Wynter o îndrumă cu grație pe gazdă înspre cea mai apropiată încăpere goală.

- Exact ce credeți dumneavoastră că a făcut.

- I-a întors spatele? clătină ea din cap. Dar nu, bărbatul acesta n-are nici o fărâmbă de subtilitate în el. A plesnit-o? A zbierat la ea?

- Puțin probabil ca păcatele ei să merite așa ceva.

-Glumești. Femeia își roti cu interes privirea prin bibliotecă. Știu că nu m-ai adus aici pentru că voiai să citești. Și nu-mi vine să cred că ai de gând să mă seduci. Ești prea... moral... pentru asta. Asta înseamnă că vrei să afli toate detaliile despre draga noastră Lady Charlotte. Își trecu o unghie bine îngrijită peste obrazul lui. Ce îmi vei da în schimbul lor?

Wynter își făcuse un scop din a afla slăbiciunile adversarilor săi.

-Jucați foarte mult, spuse el, apucând-o de încheietură.

Ea își supse obrații rotunzi, bine înroșiți cu fard.

-Și?

- Îmi veți da toate informațiile de care am nevoie, milady, și, în schimb, eu nu vă voi cere achitarea datoriilor pe care le aveți.

-Tu? Tu nu ai nici un drept asupra datoriilor mele!

- Ba am. Ochii lui de războinic se îngustară. Le-am cumpărat pentru un preț bun și îmi voi scoate câștigul de pe urma lor. Spuneți-mi despre domnișoara Dalruple și vorbiți acum!

Capitolul 15

- Spuneți-mi încă o dată de ce nu vă puteți mărita cu ta ti.

Charlotte privi în jos la chipul sincer al Leilei și își înăbuși un oftat. O ploaie de primăvară neîntreruptă uda ferestrele sălii de clasă încă de dimineață. Profesoara și elevii ei nu puteau ieși la obișnuita lor plimbare, iar Robbie și Leila erau ca doi pisoți ținuți în cușcă.

-Bărbații nobili nu se însoară cu guvernantele lor, spuse Charlotte.

-Dar dumneavoastră sunteți Lady domnișoara Charlotte. Nu sunteți nobilă?

-Ba da, dar sunt săracă. Bărbații bogați nu se însoară cu femeile sărace.

-Dar de ce s-ar căsători un bărbat bogat cu o femeie bogată? interveni Robbie. Un bărbat bogat nu are nevoie de mai mulți bani.

Copiii nu pricepeau nedreptățile de pe „piața“ mariajelor englezești și, cu cât încerca Charlotte să le clarifice, cu atât mai puțin logice păreau, chiar și în ochii ei.

- Oamenii se căsătoresc cu alți oameni care le seamănă. La fel cum... păsările se căsătoresc cu alte păsări, iar caii se căsătoresc cu alți cai.

-Caii nu se căsătoresc, ei se împerechează, zise Leila dojenitor.

Cuvintele o puseră pe gânduri și fetița începu să-și măsoare guvernanta cu privirea.

O, nu! Era îndeajuns de rău că micuța știa despre împerechere, dar Charlotte n-avea nici un chef să se ocupe de orice i-ar fi trecut Leilei prin mintea aceea șireată. Abia dacă putea să facă față amintirilor cu ea... și Wynter... cu două nopți în urmă... singuri, apropiați și sărutându-se.

Sărutându-se. Nebunește. Sărutându-se dulce, cu blândețe, buzele lor lipite, trupurile înlănțuite...

Amintirea ar fi trebuit s-o rușineze și s-o umilească, însă noaptea, când stătea singură în pat, nu umilința era aceea care

o ținea trează. Ci felul în care i se răsucea stomacul, tentația de a-și atinge părți ale corpului pe care le ignorase ani întregi. Ar fi trebuit să-și petreacă fiecare moment al zilei chinându-se, întrebându-se dacă urma să fie concediată de îndată ce Wynter avea să se întoarcă de la Londra. În schimb, se trezea zâmbind din nimic, dându-le celor mici nespuse de multă libertate, purtându-și cei mai buni pantofi, de vreme ce perechea mai proastă se afla în vechea cameră a copiilor, și gândindu-se la dragoste, la căsătorie și la toate celelalte lucruri inefabile la care Lady Charlotte Dalrumple pierduse dreptul de a visa.

Disciplină. Avea nevoie de disciplină. Angajatorii **nu** se căsătoresc cu guvernantele lor, mai ales bărbații ca Lord Ruskin, care era nobil, bogat și chipeș. Lady Ruskin era îngrijorată că el avea să calce strâmb și să-și distrugă reputația în rândul gazdelor din societate. Și Charlotte își făcuse probleme în privința asta. Însă acum își dădea seama că aventurile lui prin străinătate adăugau o ..ivoare romantică reputației lui. Asta, în combinație cu felul în care se uita la o femeie, îi făcea sângele să se înfierbânte și imaginația să zboare înspre nopți lungi, pline cu acele lente și delicate sărutări.

-Lady domnișoară Charlotte, de ce sunteți atât de roșie și plină de pete? întrebă Robbie.

Disciplină. Avea nevoie de disciplină și de ceva care să le distragă atenția elevilor de la chipul ei îmbujorat.

-Voi, copii, ați progresat atât de mult la lecții, încât cred că .ir trebui să

sărbătorim. Poate citim o poveste din **O mie și una de nopți**. V-ar plăcea?

Robbie radia. Leila căscă. Speriată, Charlotte întrebă:

-Nu vrei să auzi o poveste, Leila?

-Ba da! strigă fetița.

- O doamnă vorbește întotdeauna pe un ton moderat.

Charlotte spusese de atâtea ori banalitatea asta, încât acum o rosti fără să se gândească, în vreme ce studia chipul Leilei. Copila avea pleoapele grele și era trasă la față. Îi puse mâna pe frunte.

-Ai dormit bine azi-noapte?

- Nu. Da.

Leila își trecu degetele de la picioare peste crăpătura dintre două scânduri lustruite ale podelei.

-Nu știu.

Era morocănoasă, dar nu avea febră. Pe un ton cât putu de degajat, Charlotte spuse:

-Doar nu ți-e teamă de fantomă?

Leila afișă un aer de... oh, Charlotte nu știa cum să-l descrie. Viclenie oripilată, în lipsa unui termen mai potrivit.

- Există o fantomă în conacul Austinpark?

Părându-i imediat rău că deschisese subiectul, Charlotte îl .dungă cu nepăsare.

- O servitoare caraghioasă de la bucătărie zice că a văzut ceva în preajma mansardelor.

-Chiar așa? O fantomă adevărată, numai a noastră? Auzisem eu ceva, dar am crezut că e o vorbă în vânt. Cât de tare! Robbie st* îngrămădi mai aproape. Zăngănea un lanț? Ținea în mână un cap retezat? Gemea și din el picura sânge?

-Robbie! Charlotte era îngrozită. Nimic din toate lucrurile astea dezgustătoare. Unde ai auzit tu asemenea prostii?

Fără să-și piardă din entuziasm, băiatul răspunse:

-Toată lumea știe că asta fac fantomele.

-Toată lumea? Cum ar fi noul tău prieten de la vicariat? Întrebă Charlotte.

Robbie îl întâlnește pe fiul vicarului cu o săptămână în urmă, în vreme ce se plimba pe proprietate, și de atunci băieții erau nedespărțiți ori de câte ori aveau ocazia. Alfred părea genul cuviincios, iar tatăl lui era un exemplu strălucit a tot ce înseamnă supunere și modestie. Dacă nu fusese întotdeauna bun, ei bine... era vicar și bărbat, și avea o familie de întreținut. Așa că Charlotte îl aprobase pe primul prieten pe care Robbie și-l făcuse în această țară străină.

Însă lipsa de atenție din partea fratelui ei o afectase pe Leila, iar acum părea că băieții discutaseră despre chestiuni care ar (i fost mai bine să rămână nespuse.

-Alfred zice că oamenii au văzut lumini în pod. Oooo!

Robbie își trecu degetul pe șira spinării Leilei. Aceasta ripostă cu pumnul.

Charlotte îl înșfacă de guler când băiatul dădu să răspundă exact la fel. Iar Leilei îi spuse cu severitate:

-Violența nu rezolvă niciodată o ceartă.

- El a început.

- Ba nu!

-Voi, copii, sunteți norocoși că vă aveți imul pe celălalt.

Charlotte se uită la fețele lor înfierbântate și furioase, gândindu-se cât de mult și-ar fi dorit să nu fie singură la părinți și câtă singurătate i-ar fi alungat un frate sau o soră.

-Nici un copil din Anglia n-a dus traiul de care v-ați bucurat voi doi în El Bahar. Nu puteți povesti nimănui altcuiva aventurile voastre și să vă așteptați la altceva în afara unei curiozități vulgare. Dar toată viața veți avea o persoană care își amintește

< um era să trăiești în deșert. Aceasta e legătura dintre voi. N-o distrugeți prin certuri prostești.

Copiii se uitară lung la ea. Pentru o clipă, simți entuziasmul triumfului.

Apoi Robbie o înghionti pe Leila cu cotul în coaste.

-Alfred zice că fantomei îi place să sperie fetițe slăbănoage.

Iar Charlotte își dădu seama că nu pricepuseră o iotă. Nu obișnuia chiar să renunțe, însă își alegea bătăliile, iar acum ■ilese să se ocupe de problema fantomei.

-Cuiva i s-a încins imaginația, zise, de parcă dezaprobarea ei ,ir fi putut domoli zvonurile. Nu există fantome. Și chiar dacă ar exista, n-ar îndrăzni să umble prin casa tatălui vostru.

-Nu când bunica locuiește aici, declară Leila. Ea ar speria fantoma!

Amândoi copii se puseră pe chicotit.

-Destul! spuse ferm guvernanta, iar chicotelile încetară.

Charlotte nu știa ce să facă în privința evidentei lor lipse de respect față de bunică. Adoma habar n-avea cum să procedeze cu nepoții nou-veniți și nici nu voia să învețe. În cea mai mare parte .1 timpului îi urmărea ca pe niște curiozități de studiat. Până când Lady Ruskin nu se hotăra să devină o parte din viața lor, ea avea să lie un obiect de amuzament pentru copiii plini de resentimente.

-Adu lumânările, Robbie, ceru tânăra.

Focul ardea în vatră pentru a alunga frigul, iar Charlotte

ii conduse pe copii către băncuța așezată la căldură. O oră de relaxare avea să le prindă bine.

Un covor era întins între băncuță și foc. Un covor uriaș și plăcut... tentant. Charlotte se uită fix la țesătura groasă, viu colorată, și îl zări pe Wynter așa cum arăta în fiecare seară în vechea cameră a copiilor. Tolănit peste perne, zâmbitor, chipeș și necuviincios. Uneori, când îl vedea atât de relaxat și mulțumit, își amintea cum, în perioada de dinaintea morții părinților ei, și ea avusese încrederea de a face așa cum dorea, fără teama de represalii. Trecuseră atâția ani, și totuși își mai amintea.

-Lady domnișoară Charlotte, ce faceți? întrebă Robbie.

Charlotte își reveni din visare și-i găsi pe cei doi copii privind o circumspecți.

-Mă gândeam că azi ar trebui să stăm întinși pe spate cât citim.

Fu uimită de propria îndrăzneală, însă când privirea i se op» i asupra Leilei, își găsi scuza. Fetița era vădit obosită, poate chiai avea să aștească.

-Da! Robbie se trânti pe covor, cu picioarele întinse înspre foc. Leila îl urmă, așezându-se aproape de el. Băiatul o împinse și spuse: Aici stă Lady domnișoara Charlotte.

Micuța îl îmbrânci la rândul ei.

- Fă-i tu loc.

-Copii!

A fost suficient un singur cuvânt pentru ca Robbie și Leila să-i recunoască tonul vocii. Se despărțiră în grabă, lăsându-l pe Charlotte exact îndeajuns de mult spațiu încât să se așeze, în timp ce se lăsa pe podea, fu cuprinsă de îndoieli. La urma urmei, alte guvernante fuseseră concediate pentru greșeli mult mai mici de-atât. Însă Adorna și Wynter își petrecuseră noaptea trecută la Londra și nimeni nu se aștepta ca ei să călătorească prin ploaie pentru a se întoarce acasă. Se putea relaxa, era în siguranță.

Nu avea să dea ochii cu Wynter astăzi.

Se întinse cu un oftat, iar când spatele i se lipi de covor se opri, așteptându-se să o copleșească senzația de nesăbuită. Până la urmă, alegerea de a se odihni pe podea nu era același lucru cu a fi capturată și, poate, ținută cu forța acolo. Și apoi potolită cu sărutări.

Nu, nu era același lucru, dar nici nu se simțea nesăbuită. Podeaua o susținea, focul îi încălzea picioarele, într-o altă epocă tavanul fusese decorat cu ornamente din ipsos și îi bucura ochii. Se trezi zâmbind.

Robbie o înghionti cu cotul.

- Citiți, Lady domnișoară Charlotte.

-Da.

Deschise cartea și găsi locul în care rămăseseră.

Robbie stătea cu un genunchi ridicat și cu talpa lipită de podea. Celălalt picior și-l îndoise astfel încât să se sprijine pe genunchiul ridicat și își flutura talpa în aer într-un ritm doar de fi știut, în vreme ce guvernanta citea. Leila se cuibărise lângă Charlotte, cu obrazul lipit de brațul ei. Povestea se desfășura pe un tărâm îndepărtat și, ca întotdeauna, tânăra se trezi purtată departe de ziua mohorâtă, într-o aventură în care ea era un hoț (u picioare iuți ce descoperise o mulțime de comori și o salvase pe frumoasă domnișă.

Când termină, în sala de clasă se lăsase tăcerea. Se întoarse mai întâi către Robbie și surâse. Băiatul îi răspunse cu un rânjet,

și zâmbind de vreun lucru copilăresc pe care ea nu-l înțelegea. Aruncă o privire înspre Leila și o descoperi dormind liniștită lângă ea. Cu un zâmbet tandru, dădu la o parte o șuviță de pe fruntea fetiței, apoi se desprinse ușurel și întinse mâna spre băncuță, după o pernă. Tresări și se îndreptă de spate când cineva din spatele ei începu să aplaude lent și cumpănit. Știa cine era, chiar înainte să se uite, dar, asemenea unui spectator la un accident cu trăsura, trebuia să vadă.

Wynter, foarte masiv, aproape amenințător, stătea așezat pe scaunul ei, în umbrele din spatele sălii de clasă.

- Foarte interesant, Lady domnișoară Charlotte. Mi-a plăcut foarte mult.

Amantul pe care îl văzuse în vechea cameră a copiilor dispăruse. Privirea lui, umbrită de pleoape grele, părea aproape sardonică, iar ea urmări vrăjită cum mâinile lui mari se lovira din nou. Aplauze, menite nu să laude, ci să intimideze.

O sărutase o dată. Poate că era plictisit, poate se hotărâse să se distreze verificând dacă ea putea fi sedusă. Se dovedise slabă, iar acum el avea să-i judece și mai aspru comportamentul.

Mai rău, Miss Priss fusese surprinsă având o purtare nepotrivită. Alunecase din nou în păcat, și totul din pricina unui singur sărut lipsit de importanță.

Urma să fie concediată, așa că avea să plece cu demnitate și cu grijă față de datoria ei.

- Ssst, milord. O veți trezi pe Leila. Prinzându-l pe Robbie can* dădea să alerge la tatăl său, spuse: în liniște și ca un gentleman, te rog.

În vreme ce băiatul își întâmpina tatăl cu o atitudine semi-serioasă, Charlotte își vârî picioarele sub ea și se ridică atât c.ii putea s-o facă de grațios o femeie care nu mai stătuse pe podea di- cel puțin treisprezece ani. Luând o pernă de pe băncuță, o cuibări sub capul Leilei, apoi o înveli pe copilă cu o pătură. Cu un calm pe care nu îl simțea cu adevărat, spuse:

- Milord, nu vă așteptam astăzi. Ați călătorit pe furtună?

O întrebare prostească, poate, însă o privire rapidă înspre el îi arată că bărbatul avea hainele uscate. Probabil se schimbase deja, căci părul îi era ud și, așa cum se așteptase, era desculț. Cum altfel să se fi furișat prin spatele ei fără nici un zgomot?

-Trebuie să vin, răspunse Wynter. Abia așteptam să-ți povestesc despre triumful meu.

- Care triumf, milord? îl întrebă îngrijorată.

- Ieri am fost la serata organizată de Lord și Lady Howard și mi-am salvat reputația folosindu-mi bunele maniere. Zâmbi. Și farmecele.

-Minunat, milord. Charlotte își lipi palmele umede și își în dreptă privirea aprobatoare către un loc aflat în apropierea feței lui, chiar deasupra umărului stâng. Știam eu că puteți reuși.

-Ție îți datorez totul, Lady domnișoară Charlotte.

Wynter îl cuprinse pe Robbie cu brațul și îl întoarse cu fața către ea.

-Vezi tu, Robbie, dacă îți ascuți guvernanta, curând vei fi un adevărat gentleman englez.

Băiatul se fâțâi, neînțelegând nuanțele.

-Nu-i greu să fii un adevărat gentleman englez. Trebuie doar să urmezi o grămadă de reguli tâmpite.

Wynter îi ciufuli părul.

-Robbie se descurcă bine, Lady domnișoară Charlotte?

- Foarte bine.

Tânăra își netezi cutele bluzei.

-Copiii dumneavoastră sunt inteligenți și dornici să învețe.

< hiar și Leila a acceptat să învețe cum să călărească pe o parte, dacă îi voi arăta.

Bărbatul miji ochii înspre Charlotte.

-Va trebui să te văd călărind, Charlotte, înainte să-mi Las fiica pe mâna ta.

Va trebui s-o **vadă călărind**. Vorbise la viitor. Nu avea de gând •i o concedieze. Poate că n-o disprețuia. Charlotte răsuflă ușurată. Dar numai în sinea ei.

Wynter continuă, călcând în picioare cu aroganță gratitudinea ce înflorea în sufletul.

-De vreme ce copiii și-au îmbunătățit atât de mult bunele maniere, e timpul

să-i scoatem în public. Ah, pari consternată, Lady domnișoară Charlotte, dar cred - ba nu, știu - că vecinii bârfesc pe seama absenței noastre de la biserica din Wesford Village.

Wynter o privea mult prea îndeaproape.

- Mâine e duminică. Ce loc mai bun în care să mergem și să ne testăm abilitățile decât o biserică, unde toți vor fi într-o dispoziție caritabilă?

Capitolul 16

Duminică dimineața, în vreme ce Wynter, Charlotte și copiii Intrau în naosul străvechii biserici din piatră, enoriașii își întorceau capetele și se uitau fix la nou-veniți precum o haită de lupi care a pus ochii pe câteva oi rătăcite. Wynter aproape că își freca mâinile cu nerăbdare. Astăzi avea să afle mai multe despre Lady domnișoara Charlotte, care se încapățâna să fie evazivă, și despre motivul pentru care îl mințise cu privire la trecutul ei.

Unii ar spune că nu îl mințise, însă el îi povestise despre sine, despre călătoriile lui, despre greșelile tinereții.

Iar ea ce îi împărtășise? Nimic. Nimic, dar chiar tăcerea ei îl indreptase pe căi greșite. Crezuse că Charlotte nu avea familie, când de fapt familia ei locuia la nici opt kilometri distanță de conacul Austinpark. De fapt, biserica normandă, cu tumul ei pătrat, se afla pe pământurile moștenite de contele de Porterbridge, unchiul lui Charlotte.

Wynter îi zâmbi bătrânei fără dinți care îl fixa cu dispreț. Farmecele lui n-o impresionară. Femeia continuă să se uite fix, cu mâinile îmbrăcate în mănuși negre împreunate în poală, cu boneta neagră prinsă bine peste părul cărunt.

- Prietenos loc, murmură el la urechea lui Charlotte.

Ea îl ignoră. Bineînțeles. Nid că putea să fie vreodată mai cuviincioasă ca acum, cu bărbia ridicată și cu spatele drept, chiar și sub greutatea jupoanelor apretate și a rochiei gri de lână. Wynter n-ar fi putut ghici niciodată umbra care îi întuneca viața. Însă toți cei din biserică o știau.

Majoritatea stranelor erau marcate cu câte un nume de familie. Fiecare persoană așezată acolo părea că stă de o veșnicie în același loc, în fiecare duminică, ca și cum scaunul i s-ar fi potrivit. Dezaprobarea plutea în aer. Până și sfinții care sclipeau în vitralii se uitau lung în vreme ce Charlotte înainta spre altar.

Și copiii lui Wynter își dădeau seama care era atmosfera. Leila își cuibărise mâna înmănușată într-a tatălui. Robbie se trăsese mai aproape de Charlotte și o luase de braț de parcă ar fi putut s-o apere de suferință. Flăcăul avea instincte bune. Părintele lui era mândru de el.

Wynter se gândea cât l-ar mai fi păcălit Charlotte dacă n-ar fi fost Lady Howard. Cunoscând-o pe tânără și nesfârșita ei discreție, probabil că l-ar fi tras pe sfoară o veșnide.

Nu că el ar fi fost îndeajuns de prost încât să creadă tot ce-i spusese hârca aia mindnoasă de Lady Howard. Cu prima ocazie o încolțise pe Adoma și o luase la întrebări. Fusese o greșeală pentru că, interogând-o pe evaziva și înnebunitoarea lui mamă, ajunsese să se întrebe ce alte lucruri mai „uitase” ea să-i spună. Fusese atât de ocupat să-și ascundă intențiile în fața vicontesei,

încât nu se gândise la asta până acum, dar oare ce încerca să ascundă Adoma față de **el**? Căd își putea da seama că ea avea un secret.

Wynter și micul său grup parcurseră drumul spre altar până la strana din față. Tânărul își amintea că vicontelescu Ruskin cu familia sa obișnuiau să stea la stânga. Iar la dreapta, de când lumea și pământul, sau cel puțin de pe vremea lui William Cuceritorul, stăteau contele de Porterbridge.

Acum Porterbridge era așezat la margine. Soția lui și opt dintre cei paisprezece copii ai lor stăteau înșirați lângă el. Wynter îl văzu din profil. Contele se uita drept în față, perfect nemișcat, cu privirea fixată asupra amvonului, încruntându-se de parcă porunca lui nerostită l-ar fi adus pe vicar pentru a începe slujba. Emană nerăbdare, dar nu importanță, bogăție, dar nu cultură. Părul încărunțit și sprâncenele îi fuseseră pomădate, însă o iritație roșiatică de la bărbierit îi colora falca. Haina lui era evident croită la Londra, dar nu exista nimic care să-i lătească umerii sau să-i îndese burta sub vestă. Reprezenta cu adevărat imaginea unui tiran mărunț și nesigur de sine, cocoțat într-o poziție care îi depășea capacitățile. Poate că nu le-ar fi remarcat deloc apariția, însă tăcerea îi urma ca o trenă pe măsură ce înaintau.

Toată lumea o auzi pe Lady Porterbridge exclamând:

-Doamne, Dumnezeu!

Asta și fusese intenția. Wynter o considera pe soția contelui o femeie căreia îi plăcea agitația, văzând-o ca pe o cale de a-și însufleți viața. Jalnic!

Lord Porterbridge întoarse încet capul, atent să nu strice apretul gulerului ridicat ori să nu desfacă nodul cravatei negre din satin. Se uită la Wynter, fără să-l recunoască. Apoi ochii i se îndreptară către Charlotte, iar tenul lui îngrijit trecu într-o clipă de la alb, la îmbujorat. Cizmele lui loviră în lespezile din piatră.

Wynter aruncă o privire înspre chipul palid și neclintit al guvernantei și își dădu seama de greșeala lui. N-o putea arunca pe femeia asta în ghearele lupilor, indiferent care ar fi fost motivul. Fusese rănită prea mult și încă de același om care acum își îndreptă degetul către ea și zbiera cu o furie tunătoare:

-Tu!

Nu era nimic civilizat în relația ei cu unchiul său și nu era nimic civilizat în legătură cu sentimentele lui Wynter pentru Charlotte. Avea s-o protejeze.

Însă ea nu dădu înapoi, nici nu își luă angajatorul de braț. Nici nu făcu orice altceva ar fi putut face o tânără în căutare de adăpost.

A naibii femeie!

Rămase pe poziții, tremurând, dar calmă, și se uită cum unchiul ei se rostogolește înspre ea precum un butoiuș beligerant.

Wynter păși între ei cu o mișcare lină, apoi, ca și cum Porterbridge i s-ar fi adresat lui, spuse:

-Da, milord, **eu**. Ce bine îmi pare să vă revăd și ce surpriză că mă recunoașteți după atâția ani.

Porterbridge se opri, însă Wynter se gândi că dacă n-ar fi fost cu mult mai înalt, bătrânul ar fi trecut drept prin el, dacă ar fi putut.

Contele nu risipi respectul sau curtoazia pe tânărul din fața lui. Răcni:

-Cine na...

- Sunt Ruskin, milord.

Wynter luă cu forța mâna lui Porterbridge și i-o strânse:

-Vecinul dumneavoastră de la conacul Austinpark. M-am întors din El Bahar. Dar cu toate că avem multe să ne povestim, ar trebui s-o facem după slujbă. Uite că intră preotul.

Acesta se grăbea să ajungă în amvon cât mai repede cu putință. Vicarul nu voia o scenă în biserica lui.

-Ar trebui să ne așezăm și să dăm un exemplu enoriașilor.

Care își lungeau gâturile fără pic de rușine pentru a vedea spectacolul ce se desfășura în fața ochilor lor hulpavi.

Chipul lui Porterbridge se înroși mai tare, iar vocea lui răgușită rosti răsunător:

-Domnule, există o persoană aici căreia i-ar prinde bine un exemplu!

Wynter dădu frâu liber accentului său:

-Da, îmi cunosc lipsurile, milord, dar sunt un englez și aș provoca la duel pe oricine ar spune că nu sunt! Zâmbi. Arma rămâne la alegerea dumneavoastră, bineînțeles.

Pentru prima dată, Porterbridge se uită - se uită cu adevărat - la Wynter, și fu evident că cele văzute îl convinseseră că tânărul era atât insultat, cât și periculos.

-Nu m-am referit la dumneavoastră, domnule.

- N-am luat-o ca pe o jignire.

Wynter se încruntă de la înălțimea lui.

-Nici la adresa mea, nici a copiilor mei, nici a guvernantei mele, căci vă cunosc după reputație, milord, și n-ați fi atât de măgar... e corect cuvântul, domnișoară Dalrumple?

De lângă el, Charlotte răspunse calm:

- Corect, milord, dar nepoliticos.

-... de măgar încât să mă provocați pe *mine*.

Porterbridge se uita când la Wynter, când la nepoata lui, în vreme ce nuanța din obraji săi fluctua alarmant. Își dorea foarte mult s-o umilească. Și totuși dorința lui de a o intimida pe Charlotte nu putea concura cu teama că necunoscutul lui vecin cu accent străin avea să-l strivească așa cum strivește o copită de cămilă un scorpion.

Mustind de ranchiună, Porterbridge dădu din cap înspre Wynter și se pregăti să ia loc. Dar nu înainte ca Charlotte să facă o reverență și să spună:

-Bună dimineața, unchiule.

Chipul bărbatului se coloră într-un roșu coleric, iar acesta se întoarse pe jumătate către ea, însă Wynter o luă de cot și o împinse în strană, iar vicarul își începu predica - despre întoarcerea fiului rătăcitor.

Leila nu mai fusese niciodată atât de nefericită. Detesta locul ăsta. Pe tot. Biserica asta cu toți oamenii care se uitau insistent la ea și șușoteau scoțând sunete sâsâitoare. Conacul Austinpark cu toate regulile lui stupide, cu servitorii care îi numeau străini pe ea, pe fratele ei și pe tati, iar asta chiar în fața ei, de parcă ar fi fost surdă. Detesta toată Anglia asta tâmpită, verde și ploioasă tot timpul. Îi era frig cu tot cu palton, rochie de catifea și jupeane. Și o auzise pe o

bătrână spunând că era slăbănoagă.

Iar bunica ei o ura.

Pită în spatele unui stâlp, Leila se uita cu furie la oamenii care se învârtteau prin curtea bisericii. Toți purtau pălării caraghioase, rochii caraghioase și stupizii ăia de pantofi englezești care ei îi răneau picioarele. Își zâmbeau unul altuia, de parcă s-ar fi plăcut, dar le auzise pe două femei discutând, și lor nu le plăcea de nimeni. Spuneau lucruri urâte cu voci joase și blânde, precum aceea pe care Lady domnișoara Charlotte voia ca și Leila s-o folosească, iar asta făcea ca lucrurile urâte să sune și mai rău.

Și bărbatul acela... o detesta pe Lady domnișoara Charlotte. Era urât și avea o burtă mare, iar Leila crezuse că avea s-o lovească pe guvernantă în fața întregii biserici. Acum o privea mânios, dar de la o distanță sigură, căci îi era frică de tati. Vocile doamnelor îl considerau caraghios. Ziceau că bărbatul e rău și că le place la nebunie să-l vadă cum încearcă să evite o confruntare cu tati.

Dar pe urmă au zis că de ce vorbesc vechii prieteni ai lui Lady domnișoara Charlotte cu ea? Oare nu știau că fusese rea și merita să i se întoarcă spatele? Și de ce se agăța ea de Lord Ruskin într-un fel atât de jalnic? (Leilei i se părea că tati al ei era cel care o urma pe Lady domnișoara Charlotte peste tot. Nu-i plăcea nici asta, dar nu-i plăceau nici femeile care discutau pe tonul ăla snob.) Oare lui Charlotte îi venise în sfârșit mintea la cap și se hotărâse să pună mâna pe primul bărbat gata s-o accepte? Dar fetei îi cam albise costița - Leilei i se părea că Lady domnișoara Charlotte are un păr foarte frumos - și cu siguranță nu-și închipuia că poate să-l aibă pe Lord Ruskin. El era o partidă bună. Ea nu-i merita.

Leila nu înțelegea nimic din toate astea, pricepea doar că era din ce în ce mai nefericită și nimănui nu-i păsa. Când sugerase ca Lady domnișoara Charlotte să se mărite cu tati, și-i imaginase pe cei doi stând împreună, cu ea la mijloc, citindu-i, și pupând-o, și îmbrățișând-o și stând de vorbă cu ea.

În schimb, tati și Lady domnișoara Charlotte nu erau atenți decât unul la altul! Tati o urmărea fățiș pe guvernantă. Ea se prefăcea că nu se uită la el. Și în tot timpul ăsta erau concentrați unul asupra celuilalt. Nu era corect. Nu așa ar fi trebuit să fie.

Țipete de băieți îi atraseră atenția Leilei. Buzele îi tremurau și ochii i se umplură de lacrimi.

Robbie era fratele ei, dar nici lui nu-i păsa că ea era tristă. Se plimba prin curtea bisericii la braț cu Alfred, tâmpitul ăla de prieten al lui, care o numea „fetiță proastă” și n-o lăsa să se joace cu ei.

Nimeni n-o iubea, iar ea voia să se întoarcă acasă.

Acasă. în El Bahar.

Domnul și doamna Burton se îndreptau spre Charlotte călcând prin băltoacele care se uscau din curtea bisericii, iar ea se pregăti sufletește, căci cine știe ce primire aveau să-i facă cei mai dragi prieteni ai părinților ei.

Însă doamna Burton își întinse brațele către ea.

-Draga mea, de când te-ai întors?

Pășind în îmbrățișarea corpulentei doamne, Charlotte îi răspunse cu o strângere șovăielnică.

-De câteva săptămâni, doamnă.

-Și n-ai o îmbrățișare pentru bătrânul Burt? Întrebă domnul Burton.

-Bineînțeles că am.

Și îl îmbrățișă, lăsându-se învăluită în visare. Ani întregi avusese coșmaruri în legătură cu întoarcerea acasă. Totuși, domnul și doamna Burton o îmbrățișau în fața întregii congregații bârfitoare și nu una, ci două dintre vechile ei prietene veniseră s-o salute.

-Dacă ne-ai fi scris, Charlotte... Doamna Burton se încruntă la ea în vreme ce îi vorbea despre vremurile trecute, apoi îi îndreptă funda de la bonetă, de parcă ar fi fost încă o copilă. Mi-aș dori să ne fi scris.

Însă soții Burton nu se oferiseră niciodată s-o ajute să fugă. Nimeni n-o făcuse. În anii ei de tinerețe furioasă se considerase abandonată. Acum, pentru prima dată, își dădea seama că evenimentele se desfășuraseră atât de repede, încât poate că oamenii încremeniseră din pricina surprinderii. Sau poate că îi dezaprobaseră acțiunile, însă ar fi ajutat-o oricum. Ori, chiar mai probabil, așteptaseră să li se ceară ajutorul. Uitându-se la fețele înnegurate ale soților Burton, Charlotte își dădu seama că poate greșise când se considerase complet singură.

-îmi pare rău, doamnă, spuse ea. De acum înainte o să fiu mai atentă.

- De acum înainte vei fi aici și voi putea sta de vorbă cu tine. Deci ești guvernanta copiilor acestui tânăr încântător? Cu obișnuitul ei zâmbet vesel, doamna Burton îl ciupi pe Wynter de obraz. Pun pariu că nu mă mai ții minte, tinere Ruskin!

Wynter îi prinse mâna și se plecă deasupra ei.

-Ba vă țin minte, doamnă. Cum aș putea s-o uit pe doamna care răspândește lumina aurie a soarelui pe deasupra dunelor?

Râsul ei răsună în aer, iar oamenii întoarseră capetele de la conversațiile lor atente și agitate.

-Ah, tinere Ruskin, te-ai schimbat. Obișnuiai să fii tot numai o melodramă melancolică.

Wynter își scutură părul pe spate, astfel încât cercelul lui să reflecte lumina soarelui ce apărea și dispărea printre nori. Charlotte observă că accentul îi devenise mai puternic, mai romantic, așa cum spunea el.

-Acum sunt doar... cum spuneți dumneavoastră?... scandalos.

- Doamne, Dumnezeule!

Domnul Burton, cel de modă veche, slab ca briciul și impecabil îmbrăcat, izbucni în hohote când dădu cu ochii de cerculețul din aur.

-Cu părul ăla și cu guguloiul din ureche, e greu să-mi dau seama dacă ești un flăcău ori o mândră.

Wynter îi întinse mâna domnului mai în vârstă.

- Mândrele par a ști.

Domnul Burton îi strânse mâna și aruncă o privire vicleană înspre Charlotte.

-Văd că știu.

Latura cuviincioasă a tinerei abia dacă putea să-și stăpânească jena.

- Domnule, nu se referea la mine!

Soții Burton chicotiră.

Wynter își puse mâna pe spatele ei într-un fel care i se păru lui Charlotte cât se poate de posesiv. Se îndepărtă de atingerea lui, înr el îi zâmbi de parcă

ar fi fost o pradă. De parcă ar fi putut s-o stăpânească în orice clipă!

Charlotte își ținu firea când amintirea sărutului începu să i se deruleze iar în minte.

Disciplină. Avea nevoie de disciplină. Și de demnitate. Și de calm.

Trebuia să nu se mai gândească la sărutul lui și să mediteze în schimb la recunoștința pe care i-o datora, căci apropierea lui

i ținea la distanță pe unchiul, mătușa și verii ei. Nimănui altcuiva nu-i păsase îndeajuns de mult, ori nu fusese îndeajuns de curajos, pentru a-l înfrunța pe contele de Porterbridge. Pur și simplu, unchiul ei avea un caracter mult prea neplăcut ca să poată fi înfruntat.

Tânăra privi înspre ruda ei și grupul de prieteni autosuficienți care îl înconjura. Contele nu uita niciodată o umilință. Trebuia să dea ochii cu el acum.

Luându-și inima în dinți și fustele în mână, se îndreptă către el. Acesta îi întoarse spatele. Charlotte se opri în loc, simțind cum îi pierde curajul în vreme ce grupul din jurul lui începu să șușotească uluit. Din spatele ei, Wynter murmură o înjurătură și dădu s-o depășească. Charlotte îl prinse de mânecă și exclamă:

-Nu!

El o privi cu ochii lui căprui ce aruncau scânteii aurii din pricina furiei.

-Nu, repetă ea. O să înrăutăți lucrurile.

-Are dreptate, tinere, interveni domnul Burton. Ticălosul ăla bătrân și laș devine din ce în ce mai rău. N-are nici un rost să-l complimentezi cu furia ta.

Wynter se uită în jos la Charlotte.

-Ți-a făcut rău.

-Nu. Serios! A fost neplăcut. Nimic mai mult. Spre surprinderea ei, era adevărat. Disprețul unchiului ei o umilise, dar o lăsase nevătămată.

-Burtie are dreptate. Moșul ăla mizerabil și dușmănos se hrănește cu furie. Doamna Burton îl bătu pe Wynter pe spate, apoi schimbă cu abilitate subiectul. Charlotte, care dintre copii se află în grija ta?

-Uite acolo unul.

Tânăra îl arătă pe Robbie care se juca împreună cu Alfred și câțiva dintre ceilalți băieți. Însă după o primă cercetare a curții bisericii nu reuși s-o găsească pe Leila. Alarmată, se uită din nou și o descoperi pe fetiță stând singură, sprijinită de un stâlp de la porticul bisericii.

- Leila e acolo.

-Ce copii frumoși! exclamă doamna Burton.

-Da, sunt frumoși.

Cu mintea și ochii la Leila, Charlotte acceptă preocupată complimentul și nu observă schimbul de zâmbete dintre Wynter și soții Burton. Doamna Burton își lipi mâna de obrazul tinerei.

-Acum că s-a sfârșit drama, oamenii încep să plece și noi trebuie să facem la fel. Bucătăreasa se enervează când întârzim la masă. Dar, draga mea, mi-a părut bine să te văd. Când o să ai jumătatea de zi liberă, folosește-o ca să ne vizitezi.

Ca întotdeauna, femeia se dăduse cu prea multă apă de trandafiri și purta o bonetă hidoasă, tivită cu trandafiri din mătase roz. Pasiunea ei pentru mirosul de trandafiri, poșetele în formă de trandafiri și grădinile de trandafiri o făcuse cândva pe micuța Charlotte să chicotească. Acum nostalgia îi puse un nod în

gât și nu putu decât să dea din cap în semn de aprobare.

În vreme ce soții Burton se îndepărtau, Charlotte o căută iar pe Leila și o găsi tot singură, urmărindu-și fratele cum se joacă împreună cu noul lui prieten.

-Dacă mă scuzați, milord, trebuie să mă duc s-o aduc pe Leila.

Fetița se îndreptă de spate când o văzu pe guvernantă apropiindu-se, iar expresia plină de speranță de pe chipul ei îi provocă o strângere de inimă lui Charlotte. Leila se simțea abandonată, iar acesta era un sentiment pe care tânăra îl înțelc gea prea bine. Îngenunche lângă micuță.

-O să mergem acasă curând? întrebă Leila.

-Așa e. Iar în seara asta poate mai citim o poveste din ***O mie și una de nopti***.

Copila se trase mai aproape de Charlotte.

-Da, vă rog. Îmi place să citim despre căminul meu.

„O, Doamne!”

-Acela nu e căminul tău, scumpo. Acesta este.

-Ba nu. Leila își sprijini capul de umărul guvernantei, ca și cum ar fi fost obosită. Căminul meu e acolo unde se află magia.

Cămin. Magie.

Oare când simțise Charlotte ultima oară așa ceva?

Dar avea să se descurce mai bine cu copilul ăsta. Îi sărută fruntea Leilei și hotărî în sine ea să găsească ceva special care s-o ajute pe micuță să descopere magia în Anglia.

-Vino, atunci. Se ridică și o luă pe fetița de mână. Să mergem.

Magie. Începea s-o simtă din nou... și asta o îngrozea.

Capitolul 17

În vreme ce trăsura înainta hurducăind pe drumul brăzdat cu făgașe, teama lui Charlotte se domoli. Totuși, de fiecare dată când se uita la Wynter, care stătea așezat în fața ei, panica revenea cu o intensitate înăbușitoare. Nu înțelegea cu adevărat de ce. El nu făcea nimic magic. Într-adevăr, o ținea pe Leila în brațe și le explica micuților slujba anglicană, iar majoritatea oamenilor ar fi fost de părere că întruchipa portretul familistului învățat.

Da, o sărutase pe Charlotte. Unii ar putea spune chiar că o curtase. Dar nu dovedise o purtare sălbatică în nici una dintre activitățile sale din jurul proprietății. De fapt, barbarismul lui consta doar într-un cercel în ureche și o pereche de picioare desculțe.

Dar zadarnic încerca ea să găsească argumente logice. Voia, avea nevoie, să scape de el, căd îl simțea cum intenționează să-i afle toate secretele și să-și pună în aplicare magia. Când trăsura trase lângă terasa conacului Austinpark, Charlotte începu să sporovăiască:

-Soții Burton mi-au amintit că nu mi-am luat nid o jumătate de zi liberă. De vreme ce i-am întâlnit și au fost atât de buni cu mine, poate că ar trebui să-i vizitez cât mai curând.

-Acum? întrebă Robbie. Valetul deschise ușa trăsorii și băiatul coborî dintr-un singur salt lung. Dar tocmai v-ați văzut cu ei, strigă băiatul de parcă s-ar fi

aflat la mare distanță de ea.

-Ați promis că-mi citiți, zise Leila.

Charlotte bătu mâna fetei atât de repede, încât își trădă nervozitatea.

-Așa am promis. Și o să citesc, de îndată ce mă voi întoarce în seara asta. Doica voastră, Grania, poate să aibă grijă de voi. Puteți lua cina și, dacă pământul va fi îndeajuns de uscat, vă puteți plimba.

Șuvoiul de cuvinte ce i se revărsa din gură ar fi trebuit să înfrângă orice obiecție, dar Wynter încă nu scosese nici o vorbă. Reticența lui se răsfrângea în tapițeria din piele maronie și luneca precum gheața pe sticla ferestrelor.

Măcar dacă Charlotte și-ar fi făcut un obicei din a sporovăi... dar ea detesta femeile vorbărețe. Se descurcase atât de prost, încât până și Leila o privea cu ochii mari în vreme ce Wynter o lua în brațe pe micuță și o lăsa în seama valetului. Tatăl își prinse fiica de bărbie și îi zâmbi până când aceasta surâse la rândul ei. Apoi îi făcu semn slujitorului să plece.

Și închise ușa.

Charlotte se uită cu oroare, dar, spre tristețea ei, și cu entuziasm, la mâna sprijinită de ușă. Interiorul trăsurii era luxos, însă prea mic pentru a găzdui o femeie agitată și un bărbat robust, care răspândea un aer de exigență și de hotărâre.

Cu siguranță interpretase greșit gestul lui Wynter. Probabil că el era doar excesiv de protector.

- Milord, nu e necesar să mă conduceți până la familia Burton, lini pot găsi cu ușurință drumul și singură.

Bărbatul se așeză comod pe locul din fața ei, își încrucișă brațele la piept și o privi acuzator.

- Nu mi-ai dat explicațiile pe care mi le datorezi.

-Nu vă datorez nici o explicație.

De afară, Charlotte auzi murmurul slab al vocilor servitorilor care încercau să-și explice comportamentul lor ciudat. Aruncând

o privire pe geam, îi văzu adunați ciorchine pe trepte, uitându-se înspre trăsură și gesticulând.

-Mergeți și dumneavoastră undeva? întrebă ea cu speranță în glas.

El nu o luă în seamă, ca și cum nici nu i-ar fi vorbit.

—Contele de Porterbridge este capul familiei tale.

Vizitiul se desprinse de micul grup pentru a bate șovăitor la ușa trăsurii.

- Milord? Încotro vreți să vă duc?

-Nicăieri. Pleacă.

-Asta a sunat nepoliticos.

Replica ei nu fu una automată, ci o încercare de a înclina balanța puterii și, chiar mai bine, de a schimba subiectul.

- Skeets? strigă Wynter.

Vizitiul se grăbi să revină.

- Da, milord?

- **Te rog** să pleci.

Charlotte nu se putu uita, dar se chirsi când își închipui confuzia de pe chipul lui Skeets înainte ca acesta să răspundă:

- Cum doriți, milord.

Nu trebuia să facă presupuneri, **știa** că vizitiul era deja în drum spre

bucătărie pentru a răspândi bârfa.

- Deschideți ușa, ceru ea încet. Ce-o să creadă servitorii?

Era clar că lui Wynter nu-i păsa și nici nu intenționa să urmeze acest fir al conversației. El avea să discute doar despre ce voia, iar ea nu putea să scape până când nu-i făcea pe plac.

-Tu, Lady domnișoară Charlotte, faci parte din familia Dalrumple din Porterbridge Hali.

Nu era prea cald în trăsura. Ploaia căzută de curând și norii care tot apăreau și dispăreau scăzuseră temperatura. Inșă tinerei îi apărură broboane de sudoare pe buza de sus, așa că începu să scotocească după o batistă.

- Dacă vă răspund, mă lăsați să ies?

Wynter nu dădu nici o atenție încercării ei de a se târgui, ci își continuă șirul de întrebări cu o sclipire dură în privire. Din afară ai fi putut crede că era furios pe ea.

-Femeile ar trebui protejate, zise el, și totuși unchiul tău îți permite să mergi din casă în casă neînsoțită, pradă oricărui bărbat care dorește să te aibă.

Oare putea fi mai tiranic? îi ignora dorințele, o ținea închisă acolo, insinua că era neajutorată? Insinua că era o femeie scăpată de sub control? Cu asta se alegea dacă se săruta cu el. Demni tate. Eleganță. Stăpânire de sine. Avea nevoie de toate, iar asta era dovada.

- Nu sunt o pradă, milord, și nu există nobil în Anglia care să-și imagineze că aș fi.

- Deci ai avut grijă de tine însăși.

- Exact!

Își tamponă buza de sus.

- E dreptul și datoria unchiului tău să te aibă în grijă. Ai douăzeci și șase de ani. Ești nemăritată și neîmplinită. Ești nefericită.

- Ba nu sunt!

Wynter trase adânc aer în piept.

-Foarte bine. Până și în El Bahar există unii care nu-și fac datoria.

Încet-încet, ea se relaxă pe spătarul scaunului. Bărbatul nu mai părea furios acum. Părea gânditor și, chiar dacă ar fi fost de dorit ca el să-și aleagă o emoție și să se țină de ea, poate asta semnala că interogatoriul era pe sfârșite. Dacă îl mulțumea, cu siguranță nu mai trebuia să asculte și alte insulte din partea lui. Pe un ton blând, Charlotte spuse:

-Simt sigură că există.

-Dar eu îmi cunosc datoria. Prin aceasta îmi asum răspunderea pentru tine.

Charlotte se aplecă brusc în față pe scaun.

- Dumneavoastră? Răspunzător pentru mine? Nu vă permit!

- N-am nevoie de permisiunea ta.

Wynter se aplecă încet în față, până când genunchii li se întâlniră și ajunseră să se uite unul în ochii celuilalt, el, desigur, privind-o de sus.

- Ești o femeie aflată în slujba mea.

-Asta nu vă dă dreptul...

- Uneori, un bărbat nu trebuie să aștepte să i se dea drepturi. Uneori trebuie să și le ia singur.

Frustrarea se adună în ea și fu cât pe-acți să țipe la el. Dar nu se îndoia că

unii dintre servitori rămăseseră prin apropiere, iar dacă se apuca să țipe, Leila avea să audă povestea. Și atunci cum ar mai fi putut s-o convingă pe copilă să păstreze un ton rezonabil, dacă nici profesoara ei nu făcea asta? Așa că își potrivea nivelul vocii până când aceasta sună politicos, clar și atât de rece, încât el ar fi trebuit să pice la pământ, degerat.

-Problema cu dumneavoastră, milord, e că spuneți tot felul de lucruri și nu păreți a vă da seama cât sunt de necuviincioase.

El căzu pe gânduri pentru o clipă, fața lui frumoasă fiind lipsită de orice expresie.

- Dar îmi dau seama. Pur și simplu nu-mi pasă.

Wynter era cu mult mai înalt decât ea, binecuvântat cu încrederea în sine pe care o ofereau un chip arătos, banii și masculinitatea într-o lume condusă de bărbați. O cuprinse iar senzația de sufocare și o picătură de transpirație i se prelinse pe șira spinării.

- Deci, mă înșel atât de tare? În Anglia nu e de datoria bărbatului să se îngrijească de femeile din familia sa?

Cât de mult ura asta!

- De obicei tații își întrețin fiicele, dar unui bărbat nu i se cere să aibă grijă de toate nepoatele și mătușile sale. Ar fi o mare povară.

-Pentru un bărbat sărac, da. Văd fete care lucrează aici, în casă, și înțeleg că își ajută familiile să trăiască. Dar unchiul tău e un om bogat.

- „Bogăția” e o noțiune relativă. Toată averea tatălui meu a fost lăsată moștenitorului de sex masculin...

-Tatăl tău a fost fiul cel mai mare și conte înaintea actualului Porterbridge.

Acum o enerva. Trebuia să știe adevărul în legătură cu toată situația, însă ea îi răspunse politicos.

- Da, de aceea eu sunt Lady Charlotte.

- Toți banii și toate pământurile au ajuns la unchiul tău. Tot nu înțeleg de ce spui că nu e bogat.

-E bogat și foarte... are mulți copii.

-Ah! Wynter dădu din cap aprobator. Bărbăția lui e potentă.

Tânăra izbucni:

- De ce dacă există mulți copii bărbatul e potent, dar dacă mariajul rămâne infertil, femeia e stearpă?

Apoi, închise ochii îngrozită. Ce nebunie o îndemnase să ros tească ceea ce gândise dintotdeauna? Și, o, Doamne, oare din pricina prostului ei exemplu Wynter avea să presupună acum că putea discuta despre fertilitate după bunul-plac? Deschizând ochii, îl privi cu onestitate.

-A fost extrem de necuviincios din partea mea. Vă rog să vă dați seama că nu vă puteți niciodată referi la... ăăă...

- Făcutul copiilor? sugeră el pentru a-i sări în ajutor.

-Rodnicie, zise ea ferm. Într-o companie formală, nu puteți face referire în vreun fel la rodnicia unui bărbat ori a unei femei, indiferent care ar fi motivul.

-Lady domnișoară Charlotte, nu știu ce m-aș face fără tu tela ta.

Oare își bătea joc de ea? Înainte să-l poată întreba, lui Wynter păru să-i vină o idee.

-Ai obiectat la propunerea de a-mi asuma răspunderea pentru tine. Zici că ești capabilă să te descurci singură, fără îndrumarea unui bărbat. Dacă ți-aș cunoaște povestea, poate că aș fi de acord.

Dintr-odată se luminează.

- Mă țineti ostatică!
Înșfăcă mânerul ușii.

El o prinse de braț și o ținu. Nu strâns, nu-i făcea rău. Dar nici nu o lăsa să plece.

- Lady domnișoară Charlotte, aș vrea să știu de ce ești atât de wingură.

Ar fi trebuit să recunoască imediat acea expresie de pe chipul lui. O văzuse destul de des. Din clipa în care se întorsese ieri de la

I. ondra, Wynter o urmărise, nu pentru că o dorea, ci din pricina unei curiozități vulgare. Cineva din oraș o bârfise.

-Aș pune pariu că deja știți.

-Nu știu destule despre tine, Lady domnișoară Charlotte. O fixă cu o privire flămândă. Niciodată nu știu destule despre tine.

Acum era avid de amănunte. Și, la drept vorbind, ce mai conta? Ii voia să știe. Avea să-i spună. Apoi poate că avea s-o lase în pace «ă-și vadă de munca ei.

Smulgându-și mâna din strânsoarea lui, se așeză la loc pe banchetă, cu brațele încrucișate și fără să zâmbească.

- Ce vreți să știți? Totul? Sau doar informațiile despre umilitoarea mea plecare din Porterbridge Hali?

El se aplecă în față, ca și cum încă s-ar fi temut ca ea o să n-o zbughească.

-Totul, cred.

Charlotte își privi degetele și, cu un aer absent, le îndreptă

< urbura ca de gheară.

-Am fost un copil singur la părinți. Am fost foarte răsfățată. Am avut o cameră pentru copii, o doică, o guvernantă și multe jucării numai pentru mine. Coridoarele de la Porterbridge Hali erau la dispoziția mea, să alerg după pofta inimii. Pământurile erau ale mele, să-mi călăresc poneiul.

Tineretea ei fusese cu adevărat o epocă de aur și singurul fel în care putea vorbi despre acele vremuri era cu o voce monotonă, izolându-se de toate amintirile prin pura putere a voinței. Căci dacă își îngăduia să-și amintească... Nu avea de gând să-și amintească.

-Tati și mami au fost uciși de un fulger pe când eu aveam unsprezece ani.

Wynter încercă s-o ia de mână, dar ea se feri.

-Ați vrut să știți. Puteți ști. Doar nu mă atingeți.

Își putea da seama că el era furios. Fruntea înaltă i se încreți, iar pielea din jurul cicatrice! deveni albă. Dar, așa cum bănuise ea, nu voia să facă nimic care să o oprească din povestit bârfa asta atât de interesantă, ori cel puțin nu înainte ca ea să sfârșească do spus și ultima bucățică savuroasă.

Îi susținu privirea până când el dădu din cap și se așeză la loc, apoi continuă:

-Pământurile nu mai erau ale mele. Conacul nu mai era al meu. Unchiul meu s-a mutat acolo împreună cu familia lui și erau foarte de mulți. Mi-au spus

că n-am nevoie de o odaie pentru copii, nu mai eram mică, și și-au așezat bebelușii în leagănul în care îmi culcam păpușile. Copii mai mari au invadat camera de joacă. Unchiul a zis că nu mai trebuie să cumpere jucării pentru că eu aveam atât de multe. Doica mea și-a dat demisia, guvernanta la fel. Unchiul nu voia să le plătească mai mult pentru îngrijirea și educarea tuturor copiilor lui decât fuseseră plătite doar pentru mine. A trebuit să-mi împart dormitorul cu doi dintre veri. Unul își uda patul. Se băteau. Nu exista nici un loc în care să pot sta singură și nimănui nu-i păsa de mine. Asta sunase a autocompadmire, așa că adăugă în chip de explicație: De ce le-ar fi păsat? Nu le păsa nici măcar de propriii lor frați.

Wynter își scoase mănușile și le aruncă într-o parte.

-Ce-ai făcut?

-Să fac?

-Ai făcut crize de isterie? Ți-ai cerut jucăriile înapoi?

-Nu. Bineînțeles că nu. Eram atât de zăpăcită... Mă uit înapoi și mă gândesc: „Biata copilă. Atât de confuză. În pragul de a deveni femeie și nimeni...”

Închise gura. Nu voia să-i ofere amănunte despre fetița tulburată care fusese. El s-ar fi bucurat prea mult de această relatare a durerii ei. Toți se bucurau, toți vânătorii de scandaluri.

- Erai speriată.

Tonul lui blând și ochii plini de bunătate n-o puteau păcăli. Ți-ai cerut jucăriile înapoi? Asta era un interogatoriu dintre cele mai brutale.

-De tot ce mă înconjură, aprobă ea pe un ton aspru. Cred că mă enervam toată familia. Strigau, tropăiau, se loveau și se certau. Eu nu înțelegeam genul acela de manifestări. Nu știam să mă port așa.

-Acum înțelegi?

-Am locuit împreună cu multe familii diferite. Unele erau fericite, altele nu. Unele erau gălăgioase, altele nu, în unele familii oamenii își fac un scop din a și provoca suferință unii altora, cum și e întâmpla în cea a unchiului meu. Nu **înțeleg**, dar știu că toate acestea sunt adevărate.

- Eu cred că familia mea e fericită, zise el gânditor. Cel puțin mama mea e fericită să ne aibă acasă, iar copiii vor fi fericiți când se vor adapta. Nu crezi, Lady domnișoară Charlotte?

-Cred că micuții dumneavoastră sunt fermecători.

-Nu vrei să știi dacă eu simt fericit?

Ea zâmbi, dar era doar o curbare greoaie și țeapănă a buzelor.

-Trebuie să fiți fericit, milord. Trebuie să fiți de-a dreptul extaziat.

Lui nu-i plăcu sarcasmul tinerei, iar accentul h deveni mai pronunțat.

-Nu... încă.

Charlotte își strânse degetele în pantofi și, fără tragere de inimă, rămase circumspectă, spunându-și că așa era înțelept, deoarece el rămânea un barbar.

-Am încercat să devin invizibilă. Făceam orice îmi spuneau unchiul și mătușa mea, însă ceilalți copii obișnuiau să mă bage în bucluc atunci când puteau. Așa că unchiul țipa la mine, iar eu uram asta. Problema e că el

seamă foarte mult cu tati. Însă tati era tati. O iubea pe mami și mă iubea pe mine. Dacă actualul conte de Porterbridge iubește pe cineva, atunci ține lucrul ăsta foarte bine ascuns. Are sufletul unei îngrozitoare dureri de dinți.

Termină de vorbit, iar Wynter își dădu seama cu o tresărire că ea nu avea nici o intenție de a-i spune restul poveștii. Era uluit. Se arătase cât se poate de înțelegător, intuitiv, iar Charlotte vorbea cu **el**, sufletul ei pereche, bărbatul care urma s-o ia de nevastă.

Ea nu știa asta încă, dar ar fi trebuit să știe că putea avea încredere în el.

Totuși, nu avea nimic să-i reproșeze. Știa că fusese rănită. Fiecare amănunt din atitudinea ei reținută îl avertiza că aceasta era o femeie care fusese maltratată iar și iar, până când orice cuvânt bun devenise suspect.

- Povestea ta e în mare parte așa cum am crezut.

-Este? Întrebă ea cu asprime.

Nu încăpea îndoială că era supărată pe el, deoarece își păzise cu ardoare intimitatea. Dar când va auzi cum i-a mers lui la inimă povestea ei și ce onoare are să-i facă, atund va fi împăcată.

-Asta îmi mai spune și că am dreptate cu planurile mele.

-Ce fel de planuri sunt acelea?

-Ne vom căsători.

Afirmația bărbatului o lăsă - observă el mulțumit - fără cuvinte. O mai lăsă și încremenită, cu ochii măriți din pricina onoarei ce i se făcea. El fu bun să continue, pentru a-i da ocazia să-și revină.

-Ești potrivită. Ești de familie bună, frumoasă, excepțional de manierată - făcu o pauză, însă ea nu zâmbi - și ai nevoie de un soț.

Charlotte nu exdamă, nu-i mulțumi, nădărnice nu se aruncă în brațele lui în extazul bucuriei. Poate că nu înțelesese cu adevărat

¥ »

sau poate că îl credea indiferent, nepăsător față de atracția pe care ea o simțea pentru el. Așa că lămuri lucrurile:

-De asemenea, amândoi simțim dorință unul pentru celălalt. Activitățile noastre în pat vor fi cât se poate de satisfăcătoare.

Acum Charlotte reacționează. Culoarea îi inundă obraji și își lăsă capul în jos, precum o cămilă gata să-și primească povara.

-Mi... lord. Despărți cuvântul cu grijă, ca și cum ar fi fost nesigură de titlul lui. Nu am nevoie de un soț.

-Nu fi absurdă, râse el.

Marginea bonetei ei începu să tremure și tremurul îi coborî prin brațe, până la vârfurile degetelor. Alarmat, Wynter încercă să-i cuprindă ambele mâini în ale lui pentru a le încălzi.

Cu o mișcare isterică, la fel de puțin reținută precum cele din crizele Leilei, ea îl dădu la o parte. Apoi zise cu glas tăios:

-Am mai auzit discursul ăsta până acum. Luă o gură de aer. Mi s-a mai spus că sunt potrivită, de familie bună și virtuoasă, așadar îmi va fi oferit privilegiul căsătoriei în ciuda sărăciei mele și voi avea ocazia de a-mi exprima gratitudinea și nemuritorul devotament în fiecare zi, pentru tot restul vieții mele.

Cuvintele pe care le rosti îl făcură pe Wynter să-și dea seama că se exprimase greșit.

-Eu m-aș aștepta...

- Nu-mi pasă ce v-ați aștepta.

Nu striga și nu părea în vreun fel mai puțin civilizată, însă tremurul acela continua, ca și cum în ea s-ar fi adunat emoții pe care nu le putea stăpâni.

-Când aveam șaptesprezece ani, eram o tânără supusă care făcea ce i se spunea, chiar dacă asta însemna să fie un nimic, ocupanta unui loc gol pe care bărbatii o numesc nevastă. Dar mi-am schimbat destinul.

Privirea lui Charlotte îl îngheță cu intensitatea ei.

-Nu mă puteți înșela, milord. Dumneavoastră știți totul. Indiferent cine v-a spus povestea, n-a omis partea cea mai bună.

Singurul fel de a o calma părea acela de a-și exprima sincera înțelegere.

-Mie toate părțile mi s-au părut o tragedie.

Dar înțelegerea parcă nu făcu decât s-o insulte.

- Nu și partea asta.

Tremurul încetă.

-Partea asta a fost un triumf pentru că am... plecat... Am părăsit casa unchiului meu ducând cu mine o singură geantă și am luat un mijloc de transport public până la Londra.

Wynter tresări. Îl îngrozea gândul la Charlotte, în vârstă de șaptesprezece ani, singură într-o diligență, călătorind spre oraș. Chiar dacă știa că povestea se termina cu bine - ori avea să se termine cu bine, odată ce ea îi accepta propunerea - voia s-o protejeze de teroarea și de singurătatea pe care le îndurase. Atât de mare era influența pe care ea o avea asupra lui.

-Am mers acasă la o cunoștință, continuă Charlotte, o femeie de rând care își dorea din suflet ca fiul ei să facă parte din înalta societate. Ea m-a angajat. M-a angajat din aceleași motive pentru care aș fi fost bună de soție. Când a auzit povestea răzvrătirii mele, fiul ei deja înaintase mult pe drumul spre a deveni acceptabil, așa că mi-a îngăduit să-mi termin lecțiile.

Nodul din stomacul lui Wynter mai slăbi puțin.

- Deci a fost bună cu tine.

-A fost o scroafă care mi-a scăzut salariul motivând că acesta era prețul scandalului.

Voise ca Charlotte să-i povestească toate astea, să-i împăr tășească traumele fiecărei experiențe prin care trecuse, astfel încât s-o poată asigura de toleranța lui. Și totuși, din motive pe care nu le înțelegea, ea nu îi răspundea cu relaxarea eternei ei precauții.

Când Barakah îi povestise despre femei, îl și avertizase. Îi spusese că, uneori, femeile nu reușesc să priceapă că bărbatii nu le vor decât binele. Wynter nu trăise niciodată pe pielea lui așa ceva, deci considerase afirmația un mit. Acum îi transmitea scuzele sale lui Barakah care, stând la dreapta lui Allah, fără îndoială că râdea de prostia tânărului.

-Mă îndurerează faptul că situația ta din acea vreme n-a fost una ideală și încă mă doare că situațiile prin care ai trecut de atund încolo te-au făcut neferidată.

-Nu sunt nefericită, spuse ea cu răceală.

Bărbatul ignoră răspunsul, așa cum merita.

- Dar eu sunt bărbat. Tu ești femeie și trebuie să ai încredere că știu ce e mai bine pentru tine.

Ea începu să tremure iarăși.

-Te vei căsători cu mine. Este gestul cel mai corect și potrivit.

-Nu voi merge spre altar nădărijă măcar dacă asta înseamnă siguranța și aprobarea din partea societății care m-a disprețuit.

Vehemența ei era cu atât mai convingătoare pentru că era ținută în frâu.

-Am rezistat singură timp de nouă ani, milord. Voi rezista singură până la moarte.

El o cercetă uimit.

-Mă refuzi?

-Acesta nu e un refuz, milord, e indiferență.

Bărbatul îi îngădui să ducă mâna spre ușa și s-o deschidă. Scara lusesse așezată dedesubt, iar tânăra o folosi pentru a coborî, în vreme ce valetul se repezi s-o ajute.

Wynter așteptă ca ea să pășească pe pământ, înainte de a striga.

-În ciuda indignării tale și a... ăăă... indiferenței, Lady dom- n ișoară Charlotte, cred că mă iubești.

Guvernanta întoarse capul către el, dar Wynter nu putu zări nimic dincolo de marginea bonetei.

-Părerea mea, Lord Ruskin, e că nu știți ce e dragostea.

Capitolul 18

Să-l iubească. Charlotte o luă pe drumul pentru trăsuri, într-o plimbare către marginile îndepărtate ale proprietății. Spre stejarul de pe pajiște. Ori spre banca din parcul englezesc. Ori spre America, deși oceanul Atlantic ar fi reprezentat o provocare pentru o femeie de înălțimea ei.

Da, ar fi trebuit să meargă în camera copiilor, să-i caute pe cei mici și să-și vadă de treaba ei de guvernantă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic nepotrivit.

Nici nu **se întâmplase** nimic.

În străfundurile minții ei, fusese pregătită pentru o dezamăgire din partea lui Wynter. Chiar fusese. Pasiunea ei nebună se sfârșise. Iar ea avea să-și continue viața ca și cum micul lor interludiu nici n-ar fi avut loc.

Să-l iubească. De parcă ea ar fi iubit un bărbat ca el. Un bărbat care își abandonase mama, țara și bunele maniere. Cine se credea, vreun pașă prea semeț pentru etică? Nu putea iubi un bărbat ca el.

Se trezi dând din brațe și punând un picior în fața celuilalt cu mișcări excesiv de ferme. Mișcări care, dacă natura i-ar fi înțeles starea de spirit, ar fi cutremurat pământul.

Doamne, Dumnezeule, de ce îi spusese adevărul despre viața ei atât de amănunțit și cu atâta pasiune? Știa cum să-și relateze povestea: pe un ton sec, ca și cum trecutul încetase s-o mai rănească, de parcă nu-i mai păsa că trăia exilată din locul în care crescuse. Când se prefăcea indiferentă măcar își salva mândria. Anim nu mai avea mândrie. Iar el credea că-l iubește!

Cel puțin când refuzase acea primă propunere, peșitorul ei n-o acuzase că-l iubește. Ba ar fi fost surprins și ofensat dacă Charlotte i-ar fi oferit o astfel de emoție. Și ea n-ar fi făcut-o niciodată. Chiar dacă el și-ar fi dat osteneala s-o curteze, **pe atunci** avea prea mult bun-simț pentru a-și imagina că seducția ar fi avut alt motiv în afara eficacității.

Să-l iubească. Nemernicul de Wynter credea că-l iubește. Probabil îi propusese căsătoria fără nici o intenție de a organiza ceremonia și cu toate intențiile de a consuma mariajul. Însă Charlotte nu era vreo nesăbuită naivă. Nu, era prea bătrână și prea înțeleaptă pentru a se lăsa păcălită de un asemenea truc străvechi.

-Domnișoară Dalrumple? o strigă rândașul când trecu în grabă pe lângă grajduri.

Tânăra se opri în ciuda voinței sale.

- Da, Fletcher?

-Tre' să vorbesc cu 'mneavoastră.

Ea nu voia să discute cu el. Nu voia să discute cu nimeni, mai ales nu cu cineva de sex masculin, însă Fletcher era un bărbat care cerea puțin și vorbea și mai puțin, așa că atunci când comunica, o făcea cu un scop.

-Te pot ajuta cu ceva? întrebă Charlotte.

-Io pe 'mneavoastră.

Rândașul ursuz făcu semn cu pipa lui stinsă înspre curtea grajdurilor, împrejmuită cu un gard.

- Știți că fătuca aia micuță călărește iapa de colo?

-Fătuca micuță?

Charlotte era zăpăcită.

-Nu cumva... Lady Leila?

-Tocma' ea.

-E... e imposibil.

Tânăra se îndreptă către padoc. Calul indicat nu era vreun ponei, ci o iapă de peste un metru și jumătate înălțime, cu toată energia unui animal tânăr și sănătos.

-Când?

Fletcher lucra acolo de atâția ani, încât își dădea seama că <'a nu-și manifesta cu adevărat neîncrederea, ci doar consternarea. Vorbind la fel de calm ca și când ar fi liniștit un armăsar, bătrânul spuse.

-Bănuiam că cineva o călărește pe Bethia. Am văz't semnele. Nu știam cine sau cum. Grăjdarul mi-a zis că a văz't un spiriduș micuț ce zbură p'aci pe aripi de zână.

-Ce prostie!

Leila nu era vreun spiriduș și, pentru o clipă, lui Charlotte îi veni inima la loc. Poate că băiatul de la grajduri se înșelase.

-Îhî. Am văz't destui spiriduși la viața mea, da' nici unu' nu ț;tie să călărească nici de-al dracu'. Mă scuzați, m'lady. Așa că am ::tat cu ochii-n patru.

Fletcher își puse pipa între buze și trase din ea ca și cum ar fi fost aprinsă.

- Ești sigur că era Leila?

-Fătucă slăbuță, înaltă de vreo șaptej' dă centimetri, oase bune, cosiță frumoasă. Ihî, ea îi.

Charlotte își duse mâna la inima ce îi bătea să-i spargă pieptul. Dacă Leila s-ar fi rănit în timp ce călărea și nimeni n-ar fi știut că ea plecase? Când se gândi la copilă zăcând neajutorată, inconștientă ori plângând de durere, tânăra fu nevoită să se țină cu mâna de gardul vopsit în alb.

Fletcher o privi până când își mai reveni din spaimă. ■

-Călărește după cină, cân' mneavoastră o lăsați pe mâna doicii. Mai bine s-o luați la ceartă pe Grania.

-Așa mă gândeam și eu. Charlotte își miji ochii înspre rândaș. Ai oprit-o pe Leila, desigur.

Fletcher își trase nasul.

-Neah. Io nu. Nu po' să opresc o fată care se strecoar' făr' de căpăstru ori șă și călărește bestia aia. N-am mai văz't niciodată o fătucă să călărească la fel ca ea m'lady. N-am mai văz't vrodată un copil să aibă așa o legătură cu un cal. Ii un dar și-l însuflețește.* pe moșu' ăsta. își scutură pipa pe gard. M-am gândit doar că tre' să știți.

- Da, zise Charlotte cu voce slabă. Mulțumesc.

Uitând de plimbare, se întoarse către conac. Trebuia să vorbească numaidecât cu Leila. Trebuia s-o facă să priceapă cât de periculos era. Charlotte își puse mâna pe frunte. Era vina ei. Nu făcuse așa cum promisese în prima zi și n-o învățase pe Leila să călărească pe o parte. Nu fusese deloc conștientă de intensi tatea dragostei pe care o simțea copila pentru cai, iar Leila se ocupase singură de asta.

Mai rău, în ultima vreme Charlotte fusese distrată, închipuindu-și tot felul de prostii romantice. Nu mai conta că educarea copiilor în timpul zilei și a lui Wynter seara o lăsa din când în când cu ochii împăienjeniți. Era plătită, și plătită bine, să îndeplinească ambele sarcini în răstimpul limitat până la recepția sereminiană. Mai mult, înțelegea că Leila tânjea după atenție. Bieteii copile îi era dor de casă și încerca să găsească ceva care să înlocuiască viața pe care o pierduse. Charlotte pricepea asta. Toate celelalte din existența ei nu erau decât fum și surse de distragere a atenției.

Intrând în casă, se duse imediat în camera copiilor. îl găsi pe Robbie curățându-și cizmele pline de noroi în vatră.

-Oprește-te, Robbie, zise ea mecanic. Trimite-le jos, să fie curățate de un valet.

Leila ținea în mână căluțul de lemn primit în dar de la Charlotte și se uita la el ca și cum s-ar fi gândit chiar în acea clipă la o plimbare călare.

Grania nu se zărea pe nicăieri. Aveau să cadă niște capete.

Sfâșiată între dorința de a o îmbrățișa pe Leila și dorința de a o dojeni, Charlotte se lăsă pe vine în fața elevei sale. Fata privi în sus cu îngrijorare, iar guvernanta o întrebă:

- Draga mea, putem să stăm puțin de vorbă?

-Ai dat de necaz, murmură Robbie.

Charlotte nu-l luă în seamă, hotărâtă s-o facă pe Leila să se simtă liniștită în prezența ei.

-Hai să ne așezăm pe băncuța asta, ce spui?

Fetița se așeză chiar pe locul în care stătea, jos pe podeaua tare. Iarăși clar că încă o nelinișteea prezența lui Charlotte.

-Și ăsta e un loc bun.

Charlotte luă loc lângă Leila, ignorând disconfortul corsetului, și cuprinse umerii copilei cu brațul.

-Mi-ar plăcea să călăresc alături de tine.

Privirea întunecată a Leilei alunecă înspre ea și o studie cu

suspiciune.

-De ce?

-Ai zis că îți place să călărești și vreau să te antrenez.

Micuța se uită la calul de lemn, apoi la guvernanta care îi vorbise cu sinceritate.

-N-am nevoie de antrenament. Deja știu să călăresc.

Robbie se furișă mai aproape și se înalță deasupra lor.

- O să te învețe să călărești ca o domnișoară engleză, proasto! -Nu e proastă! îl dojeni Charlotte. Apoi, dându-și seama că fusese prea aspră, îl bătu pe Robbie pe braț. E atât de isteată încât se vede imediat că e sora **ta**.

Băiatul se strâmbă în timp ce încerca să-și dea seama dacă fusese insultat ori laudat. Mulțumită că îl făcuse să tacă pentru moment, Charlotte continuă pe un ton convingător:

- Când vei învăța să călărești pe o parte, Leila, vom putea călări împreună.

Fetița își lăsa umerii în jos.

Vioiciunea guvernantei se risipi la vederea unui asemenea dezinteres. Chiar o dezamăgise pe copilă dacă Leila n-avea chef să călărească împreună cu ea.

-In fiecare dimineață.

Micuța miji ochii.

- Când tatăl tău e acasă, poți călări cu el.

-Tati nu călărește pe o parte, replică Leila.

-Ar putea, dacă ar vrea, spuse Robbie.

Recunoscătoare pentru acest răspuns care ei nu i-ar fi trecut niciodată prin minte, Charlotte spuse:

-Nu știu dacă ar putea sau nu. Băieții călăresc cum este mai ușor.

Leila își strânse genunchii la piept și îi cuprinse cu brațele.

- Pot să mă ridic în picioare?

-Acum?

Nedumerită, Charlotte se uită prin cameră.

-Nu, pe cal!

Tânăra se îngălbeni.

-De ce ai face așa ceva?

-Așa facem mereu, spuse Robbie cu entuziasm. Ne ridicăm în picioare, ne lăsăm să atârnăm pe o parte și exersăm trasul printre picioarele calului.

Băiatul se clătină și, pentru o clipă, semănă atât de tare cu tatăl lui încât Charlotte clipi ca să alunge iluzia.

- Eu sunt foarte priceput la nimerit ținta.

- Și eu la fel, strigă Leila.

-Vocea unei doamne e mereu moderată...

Charlotte se opri. Cum să-i spună unei copile să nu ridice vocea, când ea se antrenase pentru o bătălie în deșert?

- Cu arme? Trăgeați cu arme?

Judecând după zâmbetul lui larg, era clar că Robbie înțelesese consternarea lui Charlotte și intenționa să se distreze.

-Tati poate să tragă cu arcul, dar pe mine nu m-a învățat.

Tânăra încă nu putea - nu voia - să priceapă pe deplin.

-Tatăl vostru vă lăsa să trageți cu arma în timp ce călăreați pe o parte a calului?

Leila se uită la Robbie, iar Charlotte observă comunicarea tăcută dintre ei.

-Tati ne-a obligat să exersăm trasul cu pușca înainte să putem călări cu el. Fetița făcu o pauză dramatică. Se temea că o să rănim calul.

Guvernanta se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

- E mai rău decât am crezut.

Copiii izbucniră în râs. Ea îi fixă cu o privire serioasă.

-Voi, copii, mă luați peste picior?

-Nu, Lady domnișoară Charlotte, răspunseră ei la unison.

- Va trebui să stau de vorbă cu tatăl vostru.

Știusese tot timpul că oricum va fi nevoită să poarte o discuție cu el. Trebuia să-l informeze în legătură cu eșecul ei în supravegherea Leilei și cu fuga copilei la grajduri. Dar acum... acum trebuia să găsească o cale de a-l strânge de gât cu tact și a-l întreba de ce-i învățase pe niște copii aflați la o vârstă atât de fragedă cum să tragă cu arma și să călărească precum țiganii.

Sperase să nu-l revadă așa de curând după scena din trăsură, dar nu era atât de slabă încât să amâne întâlnirea de dragul propriei liniști.

- Când o să vorbiți cu el? o întrebă Robbie.

- De îndată ce voi discuta cu domnișoara Symes să trimită aici o bonă care își înțelege îndatoririle.

Leila se încruntă. Charlotte îngenunche lângă ea.

-Leila, trebuie să-ti cer cuvântul că nu vei mai călări

neînsoțită.

-Ți-am zis eu că o să te prindă, spuse Robbie.

Fetița ridică dintr-un umăr osos.

- Leila, te rog.

Charlotte mângâie ușor părul copilei, apoi o cuprinse de sub bărbie.

-Te iubesc și mi-aș face griji dacă ai călări singură.

-N-o să mă pierd. Leila îi îngădui lui Charlotte să-i ridice bărbia. Chiar mă iubiți?

Tânăra se uită la chipul slăbuț.

- Foarte mult.

O, Doamne, era adevărat! Încălcase prima regulă a guvernantelor. Ajunsese să-și iubească elevii ca pe propriii copii. Dar ce putea face? Drăcușorii i se furișaseră în suflet când nu era atentă. Dacă Wynter ar fi fost viclean, dacă ar fi vrut s-o tulbure cu adevărat, atunci ar fi acuzat-o că-i iubește copiii. Nu el era cel care îi strângea inima în mid noduri dureroase provocate de îngrijorare sau care îi stârnea mândria cu fiecare reușită. Ci copiii. Desigur.

Depărtându-și larg brațele, le ținu deschise... și așteptă o foarte lungă secundă.

Leila se repezi prima, încolădindu-se în jurul lui Charlotte precum o viță care și-a găsit sprijinul necesar.

-Și eu vă iubesc, Lady domnișoară Charlotte.

Robbie fu al doilea și compensă asta strângând-o în brațe până la limita durerii.

-Vă iubesc mult, Lady domnișoară Charlotte.

Copiii își oferiră fețele. Ea îi sărută pe amândoi, îi îmbrățișă iar și acceptă pupiciii lor zgomotoși pe obraz. Se desprinsese din îmbrățișările lor cu lacrimi în ochi și cu speranța disperată că nu greșise declarându-și sentimentele. La urma urmei, guvernantele erau înlocuite cu ușurință, mai ales după ce îl refuzau cu dispreț pe stăpân. Însă Lady Ruskin îi promisese că va putea rămâne pe toată perioada de formare a copiilor, iar Charlotte avea să-i amintească asta. Avea să lupte pentru acești copii.

Leila îi atinse lacrimile de pe obraz.

-Nu sunteți fericită?

-Simt foarte fericită. Fericită cum n-am mai fost de mulți ani. Tânăra le zâmbi și se ridică. Mi-ați bucurat inima.

-Vă duceți la tati acum? Întrebă Robbie.

-Absolut. Avea să fie ușor, căci pe *el* nu îl iubea. **După** ce vă găsesc o dădacă.

Capitolul 19

Cu noua dădacă trimisă să aibă grijă de Leila și Robbie, iar Grania sever muștrată, Charlotte o porni pe coridorul ce ducea către vechea cameră a copiilor. Nu se simțea chiar în largul ei la gândul de a-l revedea pe Wynter, dar o cerere în căsătorie și insinuarea nefondată că l-ar iubi nu erau de-ajuns pentru a o intimida. Descurajarea ei nu fusese decât un recul instinctiv în fața unei alte cereri nedorite și care nu venea din inimă.

Ușa era deschisă. Oprindu-se pe hol, tânăra se uită fix la ea în vreme ce își îndrepta corpul și își încorda șira spinării. Demnitate.

Itleganță. Stăpânire de sine. Aceasta era cheia în relația cu Wynter. Acestea erau însăși fundamentele caracterului ei.

Pășind în interior, găsi încăperea goală. Razele soarelui pătrundeau prin ferestre, luminând scândurile uzate ale podelei și vechile draperii. Covorul, pernele și masa erau îngrămădite. Îngă șemineul stins. Charlotte își dădu seama că umbrele nopții

lumina pâlپătoare a focului creaseră o anumită atmosferă în camera goală. Magia pe care o trăise nu era altceva decât trucul unui vrăjitor.

-Lord Ruskin? strigă ea către ușa întredeschisă din spatele încăperii.

Nu primi un răspuns imediat și ușurarea începu să-i dea

Arco ale. Dacă nu-l putea găsi, atunci nu trebuia să înfrunte pe toc eventualitatea unei scene neplăcute. Ori mai degrabă continuarea ultimei scene neplăcute.

Își alungă cu hotărâre disconfortul. Demnitate, eleganță, stăpânire de sine, își aminti ea. Nu trebuia decât să rețină aceste (ilități, iar nebunia lui Wynter n-o mai putea tulbura.

- Lady domnișoară Charlotte?

Glasul bărbatului o opri. Acesta stătea în cadrul ușii, în ținuta lui obișnuită: pantaloni, o cămașă fără guler și desculț. Pe chip avea întipărită cea mai

nesuferită și încântată expresie.

- Nu te așteptam atât de curând.

Chiar și fără a ști exact ce voise să spună, ea se zbârli.

-Să mă așteptați? De ce m-ați fi așteptat?

El râse cu indulgență.

-Deja te-ai răzgândit. Vrei să-mi accepți propunerea și să trăiești binecuvântată ca soția mea pentru tot restul zilelor noastre.

Demnitate? Eleganță? Poate. Dar stăpânirea de sine o părăsi. Ii venea să urle la el, să-l întrebe de ce o considera o creatură **Atât** de slabă încât să aibă nevoie de un bărbat ca el.

-Nu.

-Ah, ai vreo altă scuză.

-Presupun că ați putea-o numi scuză, milord, dacă dumneavoastră considerați neimportantă vestea că fiica dumneavoastră a călărit singură.

Rânjetul lui dispăru. Sprâncenele i se ridicară. Tânăra observă cu o profundă satisfacție că figura lui reprezenta însuși portretul unui bărbat jignit. Bun. Unul din ei doi începuse deja să se agite. Era și timpul ca el să-și schimbe atitudinea. Dându-se într-o parte, el îi făcu semn să intre.

-Aici. Acum,

Charlotte se îndreptă către el, oripilată de lipsa de tact cu care îi dăduse înfiorătoarea veste și, în același timp, bucuroasă că îl doborâse de pe pedestalul lui masculin, la nivelul restului umanității. Când trecu pe lângă el, Wynter îi puse mâna pe mijloc și o împinse în față.

Spre deosebire de camera copiilor, odaia aceasta era mică, mai strâmtă chiar decât dormitorul ei, iar Charlotte își dădu seama cu o tresărire că încăperea îi fusese repartizată cândva doicii lui Wynter. Zorzoanele pe care el le detesta lipseau cu desăvârșire, însă camera avea un covor uriaș, ce acoperea aproape toată podeaua, sclipind în nuanțe de auriu și smarald, tivite cu stacojiu. Peste tot erau risipite măsuțe cu picioarele scurte, câteva având pe ele teancuri de hârtii. Perne din catifea colorate în roșu aprins și auriu erau aranjate după bunul lui plac. Sub ferestre, o saltea umplută cu pene stătea întinsă sub o plasă atârnată din tavan.

Bănuise, dar acum știa sigur. Acesta era dormitorul lui.

Wynter trânti ușa în spatele ei. Cu o mișcare fulgerătoare, Charlotte se întoarse către el, însă bărbatul își îndreptă degetul spre nasul ei.

-Nu te plânge, Lady domnișoară Charlotte. Dacă ai de gând să-mi arunci în față o asemenea veste, trebuie să suporti consecințele.

Nu era genul de femeie care să se sperie la auzul unei amenințări. În schimb își îngustă ochii și îi aruncă acea privire care îl transforma pe adolescentul în epave chircite de frică.

- Care ar fi acele consecințe, milord?

-îmi vei spune de ce Leilei i s-a permis să călărească nesupravegheată!

Lui Charlotte i se înmuiară genunchii. Sperând să pară un gest intenționat, se cufundă pe o grămadă de perne așezată la întâmplare.

-Nu i s-a **permis**, milord. Când eu... mi-am încălcat promisiunea de a o învăța, ea a hotărât să meargă singură. S-a furișat în grajd și a călărit fără șa ori căpăstru.

Comportamentul propriu inacceptabil îi dispăru din minte, pălind la gândul

că Leila se urcase singură pe un cal atât de puternic încât îi putea copleși chiar și pe unii bărbați. Dacă animalul ar fi aruncat-o din spinare...

-O, Doamne și călărește precum un **afreet!** Wynter se uită în jos la Charlotte. Un demon, o lămuri el. Apoi se prăbuși la rândul lui pe podea. Am învățat-o să călărească asemenea oamenilor deșertului și, cu toate că sunt mândru de curajul pe care îl are, trucurile ei nesupravegheate sunt coșmarul unui tată.

După ce îi auzise pe copii povestindu-și faptele de vitejie, guvernanta se temuse oarecum că Wynter îi va lua în râs temerile, însă și el avusese coșmarurile care o bântuiau pe ea. Se simți un pic mai liniștită și încercă să-l consoleze.

-Nu s-a întâmplat nimic rău, și am rugat-o să nu mai călărească până când nu o voi putea acompania. Dar nu vrem să-i punem la încercare onoarea. Mâine aș dori să încep s-o învăț să călărească pe o parte.

Bărbatul se așeză pe călcâie, frecându-și fruntea.

-N-am salvat-o de căsătoria cu acel pipernicit rahat de cămilă, ca să fie ucisă acum de un cal englezesc.

-Îmi asum întreaga răspundere, milord. Ar fi trebuit să mă asigur că o dădacă stă cu ei tot timpul... Charlotte se opri, înmărmurită de uimire. Cum adică ati salvat-o de la căsătoria cu... presupun că vă referiți la un bărbat?

-Hamal Siham.

Rosti cele două cuvinte cu atâta venin în glas, încât tânăra fu luată prin surprindere.

- Fiul unei capre care a preluat conducerea după moartea lui Barakah, respectatul meu tată beduin. Hamal valora mai puțin decât murdăria de iepure. Se scâldea în propria prostie și, dacă nu i-aș fi îndrumat eu pe oameni la adăpost, ar fi pierit cu toții în furtuna de nisip.

-Acest Hamal Siham... era mai tânăr decât dumneavoastră?

Wynter își încrucișă brațele la piept.

- Mult mai tânăr.

Charlotte fusese guvernanta bărbaților imaturi mulți ani la rând înainte de a învăța cum funcționează mințile lor.

- L-ați umilit.

Accentul lui Wynter se adânci, iar sarcasmul îi devenea mai puternic pe măsură ce se enerva mai tare.

- Ce metodă plină de tact mi-ar fi sugerat Miss Priss să folosesc pentru a-i spune că e un incompetent care era cât pe ce să-mi omoare o sută dintre cei mai dragi prieteni?

-Nu există nici o metodă, milord. E o încercare în van.

Vocea lui coborî aproape de nivelul unei șoapte.

- Îți bați joc de mine?

Ea răspunse la fel de calm și cu multă grijă, căci îl credea pe punctul de a scăpa de sub control.

-Nu, milord. Un tânăr căruia i s-a dat o putere nemeritată e imposibil de educat. Vorbește cu o autoritate nemaiauzită și se crede invincibil. Vai de acela care îndrăznește să-i arate că lucrurile stau altfel.

Wynter o privi cu precauție.

- Dacă ați condus oamenii spre adăpost, v-a urât pentru asta... și a încercat să se însoare cu Leila?

Oroarea abia dacă îi îngădui să pronunțe cuvintele.

-Acea grămadă puturoasă de căcăreze de oaie a îndrăznit să-mi ceară s-o logodesc cu el ca semn al buneii mele credințe, urmând să se căsătorească după ce Leila avea primul ciclu.

Charlotte rămase uluită, dându-și seama în ce situație primejdioasă se aflase el, și trecu peste stinghereala și pedanteria înnăscute, oftând:

- O, Wynter!

Speră imediat ca bărbatul să nu-i fi auzit replica familiară și se rugă ca el să nu mai pomenească vreodată de menstruația femeilor, căci nu mai avea îndrăzneala de a-l muștra pe tema **asta**.

Wynter părea că n-o auzise spunându-i pe numele mic.

- El deja avea două soții.

Această mărturisire o lăsă fără cuvinte.

- Știam că trebuie să mă întorc acasă. Mama mea avea nevoie de mine. Ar fi trebuit să revin în Anglia mai devreme, dar m-am gândit că era mai bine pentru copii să crească la aer curat, lipsiți de restricții chinuitoare. Și totuși Hamal m-a obligat să aleg, de dragul Leilei. Wynter se uita fix într-un punct aflat peste umărul drept al lui Charlotte și vorbea ca pentru sine. Nu mi-aș abandona niciodată fiica unei astfel de culturi. Pentru mine, pentru Robbie, viața în deșert oferă o libertate nelimitată. Pentru Leila, până și călăritul pe o singură parte e mai bun.

Charlotte nu știuse care erau motivele întoarcerii lui și nici nu-și imaginase sacrificiul pe care el îl făcuse pentru fiica sa. Și totuși nu voia să se gândească prea mult la asta. Nu trebuia să-l admire pe acest sălbatic îngâmfat.

-Aș vrea s-o convingeți pe Leila că șaua laterală e mai bună.

Reîntors în prezent, Wynter își concentrează privirea asupra ei, o privire devenită tăioasă din pricina unei încântări viclene.

-Imposibil. Leila e un copil inteligent. Consideră, în mod corect, șaua laterală ca pe o metodă inefficientă, dezzechilibrată, de a călări.

Ar fi fost inutil să se certe asupra acestui fapt. În schimb, Charlotte îi îndreptă atenția asupra evidențelor.

-Nu contest asta, dar în Anglia e singurul fel în care îi este îngăduit unei femei să călărească.

Aproape că îl putea vedea cum se pregătește să o ațâțe cu laudele.

-Nu-mi vine să cred că tu, o femeie isteată, te-ai supune unei asemenea torturi barbare. Femeile trebuie să facă un pas spre libertate și să călărească așa cum ne este dat tuturor de la Dumnezeu: cu câte un picior pe fiecare parte a calului.

Charlotte refuză să-i permită să aprindă chibritul. Nu cu ea. Niciodată.

- Poate că da, milord, dar acea zi n-a sosit încă, iar acea femeie nu sunt eu. Dacă vă amintiți discuția noastră de mai devreme, eu sunt o proscrisă căzută în dizgrație. La fel, fiica dumneavoastră nu poate fi văzută călărind cu picioarele desfăcute. Un gând îngrozitor îi veni în minte și adăugă iute! Nu trebuie să fie văzută nici stând direct pe spinarea calului! Asta ar însemna o provocare extremă.

-Hm! Apucându-și marginile cămășii, el și-o scoase și o azvârli cât colo.

Doamnă, n-ai pic de curaj.

Era singură în dormitorul unui bărbat, iar el se dezbrăca. Ea ar fi zis că are prea mult curaj ori prea puțin bun-simț. Umerii lui se unduiau cu fiecare mișcare, coastele i se iveau ca niște mici valuri în josul bustului, firele de păr auriu îi alunecau până la talia pantalonilor. Lui Charlotte i se uscă gura, iar camera păru brusc mai mică. Își vârî picioarele sub ea și dădu să se ridice.

-Vă las să vă faceți abluțiunea, milord.

-Abluțiunea? Ignorându-și cu grandoare seminuditatea, Wynter se încruntă iritat. Până și eu, barbarul perfect care mă crezi, am mai multă minte decât să cred că e acceptabil **să mă abluționez** în public. Se aplecă înspre ea cu subînțeles. Dar dacă aș avea o soție, m-aș putea **abluționa** cu ea.

Lăsându-se pe spate, ea îl privi teribil de nedumerită. Apoi explicația i se ivi în minte în toată gloria ei tulburătoare și bâigui:

-Cred că m-ați înțeles greșit, milord. Abluțiunea nu este... adică... nu există verbul „a se abluționa”, dar abluțiunea e...

Bărbatul o urmărea cu atâta nerăbdare, încât Charlotte se zăpăci. Oare o lua în zeflemea? Ce știa? Avusese o zi prea grea ca să se mai ocupe cu astfel de tachinări copilărești!

-Atunci ne-am înțeles. Mâine voi începe cu Leila lecțiile de călărit.

Grimasa lui putea fi rezultatul dezamăgirii ori al dezaprobării.

-Eu n-am spus că ne-am înțeles. Ți-am încredințat educația fiicei mele, dar nu și lecțiile ei de călărie. Mâine îmi vei demonstra abilitățile tale în șa.

Nu voia. De când părăsise conacul Porterbridge, călărise doar din când în când și detesta ideea ca Wynter s-o considere mai puțin decât competentă. Dar recunoștea că pretenția lui era justificată și, mai important, nu avea de ales. Se ridică în picioare cu toată eleganța de care era în stare, având în vedere tulburarea pe care o resimțea.

-Vă las acum să vă vedeți de... Vă las acum.

Bărbatul se ridică la rândul lui, după care își duse mâinile spre pantaloni.

-Nu!

Charlotte își săltă brațele ca și cum ar fi vrut să se ferească de el.

-Nu cât timp sunt eu în cameră!

Zâmbetul lui îi alungă orice suspiciune legată de ingenuitatea lui. Prinzându-o de o încheietură, Wynter o acuză:

- Lady domnișoară Charlotte, ești timidă.

- Sunt cuviincioasă.

Tânăra își răsuci încheietura.

-Oprește-te! O să te rănești.

Ducându-i palma la pieptul lui, Wynter o așeză peste unul dintre sfârcuri.

-De ce insistă un bărbat să dea vina pe femeie atunci când el o învârte cum vrea el și ea opune rezistență?

- E în natura bărbatului.

Recunoașterea lui, oferită de bunăvoie, o luă prin surprindere, dar asta nu îl făcu să-și schimbe atitudinea. Încă îi mai ținea mâna lipită de pieptul lui și o mișca încet, în cercuri mărunte. Charlotte se încordă și se uită încruntată la fața lui. La început Wynter îi zâmbi, însă, pe măsură ce mișcarea continua, zâmbetul se stinse, fiind înlocuit de așteptare. Pleoapele i se coborâră pe jumătate,

nările îi fremătară, buzele i se despărțiră ușor.

Părul lui îi gădila palma, iar sfârcul, la început neted și moale, se întări datorită stimulării. Charlotte știa asta pentru că, odată ce deveni conștientă de senzațiile fizice, descoperi că nu îl mai putea privi în ochi, iar reacția de sub palma ei avea ecou și în cealaltă jumătate a corpului bărbatului.

Și în corpul ei. Nu pricepea. Nu-i plăcea. Dar sfârcurile i se întăriseră, frecându-se de interiorul cămășii, îndreptându-se către el de parcă ar fi cerut atenție. Wynter nu i le putea vedea. Tânăra purta toate hainele potrivite pentru a-și apăra decența. Și totuși avea tulburătoarea impresie că el știa, căreia i se adăuga și mai tulburătoarea impresie a plăcerii.

Iată că până la urmă trucerile vrăjitorului nu erau lipsite de substanță.

II putea auzi răsuflând greu în tăcerea din odaie.

Bărbatul își ridică mâna liberă și o învârti la doi centimetri deasupra sânelui ei, cu palma făcută căuș exact cât să i se potrivească. Fierbințeala lui radia în spațiul minuscul. Wynter își mișcă degetul mare. Ea trase aer în piept, așteptând. Dar el n-o atinse, d doar descrie un mic cerc cu degetul, iar Charlotte aproape că știa ce senzație i-ar fi provocat atingerea lui. Aproape. Iar ea voia să știe pe deplin.

Trebuia să oprească nebunia asta înainte să ajungă prea departe.

-Lord Ruskin, comportamentul dumneavoastră e inacceptabil.

- Dar pe mine nu mă deranjează să mă atingi.

Hotărâtă, tânăra îl privi cu ochii mijiți.

-Poate că v-ar deranja dacă eu v-aș atinge după bunul meu plac.

El îi eliberă pe dată mâna captivă.

- Fă după bunul plac.

Charlotte avusese de gând să-l plesnească. Știa că voise să-l plesnească. Dumnezeu îi era martor că o merita. Însă chiar și cu permisiunea lui, tot nu se putea convinge s-o facă. Își spuse că o viață întregă de comportament civilizată nu-i îngăduia un astfel de gest violent. Nu dori să se gândească și la vreo altă motivație.

- Charlotte?

Accentul lui era fin și seducător ca mătasea, iar mâna, cea pe care o ținea cel mai aproape de pieptul ei, îi alunecă pe lângă corp.

-încă mă mai atingi.

Mâna ei. Aflată încă pe pieptul lui. Și-o retrase și o strânse la piept. Voia să îl privească furioasă, dar nu putea nici măcar să ridice ochii spre el. Bestie odioasă, dominatoare și poruncitoare. Intrase în dormitorul lui de bunăvoie, iar el profitase numaidecât.

Probabil că acum Wynter rânjea încântat, însă tonul lui păru complet respectuos și categoric indiferent când întrebă:

-La ce oră dorești să călărești?

„La ce oră dorești să călărești?” Rostise cuvintele cu atâta lejeritate încât părea că întreg incidentul nici nu avusese loc.

-Am aranjat ca mâine să vină o profesoară de desen - Charlotte fu nevoită să se oprească și să-și dreagă vocea - așa că unsprezece ar fi o oră bună pentru mine. Dacă este potrivit și pentru dumneavoastră?

- E perfect potrivit.

Ori scena asta, ori cea dinaintea ei era o iluzie. Cineva nu poate să treacă

Într-o clipă de la un început de pasiune, la politețe indiferentă. Nu-i așa?

Poate că el reușea. Poate că o vastă experiență făcea ca întoarcerea la viața normală să fie mai puțin zguduitoare. Însă Charlotte tot nu suporta să-l privească, așa că starea lui de spirit era imposibil de cercetat.

-Vreau să știți că am discutat cu Lady Ruskin înainte de a o angaja pe această tânără, spuse ea.

-Care tânără?

-Profesoara de desen. Desenul nu e punctul meu forte, așa că am propus angajarea cuiva mai priceput. Totuși, nu vreau să mă considerați incompetentă pentru că nu sunt talentată la pictură și pentru că am dificultăți în a o învăța pe Leila să citească.

-Bineînțeles că nu.

Acum părea amuzat. Ceea ce o făcu să-și depășească mai ușor apatia și să-și ridice capul. În plus, era ceva ce **trebuia** să-i spună, începu:

-Întâmplător, aș dori să răspund acuzației pe care mi-ați aruncat-o în trăsură.

Se uită în ochii lui, iar el o fixă la rândul lui. O privea cu o atenție lacomă, evidentă. Charlotte se mândrea cu propria inteligență și știa că scăpase doar pentru că el îi îngăduise asta. Dacă îi spunea... Dar nu avea să-i permită s-o intimideze. Era prea important.

- Da? o încurajă Wynter.

Oare se aștepta la vreo declarație servilă? Bărbatul emana siguranță de sine, iar asta îi dădu și ei curajul de a spune:

-Nu pe dumneavoastră vă iubesc, ci îi iubesc foarte mult pe copiii dumneavoastră.

Bărbatul făcu ochii mari. Apoi izbucni într-un hohot de râs absolut nesuferit.

- Mă bucur să aud că îmi iubești copiii. Aceasta este într-adevăr una dintre calitățile pe care le consider esențiale la soția mea.

Cum se făcea că pumnalul înfipt de ea își ratase ținta?

- V-am refuzat oferta, milord, dacă o putem numi astfel.

-Așa ai făcut. El dădu din cap aprobator. Așa ai făcut.

Pentru a doua oară în acea zi, tânăra îi întoarse spatele și dădu să plece.

- Lady domnișoară Charlotte, cred că am ceva ce îți dorești.

Se răsuci furioasă și... văzu că el îi întindea pantofii. Înșfăcându-i, se îndepărtă - hotărâtă ca pe viitor să îl evite ori de câte ori va fi cu putință.

Capitolul 20

Wynter știa că Charlotte l-ar fi ocolit dacă ar fi putut, însă el își făcu un scop din a o menține aproape... și conștientă de prezența lui. La grajduri, insistă s-o ajute să urce în șaua blândului cal castrat, iar mâinile lui întârziară pe cizma ei în timp ce privea în sus către femeia care îi iubea copiii. Și pe el.

-Ai o postură naturală, spuse bărbatul.

- Îhâm, asta așa îi. Fletcher își lovi pipa de gard. Da' o țără cam

neantrenată, îmi pare.

Tânăra se îmbujoră, iar Wynter își ascunde zâmbetul. Charlotte a lui era o atotștiutoare care detesta să recunoască faptul că nu stăpânea orice situație. Idiosincrazia îl fermeca, la fel ca multe alte idiosincrazii ale ei. Era pe cale să-și câștige prin șarm o verighetă, chiar dacă spusese că nu-și dorește una. Trebuia să aibă încredere în el. Wynter știa ce era mai bine pentru ea.

Fletcher privi în sus, către cer.

- Frumoasă ziua pentru o plimbare, m'lord. Soarele a ieșit rânchiunos și a secat băltoacele.

Wynter cercetă la rândul lui cerul.

-O zi frumoasă, încuviință el.

Charlotte nu-și luă privirea vigilentă de la angajatorul său, urmărindu-l cu un aer atât de bănuitor, încât acesta știa că tânăra își făcea griji ca nu cumva mâinile lui să urce pe carâmbul cizmei și sub fusta ei. Așa că o întrebă:

- Nu crezi că e o zi frumoasă, Lady domnișoară Charlotte?

-Eu cred că am face bine să ne grăbim, Lord Ruskin, altfel lecțiile de desen se vor sfârși înaintea întoarcerii noastre.

- E foarte important, aprobă Wynter.

N-ar fi putut să pară mai austeră când spuse:

-Copiilor le priește un program regulat, milord.

-De acord cu tine, sublinie bărbatul.

Tânăra mai aruncă încă o privire către mâna de pe cizmă, apoi dădu pinteni calului să înainteze. Rânjind, Wynter făcu un pas în spate.

-Vom merge pe drumul principal, după care o vom tăia prin șirul de tufișuri, către pajiște, îi strigă el.

Charlotte ridică o mână pentru a-i arăta că-l auzise și o porni pe cărare.

- Ce părere ai, Fletcher? întrebă Wynter.

-Cre' că dacă nu s'teți aten', m'lord, o să călăriți iapa ceea tot timpu', răspunse rândușul.

Wynter își bătu slujbașul pe umăr.

-Asta era și planul.

Îl încălecă în grabă pe Mead și porni la galop pe urmele lui Charlotte.

Fletcher îl urmări plecând și spuse fără să se adreseze nimănui.

-Vă pricepeți la cai, m'lord, da' nu știți o iotă de femei. După ce o să vă pocnească-n cap de vreo câteva ori, ere' că o să fiți oleacă mai umil.

Wynter ar fi râs de prezicerile lui Fletcher, căci în acea dimineață se simțea invincibil. Soarele strălucea, aerul era proaspăt și curat, iar el călărea un animal energic, cu șa și căpăstru. Era o zi perfectă pentru vânarea diverselor prăzi.

Ar fi putut s-o ajungă pe Charlotte cu ușurință, dar rămase în urmă pentru a o urmări împreună cu calul ei. I se vedea lipsa de exercițiu, dar curând intră în ritmul animalului și căpătă încredere pe măsură ce călărea. Stătea dreaptă în șa și ținea frâiele cum se cuvine, controlându-și calul fără a se folosi de un bici. Era puternică, în ciuda aspectului delicat, iar hainele de călărie, fumurii și cu o croială de modă veche, îi îmbrăcau silueta într-un fel foarte pe gustul lui.

La capătul cărării, ea se opri pentru a-l aștepta. Fără să-l privească direct, întrebă cu răceală:

- Considerați că sunt potrivită?

- Foarte, răspuse Wynter.

Nu se referea la abilitățile ei de călăreț, iar judecând după expresia ei aspră, Charlotte știa asta.

-Călăritul mi se pare cea mai mare distracție de care poate avea parte cineva cu hainele pe el, spuse bărbatul.

Acum tânăra îl fixă cu o privire care ar fi înspăimântat un bărbat mai sensibil.

-Sau poate că ar fi mai cuviincios să spun: cu pantofii în picioare.

Râzând zgomotos de cuvenita ei indignare, Wynter coti la dreapta, pe drumul către Wesford Village și Londra. Ea se luă după el, ajungându-l din urmă pentru a călări alături. Și asta îl făcu să râdă. Știa că Charlotte nu voia să-i vorbească. Dar ea refuza să călărească în urma lui, chiar dacă asta ar fi reprezentat o ocazie de a-i evita odioasa companie.

Ah, ce femeie era!

O trăsură închisă înaintă către cei doi călăreți, iar aceștia se traseră pe marginea drumului. Wynter se încruntă când văzu pajura, iar lui Charlotte i se tăie răsuflarea.

Trăsura trecu în grabă pe lângă ei. Și se opri.

Drace! Ce căuta Howard aici? Voia să împrumute bani? Ori să plătească datoriile soției sale?

Oare o adusesse cu el pe zgrițuroaica de nevastă-sa? Comentariile ei în legătură cu Charlotte purtaseră o urmă de ranchiună. Oare fusese o chestiune personală, ori doar cruzimea unei femei la vederea unei adversare căzute?

Ușa trăsurii se deschise, iar Howard însuși scoase capul afară.

-Ruskin, strigă el din toată inima. Ce ciudat să te întâlnesc aici!

Wynter își conduse calul către bărbatul care îi fusese prieten cu multă vreme în urmă și pe care acum l-ar fi vrut în iad.

-Da, ce ciudat. Chiar aici, la marginea propriului meu domeniu.

Howard chicoti stânjenit.

-M-am gândit eu că există o posibilitate să dau de tine. Îmi conduc copiii la școală.

-Tu?

Wynter nu-l mai cunoștea bine pe bărbat, dar i se părea puțin probabil ca Howard să se deranjeze pentru un asemenea lucru neprofitabil.

Și totuși, două chipuri tinere, slăbuțe, stăteau lipite de ferestre, iar Howard dădea din cap cu atâta vigoare, încât l-ar fi convins și pe cel mai neîncrezător tovarăș.

- Da, fetele sunt înscrise la Buriton din Hampshire.

Privirea i se mută în spatele lui Wynter și spuse cu căldură.

-Ce noroc, Charlotte!

„Charlotte?” îi spunea Charlotte? Nu domnișoara Dalrumple ori chiar Lady Charlotte?

- Milord.

Vocea tinerei era pe atât de rece, pe cât era de caldă a lui Howard, însă asta nu schimbă cu nimic tonul vădit apreciativ al vizitatorului.

-Nu te-am mai văzut de ani întregi, spuse Howard.

-De nouă ani, milord.

Bărbatul purta un guler apretat, cu cravată de mătase, o vestă de mătase asortată, o haină neagră, pantaloni și cizme perfect lustruite. O ținută cam prea formală pentru călătorie.

Howard o măsură pe Charlotte cu privirea, într-un fel discret, dar perfect inutil.

-Arăți bine.

J

-Sunt bine.

Cei doi își vorbeau de la distanță, căd Charlotte nu înaintase, și cu toate că Wynter nu pricepea întotdeauna subtilitățile comportamentului cuviindos, își închipuia că reacția tinerei nu era una tocmai politicoasă.

Oare de ce alegea să se poarte urât cu Lord Howard?

Acesta din urmă șovăi, ca și cum n-ar fi fost sigur ce să facă în continuare, când din trăsură se auzi dar vocea unuia dintre copii.

-Tată, aproape am ajuns?

Howard zâmbi către micuțele din interior, un surâs sincer drăgăstos, asta dacă pe Wynter nu-l înșela instinctul.

-Nu chiar, scumpo, dar curând. Întorcându-se înapoi înspre drum, întrebă: Ai vrea să-mi cunoști copiii, Charlotte?

Ostilitatea ei nu se putea extinde niciodată asupra unui copil, își conduse calul mai aproape.

-Ar fi încântător, milord.

-Absolut încântător, mârâi Wynter.

Howard nu-l luă în seamă. Nu avea ochi decât pentru Charlotte și pentru fetițele care deschiseră ferestrele și o salutară pe guvernantă cu vod politicoase și precaute.

-Acestea sunt fiicele mele: Lady Mary, spuse Howard, și Lady Emily.

Wynter își dădu seama că bărbatul își adora fetițele și, mai mult decât atât, o privea pe Charlotte cu o variantă ceva mai licențioasă a aceleiași adorații. Nu știa ce legătură exista între guvernanta lui - viitoarea lui soție! - și acest jalnic cartofor bârfitor. Dar știa că nu-i plăcea absolut deloc.

Iar Charlotte... ea luă fiecare mână slăbuță ce îi fu întinsă și o strânse, apoi le vorbi fetelor pe un ton blând. Le făcu să se simtă în largul lor și sporovăi cu ele, însă surâsul îi tremura, iar lui Wynter i se păru că avea ochii umezi.

- Copilele tale sunt fermecătoare, îi spuse el lui Howard.

Acesta abia dacă își putu dezlipi ochii de la captivanta imagine a lui Charlotte și a fetelor.

263

-Nu mă credeai în stare, nu?

Wynter și-ar fi dorit din tot sufletul să-i răspundă, însă lecțiile lui Charlotte își avuseseră efectul lor. Sau poate că ghicea durerea din spatele apariției elegante și prea bine îmbrăcate a lui Howard.

-Fiicele tale sunt ostenite. Își doresc un răgaz. Du-le în casă pentru niște gustări. Fiica și fiul meu sunt la ore acum. O întrerupere le-ar face plăcere.

-E drăguț din partea ta, Ruskin.

Wynter nu se simțea drăguț. Nu voia să-l mai primească vreodată pe Howard la conacul Austinpark.

-Este. Acum du-te.

-Da, tată, te rog. Trebuie să **merg**, se văită cea mai mică dintre fete.

Nu avea mai mult de șase ani, iar cererea nu-i putea fi refuzată.

Howard se strâmbă.

-Presupun că suntem nevoiți, îi spuse el lui Charlotte. Te vei întoarce curând la conac?

-Nu, spuse Wynter. Haide, Charlotte.

Tânăra nu se opuse, nici nu îi aruncă o privire muștrătoare pentru lipsa lui de politețe. În schimb dădu din cap supusă și își luă rămas-bun de la copile.

Howard, pe de-altă parte, păru șocat. Privirea i se mută de la Wynter la Charlotte și iar la Wynter, iar când acesta dădu din cap cu subînțeles, bărbatul se dezumflă precum o bășică de porc sfâșiată. Cei doi călăreți îl lăsară să atârne în afara ușii, cu ochii după ei.

Până și asta îl scotea din fire pe Wynter, astfel că se bucură când drumul coti, iar ei se pierdură în zare.

Recunoscuse tensiunea dintre cei doi și știa că ea nu avea nîd o legătură cu disprețul, d cu o poveste de dragoste sfârșită prost.

Îl cuprinse furia. Voia s-o ia pe Charlotte la întrebări, să-i ceară o explicație, s-o oblige să recunoască... ceva. Că fusese profesoara lui Howard, iar acesta o sărutase. Dar nu, bărbatul era mai bătrîn decît ea, iar Charlotte spusese că nu-l mai văzuse de nouă ani. Poate că mințise ori calculase greșit. Poate că dăduse peste Howard într-o casă mare, iar el o îmbrățișase cu de-a sila. Sau undeva, cândva, cochetase cu ea.

Enervat de imaginile din mintea sa, Wynter aruncă o privire înspre Charlotte.

Aceasta călărea monoton, atentă să-și controleze calul, stînd perfect dreaptă în șa. Era atît de lipsită de viață și de culoare, încât Wynter își dădu seama că dacă un vehicul s-ar fi năpustit în clipa aceea pe drum, ar fi lovit-o fără ca ea să-și dea seama.

Nu fusese un simplu flirt sfârșit prost. Era devastată de întîlnirea cu Howard.

Dumnezeule, avusese o aventură cu el!

Lui Wynter îi veni să-și ridice capul și să ragă precum un leu.

O aventură? Viitoarea lui soție avusese o aventură?

De neconceput!

Ea nu-l luă în seamă. Wynter își petrecuse ore, zile întregi pentru a se asigura că Charlotte îi observa fiecare mișcare pe care o făcea în preajma ei, iar acum ea nici măcar nu-i remarcă îndreptățită mînie. Continua să călărească ~~m~~ mecanic, cu buzele strânse, cu mid cute pe frunte, ca și cum ar fi suferit din pricina unei grozave dureri de nerostit.

Iar el... în loc s-o dea afară din casă, voia s-o cuprindă în brațe și s-o liniștească. Voia să-l nimicească în bătaie pe ticălosul ăla de Howard- Ce era în neregulă cu el?

Oare Charlotte îl iubise pe Howard?

Cei doi merseră fără să-și vorbească pînă la spărtura din gardul viu prin

care puteau trece caii. Dincolo de ea se afla pământul lui Wynter, o pajiște întinsă presărată cu copaci și un pârâu lin, iar bărbatul răsuflă ușurat când tufișurile blocază imaginea drumului.

Nu, își spuse Wynter. Nu, ea nu putea să fi iubit un bărbat precum Howard. **Howard** era un nătâng, un papă-lapte... însurat! **Ea** era doamna lui care slujea la altarul buneicuviințe.

Urmărind-o cu privirea, Wynter îl îndemnă pe Mead drept către dealul pe culmea căruia creștea un singur stejar bătrân. Odată ajuns în vârf, se opri și descălecă, în vreme ce Charlotte se uita la el fără să-l vadă cu adevărat. Bărbatul priponi caii de două crengi joase separate, apoi întinse mâinile către ea:

-Jos, Lady domnișoară Charlotte.

Tânăra se supuse, alunecând ușor în brațele lui, ca orice femeie dornică. Atunci când o ținea aproape, ea nu mai părea nici dusă pe gânduri, nici cu inima frântă, nici sedusă. Semăna foarte mult cu doamna pe care plănuia s-o ia de nevastă.

El, lordul Ruskin, născut din trupurile Adomei și al lui Henry, adoptat de oamenii deșertului, războinic credincios și maestru în arta călăritului, nu trebuia să se însoare cu o femeie preocupată de amintirea unui alt bărbat. Ea nu putea fi sufletul lui pereche.

Și totuși Wynter își dorea să se căsătorească cu ea. își dorea s-o prețuiască. Poate că aerul umed al Angliei îi înmuiase creierul.

-Milord, ce faceți?

Vocea ei suna înfundată la pieptul lui. Bărbatul privi în jos, dar tot ce putu să vadă fu pălăria ei, o drăcie de proporții supărătoare, cu boruri tari și acoperită de un vâl.

-Te țin în brațe. însă îi dădu drumul și îi îngădui să se îndepărteze de el. De când mă știu, locul ăsta a fost o alinare pentru sufletul meu. Vezi?

Făcu semn cu brațul către priveliște.

-Da.

Charlotte merse până în punctul cel mai înalt și privi în jur.

- E superb. Dar v-a fost alinare pe tot parcursul vieții? O bună parte din viață nici n-ați fost aici.

Când vântul îi atinse fața, o culoare sănătoasă luă locul încordării palide.

Încrucișându-și brațele la piept, Wynter spuse:

-M-am întors aici în amintirile mele. Mereu am putut vedea locul ăsta. Dealurile domoale, precum dunele deșertului îmbrăcate în verde primăvăritic. Pășunile pline de viață și acoperite cu iarbă, ce se dăruiesc cu aceeași generozitate albinelor, vitelor și cailor. Case și grajduri presărate peste pământ, drumuri ce se împletesc în curbe leneșe și, peste tot, murmurul vieții care se înalță pentru a face plăcere urechii.

Parcă îi luase vorbele din gură lui Charlotte.

-Și eu îl vedeam. în toți acei ani de exil... Puteam să închid ochii și să zăresc pământul pe care îl iubeam, iar când eram singură, plângeam din pricina dorului de casă.

Atunci Wynter își dădu seama: priveau dincolo de granița domeniului său, către pământurile contelui de Porterbridge. Se uitau la locul în care ea crescuse.

Amândoi fuseseră exilați, însă el se bucurase de libertate. Charlotte fusese condamnată la ani de temniță. O temniță care sufocase inima și spiritul manieratei femei.

Acesta trebuie să fi fost motivul pentru care se încurcase cu Howard. Poate că Wynter reușea s-o ierte că nu se păstrase pentru el...

Iritat de scuzele pe care i le găsea, îi întoarse spatele guvernantei sale. Frumusețea ei îi zăpăcea mințile. Desigur, nu toată lumea o considera frumoasă. **Era** scundă. **Avea** părul roșcat. Avea câțiva pistrui, pe care unii bărbați îi disprețuiau, dar pe care el îi considera mai degrabă încântători. Și totuși era mereu ceva la ea care atrăgea atenția oricărui mascul. Uite ce îi făcuse bietului Howard, care saliva după ea. Wynter se gândi că farmecul ei consta în acel nedefinit aer inocent.

Se trezi că se întoarce iar cu fața către ea. O privi cu ochii mijiți cum stătea cu silueta conturată pe cerul albastru și cu vâlul fluturând în bătaia zefirului. Cum putuse să se înșele în privința inocenței ei? Cum putuse să se înșele în orice privință?

-Spune-mi, îi ceru pe un ton atât de aspru încât ar fi putu sfâșia carnea.

Charlotte nu făcu pe proasta, iar bărbatul se întrebă dacă ea începuse să-l observe din nou și să remarce că era pe cale să explodeze.

Ar fi făcut bine să-l observe dracului!

- Lord Howard era bărbatul cu care dorea unchiul meu să mă căsătoresc.

-Nu!

Negarea lui izvorâse din instinct și din zăpăceală.

-Howard? L-ai iubit pe Howard?

Charlotte se uită la el, cu chipul ei înșelător de dulce încadrat de acea oribilă pălărie.

-Despre ce vorbiți? Nu l-am iubit niciodată pe Lord Howard. Dacă l-aș fi iubit, m-aș fi măritat cu el.

-Dar ai fost îndrăgostită de el. L-ai văzut pe drum. Te privea cu dorință. L-ai vorbit pe un ton rece, însă ți-ai arătat clar durerea în timpul întâlnirii. Trebuie să fi fost iubire ori...

Se opri la vreme.

Ea începu să râdă. Nu râdea prea des, iar râsul acesta nu era o încercare vicioasă și nevinovată de a se bucura. Era râsul unei femei pe seama unui bărbat prost. Pe seama lui.

-Nu m-am măritat cu Howard pentru că l-am considerat un tont plicticos și slab de înger, care se credea mai bun decât mine pentru că urma să moștenească un titlu și o avere. Mi s-a părut foarte probabil să irosească acea avere. Aud că am avut dreptate.

-Da, ai avut.

-N-a primit refuzul foarte bine. După ce l-am respins, m-a sărutat. În public. În văzul tuturor. Charlotte părea dezgustată. S-a gândit să mă însemneze ca fiind a lui, să mă facă să mă răzgândesc. Nu m-am răzgândit, deși mai simt unii care încă îmi întorc spatele de parcă aș fi o femeie căzută în dizgrație.

-Nu ești.

-Nu sunt decât dacă un sărut furat cu de-a sila mă transformă în așa ceva.

Wynter se relaxă, foarte ușurat de confesiunea ei, dar încă nedumerit.

- Și totuși suferi.

Suferință. Da. Cutele tristeții reveniră, marcând pielea netedă a lui Charlotte.

-Nu sufăr după Lord Howard. Sufăr pentru că... Privi în zăre pentru a-și ascunde lacrimile care îi umpleau ochii. Azi ani văzut drumul pe care l-aș fi putut urma. Să fiu măritată cu el ar fi fost... suportabil. Femeile au îndurat greutăți mai mari de-,i lungul secolelor. La urma urmei, nu m-ar fi bătut niciodată și, de când l-am refuzat, am fost tratată cu mai multă condescendență decât mi-ar fi putut el arăta vreodată. Dacă l-aș fi luat de bărbat, aș fi avut... înghiți în sec. Întotdeauna am crezut că aș fi

o mamă bună.

Ușurarea năvăli în sufletul lui. Copii! Își dorea copii!

Desigur. Toate femeile își doresc copii.

El era viril. **El** îi putea oferi copii. Ar fi fost o plăcere.

Îndreptându-se către Charlotte, o cuprinse în brațe. Ea se încordă, fără a-i opune rezistență, dar și fără a-i îngădui apropierea. Se presupunea că femeile au instincte, însă ea nu știa nici măcar să accepte consolarea.

Wynter se abținu să-i strige instrucțiuni. În schimb, o trase mai aproape și o mângâie pe spate.

Tânăra păstră multă vreme o postură rigidă. Treptat, însă, deveni puțin, foarte puțin, mai relaxată.

El continuă să o mângâie.

Ea se lasă în brațele lui.

Pălăria îl lovi peste față. Wynter mârâi și îi ridică bărbia.

- Drăcia asta trebuie să dispară.

Trase de panglici și se trezi că ceva îi distrage atenția. Erau ochii ei, mari, verzi și mărginiți de gene umede, întunecate. Erau buzele ei moi, întredeschise. Erau gropița din bărbie și felul în care el privea, ca și cum și-ar fi **dorit** un sărut.

Dintre toate dorințele pe care ea le păstra ascunse în suflet, aceasta era cea pe care i-o putea îndeplini cel mai bine. Trăgând-o înii aproape, îi atinse buzele cu ale lui. Fu doar o atingere, dulce precum prima licărire de lumină peste întinderea dunelor.

Gura ei se mișcă sub a lui.

Un răspuns. Un dulce răspuns. Sângele îi țâșni prin vene. Se mișcă pentru a adânci sărutul și... lovi pălăria.

Aceasta alunecă de pe capul lui Charlotte. Tânăra tresări. Amândoi se repeziră să prindă pălăria. El o apucă de panglici. Ni, odată trecut momentul romantic, izbucniră în râs.

Împreună, observă Wynter cu satisfacție. Râdeau împreună, întinzându-i pălăria, spuse:

-Vino, O să ne întoarcem și o să vedem dacă a plecat bărb-

I nitul acela cu care n-ai vrut să te măriți.

-Da, ar trebui să vă întoarceți și să petreceți timp cu prietenul dumneavoastră, milord. Își legă panglica sub bărbie. Însă eu unt guvernanta. Locul meu este în sala de clasă.

În vreme ce o ajuta să urce la loc în șa, Wynter se gândi: „Nu pentru multă

vreme, Charlotte. Curând, locul tău va fi în dormitorul meu“.

Capitolul 21

- S-a întors mama.

Remarca lui Wynter o readuse pe Charlotte la realitate. Era adevărat. Adorna stătea pe terasă, înconjurată de cutii din carton

și servitori grăbiți.

-Dragilor! strigă vicontesa când cei doi se apropiară. Ce zi încântătoare pentru o ieșire!

Charlotte fusese angajată îndeajuns de multă vreme încât să n-cunoască o urmă de îndoială în tonul femeii. Adorna nu era deosebit de încântată să-și vadă fiul împreună cu guvernanta judecând după felul în care îi privea, era dar că remarcase o schimbare în relația lor. Charlotte se uită înspre Wynter pentru a vedea dacă el lua în seamă dezaprobarea femeii.

Acesta nu afișa decât plăcerea de a-și revedea mama.

Poate că nu-i auzise tonul întrebător. Bărbații sunt recunoșcători pentru incapacitatea lor de a observa lucrurile cele mai evidente. Ori poate că nu-i păsa.

Tânăra se uită din nou la el. De data asta el îi întâlni privirea și îi răspunse cu un zâmbet cald.

Nu, bărbatului acestuia nu-i păsa de părerea mamei sale. Lui nu-i păsa de părerea nimănui. Deja o ceruse în căsătorie pe ea, pe Lady domnișoara Dalruple, în ciuda faptului că astfel încălcă toate regulile și că ar fi trebuit - și ar fi putut - să se însoare cu o debutantă bogată și potrivită.

Valeții se repeziră înspre treptele ce ajutau la descălecat, pentru a ține capetele cailor.

- Da, Lady Ruskin, o zi superbă pentru o plimbare călare, spuse Charlotte. Lord Ruskin a dorit să-mi verifice abilitățile înainte ca eu să o asist pe Leila în învățarea călăritului pe-o singură parte.

Reuși să descalece înainte ca Wynter să poată veni să o ajute. Urcă treptele terasei.

-Cred că e mulțumit de felul în care aș putea-o instrui pe scumpa lui copilă.

Aparent jignit de independența ei, bărbatul se luă după ea.

Fără a-l lua în seamă, Charlotte se opri lângă Adorna.

-Milord, mi se îngăduie să încep mâine lecțiile?

Wynter o privi încruntat din cealaltă parte a mamei sale.

-Desigur. Te voi însoți.

-Băiete dragă, când vei avea liber? De când ai plecat din oraș, lumea tot întreabă de tine.

Vicontesa își puse o mână pe brațul guvernantei.

- Lecțiile tale sunt de folos, Charlotte. A fost atât de fermecătoare încât toată Londra dorește să-l întâlnească, mai ales doamnele. Tava mea de corespondență e plină ochi cu invitații.

Tânăra își dăduse seama fără să i se fi spus că Adorna plănuia să-i găsească fiului său soția perfectă. Dacă ar fi știut cu câtă însuflețire susținea

Charlotte acest demers...

-Atunci cu siguranță trebuie să mergă mâine la Londra.

- Mamă, nu contează oamenii aceia și ce vor ei. Wynter avea o voce tăioasă. Dar mă voi duce pentru afaceri.

Charlotte socoti că era un moment bun să scape, așa că murmură:

-Vă rog să mă scuzați, trebuie să mă duc la copii.

Odată ajunsă în conac, merse încet, lăsându-și ochii să se .«lapteze cu trecerea de la lumina puternică a soarelui la aceea din interior, când se auzi strigată dinspre galerie.

-Charlotte!

Lordul Howard se grăbi s-o oprească.

Pe liniștitul drum de întoarcere dinspre deal uitase că el fi ar fi putut afla acolo. Acum își dorea ca bărbatul să fi plecat tcede pentru a evita ceea ce cu siguranță avea să fie o întâlnire neplăcută.

-Milord, ați găsit calea până aici. Sper că vi s-au oferit răcoritoare?

-Da, mulțumesc, dar aș vrea să...

La naiba cu politețea! îl întrerupse.

-Și copilele dumneavoastră au fost hrănite? Și duse în sala de clasă?

-Da, mulțumesc, se joacă sus și am așteptat să...

-Atunci ar trebui să merg la ele numaidecât. Copiii au nevoie de supraveghere permanentă, milord, iar eu îmi prețuiesc postul de guvernantă aici.

Făcu o reverență.

-Ai putea veni să lucrezi la mine. O privi cu ochii mari, triști, ;i îi vorbi pe tonul unui cerșetor. Te-aș face fericită.

Tânăra se îndepărtă de Lord Howard și de insinuarea aces-

I uia că și-ar dori s-o transforme în amanta lui. Pe vremuri era un bărbat atrăgător și atât de mândru de moștenirea, de titlul și de calitatea lui de burlac râvnit, încât obișnuia s-o enerveze chiar și fără să vorbească. Acum băutura îl urâțise, o mare .suferință îi zdrobise aroganța, iar ea nu mai putea simți pen-

I ru el decât milă.

-Vă mulțumesc, dar sunt destul de mulțumită cu actualul meu loc de muncă.

El continuă:

-Vorbesc serios, Te-aș angaja. Pe post de guvernantă, vreau să spun. Pentru copiii mei.

Charlotte aproape că își dorea ca el să fie arogant și să se umfle în pene. Ar fi fost mai bine decât nenorocirea asta. Cât de oribilă trebuia să fie căsnicia lui, încât să-i facă o asemenea ofertă când, cu nouă ani în urmă, acest bărbat se jurase - în timpul unei scene urâte - că nu-i va mai vorbi vreodată?

-îmi voi aminti oferta dumneavoastră în caz că situația mea²⁶⁸ seva schimba.

Urcă în grabă scările, știind că el o urmărea cu privirea și dorindu-și mai mult ca orice să scape de bărbatul pe care îl învi- novățeapentru nenorocirile ei. Fusese nevoie să-l înfrunte pentru a-și da seama că se înșelase. Dezastrul fusese provocat de hotărârea unchiului ei de a o mărita la momentul nepotrivit și fără zestre, combinată cu încăpățânarea ei de a opune rezistență.

Odată ce dispăru din raza vizuală a bărbatului, Charlotte se relaxă și constată că nici măcar scena neliniștitoare de mai devreme n-o putuse tulbura.

Ciudat, dar ultimele zile fuseseră pline de haos, totul din cauza lui Wynter, iar acum tocmai grija demnă de un gentleman a lui Wynter fusese cea care o liniștise. Și cum reușise el s-o aline? Doar ținând-o în brațe, nu cu intenții vorace, ci pur și simplu... ținând-o în brațe. Pentru o clipă, bărbatul își îngăduise să uite de aroganță, de neclintita lui hotărâre, și să fie doar... drăguț. Foarte drăguț. Până și sărutul fusese drăguț, iar dacă nu i-ar fi căzut pălăria...

„Ei bine, nu mai contează”, se muștră ea iute. Nu-i răspunsese cu adevărat, așa că nu se făcea vinovată de a-l fi ispitit.

De îndată ce deschise ușa sălii de clasă, fu întâmpinată cu strigăte de bucurie din partea Leilei și a lui Robbie, care o implorau să-i scape de invazia fetelor.

Se relaxă. Viața ei revenise la normal.

Lord Howard nu veni imediat să-și ia fiicele, așa că după ce stătu de vorbă cu profesoara de desen, Charlotte organizează o oră de lectură cu copiii. Sperase că prezența lui Lady Mary și a lui Lady Emily va fi un imbold pentru Leila să-și arate talentele, însă, cu toate că ar fi putut jura că fata înțelegea literele și cuvintele, mezina lui Wynter rămase tăcută.

Guvernanta hotărî să-i scrie Pamelei pentru a-i cere sugestii. Aceasta lucra în mod regulat cu copii mai mici și probabil știa ce putea să-i trezească interesul Leilei pentru citit.

Apoi Charlotte își caută exemplarul din ***O mie și una de nopți***. Spre surprinderea ei, cartea nu se afla în sacul de călătorie, ci pe podea, lângă el.

-Am fost neglijentă, spuse ea în timp ce scutura de praf copertele din piele. Cărțile n-ar trebui lăsate pe jos. Știți asta, nu-i așa?

-Da, Lady domnișoară Charlotte, zise Leila. Ne citiți?

Tânăra îndepărtă câteva șuvițe care se desprinseseră din cocul fetei.

- V-ar plăcea?

-Mai mult decât orice pe lume.

-O să-mi placă și mie cartea asta? Întrebă micuța și palida Lady Mary.

- O să-ți placă, îi răspunse Leila.

Fiica lui Wynter ar fi fost o bună guvernantă, gândi Charlotte amuzată. Le spunea oamenilor la ce să se aștepte într-un fel simplu și degajat. Deschizând cartea, îi lăsă pe copii să se așeze în jurul ei. Robbie rămase la distanță, îndeajuns de aproape încât să audă povestea, dar suficient de departe încât să evite contaminarea din partea fetelor. Leila se lipi de ea, bineînțeles, însă la fel făcură și Lady Mary și Lady Emily. Charlotte le urmări în timp ce citea. Cu toate că Lady Mary se lăsa pradă văicărelilor copilărești, iar sora ei era plictisită de viață, în adâncul sufletului erau copile bune, dornice să-i mulțumească pe cei din jur. Pe guvernantă o durea inima pentru ele, însă nu le putea oferi ce aveau nevoie: o mamă căreia să-i pese. Da, își prefera slujba actuală în locul oricărei promisiuni din ²⁷⁰ partea lui Lord Howard.

Ușa sălii de clasă se deschise, iar domnișoara Symes își vârî capul înăuntru. Charlotte se așteptase ca Lord Howard să-și cheme copilele, însă era clar că jupâneasa avea alte gânduri.

Se uita urât pe sub sprâncenele proeminente, iar buzele îi erau atât de strânse, încât i se zbârlise mustața subțire.

-Domnișoară Dalrumple! se răsti ea. Lady Ruskin vă solicită în galerie. Imediat!

Speriată de tonul jupânesei, Charlotte se ridică în picioare.

- E vreo problemă legată de copii?

Domnișoara Symes pufni.

- Nu e de competența mea să spun asta.

-Nu-i pot lăsa pe copii nesupravegheați, zise guvernanta. -Doica e pe drum, iar Lady Ruskin nu îngăduie nici o întârziere.

Se întâmplase ceva. Lui Charlotte i se făcu inima cât un purice. Oare Wynter îi vorbise Adornei despre cererea lui în căsătorie? Asta trebuia să fie.

Cu siguranță o putea liniști pe contesă în privința asta. Nu avea să se mărite cu un bărbat arogant ca Wynter, indiferent cât ar fi mângâiat-o el pe spate. Dar dacă ar fi fost concediată... ar fi distrus fragila reputație a micii afaceri în care era implicată.

-Iat-o, spuse domnișoara Symes și o conduse pe doică înăuntru. Haideți, domnișoară Dalruple.

Charlotte parcurse coridorul și coborî scările, cu jupâneasa pe urmele ei precum un hăitaș. Odată ajunsă la baza treptelor, șovăi.

-Unde...?

-În salonul lung, spuse domnișoara Symes. Întâlnirea între patru ochi pe care și-o imaginase tânăra nu putea avea loc acolo, mai ales nu când, pe măsură ce se apropia, auzea venind din încăperea murmurul unei duzini de voci.

-Intrați. Glasul domnișoarei Symes era rece ca gheața. Vă așteaptă.

-Cine? întrebă Charlotte.

Jupâneasa pufni.

-O să vedeți.

Prima persoană pe care o zări când intră în cameră fu unchiul ei, contele de Porterbridge, care stătea pe un scaun, plin de veselie. Și mătușa ei era acolo, împreună cu vicarul, soția acestuia, o jumătate de duzină dintre lingăii unchiului ei și vărul Orford. În mijlocul grupului ședea Adoma, mușcându-și buza și uitându-se în jur cu o scârbă fățișă.

Charlotte deveni numaidecât centrul atenției.

Privirea pe care i-o aruncă vicontesa era compusă în egală măsură din vinovăție și ușurare.

Ce se întâmplase?

- Charlotte, dragă.

Alura obișnuită a Adomei părea grav afectată.

-Mereu am știut că o să sfârșești rău, Charlotte, anunță mătușa Piper.

Vicontesa întoarse capul și se răsti:

- Piper, liniște! Nu am să permit un linșaj.

Mătușa Piper căpătă o nuanță urâtă de purpuriu și se potoli. Mulțumită că ținea mulțimea sub control, Adoma continuă.

271

- Charlotte, dragă, acești oameni cumsecade au venit la mine cu o veste care mă îngrijorează foarte mult.

O veste. Ei bine, exista o listă întreagă de indiscreții. Se **întâmplaseră** atât de multe și toate legate de Wynter. Scandaloasa conversație din galerie. Sărutul din vechea cameră a copiilor. Scandaloasa aproape-atingere din dormitorul lui...

-Ai fost văzută în vârful dealului, sărutându-l pe Wynter. Charlotte se

uită pierdută.

-Când?

-S-a întâmplat de mai multe ori? cârâi Orford.

Mâna unchiului țâșni și îl pocni după ureche.

Adoma își duse scurt degetele la tâmple.

-Astăzi, Charlotte dragă.

Astăzi? După toate momentele pasionale ce avuseseră loc între ei, se iscase o revoltă publică din pricina aceluia sărut cast?

- E adevărat? întrebă vicontesa. încă zăpăcită, Charlotte nu răspunse.

-Vicarul și soția lui au văzut întreaga scenă sordidă. Tonul lui Porterbridge părea jovial. Pui la îndoială cuvântul lor?

În clipa aceea tânăra își dădu seama cât de necuviincioasă o făcuse să pară contactul ei cu Wynter. Orice gest intim între o guvernantă și un gentleman era inacceptabil. **Orice** gest intim, indiferent cât de nevinovat. Ea ar fi fost prima care să afirme asta... cu două luni în urmă. Acum nu-și mai amintea decât momentele cele mai intense pe care le împărtășise cu Wynter și slavă Domnului că pe acelea nu le văzuse nimeni.

Căci dacă le-ar fi văzut, ea n-ar mai fi putut să stea acolo, cu privirea limpede și să recunoască fără a roși:

- Da, e adevărat. Wynter m-a sărutat în dimineața aceasta.

Murmurul care a urmat îi aminti lui Charlotte de zarva iscată

când refuzase să se mărite cu Lord Howard, numai că acum era mai rău, deoarece reputația de barbar a lui Wynter dădea mai multă savoare întregii istorii. Vocea ascuțită a mătușii Piper îi răsuna în urechi precum țipătul unei păsări de pradă. Vicarul rostea o predică. Adorna încerca să se facă auzită în toată gălăgia.

Charlotte întâlni privirea unchiului său din pură sfidare, căci de această dată nu mai avea scăpare. Nimeni n-avea s-o mai angajeze vreodată. Va trebui să-și găsească o altă vocație, să-și schimbe numele, ori să părăsească țara.

Larma crescuse în intensitate, când un răcnet venit dinspre ușa exterioară o stinse brusc. Toți se întoarseră ca la un semn.

În prag stătea Wynter. Howard se ținea în umbra lui.

- Cineva să-mi spună și mie ce se întâmplă. Tu!

Wynter arătă înspre mătușa Piper.

-Tu îmi vei spune de ce îmi vizitezi casa și de ce vorbești pe un ton atât de nepotrivit.

Mătușa Piper adora să fie propulsată în centrul atenției, dar nu neapărat de către un bărbat nervos și contaminat de influențe străine.

-E... ăă... în legătură cu guvernanta ta.

- Lady domnișoara Charlotte.

-Ăă... da. Ăă... Lady Charlotte. Domnișoara Dalrumple.

La urma urmei, Charlotte era și ea om. Se bucura s-o vadă pe mătușa Piper încurcându-se sub privirea atentă a lui Wynter.

-Ea... ăă... a fost văzută... ăă...

Orford nu mai putu suporta bâiguielile mamei sale.

-Of, pentru Dumnezeu, mamă, este aproape un afurisit de ;i:răin! Ea - arătă înspre Charlotte - a dovedit iar că e o destrăbălată când te-a sărutat în

dimineața asta, în văzul tuturor.

Lord Howard își ținu respirația și se uită la Charlotte cu ochii mari și acuzatori ai unui soț încornorat.

Wynter pătrunse în lungul salon și se opri în fața vărului lui Charlotte.

-Îmi amintesc de **tine. Tu** ești băiatul care, la înmormântarea tatălui meu, mi-a spus că tata a fost un țăran, iar eu sunt un bastard.

Pumnul lui Wynter țâșni și îl izbi pe Orford în față. Femeile țipară. Fiul Adornei își înșfăcă adversarul de guler, înainte ca acesta să cadă pe podea.

-Asta a fost pentru tata.

Îl lovi din nou.

-Iar asta a fost pentru Lady Charlotte. Îi dădu drumul lui Orford, iar acesta căzu, gemând, apoi încercă să se salte în picioare.

1)acă te ridici, va trebui să te dobor iar, îl avertiză Wynter.

Orford se cufundă la loc într-o convenabilă inconștientă.

Wynter privi în jur.

-Acum. îmi explică și mie cineva totul, căci încă nu înțeleg.

Își roti privirea poruncitoare prin încăpere.

Adorna spuse:

-Reputația unei guvernante trebuie să fie nepătată. Charlotte .i fost văzută sărutându-te în dimineața asta. Nu e prima dată când sărută un bărbat în afara căsătoriei și, de vreme ce reputația ei a fost deja pătată, trebuie concediată.

Bărbatul se uită la Charlotte.

Aceasta dădu din cap în semn de aprobare.

-Mă tem că e adevărat, milord. Dovada noastră de afecțiune c inacceptabilă și nu poate fi iertată.

Wynter se încruntă nedumerit.

-Și totuși nu pricep. Mamă, explică-mi tu. În societatea engleză un sărut pe deal ar distruge reputația lui Lady domnișoara Charlotte?

Adorna își frânse mâinile.

-Așa e.

-Și totuși e acceptabil ca ea să se afle singură în dormitorul meu, noaptea, în timp ce eu mă dezbrac?

Capitolul22

-Nu puteai păstra informația asta pentru tine, nu-i așa? Roșie de furie, Charlotte se grăbi să iasă pe coridor, departe de femeile care erau pe punctul să leșine și de șoaptele uluite din galerie? Trebuia să le spui că am fost în dormitorul tău în timp ce te dezbrăcai?

Wynter merse pe urmele ei, către scări.

-N-ar fi trebuit să le spun că mă dezbrăcăm?

Pășind pe o treaptă, tânăra se răsuci și înșfăcă stâlpul balustradei pentru a se abține să nu-l pocnească.

- N-ar fi trebuit să le spui **nimic**. Înainte să apari tu, mă temeai i că va trebui să părăsesc Anglia pentru a-mi găsi un loc de muncă. Acum mă tem că

va trebui să părăsesc continentul.

-N-ai nevoie de un alt loc de muncă. Ți-am spus că poți fi soția mea.

Așezată pe treapta înaltă, Charlotte îl putea privi acum drept în ochi pe Wynter.

- Nu vreau să fiu soția ta.

-Când am anunțat că te-am cerut în căsătorie, toți oamenii din salon au fost cât se poate de impresionați de galanteria mea.

-Și de milostenia ta. Fierbințeala furiei se mai domolise, pentru a fi înlocuită de răceala rușinii. Desigur, cu excepția mamei tale, care nici că putea fi mai îngrozită.

-Exagerezi. O măguli cu un zâmbet. Am văzut-o deseori pe mama mai îngrozită.

Suspiciunea îi puse un nod în gât lui Charlotte.

-Lipsa asta de pricepere a ta e artificială, izvorâtă din aceeași stratagemă care te împinge să pui întrebări prostești când cunoști 'leja răspunsurile și să faci greșeli în societate când știi cum ar trebui să te porți.

-Ah! Bărbatul își ridică mâinile. Uneori poți afla multe lucruri lăsându-i pe ceilalți să te creadă imbecil și incapabil.

Acum că bănuielele îi fuseseră confirmate, tânăra ardea de Indignare.

-Ție ți se pare amuzant!

Zâmbetul lui Wynter păli.

- Că viitoarea mea soție nu dorește să mă ia de bărbat? Nu, nu ini se pare deloc amuzant. N-am vrut să-ți distrug reputația, Lady domnișoară Charlotte, dar în loc să le spui acelor oameni

îi , i îți voi face onoarea de a mă însura cu tine, tu ai vorbit despre plecare. N-am avut de ales.

- Deci **înțelegi** ce ai făcut.

-Recunosc, gândesc ca un om al deșertului, dar, în ceea ce privește limba engleză, nu sunt nătâng.

- Nu. Eu sunt nătângă.

Trecându-și mâna peste fruntea umedă, Charlotte se luptă

îi u senzația că fusese prinsă în capcană. Nu crezuse că Wynter vorbise serios în privința căsătoriei.

-De ce? De ce vrei să te căsătorești cu mine? N-am bani. Nu sunt o frumusețe. Am stat la păstrare atâta vreme, încât m-am prăfuit. De ce **eu?**

-între noi există pasiune, spuse el simplu.

-între orice bărbat și femeie există pasiune!

Wynter izbucni în râs.

-Aici îți arăți ignoranța. Pasiunea ca aceea de care avem noi parte e rară, și asta, pe lângă faptul că mă iubești, te face cea mai potrivită dintre soții.

Când îl auzea²⁷⁴ vorbind așa, arătând clar că o vedea ca pe un **obiect**, o proprietate, abia dacă mai putea respira.

-**Nu** te iubesc!

-Nu. Tu îmi iubești copii.

Râse din nou.

I se părea atât de frustrant. El controla fiecare situație, iar pe acelea pe care nu le controla, le întorcea în avantajul lui. Niciodată nu-i trecuse prin cap că și ce voia ea era important. Încrederea lui în sine era de neclintit. Charlotte

trebuia să facă ceva, să **spună** ceva care să zguduie acea detestabilă încredere. Orice acuzație nebunească ar fi fost bună, dacă ar fi reușit să-i șteargă rânetul acela de pe chip, să-i plătească cu aceeași monedă.

-M-ai urmărit. Mi-ai furat sărutări. Tu, îndreptă un deget către el, probabil că **tu** mă iubești.

Wynter deveni serios, iar ochii i se îngustară în vreme ce o privea cu atenție.

- Charlotte.

Știi numaidecât că lovitura ei își ratase ținta. Tonul lui blând și felul în care își ridică mâna pentru a-i cuprinde fața o avertizară în privința asta.

-Ți-aș putea spune o minciună, Charlotte, dar e o cale jalnică de a începe un angajament, iar tu ești inteligentă. Curând ai descoperi adevărul. Și atunci ai fi cu adevărat rănită. Degetele lui îi alunecară pe după gât pentru a o ține locului. E ceva ce am învățat în deșert și care pare să se fi pierdut în societatea engleză. Toată vorbăria asta pe marginea romantismului și a iubirii adevărate dintre un bărbat și o femeie... e o absurditate.

-Asta ai învățat tu? Întrebă ea neîncrezătoare.

Câțiva spectatori se strecuraseră afară din salon și îi urmăreau. Mătușa ei. Vicarul. Lord Howard.

Charlotte ar fi trebuit să fie extrem de rușinată, dar nu era. Un fel de bășică, Charlotte nu știa prea bine ce era, se trezise la viață și creștea în interiorul ei.

- Bărbații și femeile nu se iubesc?

- Femeile iubesc. La asta sunt ele pricepute. Wynter îi masă cu degetele porțiunea tensionată dintre gât și umeri. Iar un bărbat adevărat ține la soția lui.

-Ține la soția lui.

Bășica se umflă, sufocând și ce mai rămăsese din bunul ei simț.

-Tine foarte mult.

>

Din vocea lui răzbătea o bunăvoință sinceră.

-Barakah, tatăl meu din deșert, a explicat asta cel mai bine. O femeie își iubește bărbatul. Viața ei se învâрте în jurul soarelui care este soțul ei. Însă bărbatul, la fel ca soarele, nu iubește femeia. El strălucește asupra ei, o încălzește, o adăpostește, dar soarele nu iubește așa cum iubește o femeie.

-Deci pentru a avea parte de căldură, adăpost și strălucire, ar trebui să mă mărit cu tine.

El păru încântat și o strânse ușor de umăr.

-Acum ai înțeleles!

Charlotte ar fi dat orice, ar fi plătit oricât pentru a-l putea lua în răs. Dar locuise în prea multe case diferite. Observase prea multe cupluri căsătorite. Văzuse indiferența soților și dezamăgirea soțiilor.

- Crezi că nu știi că un bărbat nu poate iubi o femeie? Că tu nu doar că nu mă iubești, dar că nici nu mă poți iubi?

-Ai spus...

-Știi ce-am spus. N-a însemnat nimic, doar fărâmele unei fantezii melancolice care se desprind și plutesc în vânt.

Bășica din ea se spărsese, iar acum dăduse frâu liber acelor ani de cinism și de amărăciune adunați în ea.

Accentul lui deveni mai puternic.

- Nu înțeleg.

-Sigur că nu înțelegi. Nici nu trebuie. Tu ești soarele, iar eu o particulă plutitoare de praf.

- Nu asta am spus.

- Îmi cer scuze că ți-am interpretat greșit vorbele aurite, Lord Soare. Tânăra înghiți în sec, încercând să-și alunge acel tremur disperat din voce. Dar și mai rău îmi pare căci cred că ți-am înțeles cuvintele mult prea bine.

-Tulburarea ta excesivă e inacceptabilă.

Wynter îi cuprinse ambii umeri cu mâinile, o ținut pe loc și o privi drept în ochi.

-Îmi vei da o explicație numaidecât.

- Pentru asta, Lord Soare, va trebui să-ți imaginezi că te cobori la nivelul meu. La nivelul unei umile femei. O femeie care n-are dreptul să-și aleagă soțul, care e silită să se mărite din pricina unor circumstanțe ridicole, și de la care lumea se așteaptă să iubească un flăcău plin de sine, neîngrijit și mitocan ca tine.

Wynter nu răspunse insultelor. Poate că era pur și simplu uimit din pricina extraordinarului ei șuvoi de vorbe.

Discursul o minunase și pe ea, căci probabil stătuse de mult timp la păstrare în creierul ei.

-Dar! Dragostea nu va avea loc între noi. Pasiunea pe care o simți pentru mine nu se găsește în inimă, ci într-un cu totul alt organ. Iar când organul acela va fi satisfăcut, eu nu voi mai avea nici un rost în viața ta cu excepția celui de mamă pentru copiii tăi și, poate, de gazdă. Nu vei fi nerăbdător să mă revezi la sfârșitul zilei. Eu se presupune că ar trebui să-ți duc dorul cât ești plecat în călătoria de afaceri, dar să nu te împovărez cu emoții peste măsură. Și cu siguranță nu trebuie să jenăm manierata societate englezească adorându-ne unul pe celălalt în vreun fei sau, Doamne ferește, discutând în alt scop decât acela de a ne pasa legumele la masă ori de a ne plânge în legătură cu finanțele. Da, milord, cu siguranță eu, ca oricare altă femeie, ar trebui să aștept cu înfrigurare privilegiul de a mă căsători cu o ființă ca tine.

Wynter clipi uitându-se spre ea.

- Ești nebună.

-Nebună sau furioasă?

- Nu știu.

-Nici eu.

Charlotte nu mai putea să stea acolo și să se uite la el. Bărbatul recunoscuse că știuse ce făcea atunci când o compromises, că fusese conștient de răul pe care îl provoca atunci când vorbea cu atâta fățarnicie. Spectatorii stăteau și îi ascultau discursul pasional cu gurile căscate și, mai rău decât orice altceva, durerea se dezlanțuise în sufletul ei, clocotindu-i în sânge.

De ce? Ar fi trebuit să se obișnuiască cu dezamăgirea. Ar fi trebuit să renunțe la orice speranță.

Nu. Fără speranțe. Dintre toate iluziile pe care o guvernantă nu și le putea îngădui, speranța era cea mai strălucitoare, cea mai tentantă și singura pe care nu și-o putea permite absolut niciodată.

Se pare că inima lui Charlotte uitase acest adevăr.

-Istoria se repetă,

împinse mâinile lui Wynter de pe umerii ei și, cu un exces de demnitate, mai urcă vreo câteva trepte.

Bărbatul o prinse de fustă.

- Care istorie? Istoria cui?

Ea se poticni, apoi se opri.

-A mea. Sunt nevoită să mă căsătoresc, altfel voi deveni un paria. Dar și a ta. Te vei însura cu o femeie care nu are dreptul să-ți ceară nimic, deoarece ai salvat-o. Nu contează că tu ai distrus-o de la bun început. Ai salvat-o când ai fi putut-o lăsa să fie distrusă, așa că toți te vor admira. Poți să te bați singur pe spate pentru generozitatea ta - privi în jos, la mâna lui încă înfășurată în fusta ei. O, stai, deja faci asta! Ah, minunat, ce noroc că nu va trebui să mai irosești măcar un singur gând pentru soția ta și pentru fericirea ei! Privilegiul de a fi măritată cu tine și de a se încălzi sub razele tale ar trebui să-i fie de ajuns.

Oamenii deveneau tot mai curajoși, apropiindu-se pentru a auzi fiecare cuvânt. Charlotte se uită la mătușa ei care se sprijinea de perete, ca și cum ar fi fost copleșită de îndrăzneala nepoatei, la unchiul ei care privea când la soția lui, când la ea, mut de uimire, la Adoma care stătea cu mâna la gură, la Howard care, roșu la față, își ștergea fruntea de sudoare.

Într-un colțisor al minții era conștientă că făcea genul ce scenă ce avea să intre în analele bârfelor rușinoase ale Angliei. Nu-i păsa câtuși de puțin. De fapt, exista o latură a ei, o parte ținută în lanțuri, care părea că se desfăta cu asta.

-Mă gândesc că mi-am pierdut ultimii nouă ani din viață. Mi-ar fi fost mai bine dacă m-aș fi căsătorit de la bun început cu Lord Howard!

Văzu numaidecât că atinsese o coardă sensibilă.

Wynter țâșni în sus pe scări pentru a veni lângă ea. Părul lui deschis la culoare și cercelul sclipeau, părând aproape albe în contrast cu mânia de pe chipul său.

-Nu crezi asta!

-Ba o cred!

Charlotte gustase din mulțumirea pe care ți-o oferă un spectacol dramatic bine executat în fața unui public avid, iar acum se lăsa dusă de val. Cel puțin asta avea să-și spună mai târziu, căd altă explicație nu exista pentru nechibzuita ei afirmație. Cu un glas ce răsună deasupra mulțimii, dedară:

-Să-ți spun ceva, Lord Ruskin, și vorbesc serios: voi sta împreună cu tine în fața vicarului și voi rosti jurămintele de cununie, dar niciodată nu voi împărți patul cu tine.

Furia lui Wynter se stinse treptat. Nu răspunse la provocarea ei. Nici prin cuvinte, nici prin mimică, nici măcar cu o tresărire.

Lipsa lui de reacție o făcu pe Charlotte să devină și mai melodramatică.

-Mă înțelegi? Aleg să mă mărit cu tine, dar niaodată nu voi deveni soția ta în adevăratul sens al cuvântului.

El continuă să rămână nemișcat.

Cu excepția unui ușor tremur al buzei de sus.

Cu multă vreme în urmă, părinții ei o duseseră la Londra pentru a vedea o

expoziție cu animale sălbatice. Leul cu coamă bogată nu se clintise câtă vreme fusese privit, și totuși tremurase plin de hotărâre. Hotărârea de a observa și de a vâna prada care îndrăzne să-l piște de coadă. Aceeași hotărâre se trezea acum la viață în sufletul lui Wynter. Charlotte tocmai devenise o **fete champetre**⁴ pentru uriașa bestie.

Prea târziu își dădu seama ce făcuse. Prea târziu își dori să-și poată retrage cuvintele.

Miss Priss tocmai își pierduse cumpătul. Urcând o treaptă, apoi o alta, rămase cu ochii ațintiți asupra lui.

Mulțimea de pe hol începu să murmure, cu toții având fețele întoarse în sus, urmărind-o pe Charlotte cum se retrage din fața lui Wynter care rămăsese încremenit.

Când consideră că ajunsese îndeajuns de sus încât el să n-o mai poată prinde, își luă inima în dinți și îi întoarse spatele. Nu mai pierdu timpul cu demnitatea. Fugi cu o groază nerușinată pe coridor, departe de publicul ei.

Nu-l putea auzi venind după ea. O privire aruncată din capul scării îi dovedi că el încă stătea pe loc, urmărind-o cu privirea. Se grăbi înspre camera copiilor, apoi se răzgândi și schimbă traseul către dormitorul ei. Nu auzi nimic pe urmele ei, dar știa că într-un fel, într-o zi, el o va prinde și...

Wynter o apucă de braț și o învârti, lipind-o de perete. Izbi zidul cu mâinile de-o parte și de alta a capului ei.

-Mai ai timp până în noaptea nunții noastre să te resemnezi cu gândul că vei fi a mea.

O înfuria cu încrederea lui odioasă și cu statura copleșitoare. O speria din aceleași motive. îl înfruntă cu ținuta ei, cu bărbia ridicată și privirea mânioasă.

- Ce-o să faci, o să mă violezi?

-Nu.

Bărbatul își plecă fruntea atât de aproape încât răsuflarea lui îi atinse fața și spuse pe un ton aproape cântat:

-Lady domnișoară Charlotte, n-am nevoie să te violez. Uiți că te-am sărutat, și sub corsetul tău trainic, sub manierele tale rigide, trăiește o femeie căreia îi pulsează în vene un sânge fierbinte și aprig. Gura ta voluptuoasă s-a înmuiat sub a mea și s-a deschis la porunca mea. Te-ai dovedit la fel de dornică pe cât am fost eu vreodată, și mă întreb câți alți bărbați ai sărutat pentru a dobândi o asemenea experiență.

O enerva foarte tare. O enerva pentru că îi arunca în față propria nebunie, pentru că îi vorbea astfel despre un moment pe care ea l-ar fi prețuit, dacă n-ar fi avut consecințe dezastruoase.

-N-am sărutat nici un bărbat, cu excepția lui Howard.

-Ahhh! Wynter îi cuprinse obrazul cu o mână. O inocentă în ceea ce privește bărbații.

Oare o prinsese în cursă, silind-o să mărturisească ceva ce n-ar fi trebuit? Cu siguranță nu. El era brutal, fățiș, deloc subtil. Sau cel puțin așa îl crezuse întotdeauna. Smucindu-și capul, Charlotte se strecură pe sub brațul lui. Gestul nu făcu decât s-o lipească de o măsuță rotundă, ce folosea drept suport pentru o delicată vază din porțelan, colorată în tonuri vibrante de

---

⁴ Termen francezesc denumind o petrecere în aer liber, formă populară de distracție în secolul al XVIII-lea (n,red.)

albastru.

EL înainta cu înșelătoare mișcări leneșe, prinzând-o între măsuță și perete înainte ca ea să poată fugi pe coridor.

-Ai grijă. Lady domnișoară Charlotte. Nu vrei să răstomi prețioasa prostioară a mamei mele. Îi mângâie gâtul cu degetele. Asta i-ar face pe oaspeții noștri să vină într-un suflet aici, căci își doresc cu ardoare să ne observe ritualurile de împerechere. Nu vrei asta, nu-i așa?

Bărbatul mirosea a piele și a cal, iar asta îi aminti lui Charlotte de blândul sărut de pe deal. Momentul acesta.nid că putea fi mai diferit. Își întoarse capul.

-Nu, nu vreau asta, însă rareori am parte de ceea ce îmi doresc.

Auzi amărădunea, autocompătımirea din propriul glas și se gândi că, măcar o dată, merita să nu se mai abțină.

Desigur, el nu dădu nici o atenție acelor emoții fără rost, d se aplecă pentru a o privi în față.

-Va fi plăcerea mea să-ți ofer ce îți dorești... în noaptea nunții noastre. Îi zâmbi, un barbar cu păr auriu, un leu prădător. Până când vom sta în biserică și ne vom spune jurămintele, vei tremura de dorință pentru mine. Eu îți voi fi gustat fiecare colțișor dulce al trupului, te voi fi sărutat cu ardoare și pasiune, te voi fi mângâiat până când ți se vor fi întărit sfârcurile, iar umezeala îți va fi înflorit între picioare.

Să-l ia naiba! Cum să-și păstreze o femeie sângele-rece în fața unor asemenea vulgarități? Mai rău, să audă vorbindu-se atât de deschis despre asemenea chestiuni chiar îi făcea sfârcurile să se întărească și umezeala să-i înflorească între picioare. Își stoarse și ultima picătură de voință pentru a-l privi în ochi și a-i șopti cu ferodtate:

-Acesta este genul de conversație nepotrivită pe care te-am avertizat să n-o mai porți.

-De fapt, Lady domnișoară Charlotte, nu cred că ai deschis vreodată un asemenea subiect. Wynter se încruntă în vreme ce se prefăcea căzut pe gânduri, iar degetele lui o apăsau în locul în care inima îi bubuia în gât. Nu. Nu. M-ai avertizat să nu folosesc complimente prea precise, să nu spun ce gândesc, să nu critic stilul de viață al englezilor, dar nu mi-ai spus niciodată că n-ar trebui să fac dragoste cu femeia mea folosind cuvintele.

Ce să mai spună? Care parte să o contrazică? Și ar fi fost în stare vocea ei firavă să susțină predica lungă și convingătoare la care tânjea? Nu reuși decât:

-îți spun acum.

-îmi vei spune multe alte lucruri înainte de noaptea nunții noastre, Lady domnișoară Charlotte, iar eu nu te voi asculta, îmi vei spune „nu“, apoi vei zice „poate“, pe urmă vei striga după mine, însă vorbele tale vor fi precum răsuflarea unei femei asupra unui foc încins.

Lui Charlotte îi tremurară genunchii. Wynter era atât de hotărât, atât de serios. Numai slujitorii de la parter își mai îngăduiau o asemenea senzualitate de prost gust. Dar când venea din gura lui nu mai părea de prost gust. Părea... părea... prea palpitantă.

- Știi cum numesc beduinii o gropiță ca a ta?

Degetele lui se aventurară pentru a-i apăsa adâncitura din bărbie.

- O numesc sărutul unui înger și spun că cine o poartă este atât de binecuvântat, încât va avea o viață lungă și fericită. O să am eu grijă de asta.

- Ba nu o să ai...

Wynter o sărută, zdrobindu-i gura moale sub a lui. Nu mai era sărutul blând, nerăbdător și împărtășit din acea după-amiază, dar, la urma urmei, totul se schimbase de atunci încoace. Acum știa că el vorbea serios în privința căsătoriei. Acum ea fusese de acord cu ceremonia.

Acum nu mai era brutal, ci hotărât, nepermițându-i să-l refuze. O înfășură în brațele sale, își vârî mâna în părul ei și îi cuprinse capul în căușul palmei. Închise ochii și o sărută, concentrându-se precum un gurmand care degustă o șampanie veche. O înconjură cu mireasma lui. Brațe familiare, miros familiar, același Wynter, însă diferit de toate celelalte dăți.

Bărbatul îi prinse buza de jos între dinți, iar când ea își ținu răsuflarea, îi invadează gura cu limba. O umplu cu aroma lui, o gustă, o ațâță când tot ce-și dorea ea era să scape. Fiind îndeajuns de disperată încât să încerce orice, apucă brațul lui Wynter între degete și le înfipse adânc.

- Nu mă răni, murmură el cu buzele lipite de ale ei.

De parcă ar fi putut s-o facă! Era mai mare și mai puternic.

Mai mult, de parcă ar fi vrut s-o facă. N-avea curajul să recurgă la violență. Nu putea întreține furia. Nu-și dorise bătălia asta, și totuși, zi după zi, Wynter stârnea haosul în existența ei pașnică. Naiba să-l ia! Strângându-și pumnii, Charlotte îl izbi în coaste.

El îi arcui trupul după al lui. Fierbințeala lui o lovi precum fierul înroșit al unui făurar. Mâna lui în părul ei, gura lui peste a ei, brațul lui în jurul taliei, statura lui dominantă și propriul corp care se relaxa, se încorda, dezvăluia... trăda.

Rușinată și vrăjită, începu să geamă.

Sărutul lui deveni mai ușor, mai puțin autoritar și mai seducător. Încet-încet, Wynter își slăbi strânsoarea, o lipi la loc de perete, își lăsă mâna să alunece astfel încât să-i cuprindă bărbia și, în cele din urmă, își ridică gura.

Spre cumplita ei jenă, buzele i se agățară de ale lui.

Nu îndrăzni să deschidă ochii. Nu suporta să-l privească.

-Nu te voi face de rușine, draga mea. Te voi trata cu cea mai mare blândețe și grijă, voi cere pentru tine toate onorurile ce i se cuvin soției mele. Dar nu voi accepta să fiu refuzat.

Charlotte se întoarse orbește pentru a fugi. Lovi măsuta. Vaza se clătină, apoi se izbi de podea.

Tânăra se opri îngrozită și se uită la cioburile risipite pe lemnul tare. La asta ajunsese. Panică dezlănțuită, mișcări lipsite de eleganță și culmea greșelilor sociale.

Viața ei se spărsese în tot atâtea bucăți ca și vaza, și totul din cauza lui.

Vocea lui Wynter era onctuoasă și profundă ca a lui Lucifer însuși.

- Charlotte, draga mea fată...

Dacă o singură dezmierdare ar fi putut repara vaza! Ori viața ei.

Fugi pe coridor înspre siguranța dormitorului ei.

Capitolul 23

Dragele mele Pamela și Hannah,

Nu mă pot gândi la o cale de a vă anunța cele ce urmează cu vreo urmă de demnitate ori eleganță. Din pricina întâmplărilor ce au avut loc astăzi, și pentru care vă asigur că nu am avut nici

o vină, sunt silită să mă mărit. Lord Ruskin este logodnicul meu și cu toate că, din multe puncte de vedere, e un bărbat merituos, se dovedește și un individ exasperant, așa că nu prevăd nici un pic de dragoste în viitorul nostru. Graba este dezgustătoare, căci nunta a fost programată pentru dimineața zilei de luni, după ce vor fi făcute ultimele anunțuri despre căsătorie, și ar fi putut fi evitată, dacă n-ar fi fost recepția sereminiană ce va avea loc la numai o lună după cununie!

După cum vă puteți imagina, îmi este teribil de dor de voi, dragele mele prietene. Nu doar din motivele pe care le știți deja, ci și pentru că i-am adresat cea mai ridicolă provocare lordului Ruskin, iar acum mă tem că el se va simț obligat să-mi răspundă cu fiecare ocazie...

Charlotte nu se mai gândise niciodată de două ori înainte de a străbate lungă și întunecoasă galerie plină cu portretele doamnelor și lorzilor de mult trecuți în neființă. În seara aceasta însă, la numai douăzeci și patru de ore după îngrozitoarea scenă de pe scări, avea emoții.

Putea recunoaște adevărul măcar față de sine însăși. **Wynter** îi dădea emoții, urmărind-o fără încetare din portretul lui de pe perete. Până atunci nu dăduse mare atenție imaginii tânărului Wynter și a câinelui său. Acum nu mai putea să-și desprindă ochii de la ea în timp ce se îndrepta în grabă dinspre apartamentele Adomei, către propriul dormitor.

Chiar dacă bărbatul plecase la Londra în acea dimineață, el continua s-o urmărească.

În timpul celorlalte drumuri ale ei prin aceeași galerie nu se întrebase niciodată ce se ascundea în spatele ușilor închise din zidul cu portrete. În seara aceasta era convinsă că, acolo, cineva pândea momentul potrivit să sară la ea. Ba chiar una dintre uși era deschisă...

Încetini pasul pe măsură ce se apropia de ea. Întunericul din acea încăpere era de nepătruns, lumina firavă a lumânării din sfeșnicul de pe peretele exterior neputând să ajungă în interior și, cu toate că își mijeja ochii, Charlotte tot nu reușea să vadă nimic. Totuși, nu era o femeie exaltată. Se putea gândi la o duzină de motive pentru care ușa aceea rămăsese deschisă. Probabil că menajerele făcuseră curat. Ori copiii se jucaseră de-a v-ați ascunselea. Ori...

- Lady domnișoară Charlotte.

Tânăra țipă.

Nu mai țipase niciodată.

Însă glasul lui Wynter, venit dinspre un scaun întunecat aflat chiar în fața ei, o speriasse cumplit... își duse o mână la piept.

- Ce cauți acolo? Aid? Acum?

Bărbatul se ridică, îndreptându-și silueta înaltă de peste un metru optzeci cu mișcări la fel de line precum ale unui șarpe din grădina Edenului.

Charlotte continuă să bălmăjească.

-Credeam că ești la Londra.

-Am fost.

Oprinse de încheietură.

- Credeai că te-aș părăsi pentru mai mult de-o zi?

Sperase ca el să o facă. Într-adevăr, se bizuise pe absența lui pentru a-și redobândi echilibrul. Era evident că Wynter nu lipsise suficient, iar Charlotte bănuia că s-ar putea să nădăjduie că nu conteze cât de mult timp își petrecea el în călătorii. Era posibil ca ea să nu-și mai recapete niciodată echilibrul.

O, înfiorător gând! Să se piardă astfel pe sine însăși!

Bărbatul se apropie de ea, un mascul cu păr de un blond întunecat, în ochii căruia licărea hotărârea.

Se trezi eliberând un șuvoi de cuvinte:

- Milord, nu e decent să fim singuri înainte de nuntă.

- Nid după nuntă, zid **tu**.

Părea amuzat, însă în lumina slabă tânăra nu zări nici un surâs pe buzele lui.

-Ori ai uitat?

-Nu.

- Te-ai răzgândit? Mă vei primi în patul tău?

Charlotte nu putea câștiga. Știa asta. Wynter o trase lângă el de parcă ar fi putut să-i înfrângă obiectivitatea prin simpla apropiere. Ea își lungi gâtul pentru a-i vedea chipul. Era mai înalt decât ea, iar forța lui era cu mult superioară.

Contrastul dintre puterile lor era mare, dar și mai mult cântărea adevărul legii. Când Wynter îi va deveni soț, va avea dreptul de a proceda așa cum dorește cu trupul lui. Va putea s-o bată ori s-o încuie. Nu avea s-o facă, Charlotte știa asta. Dar avea să-și întindă în drepturile conjugale, iar dacă ea va îndrăzni să se plângă sau să-și regrete soarta, legiuitorii vor ridica din umeri și îi vor întoarce spatele. Mai important, sute de femei mai puțin binecuvântate cu partenerii lor se vor ridica împotriva ei și o vor teroriza până când se va supune. N-avea încotro. El urma să o posede.

Poate dacă și-ar fi retras provocarea, Wynter ar fi lăsat-o în pace până în nefericita noapte a nunții.

Dar nu putea. Când se gândea să-i dea mână liberă asupra corpului ei... pur și simplu nu putea. Cu sau fără rost, trebuia să

se opună, căci dacă nu ar fi făcut-o, ar fi pierdut o parte esențială din ea însăși.

Chiar dacă știa că el nu avea s-o înțeleagă, Charlotte spuse ce gândea:

- Dacă dragostea ar fi reală, ne-am dăruit trupurile unul altuia. Dar dragostea nu e reală, nu-i așa? Tu mi-ai spus că nu e. Așa că refuz să-ți

dăruiesc orice. Orice!

Wynter își strânse brațele în junii ei, iar tânăra simți frustrarea vibrând în corpul lui.

- Cum îndrăznești să mă sfidezi? Te-aș putea zdrobi între mâini dacă aș vrea, și totuși tu îți ridici bărbia și îmi spui „nu”.

- Dacă aș crede că mă vei zdrobi, milord, m-aș supune ție de teama brutalității tale. Dar pentru ceea ce îți dorești de la mine, cred că mă vrei rozalie și sănătoasă.

Bărbatul surâse, curbandu-și ușor buzele pe jumătate.

-Aid ai dreptate, lumina dimineții mele, îngerul dorințelor mele.

Parcă ar fi valsat, atât de iute și lin o învârti el în camera deschisă. Închise ușa cu pidorul. Aerul din interior era rece și nemișcat, iar întunericul apăsa asupra lor precum o ființă vie.

Lui Charlotte nu îi era frică de întuneric. Numai proștii și făpturile plăpânde se tem de noapte, însă ea nu știa ce se afla în odaie. Nu putea face nici o mișcare fără Wynter. Era complet dependentă de el și știa că asta trebuia să fi fost strategia lui. Războinicul pe care îl provocase riposta și o vâna cu aceeași siguranță cu care își plănuia bătăliile din deșert.

Părea că bărbatul vedea fără nid o problemă, căd se așează pe... ceva... și o trase între picioarele lui.

Tânăra protestă, mai mult de formă decât pentru că ar fi crezut că va ajuta la ceva.

- Nu mă simt confortabil în izolarea noastră, milord.

El își puse mâinile pe talia ei.

-Nu izolarea noastră e cea care te tulbură, scumpa mea, prințesa mea. O trase mai aproape. Ci încrederea ta în mine.

L-ar fi putut informa că era mai mult decât atât. Tar fi putut împărtăși faptul că încăperea, cu căldura și strâmtoarea ei, alături de umbrele întunecate ale nopții îi dădeau un sentiment de siguranță, ca și cum ar fi găsit un loc separat de viețile lor cotidiene, un loc în care orice ar fi făcut ar fi rămas numai între ei.

Charlotte își dădu seama că era sătulă de toți acei ani în care stătuse la vedere. Această odaie singuratică îi îndeplinea o nevoie despre care nid nu știa că există.

Ca de obicei, era îmbrăcată cu rochia ei decentă de guvernantă, de un albastru-închis și decorată cu gulerul alb, prins la baza gâtului. Când el o aplecă în brațele sale, răsuflarea lui îi atinse gâtul chiar sub ureche. Căldura și aerul fură îndeajuns pentru a-i stârni un fior pe piele.

I se opuse - nu zbatându-se - d păstrându-și trupul țeapăn și necooperant.

-Ce e locul ăsta?

- O cameră de oaspeți. Mâna lui Wynter îi alunecă înspre un sân. Nu pentru a-l atinge, ci pentru a se roti deasupra lui precum un vultur care se pregătește să ucidă. Slujnicele au făcut curat și au pregătit-o pentru nuntași.

Charlotte simțea mirosul de ceară de albine și săpun. Mai simțea și mireasma lui Wynter: un iz de apret, piele curată și pungășie.

- Dacă dorim, ne așteaptă un pat aerisit, cu așternuturi curate, adăugă el.

Fiecare mușchi din trupul ei se încordă din pricina panicii.

-Ai zis că mai am timp până în noaptea nunții noastre.

El râse, o răsuflare profundă și caldă lângă obrazul ei.

-Așa am zis. Dar îți voi asculta rugămințile de a te posedă acum.

Charlotte își adună forțele cu o privire încruntată.

-De parcă te-aș ruga!

Lipindu-și buzele de ale ei, bărbatul șopti.

- O vei face.

Mâna lui îi cuprinse sânul. Degetele găsiră sfârcul și îl masară cu blândețe.

r

Charlotte stătea ca pe arcuri.

Cercetă întunericul cu privirea, căutând un lucru asupra căruia să se concentreze, ceva care să-i distragă atenția de la mișcările ritmice ale degetelor lui. Dar era beznă acolo! Iar el era atât de insistent, mângâind-o de parcă ar fi avut tot dreptul să-i provoace suferință. Sau poate că „suferință” nu era cuvântul potrivit. Poate că termenul era... „tulburare”. Neliniște. Disperare.

Își schimbă centrul de greutate, încercând să se îndepărteze de el.

Wynter o opri înainte să apuce să facă mai mult decât să-și târască picioarele.

-Deja încerci să scapi? Ah, Lady domnișoară Charlotte, abia am început.

Charlotte se strădui să pară demnă, dar nu reuși decât să pară nesuferit de înțepată.

- Mi-aș dori să încetezi să mă mai atingi acolo.

- Cum poruncești, o, sirenă teribil de seducătoare.

Mâna lui îi alunecă înspre guler. Umblă la broșa care îl ține prins.

Tânăra se relaxă și zâmbi. De parcă el ar fi putut s-o desprindă cu o singură mână! Nici măcar ea nu putea să-l desfacă folosind o singură mână, iar ea avea ani de...

Gulerul i se slăbi. Broșa alunecase.

Prin ce truc reușise una ca asta?

Charlotte se repezi să prindă bijuteria, dar o auzi căzând pe podea.

-Ea mea!

-Nu-mi place o asemenea podoabă restrictivă.

Îi desprinse gulerul de la gât.

De data asta tânăra îi înțelese mai bine dexteritatea și îi înșoacă făcă mână, însă el apucă să îi descheie butonii din fildeș cu o viteză care cu siguranță nu putea fi. Întrecută de nid un desfrânat.

- Încetează! spuse ea.

-Cum poruncești, o, amantă a destinului meu!

Wynter făcu așa cum i se ceruse, dar numai pentru că îi descheiase deja rochia până aproape de talie. Charlotte îi împinse umerii, însă bărbatul își strânse podoarele pentru a o țintui pe loc.

Aerul îi mângâie pielea când el dădu țesătura la o parte.

Tânăra trimise o lovitură către tâmpla lui, ori către locul în care bănuia că s-ar fi aflat capul lui - undeva aproape de pieptul ei. Ghici, căci pumnul ei luă contact cu oasele tari ale craniului.

Wynter gemu.

Chirdndu-se de durere, Charlotte își obloji încheieturile degetelor.

El o răsturnă într-o parte, pe podea.

Ea se agăță cu sălbăticie, neștiind unde avea să aterizeze, însă bărbatul o susținu cu mâinile până când o așeză pe o suprafață moale, tapițată. O canapea. Tânăra își flutură brațul. O canapea fără spătar. Capătul de sub capul ei era ridicat. O dormeză.

El se aplecă deasupra ei, o siluetă invizibilă, alcătuită din amenințare puternică și pasiune imposibilă.

- Charlotte, îi șopti în vreme ce își strecura un braț pe lângă «M pentru a-i susține capul.

Rămânea un mister locul în care se afla cealaltă mână a lui. (And încercă să se răsucescă, Charlotte se trezi prinsă în capcană <le genunchiul lui, lipit de fusta ei. Mai mult decât atât, se simțea prinsă în capcană între el și... ce? Dorință? Așteptare? Nu știa docât că noutatea de a se afla atât de aproape de un bărbat o făcea • ă-și dorească să exploreze aceste senzații necuviincioase.

Măcar dacă s-ar fi simțit în siguranță cu Wynter. Măcar dacă ar fi știut că, atunci când ea va ajunge la limită, el se va opri. Dar nu. Omul acesta o va împinge mereu prea departe, prea repede. Trebuia să-și amintească asta. Trebuia să-și păstreze capul pe umeri și să nu plece urechea la seducția din glasul lui marcat de accent, care îi spunea pe nume, să nu observe cum degetele lui lungi îi mângâiau pielea la marginea cămășii.

-Charlotte.

Vocea lui era mai aproape, mult mai aproape.

Se pregăti să-i ignore sărutul pe buze.

Insă el îi sărută sânii dezgoliți.

-Nu!

Înșfăcă smocuri din părul lui și trase.

- Bestie!

El își strânse buzele în jurul sfârcului ei și îl supse, trăgându-i vârful în gură și scaldându-l cu limba.

Charlotte începu să gâfâie. Palmele i se lipiră de capul lui. Spatele i se arcui. Pentru o minunată clipă nu mai putu gândi. Senzațiile și instinctul o ținură triumfătoare în strânsoarea lor îngemănată, iar ea savură plăcerea.

Apoi interveni conștiința. Ii ținea capul lui Wynter lipit de ea. Tremura sub gura lui ca o desfrânată. Gemea... oare chiar uitase de sine însăși până într-acolo încât să geamă? Dar știa că așa făcuse, căci sunetul încă răsuna în camera liniștită și întunecată, în adâncul ei simțea durerea pe care i-o provoca dorul de el.

La asta se referise Wynter când îi spusese că o va face să implore. O va supune intimității până când ea își va pierde mințile și mândria. Charlotte nu avea de gând să facă asta. Dar, of - își ascunse degetele în părul lui -, cât de mult o făcea să-și dorească!

-Destul, Wynter! Glasul ei sună remarcabil de puternic pentru o femeie aflată în chinurile unei revelații. Cred că ți-ai demonstrat ideea.

Răsuflarea lui se rostogoli peste sânul ei umed. **El** râdea.

Ea îi răspundea cu un sfârc bine întărit și cu picioare neliniștite.

-Abia am început să-mi demonstrez ideea, Charlotte. Când îi rosti numele, o făcu să pară cea mai prețioasă nestemată din univers. Există încă atâtea

lucruri pe care nu le știi.

-Ba le știi. Nu simt o ignorantă.

Wynter îi masă scalpul cu degetele, făcând-o să conștientizeze minciuna pe care o rostise. Căci niciodată nu fusese informată că un bărbat poate crea plăcere cu o atingere pe cap. Se relaxă în mâinile lui precum o pisică.

-Pur și simplu nu am experiență practică.

Ignorându-i afirmația cu disprețul pe care aceasta îl merita, el spuse:

-Ești cea mai strălucitoare stea căzătoare de pe cerul de catifea.

Își ridică genunchiul de pe fusta ei și îl puse de cealaltă parte.

- Eu voi fi singurul care te va prinde și te va păstra.

O încălecă, ridicându-se deasupra ei precum Zeus venit în taină să o seducă. Buzele lui îi mângâiară ușor obrații, buzele, pleoapele, aducând darul renașterii simțurilor ei înfometate.

Charlotte rămase nemișcată. Asemeni lui Alcmene⁵, lăsă loc farmecelor, desfătându-se cu mângâierile lui delicate. Închise ochii. Respiră adânc, concentrându-se doar asupra acelor atingeri.

Așa se face că următoarea lui tactică o luă pe nepregătite. Cumva, bărbatul își băgase mâna pe sub fusta ei. Strecurându-se pe sub genunchiul ei, Wynter i-l ridică, apoi își îndoi brațul sub coapsa ei, pentru a o ține pe loc, în vreme ce cu degetul îi atinge cea mai intimă parte a... lenjeriei.

Charlotte încercă să se ridice, să-l disloce cumva, însă bustul lui o bloca, genunchiul lui o prinsese în strânsoarea fustei, iar el îi șoptea:

-Șșt.

Wynter îi cercetă despicătura lenjeriei intime.

-Nu te mișca.

- Să nu mă mișc?

Se trezi că șoptește la rândul ei, însă era o șoptă furioasă în timp ce încerca, fără succes, să-și apropie picioarele. Descoperi că ce-l de-al doilea picior al lui îi stătea în cale.

-Așa ceva e inacceptabil! Nu poți pur și simplu să... să-ți pui mâna unde poțtești.

-Nu te vreau decât pe tine.

Atingerea era la fel de ușoară ca aceea a buzelor lui pe chipul ei.

Însă bărbatul mângâia vârfurile firelor de păr ce acopereau părțile ei intime! Încercă să-l convingă să renunțe, dar vocea îi tremura.

-Nu e cuviincios, nide acceptabil.

-Dar plăcut, nu-i așa?

El părea aproape... curios, ca și cum n-ar fi știut că ei îi zburdau fiori pe sub pide, i se încovoiau degetele de la picioare și, în adâncul trupului, pântecul i se îndeșta de parcă și-ar fi dorit o legătură mai profundă.

Charlotte înghiți în sec.

-Te rog. Wynter.

Degetele lui o deschiseră. Degetul mare lunecă în sus și în jos, până când descoperi umezeala pe care ea n-o putea controla.

-Ah...

Îi **auzi** zâmbetul și ar fi vrut să i-l șteargă de pe față cu o lovitură. Doar că

---

⁵ Personaj din mitologia greacă, mama lui Hercule, fiu născut din uniunea ei cu Zeus care a vizitat-o deghizat în soțul ei, Amphitryon (n.tr.)

nu reușea să-și amintească exact cum să-și ridice brațele.

Lipindu-și nasul de gâtul ei, chiar în spatele urechii, Wynter spuse:

-Lady domnișoară Charlotte, ți-am oferit plăcere.

Degetul lui mare atingea un loc sensibil. Unul care o făcea să se încordeze dureros în brațele lui.

-Gândește-te cât de multă plăcere vei simți când îmi voi pune gura aici (degetul alunecă mai jos) și voi săruta fiecare loc (o penetră ușor) și îl voi dezmiarda cu limba.

Charlotte încercă să nu-l asculte, încercă să se lupte cu vaietul ce îi urca în gât, însă mângâierile lui, combinate cu vorbele, creaseră o presiune uriașă în interiorul ei! Își simțea pântecul greu și plin de dorință. Degetul lui mare o mângâia deliberat când în afară, când înăuntru, adâncindu-se de fiecare dată tot mai mult. Tânăra se prinse cu mâinile de marginile canapelei, de parcă un cutremur grozav ar fi amenințat s-o azvârle jos, însă, în vreme ce picioarele i se mișcau fără țință, el o ținut și mai ferm sub greutatea lui.

-Gândește-te, murmură Wynter, cum o să fie în noaptea nunții noastre, când nu vom mai fi împovărați de haine, când ne vom îmbrățișa la fel de goi precum Adam și Eva. Tu îți vei deschide brațele pentru mine. Eu îmi voi lua locul între picioarele tale. Voi pătrunde încet - transformă vorbele în fapte cu ajutorul degetului mare iar tu...

O apăsă cu toată mâna, cuprinzând-o în căușul palmei, punând presiune acolo unde avea ea mai mare nevoie.

Charlotte nu înțelegea... partea de jos a corpului ei... ba nu, tot corpul ei se ridică înspre el. Mâinile ei găsiră umerii bărbatului, îl strânse cu toată puterea și strigă:

-Wynter!

Toată ființa ei se concentrase pe locul în care se aflau degetele lui... nu, mai adânc... Doamne, atât de adânc... spasmele continuau la infinit, încurajate de atingerea lui, de vocea lui, de greutatea lui.

Iar când contracțiile se opriră în sfârșit, iar ea se întinse gâfâind pe canapea, Wynter îi netezi șuvițele rebele de pe frunte și îi promise:

- O să te fac să reacționezi așa iar și iar, până când vei ceda și vei recunoaște că mă iubești.

Tănăra nu știa de unde își adunase puterea. Cu siguranță nu putea să-și ridice capul ori măcar să roșească. Dar cumva reuși să șoptească:

-Nu.

El râse profund și erotic, în semn de apreciere.

-Așa, o, floare a oazei! Împotrivește-te. Împotrivește-te după pofta inimii. Asta va face ca victoria să fie cu atât mai dulce.

-Charlotte, ți-am adus un cadou.

Tănăra ridică privirea de la ceaiul pe care tocmai îl turna, pentru a-l vedea pe Wynter stând în pragul ușii galeriei. Era îmbrăcat în hainele de călătorie și, spre deosebire de alte dăți, era încălțat. Ținea în mână, ca pe o piesă de expoziție, o cutie din lemn sculptat și lustruit. Doamnele venite în vizită, paisprezece la număr, începură să murmure curioase.

Charlotte își atinse instinctiv panglica lată pe care o avea prinsă la gât. Ascundea un semn pe care el i-l făcuse cu gura chiar în seara trecută. Urma rotundă și purpurie părea dureroasă, dar în momentul respectiv ea nici nu-i observase gesturile lui Wynter. Sau mai bine zis nu observase acel gest anume. Atenția îi fusese complet acaparată de încercarea de a-l opri să-i desfacă și să-i dea jos lenjeria intimă.

Așa că acum purta o panglică și hotărâse că, în ciuda mâinilor lui dibace, bărbatul nu va mai reuși să-i desfacă broșa și s-o facă de rușine în fața invitaților.

Adoma stătea relaxată pe un scaun confortabil, arătând prin nepăsarea ei încrederea pe care o avea în abilitățile de gazdă ale lui Charlotte.

-Băiete, dragă, mă întrebam eu de ce te-ai întors în așa mare grabă la Londra. Ai mers să-i cumperi bijuterii logodnicei tale.

Apoi îi spuse viitoarei sale nurori, care stătea așezată în spatele măsuței pentru ceai:

-Voi doi formați un cuplu perfect. Sunt cum nu se poate mai mulțumită.

Tânăra știa că vicontesa vorbea serios. În săptămâna scursă de la declararea logodnei, obiecțiile Adornei se risipiseră ca și cum n-ar fi fost. Slavă Domnului, căci pregătirile neîntrerupte și petrecerile se dovediseră extenuante pentru Charlotte, care probabil că ar fi clacat fără sprijinul viitoarei sale soacre.

-Putem să le vedem cu toții, Wynter? întrebă Adoma.

Sigur că puteau să le vadă. Charlotte ar fi trebuit să știe că bijuteriile aveau să fie următoarea lui stratagemă, căd Wynter făcea tot ce-i stătea în putință pentru a transforma logodna lor într-un spectacol. Dorea ca puterea lui asupra ei să fie atât de clară, încât să devină indiscutabilă.

Așezând ceainicul pe tavă, tânăra surâse. Era o mișcare abia schițată a buzelor, menită să mulțumească publicul.

-Ce frumos din partea ta, milord. Tremur de entuziasm.

Sperase să-l nerveze. În schimb el zâmbi, un zâmbet adevărat, care batjocori răceala ei.

- Exact așa îmi place să te văd, Lady domnișoară Charlotte.

Cineva scoase un oftat de uimire. Doamna Burton își înăbuși un chicotit.

Ridicând măsuța pentru ceai, Wynter o așeză într-o parte, apoi îngenunche atât de aproape, încât se lipi de genunchii lui Charlotte. Chiar și așa era mai înalt decât ea, iar peste umerii lui tânăra le putea zări pe doamne cum făcuseră ochii mari, în așteptarea unei scene.

Mai rău, se temea că invitatele urmau să aibă parte de una, căci Wynter continua să o vâneze fără milă. În fiecare zi și în fiecare noapte, oriunde s-ar fi aflat, orice ar fi făcut, el era colo. În prezența altora îi mângâia spatele ori o lua de mână și îi săruta pasional degetele. În ciuda eforturilor ei, părea mereu capabil s-o prindă singură, iar atunci dragostea începea fățiș. O ținea la piept, își lăsa mâinile să-i umble pe unde voiau, îi dădea frâu liberii gurii sale peste trupul ei și, din când în când, doar din când în când, o făcea să se cutremure din pricina acelei emoții rușinoase.

Dar indiferent ce făcea, ori cât de des o făcea - ori cât de mult îi răspundea ea -, Charlotte încă nu cedase și nu-i făcuse declarația de dragoste.

I se **părea** că el s-ar putea să fi devenit ușor frustrat. **Spera** că el va pieri de inimă rea.

Curând.

Ținând cutia în fața ei, Wynter deschise capacul.

Piese mid și galbene din aur sclipiră în lumină. Când Charlotte își concentrează privirea, văzu un colier și o brățară din chihlimbar lustruit și montat în aur, cercei din același set și un inel ce părea prea mare pentru mâna ei. De fapt, toate păreau prea mari pentru ea, căd stilul era unul ne cizelat, aproape medieval în lucrătura lui și totuși... totuși fiecare piesă cuprindea în ea o anume magie furtunoasă. Atrasă fără voia ei, Charlotte întinse un deget și atinse o piatră a colierului. Suprafața alunecă precum mătasea rece și o scânteiere roșiatică săgetă portocaliul din interior.

- Da. Wynter vorbi încet, doar pentru urechile ei. M-am gândit că îți vor plăcea. Am ales fiecare piatră gândindu-mă la flăcările din părul tău și am insistat ca montura să fie asemenea ție: lustruită și meșteșugit lucrată, totuși mereu unică... și sălbatică, Charlotte. Ești atât de sălbatică.

Vrăjită de șoaptele lui adând, aspre, tânăra ridică ochii înspre el.

Nesăbuita! El îi captură privirea, ținându-i-o ostatică în timp ce se apleca înspre ea.

Cutia îi alunecă neobservată din poală.

El își despărți buzele și înclină capul. Avea să o sărute, chiar acolo, în fața vecinilor și a curioșilor veniți de la Londra... iar ea avea să-i permită.

Una dintre stratagemile lui reușise. Îi dresase corpul să-l dorească numai când îl vedea.

Charlotte închise ochii în vreme ce gura lui se lipea de a ei. Poate că doamnelor așezate în jur sărutul li s-a părut inocent la început, însă Wynter îi atinse numaidecât limba, deschizându-i buzele, strecurându-se înăuntru și umplând-o cu gustul lui. O lipi cu obrăznicie de scaun, până când capul ei ajunsese să se sprijine de spătar și pasiuni neîngăduite începură să-i freamăte prin vene. Sfârcurile ei - **sfârcurile** ei! încă nu-i venea să creadă că se gândise măcar vreodată la acest cuvânt - se întăriră atât de mull încât deveniră dureroase, iar ea își ridică pumnii din poală și îl înșfĂcă de revere.

Degetele prădătoare ale lui Wynter i se strecurară în păr, ciufulindu-i cocul aranjat cu grijă, dar cu toate astea ea nu se putu gândi decât la plăcerea atingerii lui. Când în sfârșit el se retrase, Charlotte deschise ochii și își veni treptat în fire.

Nici măcar o răsuflare din partea privitorilor nu rupse tăcerea. Nici un sunet n-ar fi putut să-i distragă atenția tinerei de la imaginea lui. Imaginea lui Wynter, cu ochii sclipind de dorință, cu buzele umezite de ale ei, moi și roșii, buze făcute pentru sărutări, cu degetele lungi tremurând când se desprinseră de chipul ei.

Poate că el făcuse un spectacol din dorința lor numai pentru a o însemna drept proprietate a lui, însă în vreme ce o învăța ce înseamnă pasiunea, devenea la fel de sălbatic pe cât pretindea că este ea. Charlotte știa că imediat după plecarea lui se va simți rușinată de modul în care se expuseseră, dar acum... acum nu voia decât să meargă împreună cu el într-un loc retras și să-l lase s-o atingă acolo unde o mai atinsese și înainte.

Planul lui de a o cuceri părea să funcționeze.

Charlotte dădu drumul reverelor hainei. Măinile îi căzură fără vlagă în poală.

-Mi-aș dori să-ți despletești pentru mine părul acesta minunat. Wynter trase ușor de o șuviță rebelă până când aceasta i se încolăci peste umăr. Are culoarea focului și textura mătășii, iar eu visez la noaptea nunții noastre, când îl voi răsfirea pe o pernă și îmi voi îngropa fața în mireasma lui.

Aplecându-se, bărbatul strânse bijuteriile de pe podea. Îi prinse brățara la mână, oferindu-i-o cu un sărut pe încheietură.

Charlotte încercă să ia cerceii din mâna lui, însă el arată clar că intenționa să-i pună podoabele cu mâna lui, iar ea nu avea de gând să piardă și o luptă corp la corp, pe lângă propria demnitate. Sărutul pe care Wynter îl depuse peste fiecare cercel abia dacă atinse pielea sensibilă de dedesubt, însă logodnica lui simți că i se face pielea de găină și rămase fără aer.

Lăsându-și mâinile să alunece pe sub părul ei, bărbatul îi prinse colierul la gât. Apoi, mișcându-se la fel de lin precum amantul din fanteziile ei, îi întoarse capul într-o parte și o sărută pe gât. Pulsul i-o luă la goană sub buzele lui, iar Charlotte își stăpâni cu greu un geamăt când gura lui coborî chiar lângă claviculă. Oare s-ar fi oprit acolo dacă ea n-ar fi purtat gulerul decent?

Bărbatul își lasă pleoapele grele peste ochi când întinse mâna după ultima bijuterie. Inelul. Acesta alunecă pe degetul subțire al tinerei și se așază ferm la baza lui. Chihlimbarul urla mesajul ostentativ. Femeia lui Wynter. Proprietatea lui Wynter. Prea târziu încercă Charlotte să-și smulgă mâna dintr-a lui, căci el îi prinse degetele și le duse la buze. Săruturile pe care i le oferă peste inel, apoi pe vârfurile degetelor, apoi în palmă, nu se asemănau nicicum cu celelalte dulci săruturi ale lui. Acestea răspundeau provocării ei, spunându-i fără cuvinte că el avea s-o curteze și s-o ia în stăpânire, fie că ea voia sau nu.

Wynter îi strânse degetele peste ultimul sărut, forțând-o să-l țină strâns în pumn de parcă n-ar fi fost ceva intangibil.

-Păstrează-mi sărutul pentru acel moment al nopții când voi fi singur în dormitorul meu, iar tu singură în patul tău de fecioară. Atunci ia-l, așază-l unde dorești și imaginează-ți ce senzație îți va oferi gura mea când în sfârșit te voi ține în brațe și te voi iubi până dincolo de limitele plăcerii.

Grațios și pasional, bărbatul se ridică, continuând s-o țină de mână. Ca și cum n-ar fi putut să se abțină, îi mai dăruie un ultim sărut pe degete, înainte de a i le elibera. Făcu un pas în spate, apoi se plecă în fața doamnelor. La ușă, se plecă înspre logodnica lui și, cumva, umplu acel simplu gest de obediență cu devotament, pasiune și lăcomie pură. Când plecă, Charlotte știu că ultimul lucru pe care el îl văzuse fusese roșeața din obraji ei.

Trosc! O duzină de evantaie se deschiseră pocnind și începură să fluture înainte și înapoi, în fața chipurilor înfierbântate ale proprietarelor.

-Doamne! Adorna își tamponă fruntea cu o batistă din dantelă. Nu-i așa că e cald aici?

Charlotte se cuibări în pat, înfoindu-și perna de sub cap, dorindu-și să-și poată goli mintea de amintirea lui Wynter, astfel încât să poată dormi pur și simplu, fără să viseze la el, la aparițiile lui subite și la neașteptatele lui metode

de tortură. Metode care îi smulgeau gemete nestăpânite. Din partea ei, care se mândrise atâta vreme cu faptul că nu vorbea în grabă ori nechibzuit. Desigur, Wynter ar râde dacă ar ști cât se fălise ea cu propria precauție și i-ar spune ca zgomotele pe care le scotea în timpul scenelor de dragoste nu erau cuvinte, ci doar sunetele care îi exprimau sentimentele.

Ei bine, asta era problema, nu-i așa? Nu voia ca el să-i cunoască sentimentele. Oare o femeie n-avea dreptul la un refugiu măcar în propria minte?

Se pare că nu, deoarece în seara aceasta nu reușea să-și alunge gândurile despre el.

Un sunet ce se auzi pe balcon o făcu să se ridice din pat.

Obufnitură de metal pe lemn. Încordându-și atenția, reuși să vadă pe podeaua balconului un cârlig cu patru laturi, prins de o sfoară lăsată peste balustradă.

Wynter. Wynter plănuia să se cațăre pe funie și să-i invadeze dormitorul.

Inima ei tresăltă în acele bătaii frenetice pe care i le stârnea fiecare apropiere de el. Doamne, Dumnezeule! Oare avea de gând să o poseze acolo, atunci? Ori era doar încă una dintre lungile lui tachinări? Își strânse picioarele, încercând să oprească umezeala pe care i-o provoca un asemenea gând. Exact așa cum se jurase, bărbatul o făcea dependentă de atingerea lui și, până în ziua nunții, Charlotte avea să-l implore s-o ia.

La fel cum, în clipa asta, voia să-l implore s-o lase în pace.

Bucata de metal se mișcă de-a lungul podelei cu mici smucituri, mânăuită de jos cu ajutorul frânghiei, până când se ridică și se prinse de balustradă. Wynter trase din nou cu putere, pentru a potrivi cârligul, dar atunci, cu un scârțâit și un trosnet de lemn rupt, balustrada se răsturnă într-o parte.

Într-o clipă de amuzament îngrozit, Charlotte se holbă la locul rămas gol în urma balustradei. Apoi auzi o bufnitură mulțumitoare, urmată de un șuvoi de așchii și o foarte scurtă înjurătură.

Întinzându-se la loc, speră că Wynter nu se rănise **grav**.

Apoi dormi așa cum n-o mai făcuse de două săptămâni.

Capitolul 24

-Vă spun, milady, și eu am crezut că simt istericalele unei fetișcane, până când am auzi sunetele și am văzut silueta aceea albă, fantomatică, plutind pe coridor către mine.

Domnișoara Symes frământa între degete ciucurii șalului ei de lână tricotat.

Adorna luă gestul drept un semn rău, căci domnișoara Symes era de obicei o femeie foarte pragmatică. Era clar că fantoma o îngrijora.

-Dragă Symes, nu mă îndoiesc de tine, spun doar că un spirit care bânuie prin casă în vreme ce noi ne pregătim de nuntă e cât se poate de nepotrivit.

Croitorea aproape că și-a dat demisia de frică, iar rochia dragei de Charlotte este doar pe jumătate făcută! Ea nu mănâncă prea bine, după cum știi, iar croitoreasa a trebuit s-o mai strâmteze în talie.

Vicontesa nu-și putea reține iritarea din voce. Stătea la biroul din apartamentele ei, alcătuiind lista sarcinilor ce trebuiau îndeplinite și bifându-le pe acelea care fuseseră duse la bun sfârșit. Cu toată graba de a-i căsători pe Wynter și Charlotte înainte de a începe pregătirile pentru recepția sereminiană, problema asta legată de fantomă aproape că părea o farsă.

-N-am mai avut vreo fantomă până acum. Nu poți s-o fad să plece pur și simplu?

-Fac tot ce pot, milady. Am pus oameni de pază, dar toți bărbații adorm sau sunt atât de speriați încât nu se poate avea încredere în ei. Menajerele își dau demisia cu așa o viteză încât munca se adună grămadă, iar cu nunta care va avea loc în mai puțin de-o săptămână...

-Știu, dragă Symes, și tu ai mândt ca o fanatică. Adoma luă mâna groasă a jupânei și o bătu ușor. Lasă-mă să mă gândesc la problema asta. Sunt sigură că dacă mă străduiesc, o să găsesc pe cineva specializat în exorcizări.

- O, Doamne, milady!

-Ce?

-Pare cam... extrem.

- Nu știi de ce. Cum altfel scapi o casă de o fantomă? Dacă n-o exterminăm, va trebui s-o educăm.

Adornei îi veni în minte un gând.

- Poate că fantoma e doar nepoliticoasă, la fel ca Wynter. Poate că îi trebuie o guvernantă.

-O guvernantă fantomă? repetă cu voce slabă domnișoara Symes.

- Ori o discuție serioasă.

Vicontesa dădu din cap aprobator, mulțumită de soluția ei.

-Asta e! Lasă fantoma în seama mea. O să-i spun eu vreo două. Dar nu acum, dragă Symes. Sunt ocupată.

Jupâneasa făcu o reverență, apoi o lăsă pe Adoma cu munca ei. Munca pe care vicontesa o adora. Două petreceri grandioase la rând! O nuntă și o recepție regală. Ce putea fi mai distractiv?

- Mamă! zise Wynter din pragul ușii. Trebuie să-ți spun ceva.

-Dragule, ești tocmai persoana cu care voiam să vorbesc.

Invitațiile au fost trimise - poftim pe toată lumea, dragule, așa că promite-mi că-ți vei aminti de bunele maniere în societate. Te pricepi la ele când vrei. Unchiul Ransom și mătușa Jane s-au întors din Italia - ce întâmplare! - și vor fi aid pentru ceremonie. Bucătarul a pregătit meniul. Copiii sunt entuziasmați în legătură cu petrecerile...

Adorna se opri din bifat punctele de pe listă și se uită la fiul ei care șchiopăta înspre șemineu. Pentru o clipă se întrebă dacă Charlotte nu făcuse cumva ca organele lui masculine să înțepenească în poziția verticală. Apoi își dădu seama că unul dintre pidoarele lui goale era învelit într-o cârpă.

-De ce mergi așa?

-Nu-i nimic, mamă. Wynter se încruntă, de parcă gestul ar fi intimidat-o. O să se vindece până în ziua nunții.

Adoma se relaxă în delicatul ei scaun de birou.

-Charlotte ți-a știrbit în sfârșit... ăăă... infailibilitatea?

-Charlotte n-a avut nădăjduirea o legătură.

-Ce minciună, dragule! În ceea ce te privește, zilele astea Charlotte are legătură cu orice. Vicontesa își așază cu prudență stiloul pe sugativă. Nu-i așa?

-Dacă măcar ar recunoaște că mă iubește, izbucni el.

Pe un ton mai moderat, repetă.

- Dacă ar recunoaște că mă iubește, ar fi fericită.

Cât mai savura Adoma povestea asta! Nu plănuise ca Charlotte să se mărite cu fiul ei, însă acum că nunta devenise inevitabilă, înțelegea cât de potrivită era situația. Celor doi le stătea bine împreună!

Ori mai degrabă avea să le stea bine, odată ce reușeau să îndrepte câteva mici probleme. Wynter era atât de frustrat încât se confesa mamei sale, lucru pe care nu-l mai făcuse din ziua în care sărbătorise împlinirea a unsprezece ani, iar acea îngrozitoare și prea înaltă fată, Prunella, îl pocnise în nas și îl făcuse să sângereze.

Și mai era Charlotte. Fermitatea cu care ea își ținea bărbia ridicată n-o putea păcăli pe vicontesă. Sub înfățișarea ei resemnată stăteau la pândă rebeliunea și hotărârea. Păi, sigur. Uite numai cum zădărnicese planurile unchiului ei. Wynter era o fire mai puternică decât nevăstuica aia de Porterbridge, însă Adoma se distra urmărind doi asemenea titani.

-Charlotte e o fată sensibilă. Dacă dragostea pentru tine ar face-o feridă, sunt sigură că ar recunoaște-o. Chiar dacă n-ar fi adevărat.

-Dar e adevărat!

Tânărul stătea în fața șemineului din salonul mamei sale, cu picioarele depărtate precum un marinar pe punte și cu brațele încrucișate.

- Cum ar putea să nu iubească un bărbat de talia mea și cu firea mea onorabilă?

Adoma izbucni în râs, scoțând o versiune feminină a hohotelor lui Wynter, iar când se opri, o singură privire aruncată spre fiul ei, care se încrunta dezgustat, o făcu să se pornească iar.

-Wynter, dragule, gândește-te! Dacă ar fi așa, toate femeile din Anglia ar fi îndrăgostite de tine. Ridică mâna înainte ca el să poată vorbi. Și nu sunt. Te asigur. Știu destul de multe despre romantism.

N-ar fi trebuit să se aștepte să poată râde de el fără a suporta consecințele.

-Nu înțeleg, mamă, de ce te consideri o expertă în acest domeniu pe care îl numești dragoste. Nu pari copleșită de bucurie, acum că Lord Bucknell a încetat să te mai viziteze.

Adoma simți pe loc durerea provocată de lovitura lui. Nu prea își îngăduise să creadă că lordul încetase să o mai caute. Sperase că el era prins temporar cu alte probleme. Dar trebuia să înfrunte adevărul: el n-o voia în termenii impuși de ea, iar ea nu-l voia în termenii impuși de el. Până și Wynter, oricât era el de absorbit de propria situație, știa asta.

-Prostii, spuse femeia cu hotărâre. Simt în extaz că și-a găsit ceva mai satisfăcător cu care să-și umple timpul.

Dar clipi iute pentru a împiedica lacrimile să i se scurgă pe obraji.

Wynter nu se lăasă prostit.

- Bucknell a fost invitat la nuntă?

-Desigur, dragule.

Adoma încercă să surădă cu obișnuita ei exuberanță.

- *Suntem prieteni.*

-Erați mai mult decât prieteni.

Oare când pierduse ea controlul discuției? De fapt, când devenise Wynter atent la altceva în afară de cai și afaceri?

- Lord Bucknell n-are acea *joie de vivre* a tatălui tău.

-Asta, mamă, e o formă de dispreț la adresa unuia sau a celuilalt.

-Nu, nu este. Fiecare bărbat are, sau avea în cazul tatălui tău, farmecul lui. Bucknell e mai degrabă sobru. Înainte ca Wynter s-o poată lua iar în zeflema, adăugă: Și incredibil de cumpătat. Dar nu putea sta departe de mine, iar eu... ei bine, pentru prima dată de la moartea lui, m-am simțit atrasă de cineva.

Găsi o cale de a-i distra atenția de la ea și de a i-o îndrepta iar către persoana lui, acolo unde îi era locul.

-Omul își dorește să fie atras de un partener cu ceva mai multă vioiciune, dar se pare că niciodată nu merge așa, nu? Eu și Lord Bucknell, tu și Charlotte. Persoane complet diferite.

-Tatăl meu din deșert mi-a spus că bărbații și femeile sunt complet diferiți.

Unele dintre ideile cu care se întorsese acasă... N-o invidia pe Charlotte pentru că trebuia să-i schimbe opiniile.

-Nu sunt, dragule. Toți simțim aceeași durere, ne bucurăm de aceleași plăceri, ne dorim din toată inima. Doar că vrem lucruri diferite, așa cum tu o vrei pe Charlotte, iar ea vrea dragoste.

Lasă-l să mediteze la *asta* pentru o vreme! Revenind la hârtiile risipite pe birou, Adoma spuse:

-M-am gândit.

Wynter îi recunoscuse tactica. O folosise destul de des pe când el era copil. Ea urma să schimbe subiectul, iar în clipa aceea și lui i se părea o idee bună.

-Asta e întotdeauna o activitate periculoasă, mamă. La ce te-ai gândit?

-Delapidarea aceea din afacere. N-a fost exagerată.

Comentariul, mai ales făcut pe tonul ei cald, persuasiv, îl luă prin surprindere.

-N-a fost exagerată?

-N-au dispărut mulți bani, prostituțule. Cine a luat, n-a luat prea mult. Ridicându-și stiloul, îl înmuie în cerneală. Nu-i așa?

Unde voia să ajungă?

-De unde să știu eu? De fiecare dată când verific registrele, suma se schimbă. Escrocul e îngrijorat și pune banii la loc.

-Da, *bineînțele*s că este.

Femeia făcu un semn pe pagina din fața ei.

-Nu există în organizația noastră vreun om care să nu aibă suflet bun, iar dacă cineva a luat banii, simt sigură că a avut un motiv întemeiat. De fapt, doar i-a împrumutat și acum îi retumează.

Wynter privi fix spre ceafa blondă a Adornei.

- Și dacă vrea să împrumute din nou, **ai** trebui să-l lăsăm pur și simplu? Mamă, ce spui?

- Că oricine ar fi făptașul, el regretă cu adevărat.

Wynter își adora mama, însă mintea ei fusese mereu un mister pentru toată lumea, cu excepția tatălui lui. Ba chiar și el clătinase uneori din cap și zâmbise. Dar asta!

-Mamă, nu vorbim despre un copil care nu deosebește binele de rău, și care a luat jucăria altcuiva. Vorbim de un om care a furat bani, banii tăi, și care trebuie pedepsit.

-Pare atât de dur.

Adoma oftă.

-Nu există nicio scuză pentru un asemenea comportament.

-O, Wynter, ești așa un bărbat!

Râsul ei se revărsă precum un pârâu șopotitor.

-Întotdeauna există o scuză. Ai vreun suspect?

- La un moment dat am avut prea mulți.

-Oh!

Femeia își lăsă capul în jos pentru a se apuca iar de lucru, iar stiloul i se mișcă înainte și înapoi în timp ce scria.

- Cine a mai rămas?

-Hodges, e unul. Pretinde că te adoră și e limpede că are resentimente cu privire la întoarcerea mea și la faptul că am preluat frâiele. Shilbottle își proclamă adorația pentru tata, iar asta ar putea fi privit drept un lucru suspect, având în vedere escrocheria. Celorlalți le lipsesc ori ocaziile, ori inteligența de a pune la cale o asemenea schemă isteată.

Stiloul ocupat făcu o pauză.

-Așadar, ai renunțat să-l mai consideri pe Stewart suspect?

Wynter detesta să-i spună totul, dar era cu neputință să ții un secret față de Adoma.

-Stewart e principalul meu suspect. I-am întins capcane și, pe toate dunele, o să-l prind.

Vicontesa se răsuci cu fața către el, strângând în mâini spătarul scaunului cu atâta putere, încât i se albiră încheieturile.

-Stewart? Dragul de Stewart? Cum poți să crezi așa ceva? El a fost întotdeauna priindul meu sprijin.

-Exact, dădu din cap Wynter în semn de aprobare. Are acces nelimitat la fondurile tale.

-E vărul tău.

- E un hoț.

-Hoț. Femeia se îmbufnă. E așa un cuvânt rece, Wynter.

-Furtul e o artă rece.

-Ei bine, Adoma suflă pentru a-și da la o parte șuvițele rebele de pe frunte, trebuie să mă ții la curent cu tot ce fad.

Wynter știa el mai bine.

-Ca să-l poți preveni, mamă? Nu, pare un lucru lipsit de înțelepciune.

-Dar Wynter... se văită ea.

- Nid un dar.

Își făcuse un scop din a-l prinde pe acel tâlhar și avea să reușească. În vreme ce șchiopăta înspre ușă, se strâmbă din pricina durerii din picior.

-Stai! Wynter, ce veniseși să-mi spui? întrebă Adoma.

Ar fi trebuit să știe că ea avea să-i zăpăcească mințile.

-Înainte de nuntă trebuie să verificăm balustradele tuturor balcoanelor. Lemnul e putred.

Zorii zilei nunții erau limpezi și luminoși, demonstrându-i astfel lui Charlotte că un om putea stăpâni până și vremea, în ultimele trei săptămâni se luptase permanent cu emoții noi și vechi, iar acum stătea într-o cadă plină cu apă caldă și parfumată, de unde privea razele soarelui furișându-se în josul peretelui, până pe podea. Era amortită, resemnată cu propria soartă. Avea să se mărite cu Wynter. Avea să-i fie cât se cuvine de recunoscătoare pentru milostivenia lui. Și avea să-i permită să-și impună prezența asupra ei...

Apucă iute cârpa pentru spălat și săpunul fin primit de la Adorna.

Teoretic, înțelept ar fi fost să-i **îngăduie** lui Wynter să se folosească de carnea ei, nepăsătoare. În realitate, avea prea puțin control asupra propriului trup ori asupra reacțiilor acestuia. Poate că ea voia să rămână indiferentă sub atingerea lui. Dar a face asta se dovedea cu totul altceva.

-Charlotte, dragă, nu zăbovi, strigă Adorna de cealaltă parte a paravanului. Ți-am pregătit rochia, însă va dura să-ți aranjăm părul. Sigur, Wynter vrea să-l lăsăm despletit, dar i-am spus că va avea plăcerea de a-l desface la noapte. Ori cel puțin cred că va avea plăcerea, în caz că nu hotărăști să te încui aici și...

Charlotte o auzi pe vicontesă închizându-și gura cu un pocnet.

Mătușa lui Wynter, Jane, preluă în grabă firul discuției.

-Croitoreasa a terminat ultimele cusături azi-noapte. Fiecare tighel e la locul lui, iar satinul alb, ornamentat, se potri vește perfect culorii vibrante a lui Charlotte. Cum ai reușit asta, dragă Adorna?

Charlotte zâmbi. Mătușa Jane sosise abia ieri, însă deja o impresionase cu bunul ei simț și cu replicile acide. De fapt, amândouă femeile o impresionaseră prin bunătatea lor. În lipsa propriilor rude de sex feminin, ele îi serveau drept sprijin în această importantă dimineață.

Adoma spuse blând:

-Ai prea puțină încredere în mine, Jane.

Viitoarea mireasă zâmbi și mai mult. Rochia fusese creată după un model simplu, căd ea insistase pentru asta. O ținută cu volane așa cum își dorise vicontesa ar fi pus în umbră o femeie de statura lui Charlotte.

-Șirul de nasturi mid de pe spate e încântător, zise Jane, dar va fi înfiorător de incomod de stat pe el.

-O, mă îndoiesc că Wynter va rămâne mult după prânz, mormăi Adorna. Știi cât de nerăbdător e.

Charlotte scăpă bucata de săpun cu un plescăit.

Dincolo de paravan se lăsă tăcerea.

Apoi Jane spuse:

-Ce mâned lungi frumoase! Dau rochiei un aer medieval și recunosc voalul.

-A luat parte la două nunți, răspunse Adoma.

Amândouă femeile îl purtaseră, iar Charlotte fusese emoționată și onorată când i-l oferiseră.

-Nu-i așa că adori bijuteriile? Ar fi trebuit să fii aici când Wynter i le-a dăruit! chicoti Adoma, apoi chițai de parcă ar fi fost înghiontită cu cotul.

Jane spuse:

-Nuanța chihlimbarului îmi amintește de... vocea se opri.

Charlotte încetă să mai scoțoască după săpun și ciuli urechile. Ce amintiri îi stârnea acea nuanță lui Jane? Oare văzuse vreo urmă pe rochie? Oare moliile făcuseră o neobservată...

Wynter păși pe lângă paravan.

Charlotte îngheță.

Era îmbrăcat la fel de formal ca orice englez, cu costumul lui negru, bine croit, care îi învelea umerii și îi strângea talia. Totuși, umbla desculț... și se afla în dormitorul ei. Iar ea făcea baie. Și el o privea cu ochii sclipind de entuziasm.

Adoma își recăpătă prima glasul.

-Wynter, pleacă de acolo imediat. Poartă ghinion să vezi mireasa înainte de ceremonie!

-Adoma, dragă. Vocea lui Jane părea gătită. Îți scapă consecințele mai grave ale faptelor lui.

Charlotte își plesni repede cărpa peste piept și se cufundă adânc în apă.

- Pleacă! șopti către nerușinatul logodnic ivit în fața ei.

Înaintând, bărbatul se opri chiar deasupra ei cu o aură regală de om privilegiat și privi drept în apă.

Tânăra încercă să întindă cărpa astfel încât să-i acopere toate părțile vitale și descoperi cât de inutilă era strădania ei.

- Pleacă! repetă și se lăsă în jos suficient de mult, încât apa să-i ajungă până la buze.

Wynter îngenunche lângă cadă și făcu valuri în apă cu degetul.

Charlotte o zări pe Jane foarte indignată, apărând la marginea paravanului și dând să pornească spre ei. Brațul Adomei se întinse, o prinse și o trase înapoi. Auzi un freamăt de șoapte. Dar nu putea înțelege nimic, nimic în afara lui Wynter, mare și hain.

-Ce vrei? reuși să rostească într-un târziu.

-O, Charlotte! își ridică degetul, picurând apă și îi mângâie obrazul cu el. Pe tine. Nu te vreau decât pe tine. Iar azi te voi avea. Aplecându-se deasupra căzii, o sărută pe frunte. Voiam .sA nu uiți asta.

Capitolul 25

Charlotte stătea în anticamera bisericii, ținând în mână un buchet de trandafiri albi și ascultându-l iritată pe Lord Howard cum bâiguia:

- N-nu trebuie să te măriți cu el. Îți voi da tot ce vrei, dacă doar vii cu mine.

Îl privi încruntată, întrebându-se ce zeu jignise de trebui.i să îndure asemenea oaspeți în ziua nunții ei. Mai întâi Wynter, care venise precum un

satir neascultător pentru a sta deasupra trupului ei gol și a-i aminti că în curând avea să fie soția lui. De parcă ar fi putut să uite asta! Apoi Leila și Robbie, care aveau nevoie de asigurări că totul va fi bine. Pentru ei Charlotte își lăsase la o parte temerile și, fără să-i pese de eleganta ei rochie, îi îmbrățișase până când micuții începuseră să zâmbească.

Iar acum, Lord Howard. Folosind tonul răbdării iritate pe care îl păstra de obicei pentru instructorii de dans slab pregătiți, îi spuse bărbatului:

-De ce m-aș vinde dumitale ca amantă? Nu m-aș vinde dumi tale nici măcar ca soție. Intoarce-te la Lady Howard, domnule.

Cu capul în piept, Lord Howard ieși, împleticindu-se.

Tânăra se întoarse către domnul Burton, care era îmbrăcat în hainele lui cele mai bune.

-Niciodată n-am crezut că voi spune asta, dar cu cât se va sfârși mai curând nunta asta, cu atât mai fericită voi fi.

Cu o expresie aspră pe chip, domnul Burton își îndreptă manșetele.

-Din câte am auzit despre purtarea lui Lord Ruskin, trebuie să fiu de acord. Tânărul acela are nevoie să fie scărmanat.

Se pare că domnul Burton luase locul tatălui ei nu numai pentru a o conduce la altar, ci și în ceea ce privește mânia

Iată de mire și veșnica lui aroganță. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe domnul Burton! Cât o liniștea că măcar cineva considera purtarea lui Wynter scandaloasă! Așezându-și mâna pe brațul bărbatului, spuse:

-Domnule, trebuie să vă ofer cele mai sincere mulțumiri pentru că ați consimțit să mă conduceți spre altar. E o datorie pe care n-o voi putea răscumpăra niciodată.

-Ah, mă rog. El își dresese glasul stânjenit. Eu simt onorat că m-ai rugat, Lady Charlotte. Mi-l amintesc pe tatăl tău și...

O voce dinspre ușă îi întrerupse.

-Te voi conduce eu la altar.

Pentru o clipă, lui Charlotte îi se păru că auzise glasul tatălui ei. Apoi se trezi la realitate și se întoarse.

Unchiul ei stătea în prag, îmbrăcat cu o haină de ocazie și o vestă din mătase purpurie. Costumul era făcut de un croitor londonez, tânăra știa asta pentru că își amintea cât se plânsese el în legătură cu cât îl costase, pe vremea când îl cumpăraseră. Ii spusese mătușii Piper să nu se aștepte să-și mai cumpere încă unul, căci avea să fie înmormântat în costumul acela. Părea că dacă valetul reușea să-i strângă îndeajuns de mult sforile corsetului, atunci avea să-și țină jurământul.

De ce se afla unchiul ei în anticamera bisericii? Cu siguranță nu pentru a sări cu gura pe ea. Nu azi. Charlotte spuse:

- Milord, ar trebui să vă ocupați locul dacă doriți să asistați la ceremonie.

Domnul Burton se uita când la unul, când la celălalt.

Unchiul îi vorbi bărbatului pe un ton aspru, ridicat și arogant:

-Sunt contele de Porterbridge, iar aceasta este nepoata mea. Eu o voi conduce la altar.

- Lady Charlotte, ce dorești să faci? Întrebă domnul Burton.

-Nu trebuie să o întrebi pe ea, interveni unchiul. O să facă așa cum îi se spune.

O să facă așa cum i se spune. Afirmația rămase plutind în aer. Dacă ar fi făcut așa cum i s-a spus, el ar fi condus-o la altar cu nouă ani în urmă și ar fi terminat cu ea. Dar nu se întâmplase, iar acum erau prinși aici, între emoții ciudate și dezvăluiri incomode.

Unchiul se încruntă.

- Fratele meu s-ar fi așteptat ca eu să ofer mâna fiicei lui.

Charlotte făcu ochii mari. **Acum** îl preocupau dorințele fratelui său?

-S-ar fi așteptat, se răsti contele. Măcar asta pot s-o fac așa cum se cuvine.

Fu un moment cumplit din pricina uluirii și a faptului că Charlotte își dădea seama de un lucru... Doamne, Dumnezeuule, unchiul voia să se revanșeze față de ea! Dădu din cap înspre domnul Burton care făcu o plecăciune și îi lăsă singuri.

O tăcere stânjenitoare se lăsă între unchi și nepoată. Charlotte, care se mândrea cu abilitatea ei de a-i învăța până și pe cei mai tonți ce să spună cu fiecare ocazie, se trezi căutând ea însăși un subiect care să nu aprindă spiritele. Pentru a doua oară în numai câteva clipe, spuse:

-Apreciez gestul dumneavoastră de a mă conduce spre altar, milord.

El flutură brusc din mână.

-Trebuia s-o fac. N-aveam de ales. Aproape că mi-ai retezat capul cu discursul ăla pe care l-ai ținut despre soții care nu-și iubesc soțiile.

»

Tânăra nu pricepu. Acum nu avea energia necesară pentru a înțelege sau măcar pentru a-i păsa.

-îmi pare rău că ai asistat la izbucnirea mea, unchiule. A fost... un impuls.

-Nu-ți cere scuze. Prădătorul ăla tânăr de Ruskin o merita.

Unchiul privi în față cu un aer sumbru.

- Piper zice că și eu o meritam.

Bărbatul îi captă atenția, lucru pe care Charlotte nu-l credea posibil în clipa aceea.

-Cum?

-Zice că ai dreptate. Zice că n-o iubesc, crede că eu sunt soarele, iar ea țărâna. Zice că m-a iubit când n-aveam nici o perspectivă și m-a iubit de când am devenit conte, iar eu n-am (ost decât un ticălos în fiecare clipă.

Charlotte presupunea că ar fi trebuit să murmure o negare politicoasă, dar nu putea minți. Nu în biserică.

-Zice că n-o iubesc.

Amintindu-și toate acele clipe în care el o ignorase pe mătușa Piper, dăduse vina pe ea, o batjocorise, tânăra descoperi că palmele i se umeziseră în interiorul mânușilor.

-O iubiți?

-Bineînțeles că o iubesc, fetiço. E soția mea. Contele ezită, .tpoi, ca și cum asta ar fi fost o dovadă incontestabilă, adăugă: N-am mai împărțit patul cu altcineva de treizeci de ani.

Charlotte fu cât pe-ad să izbucnească în râs. Oare toți bărbații din lume gândeau la fel?

- Femeile nu consideră fidelitatea o dovadă de dragoste.

- Și ce altceva ar putea fi? se răsti unchiul ei.

-O dovadă de lene, răspunse ea la fel de răstit.

-Nu te-ai îndreptat în timpul pe care l-ai petrecut departe de noi, fetițo. Ești al naibii de obraznică. Vocea lui răgușită deveni mai puternică. Eu sunt conte. Nu trebuie să mă obosesc să umblu după fuste. Femeile vin ele la mine.

Charlotte dădu din cap aprobator și simți cum stomacul i se stânge și mai tare. Las' pe unchiului ei să transforme un gest de împăcare într-un kinetoscop care să-i dezvăluie probabilul ei viitor. Urma să se mărite cu un viconte care recunoscuse că n-o iubește, și care considera că pasiunea e suficientă pentru a o face loricită. Cum mai putea să ducă până la capăt ceremonia?

Se pare că unchiul luă teama ei drept dispreț, căd spuse cu p.las tare.

-Bine. Voi femeile sunteți toate la fel, vreți sângele unui bărbat. Mătușa ta e singura pe care am cunoscut-o vreodată. Și unele dintre celelalte arătau al dracului de bine, domnișoara Gură Mare, așa că nu-mi spune mie că e vorba doar de lene. Piper c pur și simplu singura cu care mi-am dorit vreodată să...

Tânăra îl întrerupse brusc, nevrând să audă mai mult.

-Te cred, unchiule.

Poate că se înșela. Poate că, pentru un bărbat, fidelitatea **era** o dovadă de dragoste.

Între ei se lăsă din nou acea tăcere stânjenitoare.

Bărbatul își drese glasul.

- Piper a mai zis și alte câteva chestii.

Charlotte nu mai putea suporta mult. Cu mâinile tremurând, spuse:

-Unchiule, îți sunt recunoscătoare pentru confidențele pe care mi le faci, dar nu știu dacă îndrăznesc să mai ascult și alte detalii în legătură cu căsnicia dumitale.

-Nu despre asta mi-a vorbit. Mi-a vorbit despre tine.

-O!

Charlotte știuse că ziua nunții ei avea să fie un chin, dar nu unul de asemenea proporții.

-A zis că poate am fost puțin prea duri cu tine, având în vedere că ți-ai pierdut părinții. I-am spus că și eu mi-am pierdut fratele și îl veneram pe bărbatul ăla. Nici că puteai să găsești un tip mai de treabă. Era și un conte bun. Niciodată n-am crezut că voi ajunge să moștenesc titlul.

Tânăra își aminti de zilele în care părinții ei trăiau, iar unchiul și familia lui veneau în vizită. Unchiul fusese întotdeauna grosolan și gălăgios, dar înainte aproape că păruse... blând.

- Dar Piper mi-a zis că a-ți pierde un frate nu e același lucru cu a-ți pierde părinții, și orice neghiob știe asta. Bărbatul privi înainte și se încruntă. Ei bine, eu n-am știut.

-Uneori bărbații nu sunt subtili, zise Charlotte minimalizând deliberat vina.

-Și cum naiba se presupune că ar trebui să știm toate chestiile astea despre dragoste și sentimente? Nimeni nu ne spune nimic până când nu e gata să fugă. Oricum, Piper a spus că ne-am fi putut purta mai bine cu tine. Poate să te lăsăm să ai parte de un sezon, așa cum ți-ai dorit. A zis chiar că ai avut dreptate în privința lui Howard. Așa că eu încerc să... au trecut câțiva ani de atunci, dar niciodată n-am vrut... tatăl tău și cu mine întotdeauna am...

Unchiul ei era un tiran meschin și stângaci, dar acum încerca să spună că greșise. Charlotte întâlnise foarte puțini oameni, tineri sau bătrâni, bogați sau săraci, care aveau tăria de caracter să recunoască asta. La drept vorbind, ei însăși îi cam lipsea această calitate. Întrerupându-i bâlbâiala, spuse:

-Înțeleg. Ai făcut tot ce ai putut.

Și presupuse că, date fiind caracterul și așteptările lui, chiar făcuse.

Adoma era hotărâtă să nu plângă. Nunțile sunt ocazii fericite, nu prilejuri de bocete funebre, așa cum le place multora să creadă. Ea urma doar să stea acolo, în strana familiei, așteptând ca Charlotte să se îndrepte către altar, iar între timp avea să se gândească la lucruri vesele. La urma urmei, până atunci nu mai plânsese la nici o nuntă...

-Bunico?

Mânuța înmănușată a Leilei trase cu precauție de fusta azurie, tivită cu dantelă, a rochiei Adornei.

- De ce tati stă în față și pare atât de furios?

Vicontesa privi în jos la degețelele care îi șifonau ținuta.

Leila își retrase iute mâna.

Apoi Adoma își mută privirea înspre copila așezată în strană, lângă ea.

-Nu e furios, e fericit.

Fetița scutură din cap. Cu excepția trandafirului ofilit, luat din buchetul lui Charlotte, arăta destul de respectabilă în rochița ei din catifea roz.

- Nu pare fericit.

- Ei bine, este, izbucni femeia.

Sesiză o privire șocată din partea mătușii Jane se relaxă,

- E doar hotărât.

Robbie se aplecă peste Leila și șopti cam tare:

- De ce nu e fericit?

-E fericit, repetă Adoma. Doar că... bărbații se bucură cu adevărat numai când se termină partea cu nunta.

-O. Robbie dădu din cap cu un aer înțelept. Ca să poată în cepe împerecherea.

Unchiul Ransom își înăbuși zâmbetul cu mâna.

Adoma afișă cea mai neajutorată expresie și îi făcu semn unchiului să se ocupe el de Robbie. Bărbatul nu o luă în seamă. Nu doar că **văzuse** figura neajutorată a Adomei, dar văzuse prin **ea** aproape imediat.

- E în regulă, bunico. Leila o bătui pe mână. N-are de ce să-ți fie frică. Tu nu trebuie să te ridici în fața tuturor și să vorbești, pentru ca ei să râdă de tine.

La început vicontesei i se păru fermecător faptul că Leila se considera datoare să o liniștească. Apoi se gândi...

-Stai așa. Cine a râs de tine?

Cineva sâsâi la ele din spate. Probabil Lord Bucknell, care suferise un atac de bună-cuviință belicoasă. Adoma îl ignoră.

-Te-a necăjit cineva, draga mea?

- Nu prea. Leilei îi tremură buza. Doar puțin.

Robbie se aplecă iar peste ea.

-Fiul vicarului. Alfred a râs de accentul ei și a făcut-o să plângă.

Băiatul se așeză la loc, încrudșându-și brațele la piept. Se pare că dragostea fraternă biruise noua prietenie, mai ales când Alfred o jignise pe fata chiar în legătură cu trăsătura pe care ea o împărtășea cu Robbie.

-N-am plâns, spuse Leila.

Robbie își dădu ochii peste cap.

- Poate o dată, dar nu mult, acceptă ea. Băiatul ăla prost nu poate să mă facă să plâng.

Uitându-se la bărbia subțirică a Leilei, la trupul ei înalt și slăbuț, la părul ei des și negru, Adorna fu izbită de asemănarea dintre micuța și mătușa Jane. Mătușa Jane, pe care Adorna o respecta pentru curajul ei, pentru integritatea neînduplecată și capacitatea de a iubi. Caracteristici pe care Leila le avea din plin.

Și Robbie. În profilul băiețelului vicontesa zări încăpățânarea lui Wynter, buzele lui proeminente, felul lui gânditor de a căuta stabilitatea și... abilitatea lui de mână la lama cuțitului. Închise ochii și își aminti cum Wynter, pe când avea nouă ani, îi sculptase masa cu briceagul **lui**. Pe atunci răsese.

În minte îi răsună vocea răposatului ei soț iubit: „Adorna, f.U A dragostea unui copil te vei ofili și vei îmbătrâni”. Să iubești un copil, să râzi de năzbâtiile lui... asta era rețeta lui Henry pentru a combate îmbătrânirea. Și funcționase. El își păstrase spiritul tânăr până în ziua morții, iar ea îl îndrăgise pentru asta.

Desigur, copiii aceștia erau neastâmpărați și reprezentau o provocare pentru o femeie cu tabieturile ei. Dar Adorna pusese mereu accentul pe copii. Se uită la Wynter, chipeș și încălțat, cu privirea fixată asupra ușii din spatele bisericii. Dincolo de el, străvechile vitralii sclipeau în culori vii. Ochii vicontesei se umplură de lacrimi. Înghiți în sec. **Nu** avea să plângă.

Nu avea să se gândească prea mult la faptul că această nuntă era punctul culminant al unor vise ce datau încă din zilele în care îl culca pe Wynter în leagănul **lui**. În timpul anilor goi ai absenței lui se temuse că acele vise nu se vor împlini, dar curând... o, curând va avea și alți nepoți de răsfațat.

Cu coada ochiului îl zări pe Robbie cum o ia pe Leila de după umeri.

Ceilalți nepoți nu vor vorbi cu accent. Nuanța pielii lor va fi la fel cu a tuturor englezilor. Vor avea un tată și o mamă.

Nu vor avea nevoie de Adorna.

Însă Robbie avea nevoie de ea. Leila avea nevoie de ea. Vicontesa își înăbuși un suspin de uimire cu degetele înmănușate.

- Bunico? șopti fetița.

Adorna se strădui să-i răspundă, să se poarte ca și cum lacrimile nu i s-ar fi scurs pe obraji.

- Ce s-a întâmplat cu ea?

Robbie uită că se aflau în biserică și vorbi cu glas tare.

Mătușa Jane îi făcu semn să tacă.

- E fericită, explică ea.

- Oamenii se poartă tare ciudat când sunt fericiți, spuse Robbie cu un dezgust copilăresc.

Dar atinse cu blândețe umărul Adomei.

Iar Leila o sărută pe braț.

Organistul începu să cânte. Soprana la fel. Charlotte stătea în spatele

bisericii cu... contele de Porterbridge? Adorna clipi, își tamponă ochii cu batista, apoi ridică din umeri și se dădu la o parte astfel încât Robbie și Leila să poată vedea mai bine.

- Uite-o pe Lady domnișoara Charlotte. E așa frumoasă!

Leila vorbi atât de încet, încât Adorna fu nevoită să se aplece ca s-o audă.

-După ce o să se mărite cu tati, crezi că o să se mai poarte frumos cu mine?

Întrebarea ei șoptită îi sfâșie inima Adomei. Cum putea un copil care locuia în casa **ei** să fie atât de nesigur pe sine? Mai ales propria nepoată? Aplecându-se, o strânse pe Leila la piept.

-Sigur că o să se poarte frumos cu tine, draga mea. Te iubește. Și eu la fel.

Capitolul 26

Nunta fusese un triumf.

Wynter ascultase cu atenție când Charlotte își șoptise jurămintele. El își proclamase fidelitatea cu un glas hotărât ce răsunase în toată biserica. În felul acesta o asigurase nu numai că înțelegea jurămintele făcute, dar și că intenționa să le respecte. Nu avea să fie neglijent, crud ori necredincios. Știa că ea trebuia să fi fost mulțumită și recunoscătoare pentru sensibilitatea lui.

Petrecerea, organizată în sala de bal și în salonul lung al conacului Austinpark, fu mai puțin triumfătoare. Wynter știa că și Charlotte era de aceeași părere, căci zâmbetul pe care el îl adora părea acum artificial și chinuit. Erau nevoiți să stea în rând cu mama lui și cu contele de Porterbridge, murmurând nimicuri politicoase oaspeților pe care el i-ar fi vrut în iad. Howard și harpia de nevastă-sa. Lady Smithwick cu foarte dezamăgita ei fiică. Hodges și Shilbottle. Drakely și Read. Stewart.

Stewart...

-Vere!

Stewart strânse ferm mâna lui Wynter.

-Felicitări pentru căsătoria cu o asemenea englezoaică. E adorabilă și pricepută. Acum te vei așeza la casa ta și vei veni zilnic la birou, nu?

Wynter se gândi că problema cu Stewart era că părea complet sincer. Complimentul pe care i-l făcuse lui Charlotte era lipsit de orice batjocură, iar omul se purta ca și cum ar fi sperat cu adevărat ca Wynter **să vină** la birou în fiecare zi. Era un actor talentat. Pentru un escroc.

-Îți mulțumesc, vere, spuse mirele pe un ton grav. Dar mai întâi trebuie să-mi petrec lima de miere și să-mi învăț nevasta despre plăcerile dragostei.

Lângă el, lui Charlotte i se tăie răsuflarea. Mai departe în șirul de primire, domnișoara Morant leșină. Adorna chicoti.

Plecându-se aproape de urechea lui Charlotte, Wynter întrebă:

-A fost un comentariu prea personal?

-Nu se discută despre luna de miere într-o companie mixtă.

Tânăra vorbi calm, însă își feri privirea de a lui.

-Atunci nu voi mai discuta.

Nu când o făcea să-și piardă și puțină culoare care îi mai lumina obrajii. Ridicând glasul, bărbatul le strigă oamenilor care încă stăteau la coadă să fie întâmpinați.

-Mireasa mea e obosită. Vom opri acum primirea, astfel încât ea să se poată așeza, iar dumneavoastră să puteți dna și consuma băuturi ametoitoare. Mai târziu vom relua.

Mulțimea izbucni în râs, dar se risipi cu o viteză record.

-Asta n-a fost...

Charlotte oftă și renunță.

-Știu.

Wynter o luă de braț.

-Însă nu ești o mireasă îmbujorată. Ești palidă.

- Eu zic că bine ai făcut. Mă dor picioarele și trebuie s-o găsec pe Piper. Să văd dacă mai e supărată pe mine.

Porterbridge plecă, târându-și picioarele.

-Anii petrecuți în deșert cu siguranță ți-au dat o atitudine porundtoare, dragule.

Adoma îi zâmbi, apoi mângâie obrazul miresei.

-Chiar ești palidă, Charlotte. O farfurie cu mâncare și puțin brandy ar face minuni pentru tine.

Wynter își făcuse un scop din a afla ce-i place.

-Nu-i place brandy-ul. Nici cafeaua. O să bea ceai.

-De fapt, mi-aș dori un pahar cu vin, spuse Charlotte.

-Nu. Fără vin.

Observă că tânăra se încruntă la el ca la un dictator, când de fapt el nu-i voia decât binele.

-Fără vin azi, o, boboc al deșertului! Nu te vreau tulburată pentru adevărata noastră uniune de mai târziu.

Brusc, culoarea îi urcă în obraji.

Mulțumit că trucul său funcționase, Wynter o conduse către un scaun tapițat, îl goni pe ocupant și o așeză pe ea în loc.

- Stai jos. Am o ofrandă pentru mireasa mea.

-Wynter. îi folosise prenumele. Asta îl bucură. Nu va exista nici o uniune mai târziu.

Ea continua să-l provoace. Asta îl nemulțumea. Îngenunchind în fața ei, îi ridică mâna și îi arătă verigheta din aur simplu pe care o așezase acolo cu doar câteva ore în urmă.

-Ți-am jurat credință. O vei accepta.

Cu un sărut pe degete, el se ridică și plecă.

Avea un dar pentru ea. Un dar foarte special. Cel mai bun pe care i-l putea oferi, un dar ce simboliza angajamentul lui de a o face fericită. Căci avea să fie fericită în căsnicia asta, era hotărât.

În timp ce se îndrepta către scări, îl observă pe Bucknell stând țeapăn lângă ușă, cu ochii la Adoma. Doar uitându-se. Nu îndreptându-se către ea, nu plecând.

Cât despre vicontesă... ea stătea lângă ușa din celălalt capăt al sălii de bal, străduindu-se din toate puterile să-l ignore pe Bucknell.

Acest bărbat o făcuse pe mama lui să plângă. Wynter detesta ideea de a

pierde timp cu asta acum, dar mai târziu avea să fie ocupat cu altceva și, ca fiu al Adomei, venise vremea să-l ia pe Bucknell la rost.

Virând către plictisitorul nobil, îi dădu acestuia de înțeles cu o mișcare a capului că dorea să-l urmeze. Bucknell îl urmă, așa cum era de așteptat. Conducându-l în bibliotecă, mirele se îndreptă către biroul său și se opri lângă el, încordat și înalt.

-Domnule, vă rog să-mi spuneți dacă aveți intenții onorabile în ceea ce o privește pe mama mea sau doar vă jucați cu inima ei.

Bucknell pufni precum o potâmică provocată la duel.

-Onorabile? Sigur că am intenții onorabile. Ea nici nu vrea să audă.

Asta îl lăsă pe Wynter fără cuvinte pentru câteva clipe critice.

-Adorna... mama ta... Lady Ruskin...

- Știu cine e, spuse Wynter sec.

-Refuză să se mărite cu mine. Am implorat, mi-am pledat cauza, am subliniat beneficiile pe care le-am avea amândoi dintr-o asemenea uniune, însă ea vrea... Obrajii lui Bucknell se colorară într-un roșu aprins. Ea vrea o aventură.

-O aventură?

Wynter ar fi trebuit să-și dea seama. Când făcuse mama lui vreodată un lucru așa cum se obișnuiește?

-Oricât ar fi de supărător pentru mine, ea nu vrea să se căsătorească. Spune că suntem prea diferiți pentru ca mariajul nostru să funcționeze. Zice că nu suntem făcuți pentru o relație de durată. Zice că singurul nostru refugiu îl reprezintă... Bucknell părea gătit de cravată. Activitățile din pat.

Wynter era fascinat.

- Dar vă adoră. Am văzut asta.

- Și eu am crezut la fel și te asigur, Lord Ruskin, că o venerez din toată inima, Bucknell se plimbă încolo și înapoi prin bibliotecă, cu mâinile prinse la spate. Dar sunt un bărbat onorabil și nu îmi voi face numele de rușine, și nici pe al ei, cu un asemenea comportament necuviincios.

Wynter nu crezuse că bătrânul ar avea nevoie de îndrumare, dar era dar că îi trebuia așa ceva.

-Această hotărâre de a avea o aventură e o mare greșeală din partea d.

Evident mulțumit că el și Wynter erau de acord măcar într-o privință, Bucknell trâmbiță:

-Exact asta i-am spus și eu.

-Așa că trebuie s-o furați.

-S-o fur?

Tânărul observă întocmai clipa în care Bucknell înțelese, căci acesta deveni țeapăn ca un cadavru.

-Adică s-o răpesc?

Wynter căzu pe gânduri.

- Da. Cred că asta e cuvântul.

- Zic că răpirea o fi calea de a obține o mireasă în deșertul tău, dar în Anglia noi nu facem asemenea gesturi barbare.

-Zău?

Wynter spera ca Bucknell să nu sufere un atac de cerebral.

-Nu credeam că e o chestiune culturală, ci una ce ține de natura umană. Soția mea, la care apelez întotdeauna pentru sfaturi și îndrumare, mi-a spus că nu există nici o diferență între bărbați și femei în ceea ce privește abilitatea lor de a învăța.

-Hm-hm. Ei bine, eu n-aș spune asta. Majoritatea femeilor sunt flori delicate...

-Majoritatea femeilor, dar nu și ale noastre. Soția mea și iubita dumneavoastră și-au dovedit puterile în cele mai dificile condiții. Soția mea în timpul anilor petrecuți ca guvernantă, iubita dumneavoastră când a condus afacerea în lipsa mea.

-Da, da, amândouă doamnele Ruskin sunt femei extraordinare, însă...

- Soția mea - lui Wynter îi plăcea să repete acest cuvânt - mi-a mai spus și că femeile din El Bahar sunt asemenea celor din țara aceasta, iar dacă li s-ar oferi aceleași oportunități de a învăța și de a fi independente, nu s-ar deosebi cu nimic de englezoaice. Nu e așa?

-Presupun că da, spuse Bucknell fără prea mare tragere de inimă.

-Așadar, e logic ca și englezoaicele, în caz că sunt tratate la fel ca femeile din El Bahar, să reacționeze în același mod. Trebuie să vă spun, când o beduină întâlnește un bărbat pe care și-l dorește, dar care aparține altui trib, acesta o răpește și o duce în deșert, unde o ține până când protestele ei se sting sub ardoarea cu care el o împresoară. E binecunoscut că acestea sunt adevăratele uniuni din dragoste în rândul arabilor, căci femeia este mulțumită de curajul soțului ei și de devotamentul pe care el i-l arată.

-Tinere, așa ceva e pur și simplu inacceptabil.

-Nu. Nefericirea pentru tot restul vieții e inacceptabilă.

Nu era de mirare că mama lui nu voise să se mărite cu Bucknell! Nid un bărbat al deșertului nu și-ar curta femeia într-un mod atât de nesigur, iar asta dovedea că slabele metode de cucerire ale englezilor civilizați nu erau eficiente.

-Să acționați pentru a vă asigura fericirea, și la fel pe a ei, e singura soluție rațională.

- Mama ta n-ar răspunde unei asemenea barbarii.

- Într-adevăr, mama mea e o femeie ce admiră îndrăzneala, totuși se pare că e incapabilă să distingă între simpla poftă trupească și dragostea profundă, plină de admirație, a unui bărbat. Dacă dragostea e combinată cu îndrăzneala, atunci ea va fi dornică să fugă în deșert cu răpitorul ei. Wynter se încruntă de parcă tocmai atunci s-ar fi gândit la asta. După cum ați observat, mama e o femeie care atrage bărbații precum atrage o floare albinele. Mă mir că n-a răpit-o nimeni până acum.

-Englezii nu-și răpesc miresele.

Acum Bucknell vorbise ca și cum ar fi încercat să se convingă pe sine însuși. Ei bine, Wynter făcuse tot ce-i stătea în putință.

-Desigur, e decizia dumneavoastră, dar vă rog să rețineți, milord, că aveți permisiunea mea de a o răpi oricând pe mama.

II lăsă pe Bucknell aruncând scânteii.

Nunta fusese un chin.

Wynter ascultase cu atâta atenție, încât se aplecase aproape de Charlotte

ca s-o audă cum își șoptește jurămintele, apoi își proclamase fidelitatea și loialitatea față de ea cu glas ferm ce răsunase în toată biserica. Petrecerea era la fel de supărătoare, cu oaspeți care consumau cantități uimitoare de mâncare și băutură. Iar pe măsură ce alcoolul dispărea, la fel se întâmpla și cu reticența. Oamenii își aminteau deschis despre rușinosul ei re-fuz adresat lui Lord Howard, apoi îl comparau cu actualul scandal legat de Wynter. Așa cum era de așteptat, nimeni nu-l critica pe Lord Howard, care era beat ca un docher și se uita la ea fără nici o jenă, nădărnice pe Wynter, care dispăruse de peste o jumătate de oră. Nu, fiecare păcat greu era aruncat pe umerii ei, iar ea, Miss Priss, nu putea răspunde la fel de energic pe cât și-ar fi dorit. În schimb, trebuia să stea și să zâmbească politicos la glumele usturătoare ale musafirilor.

-Uite-l și pe mire. Era și timpul să se-ntoarcă, chițai domnul Read printre aburii băuturii. O-ho!

-Ce s-a întâmplat? întrebă vărul Stewart.

-Vine împreună cu două femei, răspunse domnul Read.

Nu încăpea îndoială că domnul Read era un bărbat dezagreabil, care trebuia plesnit bine peste degete.

Vărul Stewart, pe de-altă parte, chicoti ușor.

-Dacă am învățat ceva despre Wynter în ultimele câteva săptămâni, este că e un bărbat hotărât. Și numai un nărod și-ar închipui că el e altfel decât devotat lui Lady Ruskin.

Privind în jos la noile ei inele, Charlotte se gândi cât adevăr era în acea afirmație. Wynter îi era devotat. La fel de devotat pe cât putea fi orice bărbat care își păstrează inima neatinsă și nevasta la locul ei. Până și mătușa ei Piper se alesese cu mai mult de atât, cu toate că îi trebuiseră treizeci și doi de ani de trai cu unchiul ca să afle asta.

-Charlotte, vino să-ți vezi cadoul.

Wynter părea mândru de sine, la fel de mândru ca și Leila când îi aducea un buchetel de flori sălbatice.

- Charlotte!

Tânăra recunoscuse vocile, însă crezu că visează.

- Charlotte, am venit la nuntă!

Glasul Pamelei. Glasul lui Hannah. Privi în sus și le văzu: cele mai bune prietene ale ei, fiecare ținându-l pe Wynter de câte un braț. Se uită lung, crezând că are vedenii, gândindu-se că era imposibil și prea minunat pentru a fi rostit în cuvinte. Ar fi vrut să cânte și să strige, să le îmbrățișeze și să le spună cât de mult se bucura să le vadă.

În schimb, izbucni în lacrimi.

Capitolul 27

Charlotte stătea pe scăunelul de la măsuța de toaletă din dormitorul ei, în vreme ce Pamela și Hannah îi scoteau vâlul și mănușile de culoarea fildeșului și îi puneau cârpe umede pe frunte. Nu era o furtună trecătoare, ci o uriașă

rupere a zăgazului durerii strânse vreme de nouă ani. Ori chiar de la moartea părinților ei. Dumnezeu îi era martor că nu-și amintea să mai fi plâns vreodată atât de tare.

Când lacrimile cele mai amare se potoliră, Charlotte se bâlbâi:

-îmi... pare rău.

-Nu-ți cere scuze, îi spuse Hannah.

-Și nici nu încerca să te oprești. Pamela părea furioasă. Soțul ăla al tău... l-ai văzut? Când te-am luat din salon, am crezut că o să vină aici după noi și o să-ți ceară să fii încântată.

Un hohot uriaș izbucni din pieptul lui Charlotte.

Pamela îi întinse o batistă curată.

-I-am spus lui Hannah că trebuie să fii nefericită din pricina faptului că ai fost nevoită să te măriți, dar n-aveam idee... am fi putut veni mai devreme...

-Niciodată n-am crezut... că o să veniți...

-EI a insistat.

Hannah își dădu părul pe spate cu un gest exasperat.

-L-am plăcut pentru asta! Ne-a trimis propria trăsură să ne aducă aici pentru nuntă. Dar n-am putut pleca imediat. l-am găsit Pamelei un loc de muncă și...

-Un... loc de muncă?

Charlotte trase aer în piept tremurând.

-O, Pamela... unde?

—La Lord Kerrich.

Pamela ridică din umeri stânjenită.

-E ceva temporar, dar foarte profitabil.

-O înțelegere meschină, dacă mă întrebi pe mine, spuse Hannah.

- În caz că reușesc, voi câștiga în două luni cât am obținut tot anul trecut, iar asta în vreme ce mă ocup de **un singur** copil mic.

Pamela zâmbi la gândul banilor.

-Hannah, trebuie să înțelegi de ce sunt nevoită să accept!

- Înțeleg, răspunse Hannah posomorâtă. Dar nu sunt de acord.

Alarmată, Charlotte întrebă:

-E legal?

-Da, îi răspunseră într-un glas cele două prietene.

- Nu trebuie să-ți fad griji.

Storcând o cârpă, Hannah îngenunche lângă ea și i-o puse pe încheietură.

- Știi că n-aș lăsa-o pe Pamela să facă ceva josnic, indiferent cât de mulți bani i s-ar oferi.

Îi aruncă o privire încruntată împricinată.

Aceasta se repezi spre un scaun.

- Dar după o singură întâlnire cu Kerrich, continuă Hannah, te pot asigura că e un om atât de răsfățat de bogăție și de privilegii, încât nu se gândește niciodată la sentimentele altora.

-Nimeni nu va avea de suferit, spuse Pamela. Trebuie să ai încredere în mine.

Charlotte și Hannah făcură schimb de priviri îngrijorate. Familia Pamelei

fusese nobilă și bogată. Apoi, după o îngrozitoare răsturnare de situație, pierduse totul. Mama ei murise din pricina proastei îngrijiri și a suferinței. Asta o făcea pe Pamela mai hotărâtă să reușească decât ele două la un loc. Totuși, Charlotte și Hannah își făceau griji că, într-o zi, ambiția o va conduce pe prietena lor pe căi greșite.

Nu și de această dată, se rugă Charlotte.

-În plus, ne aflăm aici de dragul lui Charlotte, nu pentru a discuta despre mine și slujba mea.

Pamela veni și îngenunche lângă Hannah, la picioarele miresei.

-Asta e un conac frumos, Charlotte, iar tu trebuie să fii foarte bogată acum.

Hannah o împunse cu cotul.

-Banii nu cumpără fericirea.

-Nu, dar cu siguranță te ajută să intri în cele mai bune magazine.

-Pamela! se răsti Hannah.

Aceasta renunță, iar Hannah se întoarse înapoi către Charlotte.

-Ruskin te-a... rănit?

- Nu, bineînțeles că nu.

Suflându-și nasul în ultima batistă, Charlotte o aruncă în grămada strânsă deja pe măsuța de toaletă.

-Doar că la început, când mi-a vorbit pentru prima oară despre căsătorie, am crezut că glumește ori încearcă să mă seducă. Apoi m-a compromis intenționat, iar eu am descoperit că vorbea serios. Și acum iată-mă înapoi de unde am plecat. În fața unei căsătorii cu un bărbat care nu va face altceva decât să mă tolereze.

Fu rândul lui Hannah și al Pamelei să facă schimb de priviri.

-O toleranță remarcabilă, care îl face să trimită o trăsură atât de frumoasă pentru a-ți aduce prietenele la nuntă.

Hannah își croi drum cu grijă printr-o situație încurcată.

-Trăsura s-a stricat, știi, altfel am fi ajuns la timp. Când a văzut că nu venim, el s-a îngrijorat și a trimis un alt echipaj să ne salveze... Charlotte, pare atent și bun.

-Este! exclamă Charlotte. Nu vreau să-l vorbesc de rău! El e... încercă să... are ceva bun în el.

- E vorba de copii? întrebă Pamela. Te disprețuiesc?

-Îi iubesc pe copii, iar ei mă iubesc pe mine.

Charlotte se gândi cât de bine arătaseră azi și cât de frumos se comportaseră. Acesta fusese debutul lor, iar lumea și-i va aminti veșnic pentru felul în care s-au prezentat la nunta ei. Chiar în clipa aceea micuții își găzduiau propria petrecere pentru copii în camera de joacă, iar tânăra avea satisfacția de a ști că îi ajutase să se integreze și să nu devină absolut niciodată ținta batjocurii.

Hannah rămase cu gura căscată.

-Atunci, Charlotte, trebuie săpresupun că ești nefericită pentru că ții ascunsă în inimă dorința secretă ca el să te iubească.

-Nu e secretă, răspunse ea.

-Nu știi ce vrei, zise Hannah. Un bărbat nu iubește t.i o femeie. Când un bărbat e îndrăgostit, vrea să fad ce spune el fă i "i

să crâcnești. Vrea să existe numai pentru el. E un dictator din cel mai rău soi.

-Tocmai l-ai descris pe Wynter. Charlotte își înghiți încă un suspin. Și te asigur că el nu mă iubește.

Pamela o fixase pe Hannah cu o privire ciudată, însă acum se întoarse către Charlotte.

-De unde știi?

-Mi-a spus.

-Și tu ai crezut că încearcă să te seducă spunându-ți că nu te iubește? Pamela încercă să rămână serioasă, dar zâmbetul ei natural ieși la suprafață. Sunt confuză.

- Tu nu înțelegi.

Iar situația era prea complexă pentru ca Charlotte s-o poată explica.

-Oricum, nu mai contează. M-am măritat cu el și, așa cum spune Pamela, viitorul îmi e asigurat. Am trăit prea des fără resurse financiare ca să ignor lucrul ăsta.

Atunci îi veni un gând.

-Ce-o să se întâmple cu Școala Guvernanelor?

-Am discutat despre asta pe drum încoace.

Pamela se ridică în picioare și, cu o seriozitate prefăcută, spuse:

- O să îți retragem drepturile de proprietară.

-Deci nu mă mai pot întoarce pentru a le învăța pe altele cum să fie guvernante?

Charlotte făcu o față lungă.

-Dar îți vom îngădui să ne fii protectoare.

Hannah se ridică și ea în picioare.

-Mi-ar plăcea.

-Vei avea nevoie de o nouă guvernantă pentru copiii tăi, spuse Pamela, iar noi știm un loc în care se oferă ajutor calificat.

Charlotte începu râdă, sperându-și sistemul nervos cu trecerea bruscă de la lacrimi, la amuzament.

- Curând voi avea nevoie și de un institutor pentru Robbie. Te poți ocupa tu de asta?

-Absolut, spuse Hannah veselă. Cu ajutorul tău, prevăd multe angajări.

-După cum arată Lord Ruskin, cred că peste un an va avea nevoie și de doică, spuse Pamela încet.

Cele trei prietene își dădură seama că una dintre ele putea fi mamă.

Charlotte își dădu seama că într-o zi era posibil să adăpostească o viață în pântecul ei.

-Charlotte, încearcă să fii fericită, o imploră Pamela.

-Nu cere prea mult, adăugă Hannah. Ai numele și averea lui, zici că e bun și că micuții lui te iubesc. Mulțumește-te cu asta.

Dacă o luai așa, părea logic. Dar...

-Nu pot. Vreau totul.

-Sigur că vrea. Pamela o îmbrățișă. Și va obține. Charlotte e puternică.

-Așa e.

Hannah era tulburată, însă le cuprinse pe amândouă cu brațele și le strânse la piept. Apoi zise:

-Pamela, ar trebui să mergem să ne bucurăm de petrecere și s-o lăsăm pe Charlotte să se aranjeze.

-Eu nu mă întorc, răspunse Charlotte. Voi rămâne aici... toată noaptea. Văzu schimbul de priviri dintre cele două prietene și ridică o mână.

- Nu încercați să mă convingeți să mă răzgândesc. Știu ce fac.

-Nu ți-e teamă că Lord Ruskin o să o caute pe alta? Întrebă Pamela.

-Nu.

De asta era sigură.

Hannah spuse:

-Nu ție teamă că...

-Nu mi-e deloc teamă de el.

Cele două tinere dădură din cap în semn de aprobare și se repeziră pe ușă afară de parcă abia ar fi așteptat să scape. Se pare că Charlotte era singura căreia nu-i era frică de aerul misterios al lui Wynter.

De îndată ce prietenele ei părăsiră dormitorul, tânăra răsuci cheia în broască. Ușa groasă era făcută din lemn trainic de stejar. Balamalele și încuietoarea erau din fier zdravăn. Se afla în siguranță acolo.

Îndelungata furtună de lacrimi o lăsase calmă și hotărâtă. Era căsătorită. Nu mai avea de ales în privința asta. Dar indiferent cât de mult s-ar fi străduit Wynter s-o seducă, s-o convingă ori să insiste, ea nu avea să-l lase în patul ei. Războiul dintre ei doi se redusese la asta, iar dacă Charlotte ceda în fața ispitelor lui, atunci ea avea să fie cea învinsă. Nu putea să-i ofere bărbatului ce-și dorea: o soție care să i se supună de bună voie în orice situație.

În plus, când se gândea la pasiunea pe care o învățase de la el... dar nu se putea gândi la asta. Când își închipuia cum ar arăta trupul lui gol peste al ei, atunci el era deja câștigător.

Toate lucrurile ei fuseseră deja luate din încăpere. Se uită sub saltea. Însă aștemuturile rămăseseră încă pe pat. Nu avea nimic de băut ori de mâncat, dar o asemenea atenție lipsită de curaj acordată nevoilor fizice nu ducea niciodată la câștigarea unei bătălii. Majoritatea prizonierilor nu erau atât de norocoși în privința condițiilor de cazare.

Ridică din umeri, stânjenită de povara rochiei. Nu putea slăbi strânsoarea micilor nasturi de pe spate, așadar trebuia să doarmă înfășurată în satinul greu, dar putea să-și scoată pantofii și ciorapii. Așezându-se pe scaunul de sub fereastră, se descălță și oftă ușurată când își mișcă degetele în covorul de pluș.

Și jupoanele. Avea să se simtă mult mai confortabil fără ele. Era păcat că nu-și putea scoate și corsetul, așa cum o sfătuisese Wynter, dar...

Nu. Nu intenționa să se gândească la sfatul lui Wynter ori la felul în care vocea lui cobora până la nivelul unei șoapte răgușite atunci când încerca s-o convingă să-și dezbrace hainele. El era soțul ei. Asta îi conferea destulă autoritate, fără a-i oferi libertatea de a se amesteca în mintea ei.

Ridicându-se în picioare, își desprinse jupoanele din talie. Le lăsă să cadă pe podea și numaidecât se simți atât de ușoară,

încât aproape că putea să danseze pe melodia ce se auzea din sala de bal. Pe vremuri era o dansatoare destul de bună...

Cineva încercă să învârtă clanța. Ceva bubui în ușă.

Charlotte tresări atât de tare încât își mușcă limba.

Apoi o bătaie puternică răsună în toată camera.

Nu avea nici o îndoială că Wynter stătea de cealaltă parte a ușii. Își dădu seama că îl așteptase. Dar nu anticipase că el avea să vină atât de repede. „Fii fermă, se atenționează singură. Amintește-ți de hotărârea ta.“

-Da?

Păru fermă și hotărâtă.

- Lady domnișoară Charlotte.

Și Wynter părea la rândul lui ferm și hotărât. De fapt, părea mai degrabă brutal și furios, iar ea își mai pierdu din curaj.

- Deschide ușa imediat!

- N-o voi face. Ți-am spus că nu voi împărți patul cu tine și am vorbit serios.

- Iar eu ți-am spus că ai timp până în ziua nunții noastre să te pregătești și sunt un om de cuvânt.

-Da. Bine.

Zâmbi înspre ușa trainică, încuiată, și se simți brusc cuprinsă de ușurare. Nid măcar un barbar mare, musculos și mânios nu putea trece prin ușa aceea.

-Nu prea ai de ales, nu-i așa?

Bărbatul lovi lemnul cu pumnul.

-Deschide imediat.

-Nu.

-Nu-ți pasă ce cred oaspeții noștri despre îndărătnida ta?

-Nu.

De fapt, în cel mai răutădos colțisor al sufletului ei, savura plăcerea de a-l birui.

-Deci refuzi?

-Da.

-M-am gândit eu că așa s-ar putea să fad.

Părea înfiorător de mulțumit.

-Charlotte, depărtează-te cât poți de mult de ușă.

Tânăra nu răspunse. Nu înțelese ce voia el să spună, nădăruindu-se că rostise acele vorbe.

- Charlotte? Stai departe?

-D-da.

Explozia cutremură podeaua și îi zdrențui timpanele. Încuie- toarea căzu, iar așchii zburară prin aer. Wynter izbi atât de tare ușa cu piciorul, încât aceasta se trânti de perete. Și iată-l stând în prag, îmbrăcat în **djellaba** și ținând în mână un pistol fumegând.

CapitoCuf 28

-Milord, tremură Charlotte.

Proaspătul ei soț dădu năvală în cameră cu viteza și cu furia vântului din deșert.

-Wynter.

Fără să încetinească, el își aruncă pistolul pe măsuța de toaletă din marmură și își scoase una dintre dngătorile aurii de la brâu. Charlotte încercă să se ferească, însă el o prinse de încheieturi.

I le legă, o întoarse cu spatele și îi prinse o pânză moale, stacojie, peste ochi. Înainte ca tânăra să-și poată recăpăta suflul pentru a-l admonesta, el o întoarse iar. Se aplecă și, proptindu-și umărul în talia ei, o săltă și se îndreptă cu ea spre... încotro?

-Ce... nu poți să...

Wynter o scoase pe ușă. Ea îi simți mușchii răsucindu-se când bărbatul se întoarse într-o parte și își dădu seama cu câtă grijă o manevra, astfel încât să nu o lovească de cadrul ușii.

-Milord, nu e...

Capiii îi atârna pe spatele lui. Tot încerca să se împingă în sus cu ajutorul coaielor, de parcă asta i-ar fi permis cumva să vadă dincolo de legătura de la ochi.

O legătură în jurul ochilor. Era orbită și legată fedeleș. El avea o armă.

Wynter se așteptase ca ea să se încuie în cameră. Fusesse pregătit!

Prima izbucnire furioasă fu înlocuită de îngrijorare, deși Charlotte se străduia din răspuțeri să-o facă să semene a indignare.

-Ce faci? Își ținu răsufletul. E scandalos!

El nu-i răspunse, ci continuă să meargă în tăcere... undeva. Din nou se chină să-și ridice brațele. Dacă ar fi putut să-și înhațe legătura de la ochi și să smulgă! Apoi auzi pe cineva strigând de jos:

- Iți spun eu, am auzit un foc de armă.

Deveni neîncrezătoare. Se apropiau de scări.

-Milord, unde mă duci?

În glasul lui răsunară tenacitatea și calmul.

- Îmi răpesc soția.

Ea începu să se zbată fățiș.

-Unde mă duci?

-Am pregătit un loc.

- Dar nu ai să treci prin...

Wynter coborî primele trepte, iar Charlotte se potoli. Nu voia să cadă de pe umărul lui și să se rostogolească pe scări. Numai un singur lucru putea fi mai scandalos de atât.

-Wynter, îți interzic să faci așa ceva!

El o ignoră, însă continuă să se miște cu grijă, ocrotind-o de mișcărilor mai bruște în vreme ce cobora scara.

Sunetul vocilor deveni mai puternic și un glas de bărbat - al lui Lord Bucknell? - exclamă:

-Pe totii sfinții!

Temerile ei erau cu atât mai teribile cu cât se dovedeau întemeiate. Wynter se îndrepta către locul petrecerii.

-Ia te uită! ciripi o femeie.

-Wynter, te rog, nu vreau să apar în fața invitaților, imploră ea.

-O să fie o apariție scurtă, o asigură el.

Murmurul conversațiilor crescuse în intensitate.

Intrând în panică, Charlotte îl întrebă pe proaspătul ei soț.

-Ce rost are?

-Trebuie să o iau în direcția asta ca să te duc în locul pe care l-am pregătit.

Voci distincte luară cu asalt sensibilitatea lui Charlotte.

Vărul Stewart se bâlbâi:

- Ce-ce face vărul Wynter?

-Nu-i așa că e drăguț? spuse Adoma cu un tremolo în voce. Wynter ține atât de mult la draga de Charlotte, iar celor doi chiar le plac micile lor jocuri.

Lui Charlotte nu i se părea drăguț și nici nu se juca. Infigându-și degetele în spatele lui, spuse:

-Ai putea s-o iei prin altă parte!

-Asta e drumul drept.

- Mă umilești.

Wynter se opri.

-Asta nu e umilință, Lady domnișoară Charlotte. Își trecu o mână posesivă peste fesele ei. Tu ești o fecioară, cu temerile unei fecioare. Eu sunt un bărbat și te voi scăpa de ele. Vei recunoaște că mă iubești. Vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

Orice îngrijorare ar fi simțit Charlotte păli în fața indignării pe care el i-o stârnea.

-Faci ca spectacolul ăsta să pară un incident normal.

-Bucknell mi-a amintit azi că fecioarele șovăitoare ar trebui răpite.

Charlotte ar fi rămas cu gura căscată, dacă n-ar fi atârnat cu capul în jos. Se chinui să-și ridice fruntea.

- Lord Bucknell ți-a amintit asta?

-Da.

Wynter continuă să meargă de parcă ar fi terminat de explicat totul.

Conversațiile încetară. Probabil că bărbatul trecuse de locul petrecerii, deși ea nu reușea să-i urmărească traseul în minte. Reuși în sfârșit să-și ducă

măinile către legătura de la ochi și s-o ridice pe frunte. Văzu că treceau drept prin sala de bal și prin salonul lung. Oamenii stăteau în picioare, cu mâinile pe lângă corp, cu ochii mari și îi urmăreau cu privirea. îi urmăreau pe *ei*, în vreme ce Wynter străbătea locul petrecerii și înainta către ușile exterioare.

Charlotte își trase la loc legătura peste ochi și se lăsă în jos pe spinarea lui Wynter. Miss Priss? După scandalul logodnei și spectacolul acesta, nu va mai fi recunoscută niciodată drept o expertă în hune maniere.

Auzi ușa deschizându-se. Simți aerul proaspăt și mângâierea razelor de soare pe spate.

Se relaxă. Ce ușurare să iasă din casă, chiar dacă știa, fără să privească în urmă, că toți nuntașii ei stăteau în pragul ușilor deschise și îi urmăreau cum părăsesc conacul.

Auzi un nechezat de cal și începu să se zbată iar.

-Milord, te rog. Nu vreau să călăresc pe spatele tău. O să mă sufoc. Wynter?

El o îndreptă. Calul era chiar acolo, Charlotte îi simțea mirosul și căldura. Wynter făcu un pas, o ridică în șa, îi puse mâinile pe cornul șeii și, în vreme ce tânăra se clătina, încâlecă în spatele ei.

Charlotte detesta toată scena asta. O detesta și totuși... se simțea atât de vie. Inima îi bubuia în piept, mușchii o furnicau. Wynter îi încălzea spatele. Brațul lui îi cuprindea talia. Oare când se transformase jena ei neîncredătoare în entuziasm? Ori cele două emoții erau una și aceeași? Călăriră aproximativ un sfert de oră, galopând din când în când și mergând la pas în cea mai mare parte a timpului. Uneori copitele aruncau pietricele în aer. Uneori tânăra simțea miros de iarbă, atunci când calul zdrobea

1 ulpini de plante sub tălpi. își ridică mâinile înspre eșarfa de la ochi, însă Wynter o prinse de dngătoarea care îi lega încheieturile și o ținu bine. Nu trebuia să știe încotro o ducea, unde „pregătise el un loc“.

-Am ajuns, o anunță bărbatul.

Abia dacă mai putea răsufla când el alunecă jos din șa, întinse mâna și o trase în brațele lui. De data aceasta Wynter îi puse o palmă sub mijloc și una sub genunchi și, în vreme ce se îndepărta de cal, începu să râdă. Râse zgomotos și o săltă ca și cum ar fi arătat lumii întregi noua lui achiziție.

Charlotte îl înghionti cu cotul.

El pufni când ea îi atinse sternul și spuse:

-Lady domnișoară Charlotte, dacă nu ești cooperantă te leg și de mâini și de picioare.

- Ba n-ai s-o faci!

-Asta e ziua mea. Tu îmi ești soție. O să fac cu tine ce-mi place.

Wynter nu se oprise din mers pentru a face această ridicolă afirmație, iar prin pânza care îi acoperea ochii Charlotte sesiză schimbarea de lumină ce indica faptul că intraseră într-o clădire. Simți modificarea de temperatură și mirosurile dulci din jur. Trandafiri, lămâie și o mireasmă caldă, condimentată, pe care n-o putea identifica.

Bărbatul lovi ușa cu piciorul ca s-o închidă, apoi își așeză soția în picioare. îi dezlegă încheieturile. îi împinse la o parte pânza de pe ochi și o aruncă jos.

Stătea zâmbitor cu mâinile în șolduri, de parcă ar fi fost un rege pirat, iar ea prințesa prizonieră.

Nu se simțise niciodată mai puțin prințesă ca acum. Ori mai prizonieră.

Nu recunoscă încăperea, dar bănuia că trebuia să se afle într-o casă de pe proprietate, căci era spațioasă, cu tavan înalt. Draperiile erau trase peste ferestre. Nu exista mobilă. Dar elementul cel mai important, care domina interiorul, era un cort. Un cort uriaș, făcut din mătase albă și roz pal. Bucata de material din dreptul intrării era dată la o parte, lăsând la iveală un spațiu îndeajuns de mare încât să poți sta în picioare, cu covoare pe jos și - Charlotte își coborî capul pentru a se uita înăuntru - un pat. De fapt o saltea, uriașă, acoperită cu perne din catifea și învelită lejer în cearceafuri.

O femeie putea să se dedea desfrâului în patul acela.

Charlotte încercă să dea înapoi, însă Wynter stătea chiar în spatele ei. Prinzând-o, o împinse fără nici un regret înspre deschizătură.

-Am pregătit locul ăsta pentru tine. Vei descoperi că e plăcut să-ți pierzi virginitatea în el.

Tânăra se împiedică de marginea covorului în vreme ce intra în cort.

-N-am să mi-o pierd.

- Parcă ai fi un copil care spune „nu“ și „nu vreau“ și „nu fac“, sfidând ceva ce ți-ar aduce o mare bucurie.

Picioarele ei goale se afundară în covorul pufos. Patul era chiar mai mare decât crezuse.

-Tu nu îmi vei aduce niciodată o mare bucurie.

Bărbatul o întoarse cu fața către el și o ținu de umeri.

-Va fi marea mea bucurie să-ți dovedesc că minți.

Charlotte îl privi cu furie. O reacție prostească, inutilă, dar ce era să facă? Să-i facă o criză de isterie precum Leila? Deja plânsese ca un copil, nu trebuia să se mai și poarte ca imul.

- Desprinde-ți părul.

Mâinile ei se îndreptară către cocul elegant creat de camerista Adomei.

El îi cercetă cu o admirație măgulitoare silueta dezvăluită de brațele ridicate.

-Dacă nu ți-am mai spus-o până acum, rochia asta de mireasă e adorabilă. Cum ți-o scot?

„Păstrează-ți o doză de maturitate“, se avertiză ea singură în vreme ce își lăsa mâinile în jos.

-Tu nu mi-o scoți.

S-a zis cu maturitatea.

Aplecându-se, Wynter scoase un cuțit din cizmă.

Charlotte știa că nu avea să o rănească și era hotărâtă să nu-l lase s-o sperie.

- E vreun aliment pe care dorești să-l feliezi?

- Nicidecum.

Chiar și în lumina slabă, lama curbată luci când el o înfipse în gulerul înalt, lipsit de ornamente.

- O să-ți scot rochia.

Tânăra nu se putea clinti. Nu cu vârful cuțitului care apăsa atât de aproape de pielea ei.

- Nu fi copil. Doar pentru că nu iese ca tine...

Satinul se întinse, apoi cedă, scoțând un puternic sunet de ruptură când cuțitul trecu prin el.

- Mi-ai tăiat rochia!

-Cuțitul meu e foarte ascuțit, Lady domnișoară Charlotte. Nu-mi distrage atenția.

Lama continuă să alunece în jos.

-Există niște nasturi!

- Prea mulți ca să-i tai.

El spintecă pieptarul strâns, talia și partea de sus a fustei.

Tânăra se uită cu o uimire tâmpă la rămășițele rochiei sale de mireasă.

- Charlotte.

Wynter îi rosti numele cu acea voce cântată, remarcabil de seducătoare.

-Nu porți jupoane.

Tăie restul dintr-o uriașă mișcare a cuțitului, lăsând ca franjurile rochiei să-i atârne pe umeri.

-Nai ciorapi.

Când ridică privirea spre ea, în ochii lui căprui lucea un foc interior. Pieptul i se ridică și cobora în ritmul răsufării greoaie.

Până acum se jucase. Se jucase cu un cuțit, da, dar fusese mereu stăpân pe sine însuși și pe infantila lui răpire. Acum... acum îi văzuse picioarele goale și știa că, în sfârșit, o adusese într-un loc în care putea pune sigiliul posesiunii asupra trupului ei.

Își scoase cizmele. Charlotte făcu un pas în spate. El își îndreptă cuțitul spre ea. Tânăra cedă în fața panicii și fugi.

Se împiedică de tivul atârând al rochiei și se prăbuși pe jumătate în pat. El o prinse de fustă și trase. Ea își eliberă umerii și își scoase brațele din mâneci.

Wynter începu să râdă.

Sigur că râdea, ticălos isteț. O păcălise să-și dezbrace rochia. Charlotte se repezi înspre partea din spate a cortului, gândin- du-se că dacă putea ridica mătasea, putea să se târască pe acolo și să fie liberă.

Săltând-o de talie, bărbatul o aruncă pe pat.

-Lady domnișoară Charlotte, ți-am spus de nenumărate ori că ar trebui să renunți la corset. Acum - îngenunche pe saltea lângă ea, cu acea lamă îngrozitoare sclipind vesel - îmi voi îndeplini dorințele cu forța.

O răsuci, o imobiliză punându-i un genunchi în talie și începu să taie.

Tinerei nu-i mai păsa de pericol. Pur și simplu o enerva atât de tare! Zgârie așternutul, dar totul era făcut numai din mătase și satin, din materiale alunecoase și moi. Salteaua era umplută cu pene, imposibil de groasă și adâncă. Nu ajungea la nici un rezultat. Între timp, toate sforile corsetului ei pocneau una câte una și jumătate dintre acele de păr îi căzuseră. Rămăsese îmbrăcată într-o cămașă subțire din batist, cu un șuvoi de bucle roșu aprins, parțial desprinse din coc și revărsându-i-se pe umeri.

Nu putea face nimic în privința părului, dar nu avea de gând să renunțe la cămașă, deși nu știa cum avea să-l oprească din a face așa cum dorea.

Viclenia. El era viclean, dar la fel putea fi și ea.

Aruncă deoparte o pernă care îi stătea în față.

-Nu e corect. Eu sunt pe cale să rămân goală, iar tu ai hainele pe tine!

Auzi pocnind și ultima sfoară a corsetului. Wynter trase de margine pentru a-l scoate de sub ea, răsucind-o în același timp. Cămașa era lungă până la coapse, iar Charlotte știa că era aproape transparentă, dar, din nu se știe ce motiv, el rămăsese cu ochii la chipul ei.

-îmi dau jos toate hainele la porunca ta.

Cingătorile aurii erau legate cu un nod simplu, iar când bărbatul o scoase pe prima, Charlotte își dădu seama că viclenia se întorcea împotriva sa.

-Nu. Wynter...

El aruncă și cea de-a doua cingătoare. Își desfăcu **djellaba**. Iar

- uriozitatea ei căpătă în sfârșit un răspuns. Nu purta nimic pe
- ledesubt.

Orice fecioară cuviincioasă și-ar fi acoperit ochii.

Însă Charlotte se uită. Îi mai văzuse pieptul de două ori până iT unei și îl găsea atrăgător, într-un fel primitiv. Dar mai jos de ulie era cu totul altceva. Un obiect foarte mare, foarte drept, toate neted și înspăimântător.

Wynter își lăasă **djellaba** să-i cadă de pe brațe și îi îngădui lui Charlotte să se uite cât poftea.

-Ca guvernantă a mea îmi spui că e nepoliticos să arăți cu degetul, dar ca soț al tău îți spun: genul acesta de arătat cu degetul e galant și reprezintă un compliment.

Poate că îi vorbea în zeflema, dar Charlotte nu-și putea da seama. Nesuferit bărbat, era așa mândru de sine, de parcă și-ar fi creat singur trupul și nu l-ar fi primit ca dar de la Dumnezeu. Charlotte nu-și putea lua privirea de la acel... organ.

Câtă vreme ea rămase cu ochii ațintiți asupra lui, bărbatul îi tăie mânecile subțiri ale cămășii.

Fu bucuroasă să aibă un pretext pentru a se uita în altă parte. Plesnindu-l peste degete, spuse:

- îndrăznești!

-**Tu** ești cea care îndrăznește. E provocarea ta. Eu doar i-am răspuns.

Făcu o ultimă tăietură în dreptul decolteului, apoi ținti cu grijă și azvârli cuțitul. Acesta se înfipse tremurând în laterala unei mese joase, aflate în cealaltă parte a cortului, și rămase inaccesibil. Cu o ultimă ruptură a fragilului material, Wynter ar fi putut s-o dezbrace complet de haine și s-o expună spre delectarea lui.

Viclenie? Dacă avea vreo urmă de așa ceva, acum era momentul s-o arate. Strângându-și decolteul, alunecă departe de el. Alte șuvițe de păr se desfăcură, cămașa îi alunecă spre spate, dar reuși să vorbească la fel de judicios ca atunci când supraveghea o competiție școlară.

-Recunosc. Ai câștigat. Am terminat.

El își îndeștă degetele pe glezna ei, iar râsul lui luă în batjocură buna ei cuviință.

-Nici măcar n-am început.

Charlotte încercă să lovească din picior pentru a se elibera.

Wynter se cățăără pe trupul ei, mână cu mână, atingându-i gamba, coapsa,

talia. Nid măcar nu se obosi să se lupte cu ea pentru cămașă. Se ridică deasupra ei, o încălecă și rânji. Prinzând între degete locul în care materialul era rupt, spuse:

-Ești o bună **Qiărștf**, civilizată (**hârștf**) și îndatoritoare doamnă a Angliei. Smucindu-și mâna, sfâșie cămașa până la tiv.

La prima vedere a trupului ei gol, bărbatul făcu ochii mari, inspiră zgomotos și căzu într-o binecuvântată tăcere. Apoi își puse palmele între sâni ei și coborî peste abdomen, pentru a-i acoperi oasele bazinului. Acolo o împinse în saltea.

-Te vei supune soțului tău așa cum o cer legea și obiceiul.

Lui Charlotte nu-i pisa cât de mare era el. Nu-i păsa că avea dreptate. Nu-i păsa ce îi cereau legea și obiceiul. Ea nu avea să cedeze.

Strângându-și pumnii, îl lovi în partea interioară a coatelor. Bărbatul căzu, dar apoi își reveni, Charlotte se rostogoli peste brațul lui, iar Wynter se prăbuși complet, aterizând jumate peste ea, însă tânăra se eliberase de sub trupul lui. Cămașa îi rămăsese prinsă sub el, iar ea se târî înspre ușă.

Elementul surpriză, gândi ea triumfătoare.

Dar proaspătul ei soț o prinse cu ușurință și o lipi de podea, precum un leu care se amuză cu un șoricel.

Era greu. Era gol. Era excitat.

Covorul îi înțepa abdomenul dezgolit. Sâni îi erau zdrobiți sub ea. Iar între ei se afla organul lui, tare și foarte dar aflat în căutarea a ceva.

O englezoaică decentă ar fi fost șocată și neajutorată. Însă ea era doar furioasă. Da, Wynter era mai mare și mai puternic. Dar asta nu-i dădea dreptul să câștige întotdeauna.

-Dă-te jos de pe mine, idiot uriaș.

Întinse mâna în spate, încercând să-l apuce de păr.

El se feri, încălecându-i coapsele.

-Cu doar o mică ajustare, aș putea...

Încet, își strecură un deget între fesele ei și coborî spre acel loc pe care adora să-l atingă.

În ultimele trei săptămâni își vârâse un deget în ea ori de câte ori avusese ocazia. Îi dezmiardase fiecare cută a pielii, fiecan umflătură, găsindu-i locurile secrete și preluând controlul, în ciuda hotărârii ei de a rămâne neclintită. Gemuse și se vaitase cutremurase și se vmduse la porunca lui și niciodată, niciodată el nu fusese la fel de copleșit. Acum iată-l din nou, dominând-o, ținând-o împotriva voinței ei, făcând-o să-și dorească mai mult decât el. Iar acum, ca soț al ei, avea acest drept.

Nu era corect. Ea era deja umedă. Era deja pregătită. El încă își păstra controlul.

Charlotte nu trebuia să îndure așa ceva.

Lovind și răsucindu-se, îi puse la încercare puterea de a domina. Se întoarse, se ridică și îl împinse cu toată puterea. El se răsturnă pe spate, căzând pe saltea precum un uriaș copac retezat, iar tânăra îl urmă. Sări pe el fără nici o grijă pentru părțile trupești, ale lui sau ale ei. Il încălecă **ea** pe **el**, vintre lângă vintre, și îl privi cu furie.

-Ai impresia că dacă sunt civilizată trebuie să cedez în fața unui sălbatic ca

tine?

Wynter își ridică mâinile către sânii ei.

Ea îl prinse de încheieturi.

-Nu-mi pasă ce spune legea. Nu sunt doar soția ta, o prelungire a ființei tale. Simt o persoană!

Îi trânti încheieturile pe saltea.

-Și nu mă voi supune!

Bărbatul răcni precum un leu rănit, se ridică de sub ea, o rostogoli pe o parte, apoi pe spate. Tânăra lovi, își luă avânt de pe saltea și continuă mișcarea. Se rostogoleau iar și iar. Charlotte întrezări ca într-un vârtej pereții albi și roz ai cortului, apoi tavanul, apoi aștemăturile de mătase, apoi pereții... apoi tavanul.

Se opriră. Ea stătea pe spate, cu picioarele încolăcite în jurul lui Wynter încă zâmbea, dar nu într-un fel batjocoritor. Nu, acesta era rânjetul unui războinic în plină luptă, iar ea se trezi că rânjea la fel. Sângele îi pulsa în vene. Mușchii îi erau încordați. Gâfâia, se lupta pentru o gură de aer astfel încât să poată trăi și lupta din nou.

Să trăiască. Da, se simțea vie.

Șoldurile și pieptul lui o împingeau în penele saltelei, însă ea continua să-l țină de încheieturi. Nu putea s-o atingă acolo.

Dar o făcu. La fel ca înainte, începu să-i penetreze corpul... dar nu exact la fel. Acela nu era degetul lui. Acela era... era mare, înțepător, coordonat de mișcările treptate ale șoldurilor lui.

Charlotte îi lăsă încheieturile și îl prinse de umeri, întinzându-se către el. Și țipă.

Îl împinsese mai adânc în interiorul ei. Wynter își lăsă capul pe spate, cu ochii închiși, cu dinții încleștați, gemând:

-Charlotte! O, Dumnezeule, Charlotte!

Cum de îndrăzneala să se comporte ca și cum pe **el** l-ar fi durut! Ea ardea de durere... cu siguranță trebuia să fie durere. Îl voia complet înăuntrul ei. O dorea și... și îl mușca de umeri, înfigându-și dinții adânc.

Bărbatul deschise ochii. Privi neîncrezător către ea, apoi către urma de pe piele. Iar Charlotte văzu cum se întâmplă. El își pierdu controlul.

O pătrunse până la capăt, croindu-și drum, simțindu-se ca acasă în trupul ei. Ei îi dădură lacrimile, însă când bărbatul se retrase, își încolăci picioarele în jurul lui. El reveni, alunecând cu mai multă ușurință de data asta. Ea gemu, iar mușchii din interiorul corpului ei se încordară și se relaxară.

-Charlotte!

Vocea lui era întunecată și profundă, purtând aroma limbii deșertului.

-Ești atât de frumoasă, Charlotte.

Se mișca între picioarele ei. Intrând, atingându-o adânc, apoi alunecând afară. Picioarele ei se mișcau neîncetat peste fesele lui, simțindu-i mușchii cum lucrează. Wynter o înconjură cu trupul său, o înfășură în plăcerea lui, iar ei îi plăcu la nebunie. Se ridică sub el, învățând să intre în ritmul lui. Învățând că mișcarea ei îl putea face să-i geamă numele iar și iar.

El își înfipse mâinile în părul ei, care-i căzuse tot pe umeri acum, în urma luptei lor. Îi ținu capul în loc și își apropie buzele de chipul ei, împresurându-o cu sărutări. Sărutări care păreau atât de ușoare încât nid nu le putea prinde, dar

care îi vorbeau mai limpede decât cuvintele despre încântarea pe care ea i-o aducea.

Charlotte își înfășură brațele în jurul umerilor lui. Durerea - ori era extazul? - se înteeți odată cu ritmul lui. Recunosc cu senzația. El o mai adusesese pe culmile încântării de nenumărate ori în ultimele săptămâni.

Dar acum era ceva mai mult. Cu el înăuntrul ei, atingându-i cele mai profunde părți ale trupului, **fiind** o parte din ea, singurătatea ei de-o viață se risipi.

Îl auzi gâfâind lângă urechea ei. Ritmul creșu în intensitate. Excitarea vibra în ea, crescând implacabil cu fiecare mângâiere și cu fiecare sărut. Fiecare șoaptă a numelui ei deveni un geamăt. Se grăbi spre final, ținându-l în brațe, simțindu-se ocrotită de el. Și totuși, în pântecul ei era liniște... așteptare. Așteptare.

Așteptarea luă sfârșit. Undeva în adâncuri spasmele se porniră, crescând, trăgându-l în interior. El gâfâi, împingându-se în ea de parcă fierbințeala i-ar fi transformat într-o singură persoană, înfigându-și picioarele în pat, Charlotte se ridică și își săltă șoldurile... apoi încremeni când valuri de încântare o cutremurară. Țipă iar, de data asta nu din pricina durerii, ci a extazului.

Wynter continuă, apoi se opri. Chipul lui, aflat deasupra ei, dezvălui un om purtat pe aripile euforiei. Își încordă mușchii coapselor o dată, de două ori, de trei ori. Mișcări mici, care îl împingeau cât de adânc în interiorul ei putea ajunge, care o umpleau cu sămânța lui.

Închizând ochii, Charlotte se desfătă cu mireasma lui, cu greutatea lui, cu satisfacerea completă a nevoilor pe care le descoperise doar cu el. Tremurând extaziată, savură ultimele clipe de împlinire.

-Charlotte, șopti Wynter. Soția mea. În sfârșit.

Apoi, cu mișcări languroase, cei doi se cufundară în pat.

Pentru o lungă și binecuvântată bucată de vreme, mintea ei se goli de griji, vinovăție ori...

Dumnezeule, ce făcuse?

Capitolul 29

Charlotte se luptase cu Wynter de parcă s-ar fi crezut cine știe ce războinică.

Chiar se crezuse o războinică. Dintr-un motiv anume, bărbatul o lăsase să se ia la trântă cu el, să-l țină de încheieturi, să-și închipuie că ar avea o șansă de a câștiga. Iar ea se războise cu el până când forța îi golise mintea de gânduri și o lăsase doar cu instinctele. Instincte care o conduseseră către această... împerechere.

Sfinte Dumnezeule, țipase cuprinsă de spasme! De două ori.

Vocea lui Wynter răsună din pieptul lui, până într-al ei.

-Speram că te vei cufunda în somn, nu că vei fi tulburată de griji chinuitoare, dulcele meu trandafir cu petale de foc.

El nu se clintise. Rămăsese deasupra lui Charlotte, cu capul odihnindu-i-se alături de al ei și cu fața întoarsă, deci de unde știa?

-Tu...

-Da?

Nu știa ce să-i spună. Ce îi spui unui bărbat după ce ai trăit o asemenea experiență uimitoare în brațele lui?

-Probabil mă crezi o femeie ușoară.

-Ușoară?

Wynter se trase înapoi și se uită în jos la ea, portretul indignării virtuose.

-M-am căsătorit cu tine și tot a trebuit să împrusc încuietora-rea. Charlotte încercă să-l privească drept, chiar o făcu, însă ochii îi înotau în lacrimi. Ah, femeie!

Se ridică ușor de pe ea.

Spre necazul lui Charlotte, trupul ei protestă, pulsând în jurul organului lui, ca și cum i-ar fi oferit un sărut care să dureze.

- Doamne!

Glasul lui părea răgușit, tulburat,

-Ești... minunată.

Era sigură că „minunată” nu era cuvântul pe care el intenționase să-l rostească. Desfrânată? Poate.

Simți aer rece acolo unde pielea lui fusese lipită de a ei, iar fiorii îi înviorară mintea și mai mult. Cum putuse să fie atât de naivă încât să creadă că ar avea vreo șansă împotriva lui?

Încet, de parcă nu și-ar fi recăpătat încă vitalitatea, Wynter se întinse pe spate lângă ea. Cu mare grijă, își strecură un braț pe sub umerii ei și un altul în jurul șoldurilor, apoi o trase mai aproape.

Tânăra se obișnuise cu nuditatea, a lui ori a ei, iar acum că pasiunea și mânia nu mai fremătau în ea, era dureros de conștientă. Capul i se odihnea în scobitura umărului lui. Mâinile... unde să-și așeze mâinile? Una sub el, bineînțeles, dar cealaltă? El i-o prinse în timp ce șovăia, rămasă în aer și i-o puse pe pieptul lui. Partea din față a trupului i se odihnea lângă el și nu îndrăznea să se miște. Asta i-ar fi atras atenția proaspătului ei soț și... și ce? Nu știa ce avea să se întâmple în continuare. Știa doar că, pe măsură ce el o ținea aproape, fiorii reci începeau să dispară.

Apucând o pătură, Wynter o trase peste ei. Apoi îi ridică bărbia soției sale și o privi în ochi.

-Acum. Tu gândești așa: m-a luat de proastă, prefăcându-se că se luptă cu mine. Dar trebuie să gândești cu mintea mea, Lady Nevastă. Te-am vrut din clipa în care te-am văzut stând pe verandă, cu sacul de călătorie la picioare. Eram hotărât să mă țin tare și să nu profit de guvernanta copiilor mei, însă m-ai ispitit.

Fierbințeala jignirii îi uscă lacrimile lui Charlotte.

- Nu te-am ispitit niciodată!

-Dar ai făcut-o. Ai mers, ai respirat, ai zâmbit.

Wynter îi urmări cu degetul curbura obrazului, forma buzelor, iar gesturile lui semănară remarcabil de mult cu afecțiunea.

- Prea rar ai zâmbit, Lady Nevastă. Când mama a decis că ar trebui să mă instruiești, m-am hotărât să cedez farmecelor tale.

-N-am nici un farmec.

El îi zâmbi.

-Farmecele de care **nu ești conștientă**. Nu puteam fi un mojiç și să te seduc, așa că mi-am pus în cap să mă însor cu tine.

-Ai fi putut să mă avertizezi, murmură ea.

-Ca să mi te împotrivești și mai abitir? Nu cred. Și așa vanitatea mea zace făcută bucăți.

Asta o făcu să râdă. Fu doar un chicotit, scurt, dar revigorant.

-Pe urmă... te-am convins să te măriți cu mine...

-Șantaj!

- Iar tu m-ai provocat. Pe mine! Bărbatul se lovi cu pumnul în piept. Am răspuns provocării tale găsindu-te, învățându-te să-mi accepți atingerile, aducându-te la extaz.

Charlotte încercă să-și îngroape capul la pieptul lui, însă el continua să o țină de bărbie.

-Nu. Nu te feri. Este un lucru bun ca o femeie prudentă să descopere plăcerea în mângâierile bărbatului ei. Oftă exasperat. Dar e foarte, foarte dificil pentru bărbat.

-Zău?

Niciodată nu-i trecuse prin minte un astfel de gând.

-Ai suferit?

-Da.

Lui Charlotte îi plăcea asta. îi plăcea foarte, foarte mult.

- Ce încântător!

Fu rândul lui să râdă, dar cu un aer posac.

- Dacă aș fi reușit să mă cațăr în dormitorul tău, mă îndoiesc că mi-aș fi putut ține jurământul de a consuma căsătoria noastră doar după ceremonie, căci mi-ai forțat hotărârea până la limită. Te-aș fi luat atunci. O privi încruntat pentru a da mai multă importanță vorbelor sale. **Eu te-aș fi luat pe tine.**

Charlotte își îndoii degetele pe pieptul lui. Picioarele începură să i se miște agitat. Întocmai cum reacționase în fața tehnicilor lui coercitive de seducție, răspundea acum faptului că el își dorise s-o domine. Ce soi de creatură primitivă trăia în sufletul ei, tânjind după stăpânirea lui?

- Balustrada ta a cedat, dovedind astfel că Dumnezeu veghează asupra noastră.

O răsturnă pe spate când se ridică și se sprijini într-un cot. Aplecându-se deasupra ei, blond întunecat și insistent, Wynter spuse:

-Azi nu te-am luat eu pe tine, Lady Nevastă. Ne-am zbatut. Ne-am luptat. Ne-am luat unul pe celălalt. Să nu te minți niciodată în privința asta.

li cuprinse umărul în căușul palmei și o scutură ușurel.

- Promite-mi.

Așadar. O păcălise. Știuse că o va poseda - la drept vorbind și ea o știuse dar refuzase să-i ofere o scăpare ușoară. Ea nu va putea niciodată să spună că nu a fost dornică. Participase la uniunea lor.

-Mă cunoști foarte bine, zise Charlotte.

Wynter se înalță deasupra ei, neînduplecat, puternic, masculin și pe deplin convins de superioritatea lui.

- Un vânător înțelept își cunoaște prada.

Și ea îl cunoștea foarte bine.

-Totul trebuie să iasă așa cum îți dorești.

O dureau gâtul din pricina strădaniei de a-și reține lacrimile, dar trebuia să rostească vorbele. Trebuia să spună tot adevărul și astfel să înțeleagă exact ce făcuse.

-Acum voi fi soția ta. Tu vei avea grijă de mine. Iar eu îți voi iubi copiii... și pe tine.

-Da!

În ochii lui sclipitori se citea aprobarea.

-În sfârșit înțelegi înțelepciunea mea și a tatălui meu din deșert.

O spusese. Recunoscuse că îl iubea. Iar el nu-i răspunsese la fel. Singurul lui gând fusese acela că avusese dreptate. Că ea devenise o creatură plămădită după gustul lui. O femeie ca oricare alta.

Apăsarea lacrimilor se domoli, căci pentru ce să mai plângă? Viața îi era așezată pe un făgaș. Trebuia să renunțe la singurul principiu care îi modelase caracterul. Se îndrăgostise de un bărbat care n-o iubea și devenise, nu centrul universului acestuia, ci o înlesnire care să-i facă lui viața mai ușoară, o simplă planetă dependentă de mărețul soare. Se pierduse pe sine însăși.

Era ironic că el venise din deșertul uscat și arid, pentru a aduce deșertul în viața ei.

-Așa cum spui, nu tu m-ai luat pe mine, ci ne-am luat unul pe celălalt, zise ea. Nu mă pot minți în privința asta și n-o voi face niciodată. Promit.

Wynter o sărută pe frunte și îi zâmbi, oferindu-i cel mai frumos zâmbet din lume.

-Tu ești tot ce mi-am dorit vreodată. Ești sensibilă, muncitoare și plăcută ochiului.

Charlotte îl privi, uimită de chipul lui frumos și de trufia lui neclintită.

- O să mi se învârtă capul de la asemenea laude.

El se încruntă pentru o clipă, neînțelegând. Apoi un surâs blând îi săltă colțurile buzelor.

-Tu ești lumina ochilor mei, începutul de primăvară...

Charlotte îl întrerupse.

-Iar tu custodele complimentelor fără valoare. Îmi plăcea să fiu sensibilă, muncitoare și plăcută ochiului.

- Nu-ți plac omagiile mele?

Ea nu-și mai putu ascunde tristețea.

-Deja mă ai. N-are rost să le irosești.

-Dar tu pentru mine ești începutul de primăvară, replică el.

În mod absurd, Charlotte se înfioră la auzul vorbelor lui.

-Sunt fericit și tu ești fericită. Când îmi voi fi revenit, iar asta s-ar putea întâmpla - își ridică mâna cu degetele răsfirate - peste un an de acum încolo, te voi trezi și ne vom lua din nou unul pe celălalt. Acum dormi, Charlotte, soția mea.

Se cuibăriră amândoi, umăr la umăr.

Wynter credea că biruise.

Charlotte știa că așa era.

Capitolul 30

Nunta de acum o lună fusese un succes răsunător și toată lumea bună își amintea cu slugărnice că asta i se datora Adornei.

Ceremonia fusese emoționantă, mâncarea și băutura primiseră laude din plin, orchestra cântase toată noaptea, plecarea lui Wynter cu Charlotte stârnise o imensă cantitate de bârfe satisfăcătoare, iar lumea bună aștepta acum cu nerăbdare s-o vadă pe Adorna întrecând toate acestea a doua zi, în timpul recopțului sereminiene. Vicontesa zâmbi în vreme ce se îndrepta către scări. De parcă mai încăpea îndoială!

-M'lady, m'lady!

Bietul și dragul de valet Harris alerga înspre ea.

-Bucătarul zice că rațele n-au venit încă de la Londra.

Părea absolut alarmat, cu părul făcut măciucă.

Adorna îl bătu pe braț pentru a-l liniști.

- Dacă nu sunt rațe la cină, atunci bucătarul ar trebui să sape o groapă și să frigă o vită. Sunt sigură că delegației sereminiene îi va plăcea.

Harris încuviință, făcu o plecăciune, apoi se grăbi înapoi spre bucătărie.

Adorna urcă treptele.

Scepticii n-o cunoșteau. Când familia regală sereminiană va părăsi conacul Austinpark, va fi fermecată și amuzată, regina Victoria va fi mulțumită, iar ea va deveni cea mai onorată gazdă din Anglia.

Vicontesa aștepta cu nerăbdare toate astea.

- Milady!

Domnișoara Symes înainta în grabă pe coridor către ea.

-Un oaspete de la nuntă a furat cearșafurile din aripa vestică și nu putem face toate paturile.

-Măcar de data asta n-au furat argintăria.

Adorna o cuprinse cu brațul pe jupâneasa.

-Ideea reginei Victoria este să oferim delegației sereminiene un scurt tur al zonei rurale englezești și amuzament într-un cadru degajat. Maiestatea Sa, Prințul Albert, curtenii și sereminiienii vor sosi dimineața și se vor întoarce la Londra după-amiaza târziu. Nu ne trebuie paturi făcute.

Domnișoara Symes făcu o față dezgustată.

-Știți că unii se vor ameți și vor trebui să rămână peste noapte.

- Dar nu toți, draga mea și avem suficiente așternuturi pentru aripa estică, nu-i așa?

-Da.

-Asta e. Vezi? O să fie bine.

Domnișoara Symes nu era fericită. Detesta să nu pregătească totul ca la carte.

-Vă mulțumesc, milady. O să pregătesc numaidecât fiecare cameră din aripa estică.

Dar nu făcu o reverență. În schimb, privi în lături, ca și cum s-ar fi rușinat.

- V-ați... gândit ce să faceți cu fantoma?

-O, da!

Adorna își atinse obrazul cu un deget.

-Presupun că după plecarea sereminiienilor va trebui să fac ceva în privința micului nostru spirit, nu-i așa?

-Trebuie, dacă vreți să vă mai rămână vreo menajeră la etaj, milady.

-O să mă ocup eu, domnișoară Symes.

Vicontesa o trimise la treaba ei. Domnișoara Symes era o scumpă că-și făcea atâtea probleme. Păcat că, în ciuda tuturor asigurărilor că o grozavă sursă de amuzament urma să-și facă apariția, Adorna nu se simțea mai liniștită.

Desigur, vicontesa **avea** să se gândească la ceva special pentru a întreține delegația, iar dacă nu o făcea, fără îndoială că **avea** să se ivească vreun lucru deosebit. La urma urmei, ea nu **plănuise** ca Wynter să împuște încuietorea de la ușa lui Charlotte. Totul fusese o pură întâmplare fericită. Adorna avusese mereu noroc în privința asta.

Mai puțin în ceea ce îl privește pe Lord Bucknell. Femeia strânse din dinți și iuți pasul. Bărbatul dispăruse în timpul petrecerii de nuntă și nu se mai întorsese. Nu primise nicidecum o veste de la el, nici măcar când îi trimisese un bilețel pentru a se interesa, cu cea mai mare delicatețe, de sănătatea lui. Hain om! Nu știa cum de i se păruse vreodată că-l place. Cu siguranță nu pricepea de ce îi era dor de el.

Ușa camerei copiilor era deschisă, iar din interior Adorna auzi glasul lui Charlotte. Draga de fată insista să lucreze zilnic cu Robbie și Leila pentru a le îmbunătăți manierele, fără a lua în seamă asigurările vicontesei că micuții se purtaseră exemplar la nuntă.

Charlotte era adorabilă, dar părea abătută de când se întorsese cu Wynter de la cabana de vânatoare.

Măcar dacă fiul ei ar fi încetat să-l mai caute pe escroc! Mergea la Londra în fiecare zi. Și acum era tot acolo. Adorna crezuse că mariajul avea să-l țină acasă, însă el o săruta sec pe Charlotte în fiecare dimineață și apoi pleca în oraș. Atunci când ea se măritase cu Henry, nu putuseră sta departe unul de celălalt mai mult de două ore la rând, iar el avea vreo șaptezeci de ani.

Tinerii pur și simplu nu mai aveau acea scânteie.

Oprindu-se în pragul ușii, Adorna o văzu pe Charlotte citind din cartea aceea pe care copiii o adorau. **O mie și una de nopți** îi zicea, și părea că ajunseseră la o parte destul de interesantă. Cel puțin pentru Charlotte și Robbie. Cei doi stăteau pe scaune alăturate, cocoșați deasupra cărții, în vreme ce tânăra citea din ce în ce mai repede.

Leila, pe de-altă parte, ședea pe podea cu pleoapele grele, urmărind cu degetul modelul covorului. Ridicând brusc capul, spuse:

-Lady domnișoară Charlotte, acum putem să-ți spunem „mama”?

Robbie se repezi la surioara lui.

-Leila. Pentru ultima oară, taci! Vreau să știu ce se întâmplă.

Fetița se trânti la loc pe podea, pufnind.

Charlotte părea pierdută.

-Sigur că puteți să îmi spuneți „mama”. M-ați face foarte fericită.

Atunci Adorna se mișcă, iar nora ei îi observă prezența.

Robbie o remarcă la rândul lui și, evident enervat, se prăvăli pe podea alături de Leila.

Copila rânji, se întinse și lovi cu călcâiele în covor.

- Pot să intru și să ascult?

Vicontesa nu plănuise să li se alăture, însă gospodăria putea funcționa și

fără ea pentru câteva minute și îi înțelegea nerăbdarea nepotului ei.

Charlotte îi acceptă prezența cu calm, însă în ultima vreme tânăra accepta totul cu calm. Era ca și cum tumultul dinaintea nunții năd nu avusese loc, iar ea devenise, fără nici un murmur de protest, nevasta pe care Wynter și-o dorise,

-Sigur, mamă, am fi încântați să ni te alături. Robbie, Charlotte atinse umărul băiatului, pregătește un scaun pentru bunica ta. Vrea să audă restul poveștii.

Micuțul îi zâmbi Adomei în timp ce îi așeza un scaun de cealaltă parte a lui Charlotte. Din ziua nunții ea și nepotul ei ajunseseră la un soi de înțelegere. El nu-și mai azvârlea cuțitul în tapetul ei, iar ea se prefăcea că nu-l observă când se furișează afară pentru a se juca împreună cu noii lui prieteni. Grupul îl includea pe destul de supusul fiu al vicarului, care se pare că nu mai făcea glume pe seama accentului ori a trecutului oamenilor.

Era o lecție prețioasă pentru ambii flăcăi, însă turnura pe care o luaseră evenimentde o lăsase pe Leila singură din nou.

Adoma se așeză și se prefăcu că ascultă în vreme ce Charlotte relua firul poveștii. De fapt o urmărea pe Leila. Leila care făcea un spectacol din faptul că nu asculta. Leila care se juca cu călușul din lemn primit în dar de la Charlotte, dar care totuși nu se plângea niciodată că lecțiile ei de dtit fuseseră din nou amânate.

Leila. Vicontesa rareori descoperea că nu știe ce să facă în privința celorlalți oameni, însă Leila o punea în încurcătură. Ascundea ceva, Adoma era sigură de asta. Dar ce? Ce secret ar putea păstra un copil de vârsta ei față de toți adulții care o iubeau? De ce zâmbea micuța cu videnie când credea că nimeni n-o vede? De ce, când vorbea despre El Bahar, numea țara aceea „acasă”? Și de ce o văzuse o dată servindu-se din chiflele de casă ale bucătarului, legându-le într-o batistă și furișându-se cu de la etaj?

Adoma intenționa să afle. După recepția sereminiană.

Vicontesa își dădu seama că, în timp ce ea se gândea la enigmele nepoatei sale, povestea se sfârșise, iar Robbie o privea nerăbdător.

-Foarte bine, exclamă ea. Dacă fiecare poveste e la fel de interesantă ca aceasta, va trebui să citesc eu însămi toată cartea.

-Eu vreau s-o dtesc, spuse Robbie. Dar n-o fac. îmi place s-o nud pe m-marna dtind.

Chipul lui Charlotte se luminează de o plăcere aproape palpabilă, iar tânăra îl îmbrățișă pe Robbie.

Leila se ridică.

-Eu vreau să-i spun așa!

Charlotte își deschise brațele către fetiță.

-O să fiu **mama** pentru amândoi.

Leila veni lângă ea și acceptă îmbrățișarea, dar în același timp continuă să se foiască de parcă ar fi fost un cal pursânge care așteaptă începutul unei curse.

-Charlotte știi ceva despre Sereminia? întrebă Adoma veselă. -Da, cu toții știm.

Charlotte își luă înfățișarea de guvernantă.

-Când am studiat Europa, am descoperit că Sereminia este o țară mică din

munții Pirinei, aflată la granița dintre Franța și Spania. Care e limba lor oficială, Leila?

Micuța pufni, dar răspunse ascultătoare:

-Limba lor oficială e baminiana.

- Robbie, cum se numesc conducătorii lor?

-Sunt conduși de regele Danior și regina Evangeline și...

Leila îl întrerupse.

- De ce nu mai poți fi tu guvernanta noastră? Nu vreau o altă guvernantă. Încurcată, Charlotte trase adânc aer în piept.

- Eu voi continua să vă supraveghez lecțiile.

- De ce nu poți să ne înveți **tu**?

Robbie nu mai putea suporta sâcâielile surorii sale.

- Pentru că o să aibă un copil, neroado.

-Nu... spuse Charlotte.

-Vreau eu să fiu cea mai mică.

Leilei începu să-i tremure buza de jos. Charlotte se îmbujoră. -Eu nu...

Micuța se întoarse către Robbie, în vreme ce o lacrimă i se prelingea pe obraz.

- O să aibă un copil curând?

-Foarte curând, confirmă băiatul. Tati e potent!

Charlotte se înroși până în vârful nasului. Adoma fu nevoită să se îndrepte către fereastră pentru a-și ascunde râsul de nestăpânit, dar când se întoarse iar, văzu expresia de pe chipul nurorii sale.

Bănuielile ei de mai înainte își găsiră confirmarea. Charlotte era nefericită. Nefericită și hotărâtă să îndure.

Nici un copil obraznic nu întristează în asemenea măsură o femeie. Aid era vina lui Wynter.

Adoma oftă. Nu voia să intervină, dar dacă fiul ei era atât de nepăsător și de împăcat cu sine pe cât părea, avea să fie silită s-o facă. După recepția sereminiană.

Gândul acesta îi aminti vicontesei de ce venise.

-Voi învățaților știți ceva despre tradițiile sereminiene? Aș vrea să pregătesc un spectacol potrivit pentru ei.

Charlotte o bătea pe Leila pe spate, chiar dacă părea că ea însăși ar fi avut mare nevoie de același tratament.

-Femeile sereminiene sunt cunoscute pentru firea lor aventuroasă. În tinerețe, regina Evangeline era o persoană îndrăzneată, având în vedere că vâslea pe râuri învolburate și se cățara pe stând ascuțite.

Adoma își acoperi obraji cu palmele.

-Asta nu mă ajută.

- Regina Evangeline e cunoscută în toată Europa și ca o mare gurmandă, propuse Charlotte.

- Dar regele Danior? Să sperăm că el e la fel de plictisitor ca prințul Albert. Charlotte dătină din cap cu regret.

-Nu așa i-a mers vestea. Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult, mamă.

-De fapt...

Adoma se gândi la cele aflate și zâmbi.

- M-ai ajutat foarte mult.

Capitolul 31

Wynter stătea în hainele lui de călătorie și se uita cum o armată de servitori așeza mese și scaune în grupuri confortabile de a lungul verandei. Muncitorii întindeau o tendă aurie peste o rama din lemn, pentru a oferi umbră și a-i proteja pe oaspeții regali de soare ori ploaie. Știa că, în interior, ajutoare din împrejurimi curățau și frecau până când totul avea să sclipească de curățenie.

Un bărbat înțelept ar fi stat foarte, foarte departe. Barakah ar fi stat foarte, foarte departe.

Wynter nu era Barakah.

Mama lui ieși pe ușă cu un vraf de hârtii în mână, având un aer vesel și văratic în rochia ei verde ca iarba pe care puține femei și-ar fi permis s-o poarte. Wynter își spuse că ar trebui să fie recunoscător pentru că avea o mamă tânără la care putea apela pentru istețimea ei. Și totuși nu se simțea recunoscător. Se simțea doar dezorientat, precum un bărbat al cărui adăpost e pe cale să dispară într-o grozavă și irevocabilă furtună de nisip.

Adorna se opri, evident speriată să-l vadă.

-Wynter. Dragule. Credeam că o să fii la Londra toată ziua.

-Am fost.

Femeia aruncă o privire înspre soare.

- Dar nu poate fi trecut de ora unu. E un drum de două ore.

-Eu pot să-l parcurg într-o oră și jumătate.

Galopând și schimbând o dată caii, dar nu trebuia să-i spună ei asta.

-Dar o oră și jumătate până acolo, o oră și jumătate înapoi... e imposibil să fi petrecut în oraș mai mult de două ore.

Femeia se lumină.

- Nu te-ai dus la birou, nu-i așa?

- M-am dus.

Adomei i se lungi fața.

-Nu m-am putut concentra.

Wynter detesta să facă asta. Îi displăcea atât de mult, încât aproape că se răzgândise. Dar căutase alte opțiuni și nu reușise să descopere nici una.

-Mamă, vreau să discut cu tine.

Vicontesa își duse mâna la piept și strânse în pumn materialul neted al rochiei.

- Dragule, ce am făcut eu era necesar.

- Ce-ai făcut?

Oare vorbea despre **ea**?

-Ce ai făcut?

Adorna se uită la el, apoi se strădui din răspuțeri să-și îndrepte cutele de pe rochie.

-Am cheltuit patru mii de lire pentru recepția asta?

De ce îi tot dădea zor cu petrecerea?

-În regulă. E în regulă.

Wynter privi în lungul verandei înțesate de lucrători.

- Putem să mergem într-un loc mai retras?

-Sigur.

Adorna îi făcu semn să intre în casă înaintea ei.

-Cred că azi biroul meu e singurul loc în care putem sta singuri.

Când trecură pe lângă o oglindă, el privi într-o parte și o zări tamponându-și fruntea cu o batistă.

- Chiar credeai că o să-mi pese? o întrebă, încercând să acorde atenție grijilor ei când de fapt nu voia decât să vorbească despre ale lui.

- Da. Da, am crezut.

Vocea îi tremura.

- Banii din afacere sunt ai tăi.

Luând-o de braț, o conduse în jurul siluetelor îngenuncheate a două menajere care lustruiau treapta cea mai de jos până când aceasta avea să strălucească.

-Nu simt soțul tău să-ți verific conturile. Sunt fiul tău. Și nici măcar un fiu bun. Dacă aș fi fost, aș fi rămas aici pentru tine după moartea tatei. N-ar fi trebuit să muncești atât de mult pentru a conduce afacerea. N-ar fi trebuit să mai căutăm acum identitatea unui escroc.

Adorna îl strânse de mână în vreme ce urcau scările.

- Dragule, nu poți vorbi serios! Nu crezi cu adevărat toate astea. Hști cel mai bun fiu pe care și l-ar putea dori o femeie! Interesant, exotic, încrezător... un bărbat care își împlinește destinul. Poate r.\ aș fi vrut să te întorci mai devreme, dar... nu crezi cu adevărat că ai un motiv să te revanșezi față de mine, nu?

Azi era cumplit de conștient de defectele lui.

-Mamă, deși am știut mereu că tu poți conduce afacerea, n-a fost corect să te las să duci povara ei atâția ani.

- Dar îmi place să conduc afacerea. Tatăl tău m-a învățat atâtea și mă bucur când am ocazia să pun în practică lecțiile lui.

Părea ușor rugătoare.

-O, dragule, niciodată nu m-am gândit că vei lua în serios escrocheria asta.

Wynter avu impresia că iar discută despre două lucruri diferite, dar n-avea timp s-o ia la întrebări în legătură cu îndoielile lui. Nu acum când intrau în apartamentele ei. În sfârșit putea vorbi cu singura femeie despre care știa că ar înțelege-o pe singura femeie pe care el **nu** o înțelegea. Cu mâinile în șolduri, spuse:

-Nu iese cu ea așa cum am plănuit.

Adorna se încruntă.

- Cu cine, dragule?

-Cu soția mea, bineînțeles.

Vicontesa se cufundă în canapea și făcu ochii mari.

-A încetat cu sfidările ei fără sens. Mi-a recunoscut înțelepciunea de a fi organizat căsătoria noastră. Îmi mulțumește pentru hainele și bijuteriile pe care i le aduc în dar. Totuși (abia dacă putea îndura să recunoască asta), totuși nu e fericită.

Se plimbă până la fereastră și înapoi.

-Mamă, de ce nu e fericită?

-Unele soții (Adorna părea să-și aleagă cu grijă cuvintele) nu găsesc

plăcerea în patul conjugal. E Charlotte o astfel de femeie?

N-avea vreme pentru delicatețea englezească în legătură cu funcțiile perfect normale ale corpului.

- Barakah, tatăl meu din deșert, m-a învățat că dacă o soție nu găsește plăcerea în patul conjugal, e de datoria soțului să descopere ce i-ar plăcea.

-Măcar în privința asta bătrânul mojiic avea dreptate.

-Eu și Charlotte găsim mulțumirea unul la celălalt. Ea mă aduce la extaz, iar eu fac la fel în ceea ce o privește. De multe ori. Deseori. O conduc deseori pe culmile plăcerii pentru că...

Adorna era evident fascinată.

- Pentru că?

- Noaptea, când crede că dorm, plânge.

Vicontesa se posomori.

Tânărul scrâșni din dinți, apoi spuse totul:

-In dimineața asta, după răsăritul soarelui și după ce eu i-am adus multă încântare, ea mi-a întors spatele și a început să plângă.

Adorna clătină din cap.

- O, Wynter!

-Rugămintele mele de a mă lămuri s-au dovedit fără rost. Nu vrea să discute cu mine.

-Niciodată?

-Nu așa cum obișnuia să o facă. Nu zice nimic, chiar și atunci când mănânc cu degetele!

Asta era mai rău ca orice. Făcuse cel mai abominabil gest necuviincios la care se putuse gândi, iar Charlotte nu-l mustrase!

-A zis că mă iubește.

-Da...

Adorna părea adâncită în gânduri.

-O femeie e împlinită atund când iubește un bărbat.

Vicontesa se înecă de uimire. Wynter continuă:

-Atunci de ce nu e fericită?

Lăsându-se pe spate în colțul canapelei, Adorna întrebă pe un ton sarcastic.

- Nu știu, Wynter, de ce nu e?

- Pentru că vrea să o iubesc la rândul meu!

Începu să se plimbe prin cameră.

-Charlotte e o femeie adorabilă, sublinie Adorna.

- Un bărbat adevărat nu iubește o femeie. Așa m-a învățat tatăl meu din deșert.

- Wynter!

Ridicându-se în picioare, mama lui îl strigă pe nume de parcă el ar fi avut șase ani și ar fi luat parte la o încăierare,

-îmi spui că acest Barakah, acest tată al tău din deșert, a declarat că un bărbat **adevărat** nu-și iubește soția. Tu ți-l amintești măcar pe **propriul** tău tată?

Vehemența ei îl sperie.

- Da, sigur. Îi prețuiesc amintirea.

Adoma stătea acolo, cu ochii la el, așteptând ca și cum el ar fi trebuit să știe cu ce greșise.

În cele din urmă, ea scoase un sunet de dezgust.

-Ai putea fi mai prost de atât? Ducându-și mâna la frunte, continuă: Nu înțeleg ce vrei de la mine. Vrei să-ți spun cum s-o faci pe Charlotte fericită?

Mama lui trebuia să știe. Trebuia, căci altfel la cine putea apela?

-Păi... da.

-Se pare că Charlotte ți-a spus deja cum s-o faci fericită, dar în caz că trebuie s-o auzi din nou (femeia gesticulă) poate că ar trebui s-o întrebi.

Charlotte stătea în cadrul ușii. Era îmbrăcată cu una dintre rochiile pe care i le adusese el, o ținută simplă din bumbac alb, care arăta absolut încântătoare, chiar și cu urma tălpii Leilei pe ea. Avea părul despletit, așa cum îi plăcea lui, și prins la spate cu o agrafă din diamante albastre, montate în platină. Arăta la fel de dulce și de blândă ca un înger. Un înger care îl privea cu furie.

Nu știa de ce, dar era supărată pe el.

Însă mânia era mai bună decât acea îngrozitoare resemnare plină de tristețe.

-Venisem să te caut pentru a-ți spune cât sunt de îngrijorată în privința Leilei, spuse ea. Și te găsesc discutând despre mine cu **mama** ta?

Wynter se uită la Adoma în căutare de sprijin, însă aceasta dispăruse.

- Nu știam ce să mă fac cu tine.

- **Cu** mine? Nu știai ce să te faci **cu** mine? Sunt un copil care trebuie manevrat?

-Nu, un copil nu. Dar cu siguranță o femeie care nu știe ce vrea.

Charlotte își strânse pumnii pe lângă corp.

-Nu știu ce vreau? Nu eu sunt cea care a venit la mama în căutare de sfaturi.

Wynter clipi uluit.

-Era logic să apelez la mama. Uniunea noastră nu se desfășoară așa cum am prevăzut.

Fustele lui Charlotte foșniră când aceasta intră în cameră.

- Ba da.

-Asta e un neadevăr. Nu ești fericită așa cum ar trebui.

- De ce aș fi fericită?

Apropiindu-se de el, îl apucă de brațe și îl privi cu sinceritate.

-Viața mea este exact așa cum m-am temut că o să fie. Măcar înainte eram o guvernantă. Lucram pentru a mă întreține. Munca mea avea o valoare. Acum nu-mi trebuie nimic. Nu **sunt** nimic. Sunt o proprietate care trebuie îngrijită atâta vreme cât oferă plăcere.

- O nevastă e mai mult decât o proprietate.

- La fel cum și un cal e mai mult decât o proprietate?

Ea trebuia să fi citit răspunsul pe chipul lui, căci își zvrâli mâinile în sus.

- Nu sunt un cal! Nu sunt un câine! Sunt o ființă umană și vreau să fiu prețuită pentru asta. Vreau să fiu...

Ochii ei probabil că se umpluseră iar de lacrimi, căci îi întoarse spatele. Oare o mai văzuse vreodată plângând înainte de nuntă? Nu. Dar de atunci nu se mai oprea. Nu pentru a-l controla, așa cum îl avertizase Barakah că

procedau unele femei, ci din pricina unei dureri adânc ascunse.

Barakah i-ar fi spus că durerea unei femei este o problemă neimportantă și că ea ar trebui lăsată în pace pentru a se vindeca. Însă ceva din sufletul lui Wynter îl îndemna s-o ajute pe Charlotte cu povara suferințelor ei. Dacă n-o făcea, se gândea că ea avea să poarte această povară pentru totdeauna. Repetă:

-Vrei să fii... iubită?

Sprîjinindu-se cu un umăr de perete, tânăra scotoci după o batistă.

- Iată-l că înțelege!

- Dar e suficient ca tu să mă iubești pe mine.

Ea își suflă nasul.

-Separe că nu.

Wynter era confuz. Nu-i plăcea confuzia. Îi plăcea ca viața să se desfășoare așa cum ar trebui, în funcție de legile și tradițiile stabilite de către bărbații mai bătrâni decât el.

-Un bărbat adevărat nu...

Charlotte se repezi la el precum o zeiță răzbunătoare.

-Îți spun eu ce poți să faci. Voi bărbații adevărați puteți să vă duceți pur și simplu la...

-Tati!

Robbie își făcu apariția în pragul ușii, cu ochii măriți de groază, ținând în mână o bucată de hârtie.

-Tati, Leila a fugit!

Capitolul 32

Charlotte înhăță biletul și citi cu disperare mâzgăliturile copilei.

-A fugit?

Wynter se uită fix la Robbie.

- Unde a fugit?

Charlotte spuse cu voce răgușită:

-Acasă. Zice că se duce acasă.

Nu-l mai văzuse niciodată pe Wynter pälind, dar îl văzu acum.

- În El Bahar.

Se opri ca împietrit, apoi o luă pe Charlotte de mână.

-Aveai de gând să-mi vorbești despre Leila.

-Da. Da.

Tânăra se chinui să-și adune gândurile.

-În vreme ce noi eram ocupați cu pregătirile pentru recepția sereminiană, am devenit tot mai îngrijorată din pricina ei. Cred că se simte neglijată. E veselă, pe urmă morocănoasă...

-Foarte posacă, interveni Robbie.

-Da, încuviință Charlotte. Nu cred că doarme bine și, cu toate că m-am obișnuit să fie tot timpul o provocare, pur și simplu nu mai e în obișnuita ei dispoziție exuberantă.

Wynter dădu scurt din cap.

- Robbie, ar încerca ea să fugă în El Bahar?

-Da. E atât de toantă încât s-ar putea să nu mai țină minte cât e de departe. Ar încerca să se întoarcă.

Băiatul se strâmbă, de parcă ar fi încercat să-și rețină lacrimile.

-N-a fost încântată că mă jucam cu prietenii mei. E vina mea.

-Nu tu ești de vină, fiule, eu simt.

Wynter își puse o mână pe umărul fiului său și îl strânse.

-Foarte bine. Robbie, tu du-te în grajd și vorbește cu Fletcher. Vezi dacă Leila a fost acolo. Charlotte, trimite pe cineva la han și află dacă s-a suit în trăsură.

Chipul lui căpătă un aer sumbru.

- Eu o să merg la Londra și o să verific docurile.

- Ba n-o să mergi.

Charlotte se întoarse și o pomi către ușă.

- Cel puțin... nu singur.

Wynter termină de vorbit cu căpitanul de vas pe care îl luase de guler și tresări când își dădu seama că Charlotte dispăruse de lângă el.

Era întuneric beznă în zona docurilor londoneze, soția și fiica lui se făcuseră nevăzute, iar lui îi venea să urle din pricina fricii care îi rodea măruntaiele. Aveas-o piardăpe Leilaoripe Charlotte ori pe amândouă, iar de data asta nu putea fugi îndeajuns de departe pentru a scăpa de durere. Criza de acum nu era asemenea morții tatălui său. De data aceasta Wynter era adult, un bărbat răspunzător pentru binele familiei sale, și eșua din toate punctele de vedere.

Cum era cu puțință? Trăise conform adevărilor, așa cum le înțelegea el, asumându-și răspunderea, comportându-se onorabil, fiind mereu cinstit. Oare unde greșise?

În bezna din jur, făcu apel la șeicul care îl îndrumase în viața adultă și de la care deprinsese toate abilitățile sale de vânător.

-Barakah, te rog, ajută-mă să le găsesc.

Făcu vreo câțiva pași de-a lungul zidului unei taverne, folosindu-și toate simțurile pentru a-și găsi soția. Ea nu putea să fi plecat prea departe. Adineauri era acolo.

Apoi o auzi. Glasul lui Charlotte întrebând:

- Dacă vedeți o fată mergând singură, îmi dați de știre?

Wynter se sprijini de peretele cârciumii, care era umed din pricina ceții și îmbibat cu izul de alcool vechi, și își trecu o mână tremurătoare peste frunte.

-Îhî, don'șoară, da'... multe fete merg singure p'acilea, don'șoară, și nid una dintr-un motiv bun.

Wynter urmări vocile către o alee împuțită, având grijă să nu facă nici un zgomot.

-Știu, dar fata asta e spedală, stăruie Charlotte. E fiica mea.

Bărbatul o apucă de umeri.

- Ce faci, Charlotte?

Prostituata scoase un țipăt ascuțit când îl văzu apărând brusc și se poticni

Într-o grămadă de gunoi.

Charlotte se lăsă pe spate, ca și cum n-ar fi avut nici o îndoială cine se afla în spatele ei.

El o cuprinse cu o mână, simțind combinația fermă de piele și mușchi care era soția lui. Avea nevoie de asta. Avea nevoie de ea. Oricât ar fi fost de îngrijorat în legătură cu Leila, oricât l-ar fi tulburat să-și aibă nevasta alături în timpul vânătorii, prezența ei îl alina. Ea îi dădea speranță.

Barakah ar fi fost uimit de puterea ei.

-Tânăra aceasta stă aici, pe alee, toată noaptea.

Charlotte nu părea deranjată, de parcă ar fi fost obișnuită să stea de vorbă cu prostituatele londoneze de cea mai joasă speță.

-A avut bunătatea de a consimți să stea cu ochii în patru după Leila.

Wynter trebuia să admită că ideea lui Charlotte era bună. Să le alerteze pe prostituate să se uite după Leila. Dar nu credea că mai putea supraviețui multor idei bune ale nevastei sale. Nu și dacă ele implicau ca ea să dispară în noapte.

-O să te plătesc bine, îi spuse el prostituatei.

Abia dacă reușea s-o zărească în lumina slabă provenită de la taverna din spatele lui și știa că, în ochii ei, el nu era decât o brută uriașă. Dar femeia văzu sclipirea monedei pe care el i-o întinse și o făcu să dispară numaidecât în propria mânecă.

- Mai am și altele, dacă o vezi pe fată. Vino la sediul companiei Ruskin Shipping. Vom fi acolo.

-Nu.

Charlotte îl luă de braț.

- Nu ne putem opri acum din căutări.

-Soarele a apus cu două ore în urmă. Ceața se îndesește și avem tot atâtea șanse să ne alegem cu gâtul tăiat câte avem s-o găsim pe Leila.

„Și trebuie să te duc într-un loc sigur.” Dar nu spuse asta. Tânăra insistase să-l însoțească la Londra. S-ar fi opus oricărei încercări a lui de a continua căutările fără ea. Și, la drept vorbind, vânătoarea ar fi fost o prostie acum, chiar și pentru el, tocmai din motivele pe care le înșirase. O îndrumă pe Charlotte către stradă.

-Trebuie să ne odihnim ca s-o putem căuta din nou mâi- ne-diminează.

-Dar dacă Leila e pe afară de una singură? Întrebă în șoaptă soția lui.

- La vârsta de cinci ani a supraviețuit unui atac asupra taberei noastre.

Își amintea deseori lucrul ăsta.

-E luptătoare și viclană, iar dacă s-a ghemuit pe undeva, oricum n-am putea-o găsi în veci.

Charlotte nu știa, dar el ținea în mâna dreaptă cuțitul scos din teacă.

-S-ar putea să nici nu fie aid. Fetița despre care au spus că s-a urcat în trăsură ce mergea spre Londra, nu se potrivea cu descrierea ei.

-Leila ar fi putut purta una dintre perucile mamei tale.

-Știu.

Bineînțeles că știa. Leila putea face orice își pune în minte.

-Apucă-mă de pulpana hainei, își instrui el soția. O să te conduc către Ruskin Shipping.

Se strădui din răspuțeri să meargă cât mai în umbră, auzind gemetele prostituatelor care lucrau, sforăiturile bețivanilor, vaietele ocazionale ale unui suflet chinuit. Gândul că Leila s-ar fi putut afla aici, afară, îl frigea ca fierul roșu. Măine-dimineată...

-E lumină în clădirea ta, spuse Charlotte. Credeam că toată lumea a plecat acasă până la ora asta.

Wynter se uită la fațada golașă a companiei Ruskin Shipping. Ea avea dreptate. O lumânare pâlâia în biroul lui personal de la etajul al doilea.

Cineva era acolo. Un hoț? Ori (inspiră adânc) un escroc?

Oare până la urmă avea să iasă ceva bun din tot acest prăpăd?

-In liniște, o avertiză el pe Charlotte în timp ce deschidea încet ușa.

Dar fustele ei foșneau când se mișca, un sunet femeiesc pe care de obicei Wynter îl savura, dar care acum risca să-l dea de gol. O conduse prin depozitul întunecat, cu lăzile lui de lemn și miresmele lui iuți, către baza scărilor.

-Stai aici.

Mișcându-se cu agilitatea unui războinic al deșertului, se furișă în sus, către singurul birou luminat, ținând în mână cuțitul și concentrându-și toată atenția asupra tâlharului din interior.

Oricine ar fi fost, Wynter avea să-l omoare.

Oprindu-se în loc, trase aer în piept pentru a-și potoli furia ucigașă. Însă dată fiind teama care îl rodea în legătură cu Leila, frustrarea pe care o resimțea pentru că nu reușise să-l prindă pe hoț și comportamentul irațional al lui Charlotte, vărsarea de sânge i se părea chiar dezirabilă.

Auzind un scârțâit de scândură și un foșnet pe treptele întunecate din spatele lui, se răsuci, cu lama cuțitului îndreptată în afară.

-Wynter, șopti Charlotte, apărând ca o siluetă palidă în bezna nopții. Tocmai m-am gândit: oare Leila ar ști să vină aici?

Mâna cu care ținea cuțitul îi tremură când vârî lama în teacă.

- Nu știu.

Leila **fusesse** aici în drumul lor prin Londra până la conacul Austinpark. Poate că isteța lui fiică își găsisese calea spre siguranța pe care i-o oferea proprietatea familiei sale.

Charlotte orbecăi după mâna lui.

-Vreau să vin cu tine.

Acum n-o mai putea trimite înapoi. Chiar și după ce ochii lui se obișnuiseră cu întunericul, abia reușea să zărească multitudinea de obstacole. Așa că o conduse înainte.

- Când ajungem sus, murmură el, ține-te deoparte.

-Da.

319

Când pătrunseră pe holul de la etaj, văzu că ușa biroului său era deschisă.

Speranțele lui de tată se năruiră. Nu era Leila. Știa că nu era ea. Vigilentă lui fiică n-ar fi fost atât de naivă încât să se lase descoperită atât de ușor.

Dându-i drumul lui Charlotte, scoase cuțitul și se furișă în direcția luminii. În prag se opri și observă scena luminată de două candelabre.

Stewart, dragul și nevinovatul lui văr Stewart, stătea la biroul lui Wynter, cu ochelarii pe nas, cu registrul contabil deschis și cu câteva teancuri de bancnote frumos aranjate în jurul lui.

Wynter nu făcuse nici un zgomot, iar Stewart murmură în timp ce lucra, însă un al șaselea simț trebuie să-l fi alertat pe bărbatul de la birou, căci acesta ridică brusc privirea. Sări în sus, vărsând cerneală peste paginile scrise, și exclamă:

-Vere!

Pentru o clipă mai că păru încântat să-și vadă ruda. Apoi Wynter văzu vinovăția îndpărindu-i-se pe chip, căci Stewart acoperi registrul cu mâna.

-Nu e ceea ce pare.

-O?

Wynter își desfăcu intenționat degetele pentru a da drumul cuțitului. Arma se prăbuși pe podea.

-Cum pare?

Stewart fixă cuțitul cu privirea, părând incapabil să-și ridice ochii.

- Eu nu... adică, există un motiv bun....

Degetele lui subțiri și noduroase tremurau.

- Sunt vărul tău. N-o să mă omori, nu-i așa?

-Dacă aș fi avut de gând să te omor (Wynter țâșni în față, îl apucă de cravată și îl ridică în picioare) n-aș fi scăpat cuțitul.

Il târî pe Stewart peste birou. Registre și hârtii se risipiră pe jos, cerneala se vărsă, picioarele fluturând ale împrecinatului dărâmară scaunul.

-Wynter!

Bărbatul auzi strigătul lui Charlotte, dar nu-i dădu nici o atenție. Stewart, vărul lui, profitase de Adoma, mama lui. Furase din afacerea familiei, afacerea care îi oferise un mijloc de trai în toți anii lui de viață adultă. Lui Stewart i se bulbucară ochii când Wynter îl trânti cu spatele de un dulap pentru dosare și îl strânse mai tare de gât.

-Wynter, ce fad? îl trase Charlotte de mânecă.

- De ce? întrebă Wynter. De ce ai furat de la mama mea?

Un glas de femeie se auzi din pragul ușii.

-N-a furat.

Wynter recunoscuse vocea. Ar fi trebuit s-o recunoască. îi cântase cântece de leagăn.

- Dă-i drumul lui Stewart, porunci Adoma. Nu el a furat din banii firmei.

Wynter își eliberă vărul, în vreme ce în sufletul lui se trezea o bănuială cumplită. întorcându-se cu fața către ușă, își văzu mama îmbrăcată în haine de călătorie și ținându-și spatele drept.

- Cine a furat, mamă?

Femeia își ridică mândră bărbia.

-Eu.

Capitolul 33

Charlotte nu se mai simțise în viața ei atât de lăsată pe dinafară, atât de nelămurită, atât de orfană. Wynter credea că cineva îi escrochează afacerea? Și nu-i spusese? Dar, desigur, iși dădea seama, el nu se gândea niciodată să-i spună ceva.

Iar Adoma era hoțul?

Nimic n-ar fi putut s-o facă pe Charlotte să priceapă mai târziu încă nu făcea parte din familia asta.

Apoi ceva mișcă în spatele vicontesei. O fețișoară se ivi după ușă.

Iar Charlotte își uită senzația de abandon în fața valului de bucurie care-o inundă.

Căzând în genunchi, întinse brațele. Leila ocoli fustele largi ale Adomei și se repezi la pieptul mamei sale adoptive. O îmbrățișă pe Charlotte cu toată puterea, iar aceasta strânse lângă ea trupul slăbuț, murmurând:

-Leila. Draga mea micuță Leila.

Wynter ajunse și el cumva acolo, în genunchi, cu brațele în jurul amândurora, legănându-le în îmbrățișarea lui.

Mai târziu, Charlotte se gândi că el plânsese. Însă în clipa aceea nimic nu mai conta în afara întoarcerii copilei ei.

Din păcate, revenirea la realitate odată cu răcnetul tatălui.

- Leila, rod al trupului meu, ai multe explicații de dat!

Fetița avea niște explicații de dat, își dădu seama Charlotte.

La fel ca și bunica ei, era îmbrăcată în haine de călătorie. Nu părea speriată. Nu era murdară ori zgâriată. Toate astea o făceau pe Charlotte să fie recunoscătoare, dar, în același timp, o înfiorau.

-Leila, domnișoară, unde ai fost?

Micuței începu să-i tremure buza, moment în care interveni Adorna.

-Vrei să-ți spun întâi despre ea ori să explic furtul?

Charlotte se holbă la soacra ei, care părea proaspătă și frumoasă, în vreme ce ea însăși semăna cu o alee londoneză, atât ca aspect, cât și ca miros. Apoi se uită la Wynter. Dăre de murdărie îi pătau pielea, părul lui blond avea un aspect slinos, iar încăierarea cu Stewart îl lăsase cu buza de jos crăpată. Sângele i se uscăse pe bărbie, însă el continua să-și țină la piept soția și fiica, în timp ce se încrunta la mama lui.

- Leila mai întâi, spuse bărbatul.

Wynter și Charlotte plecaseră deja spre Londra, când motivul agitației ajunse și la urechile Adomei, care se afla în salonul pentru dineuri formale.

-Milady, ați auzit? Fetișcana a fugit ca să fie cu soțul ei infidel, îi spuse domnișoara Symes.

Vicontesa se opri din numărat fețele de masă și întrebă nerăbdătoare.

-Symes, ce tot bâigui acolo?

-Domnișoara Leila. A dispărut.

Adoma îi aruncă o privire jupânesei, acea privire care cerea fapte, nu speculații.

Domnișoara Symes își îndreaptă spatele, adoptând o poziție aproape militărească.

-A lăsat un bilet. A zis că se duce acasă.

-La soțul ei infidel?

Jupâneasa se încurcă.

-Păi... nu.

-Hmm.

Adoma se întoarce la număratul fețelor de masă.

-Milady, nu vă faceți griji pentru ea? Propria dumneavoastră nepoată?

-Hmm.

Domnișoara Symes o lăasă pe Adorna să se gândească, și încă să se gândească mult, iar când termină de numărât, vicontesa și rezolvase enigma care era Leila. îl puse pe bucătar să-i pregătească un coș. Urcă treptele până la etajul al doilea. Apoi până la al treilea... apoi, în foarte mare liniște, sui până în pod.

Deschise cu grijă ușa ce dădea spre încăperea principală. Deloc surprinzător, aceasta răsună a gol și a pustiu. Dar Adoma observă că podeaua era curățată de praf în dreptul unuia dintre coridoarele ce duceau către cămăruțele mansardei. Făcând cât mai puțin zgomot cu puțință, se furișă pe acel hol și, lângă o ușă din capătul lui, găsi indiciu! de care avea nevoie. Un singur fir de pai.

îndreptându-se de spate, la urma urmei acum nu mai avea nid un rost să meargă tiptil, deschise larg ușa și anunță:

-Bunica ta a venit cu provizii.

-Of!

Leila se făcu ghem.

-Doamne, Dumnezeule, exclamă Adorna, privind în jur. Nu e de mirare că fantoma făcea atâta gălăgie.

Copila se descurcase minunat recreându-și căminul din El Bahar. Cearșafurile furate din aripa vestică fuseseră atârinate în jur pentru a da crea o atmosferă ca de cort, cu o deschidere spre fereastră pentru aer și lumină. Leila găsisese un covor vechi și îl așezase peste scândurile scârțâitoare ale podelei, apoi își făcuse un pat cu ajutorul paielor aduse din grajd. La loc de cinste în mijlocul camerei, lângă așa-zisul foc de tabără, stăteau căluțul de lemn primit de la Charlotte și o carte deschisă.

-Nu poți să-mi spui că fantoma n-a scăpat ceva paie și prin alte pârپ, bombăni Adoma.

Apoi văzu expresia tristă și dușmănoasă de pe chipul Leilei și se schimbă iute din proprietăreasă dojenitoare, în bunică indulgentă.

Deschizând coșul, îl coborî astfel încât copila așezată pe perne să-i poată vedea conținutul.

-Am adus carne rece, ouă fierte, cele mai alese căpșuni și frișcă în care să le cufundăm.

Arătând către grămăjoara de chifle învechite strânsă de fetiță, spuse:

-Cu pâinea ta, am putea avea parte de un festin.

Zâmbi fermecător.

-Nu mă invîp în cortul tău, o, tu, stăpână a deșertului?

-Deci n-a ieșit nici o clipă din casă.

Charlotte ar fi pupat-o pe Adorna, dar stătea încă îngenuncheată pe podeaua biroului lui Wynter, ținută în brațe de soțul și fiica sa. Așa că o îmbrățișă din nou pe Leila.

-Scumpo, ce te-a făcut să te gândești să urci acolo?

Fetița trase adânc aer în piept și mărturisi:

-Aveam nevoie de un loc în care să mă ascund ca să-ți pot citi cartea.

-Care carte? întrebă Charlotte.

- **O mie și una de nopp.**

-Nu trebuia să te ascunzi ca să o citești. Ți-aș fi dat... ooo!

Charlotte înțelegea acum.

-Dar dacă poți să citești, mie de ce mi-ai spus că nu știi?

-M-am gândit că n-o să-mi mai citești.

Leila își privi tatăl cu coada ochiului.

-La fed cum tata, după ce m-a învățat să călăresc, n-a mai călărit cu mine.

- Nu, n-ai să faci asta, maimuțico. Nu mă poți determina să mă simt vinovat ca să scapi de pedeapsă.

Wynter își privi fiica fără nid o urmă de zâmbet.

-A fost o greșeală să ne sperii în felul ăsta, iar tu o știi.

-Da, spuse Leila în șoaptă.

-Dar tu ești un copil. încă înveți să deosebești binele de rău. Dându-le drumul lui Charlotte și Leilei, bărbatul se ridică în pidoare. în schimb, bunica ta e un adult care ar fi trebuit să știe că nu e bine să fure din propria companie. Mamă, tu ce scuză ai putea avea pentru acest comportament reprobabil?

Adorna se retrase cu un pas din fața siluetei lui ce părea crească în volum.

- Voiam să te întorci acasă.

Wynter rămase fără cuvinte.

Judecând după felul în care se comporta Stewart, știam că luase cumva legătura cu tine.

Charlotte aruncă o privire înspre vărul soțului ei. Acesta își masa gâtul și zâmbea nervos.

-Printr-o scrisoare, cârâi el.

- Da, i-am trimis o scrisoare, confirmă Wynter, ca să-i spun că sunt în viață și să-l rog să te pregătească pentru eventuala mea întoarcere.

-După ce l-am luat la întrebări, a recunoscut că ești în viață. Am fost foarte fericită să aflu adevărul.

îndreptându-se către fiul ei, Adorna își puse palma înmănușată pe obrazul lui.

- Dar mi-a spus că nu aveai de gând să te întorci numaidecât.

- Nu i-am zis imediat, interveni Stewart, deoarece știam că va fi nemulțumită de faptul că îți amânai întoarcerea.

-Ah! Wynter dădu din cap în semn de aprobare. Am mai stat pentru copii. Vicontesa își retrase mâna.

- Copiii sunt nepoții mei și locul lor este în Anglia.

Charlotte se uită în ochii Leilei și zări acolo încântarea. Părea că bunica și nepoata se împăcaseră în sfârșit.

Tânăra se ridică și se sprijini pe genunchii care o dureau.

-Deci îți doreai să ne întoarcem în Anglia și știai că rugămintele nu vor avea nici un rezultat, așa că tu și Stewart ați născoci un plan astfel încât să pară că cineva escrochează compania, deduse Wynter.

- Stewart e cel mai onorabil și mai blând om din lume, spuse Adoma. El n-ar fi făcut niciodată ceva atât de necinstit. Totul a fost ideea mea.

Wynter se întoarse către vărul său, care ridică din umeri stânjenit.

-Ți-am scris acea scrisoare crezând că trebuie să te avertizez în legătură cu o amenințare serioasă la adresa afacerii familiei.

Amândoi bărbații o cercetară cu atenție pe Adoma.

-S-ar putea spune că m-ai avertizat, zise Wynter.

Charlotte nu credea că ochii mari și inocenți ai Adomei puteau fi o prefăcătorie. Ea intr-adevăr făcuse ceea ce crezuse că era mai bine și nu regreta câtuși de puțin.

Toate femeile aveau multe de învățat de la vicontesă.

-Bietul Stewart a aflat de faptele mele abia după întoarcerea ta acasă și m-a dezaprobat vehement, Wynter.

Adoma își scutură cu severitate degetul în fața fiului său.

-îi datorezi niște scuze lui Stewart pentru că l-ai strâns de gât.

-Scuze, bătrâne.

Wynter îi întinse mâna.

- Nu-i nevoie de scuze. Și eu aș fi făcut la fel.

Cei doi își strânseseră mâinile.

Acum Wynter reuși să le pună pe toate cap la cap.

-Deci, Stew, când ai dedus cine era tâlharul, ai încercat să pui banii la loc.

-Da. Ea a făcut atâtea pentru mine de-a lungul anilor.

Stewart avea ochelarii așezați strâmb pe nas, așa că încercă să-i îndrepte.

-îi datoram măcar atât. Dar nici măcar nu părea să înțeleagă seriozitatea infracțiunii ei!

Charlotte simți nevoia să sublinieze ceea ce era evident.

- Să fure de la ea însăși nu e o infracțiune.

-îți mulțumesc, Charlotte, spuse Adoma.

- Credeam că pot termina treaba în seara asta, deoarece eram sigur că nu vei fi în oraș. Nu cu receptia sereminiană de mâine.

Stewart îi cuprinse pe toți cu privirea.

- Chiar așa, ce **faceți** aici?

-O, Doamne!

Adorna se uită la ceasul de pe raft.

-Trebuie să ne întoarcem numaidecât la conacul Austinpark. Regina Victoria și alaiul regal vor ajunge acolo peste aproximativ nouă ore. Apucă lumânările, Stewart.

Luă mâna Leilei și brațul lui Stewart, pentru a-i conduce către ușă.

-Ce mai seară! Însă măcar am pregătit un spectacol special pentru Maiestățile lor, mulțumită dragei mele nepoate.

Lumina dispăru în lungul holului, lăsându-i singuri pe Charlotte și Wynter. Ea își scutură fustele și dădu să-și urmeze soacra, fiica și vămi. *Ei* erau familia ei. Înțelesese excrocheriile Adomei. Pricepuse răzvrătirea copilărească a Leilei. Admira loialitatea cu care Stewart o protejase pe vicontesă. Putea ierta orice suferință pe care ei i-o provocaseră.

Dar Wynter... se opri și își privi soțul cu multă dezaprobare. Plânsese din pricina acestui bărbat. Se întristase din cauza detașării lui. Acum știa că el fusese ocupat încercând să găsească un hoț, dar nu știa de ce îi mai păsa. Avea să plece pur și simplu și să nu-și mai bată niciodată capul cu el. Avea să-i plătească cu aceeași monedă. Avea să plece pur și simplu...

Se răsti la el:

-Măcar acum știu de ce ți-ai petrecut tot timpul la Londra. Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru sta.

Bărbatul își încrucișă brațele la piept - imaginea pură de prinț al deșertului, desăvârșită de păr, cercel și cicatrice.

-Ți-a fost dor de mine?

Charlotte trase aer în piept, tremurând. De ce mai stătea la vorbă cu el? Ar fi trebuit să plece. Nu își va mai îngădui să trăiască emoții asemănătoare celor pe care le avusese din pricina Leilei: îngrijorare, exasperare și, desigur, dragoste.

Dragoste. Nu iubirea indulgentă și anxioasă a unui părinte, ci această incomodă pasiune care îi aducea împlinire trupească noapte de noapte și care îi lăsa zilele pustii și singuratic.

-Ai crezut că cineva fură din banii companiei și nu mi-ai spus niciodată nimic.

El recită una dintre zicalele lui netoate:

-O femeie nu e interesată de afaceri.

- O soție e interesată de activitățile soțului ei, replică Charlotte. Cuplurile căsătorite ar trebui să discute.

- Să discute?

Wynter avu îndrăzneala să se încrunte de parcă n-ar mai fi auzit niciodată acel cuvânt.

-Lady Nevastă, cred că ar trebui să-ți amintești ceva: tu n-ai mai fost căsătorită niciodată. Eu am mai fost și te asigur că perechile căsătorite nu discută.

-Iar bărbații nu iubesc.

>

Cum să se certe cu el? De ce mai încerca măcar?

-Tu nu ți-ai iubit prima soție.

-Nu.

Păru sigur de asta.

- Dar ea te-a iubit pe tine.

-Da.

Păru mai puțin sigur.

-Te-a ales pentru că a crezut că îi vei salva viața. Asta seamănă a decizie pragmatică. Deci poate că nu te-a iubit pe tine, ci siguranța pe care i-o ofereai. Multe căsnicii sunt așa, Wynter.

-A fost o căsnicie bună, îi aminti el. Calmă și lipsită de incidente.

-Și asta vrei din nou. Charlotte încuviință cu o mișcare a capului. Cum dorești. Eu simt resemnată cu o asemenea uniune. Poți să fad, de fapt ai și făcut deja, ceea ce face orice bărbat și să mă așezi într-un compartiment din mintea ta. Compartimentul etichetat „soție”. Și va fi unul dintre numeroasele compartimente, iar unele vor avea mai multă importanță decât altele. „Afaceri”, de exemplu, va fi unul mare. La fel și „cai” ori „prieteni bărbați”. Iar tu îți vei arunca privirea către compartimentul „soție” și, câtă vreme nu va exista nici o tulburare acolo, vei crede că ai ce-ți dorești. Vei crede că sunt feridă, că tu știi ce e mai bine și că singurul compartiment din mintea mea e cel etichetat „Wynter”. Dar nu va fi așa, căd eu îmi voi găsi alte preocupări, alte activități. Dacă nu îmi vei da nid un crâmpei din tine, atunci mă voi păstra toată pentru mine. Și într-o zi te vei trezi, vei privi în compartimentul meu, iar eu nid măcar nu voi mai fi acolo.

Wynter se mișcă atât de repede, încât lui Charlotte i se tăie răsuflarea când el o înșfăcă de brațe.

-Nu poți să mă părăsești.

Poate **chiar** îi păsa. Poate **chiar** o ascultase.

-Nu trebuie să te părăsesc. Voi fi pur și simplu asemenea celorlalte soții, Wynter. Bărbatul meu nu va avea nici o importanță pentru mine.

El o privi de parcă nu i-ar fi venit să creadă că îl putea sfida în asemenea măsură.

Apoi își dădu capul pe spate și începu să râdă.

Să râdă! Încercase din nou să comunice cu el. Îi dezvăluise din nou temerile din sufletul ei. Iar el râdea?

-Tu! Tu crezi că poți fi așa? Tu, care mi-ai iubit copiii din clipa în care i-ai întâlnit? Tu, această ființă pasională care în fiecare noapte își deschide brațele și picioarele pentru mine, cu toată generozitatea sufletului ei?

Strângând-o la piept, o aduse mai aproape de căldura inimii lui și o privi adânc în ochi.

-Ce ai câștiga din această... resemnare? Da, înțeleg că ai fost dezamăgită de primul bărbat care a dorit să se însoare cu tine.

Da, înțeleg că ai fost abandonată de familia ta. Dar asta n are nici o legătură cu noi. Nid una!

Lui Charlotte i se strânseră mușchii din pricina durerii pe cari- i-o provocau hohotele lui, din pricina felului în care el îi răsucea cuțitul în răni... din pricina limpezimii cu care o privea. Vedea prin ea și prin barierele defensive pe care și le clădise. I le înlătura și o lăsa goală, tremurând.

- Simt cea în care m-a transformat educația mea!

-Intr-adevăr. Ești o femeie care a strâns în suflet un preaplin de dragoste și toată resemnarea din lume nu va putea schimba asta. Îi îndepărtă părul de pe față cu palma făcută căuș.

- Mă iubești. Te împotrivești sentimentului pentru că eu nu te iubesc. Însă dragostea nu înseamnă oare să te dăruiești, să riști, să fad un pariu atât de mare încât rezultatul să poată fi o iubire adevărată, care să dureze pentru totdeauna?

Speriată, Charlotte luă iute o gură de aer când simți că săgeata lui o lovește din plin.

-Eu cer fericirea pentru tine, spuse Wynter. Nu mă voi mulțumi cu nimic mai puțin decât fericirea.

Capitolul 34

Întoarcerea pe întuneric spre conacul Austmpark fu istovitoare, îngreunată de câteva averse care transformară intrarea în oraș în noroi și îl făcură pe Wynter să jure că va începe să ia acel tren de modă nouă.

Dar știa că nu avea s-o facă. Îi plăceau prea mult caii. Însă întreaga familie ajunse la timp pentru a mai fura câteva ore de somn înainte de a se trezi odată cu primele raze de soare și a se pregăti pentru recepția sereminiană.

Așa cum era de așteptat, regina Victoria, prințul Albert, regele Danior și regina Evangeline, curtenii englezi și toți delegații sereminieni sosiră cu punctualitate la ora nouă dimineața.

Robbie și Leila primiseră însărcinarea de a-i lua la joacă pe copiii cuplului regal sereminian. Micuții își oferiră ospitalitatea cu atâta eleganță, încât Charlotte străluci de mândrie. Apoi Adoma preluă controlul, iar suita regală fu întreținută fără milă. Oasp eților li se oferă un tur al casei și al grădinilor, hrană și conversație.

Acum toți stăteau așezați în șiruri pe verandă, așteptând să fie distrați.

Așa că Wynter se afla în grajd, îmbrăcat în **djellaba** lui și cu un turban înfășurat în jurul capului. Robbie era costumat astfel încât să arate ca o versiune în miniatură a tatălui său, iar Leila purta varianta feminină a veșmintelor tradiționale, în nuanțe de azuriu.

Fetița se dichisea încântată. Urma să poată călări din nou, nu folosind detestata șalaterală, ci bărbătește sau în picioare, trăgând cu pistolul și arătându-și talentele. Și, mai îmbucurător ca orice, avea parte de încurajarea bunicii sale.

Sub tutela Adomei, Leila avea să înflorească acum precum un trandafir în pământul Angliei.

Wynter nu-și mai făcea probleme pentru copiii săi.

Doar pentru el însuși. Și pentru Charlotte, care abia ³²⁷dacă îl mai privea, și care pretindea că e pe cale să devină resemnată. Charlotte, care încă nu-și dădea seama că logica unui bărbat era superioară emoțiilor femeiești. Charlotte, care îl făcea să trăiască o asemenea... ei bine... frustrare.

Da, Ceea ce îi provoca ea era frustrare.

El voia să discute cu soția lui și nenorocita de recepție nu avea să se termine decât peste câteva ore. Așa că hotărî să nu se mai gândească la ea acum.

Cu un aer firesc, Robbie se opri în mijlocul grajdului și întrebă:

-Tati, de ce tu și Lady domnișoara Charlotte nu sunteți fericiți?

]

Wynter făcu o grimasă.

-O să-ți explic altă dată.

-Parcă mi-ai spus că pot să te întreb orice, căci ai să-mi răspunzi, insistă Robbie.

Da. Wynter spusese asta. Dar crezuse că băiatul îl va întreba despre fetele de-o vârstă cu el, nu despre propriul mariaj cu probleme. Ar fi vrut să repete: „nu, nu acum”. Ar fi vrut să-i zică lui Robbie că își alesese un moment îngrozitor de prost. Că Fletcher și ajutoarele lui deja plimbau caii pentru a-i încălzi. Că bunica lor se baza pe ei pentru a oferi un spectacol internațional. Că Charlotte nu devenise încă soția care știa el că putea fi.

Însă Robbie și Leila își ridicară privirile către Wynter, de parcă tatăl lor le-ar fi putut explica orice lucru din univers, iar el nu voi să-i dezamăgească. Așa că încercă să lămurească pe scurt situația.

-Charlotte e încăpățânată. Mă iubește și totuși nu acceptă că acesta este destinul ei, prin urmare nu este o femeie fericită ori împlinită.

Leila spuse ceea ce Wynter își dorea cu disperare să audă.

-Dar **te iubește**, tati. De ce asta nu o face fericită?

Bărbatul își aminti profețiile pe care le făcuse o bătrână înțeleaptă lângă leagănul Leilei. Baba spusese că fetița va crește în frumusețe și înțelepciune. În clipa aceasta Wynter spera ca fiica lui să rostească vorbe înțelepte.

-Charlotte e o englezoaică, spuse el, și englezoaicele sunt nesăbuite din multe puncte de vedere. Refuză să fie fericită cu dragostea ei pentru mine, până când nu-i voi spune că o iubesc și eu.

Leila își legă o eșarfă azurie peste părul împletit.

- De ce nu-i spui?

-Nu pot clădi o căsnicie pe o minciună.

- Care minciună?

- Că o iubesc.

-Dar, tati, tu chiar o iubești!

Wynter simți brusc o slăbiciune deloc bărbătească în zona genunchilor și se prăbuși pe o ladă de lemn.

- Bărbații nu iubesc femeile.

|

Leila strâmbă din nas.

-Asta-i o prostie. Cine ți-a zis așa ceva?

-Barakah, tatăl meu din deșert, răspunse Wynter cu o hotărâre zdrobitoare.

Apropiindu-se pentru a se sprijini de umărul lui, fetița decretă:

- S-a înșelat. Uită-te la Lord Bucknell. El o iubește pe bunica.

Robbie li se alătură, sprijinindu-se de celălalt umăr al tatălui său.

- Tati, știi că o iubește. I se scurg ochii după ea.

Micuțul îl imită pe Bucknell tânjind după Adoma.

—În plus, dacă bărbații adevărați nu se îndrăgostesc - Leila își încrucișă la piept brațele subțirele - atunci eu n-o să mă îndrăgostesc niciodată.

Trăgând-o pe genunchiul lui, Wynter explică:

- O femeie trebuie să se îndrăgostească pentru a fi fericită.

Leila își îndreptă degetul mare spre piept.

-Eu n-o să devin siropoasă pentru un bărbat care se crede soarele sau ceva de genul ăsta și care vrea să-i presar în drum petale de trandafir pe care să calce.

Robbie îngână:

-Petale de trandafiri, petale de trandafir, Leila o să presare petale de trandafiri.

-Eu n-am cerut niciodată petale de trandafiri, se îmbătoșă Wynter.

- Nu, tu vrei doar ca mama - fetița făcu o pauză, înclinându-și bărbia -, noua mea mamă, să te adore în vreme ce tu nu trebuie să-i dai prea mare atenție.

- Îmi place asta! zise Robbie. Mă bucur că simt bărbat.

Wynter se încruntă la fiul lui, apoi se întoarse iar către

Leila, care, în vreme ce el nu era atent, se transformase într-o exasperantă femeie-copil.

- Nu-i adevărat.

-Ți-ar plăcea așa, tati, spuse ea. Ai putea fi leneș. Mama ar face toată treaba, iar dacă mariajul vostru n-ar fi bun, ai putea da vina pe ea.

-Ești o copilă. Nu înțelegi.

- Înțeleg.

Micuța avea întipărită pe chip o expresie pe care Wynter o mai văzuse până atund și pe care o recunoștea. Era aerul unei bătrâne înțelepte.

-Înțeleg prea bine. Barakah s-a înșelat. Bărbații iubesc femeile.

- Barakah a fost un conducător al oamenilor deșertului.

-Dar tu nu ești un om al deșertului, tati, interveni Robi)it;. Ești un englez.

-Și o iubești pe Charlotte.

Leila cuprinse în mâini fața tatălui său și o întoarse către ea.

-O iubești foarte mult. Până și nătărăul de Robbie poate să vadă asta.

Băiatul nu se simți jignit de epitet. Doar dădu din cap în semn de aprobare.

Un englez. Wynter era un englez. Anii petrecuți în deșert îl învățaseră multe, da, dar n-o putea înlătura pe aceea a oamenilor care îi dăduseră viață. Mama... și tatăl lui.

Tatăl lui. Henry, viconte de Ruskin. Trecuseră atâția ani și totuși... totuși și-l mai amintea. Bătrân și firav, dar cu toate astea mai viu decât oricare alt om pe care Wynter îl cunoscuse vreodată. În lungile zile și seri petrecute împreună cu el, tatăl său îi spusese atâtea. Cum să faci socoteli în minte, cum să se poarte în timpul întâlnirilor de afaceri, ce fel de cai să cumpere. Dar îl educase și prin puterea exemplului.

Închizând ochii, Wynter își aminti felul în care tatăl său o privea pe mama lui.

Părintele său o adorase pe Adoma. Și era un bărbat la fel de adevărat pe cât fusese vreodată Barakah.

Bătrânul din deșert fusese un om înțelept și curajos. Dar cel puțin în privința asta fusese un laș prost.

El niodată nu **îndrăznise** să iubească o femeie.

-Tati?

Leila îi dădu părul pe spate și se jucă cu cerceul lui.

-Suferi de gaze?

Wynter deschise ochii și se uită la fiica lui.

-Și ce dacă sufăr?

-Atund plec.

Bărbatul începu să râdă, apoi o sărută pe frunte. îi ciufuli părul fiului său și spuse:

-Uite ce am de gând să facem.

Prima dată când Wynter alunecă de pe spatele gol al calului său și călări între picioarele care înaintau la galop, Charlotte scoase un țipăt.

Regina Victoria o privi cu un amuzament reținut.

Adorna pretinse a nu fi deloc amuzată.

Regina Evangeline spuse:

- Lady Ruskin, acela trebuie să fie soțul dumitale.

-Da, Maiestatea Voastră.

Glasul lui Charlotte nu suna bine. Până și ei i se părea puțin cam prea ascuțit. Cei trei cai galopau în viteză de jur împrejurul spațiului deschis din fața verandei. Acolo fuseseră instalate niște ținte, tânăra nici nu îndrăznea să-și închipuie în ce scop, iar Wynter, Robbie și Leila călăreau ca nebunii în hainele lor din deșert.

Copiii sereminieni scoteau sunete admirative.

Charlotte își rupse batista în două.

Regele Danior o bătu pe umăr.

-Grozav călăreț. Acela e fiul dumitale?

-Fiica, scânci ea.

-S-o iertați pe Lady Ruskin, **Maiestatea Voastră**. Regina Victoria sublinie titlul. Pare să-și fi uitat bunele maniere.

Regele Danior izbucni în râs.

-Deloc. Dacă fiica mea - îi aruncă o privire cu subînțeles reginei Evangeline - ori soția mea ar călări astfel, eu mi-aș uita până și numele.

-Eu nu pot să fac asemenea trucuri! răspunse regina Evangeline.

-Nici eu, Maiestatea Voastră, spuse Adorna. însă mi-ar plăcea să învăț.

Lui Charlotte mai că nu-i venea să creadă că vicontesa spusese așa ceva. I-ar plăcea să învețe? **Asta?** De parcă n-ar fi fost destul de speriată să-și vadă soțul și cei doi copiii mici făcând manevre care îi dădeau palpitații! Curând avea să leșine de frică.

-Da, într-adevăr, radie regina Evangeline. Și mie mi-ar plăcea să învăț.

-Serios?

Regina Victoria se întoarse pe scaunul ei acoperit cu catifea roșie și se uită la invitată.

-Ați încerca asta?

- Desigur.

Regina Sereminiei avea în jur de patruzeci de ani și era o femeie frumoasă, ce strălucea de încântare.

- Ce rost mai are să fii regină dacă nu poți să te distrezi?

-Și să-i scoți peri albi soțului tău, interveni regele Danior.

Prințul Albert tuși semnificativ.

- Ba bine că nu.

- Nu, Evangeline.

Regele Danior păru atât ferm, cât și îngrijorat.

-Ani de zile ți-ai dorit să revii în Anglia, dar nu putem întârzia aici o veșnicie. Am pune la încercare răbdarea generoaselor noastre gazde dacă tu ai zace la pat pe termen nelimitat, din pricina capului spart.

- Presupun că da.

Evangeline își lăsă umerii în jos și se întoarse iar către spectacol. Apoi sări în picioare și bătu din palme.

-Ia te uită!

Animalele păreau gata-gata să se ciocnească, apoi Leila sări de pe calul ei, pe armăsarul lui Wynter.

Charlotte alunecă de pe scaunul ei, pe podea. Își dorea atât de mult să închidă ochii ori să se ascundă în spatele uneia dintre coloanele ce se înălțau de pe balustradă, dar nu-și putea lua privirea de la magnificele creaturi care goneau în fața lor.

-Dragă Lady Ruskin, ridică-te, spuse regina Victoria. Familia dumitale pare cât se poate de pricepută la aceste activități fascinante, iar dumneata îi faci o nedreptate cu această îngrijorare excesivă.

-îmi cer scuze.

Charlotte se cocoță la loc pe scaunul ei.

-îmi cer scuze, Maiestate, eu doar...

Leila continua să țină în mână frâiele calului ei și se întoarse la el cu o săritură executată în aceeași clipă în care Robbie trecu pe spinarea lată a armăsarului, în spatele tatălui său.

Charlotte scânci.

Apoi începu trasul la țintă.

Când cei trei cai, cu călăreții lor, se aliniară în fața verandei, părul lui Charlotte se desprinsese cumva din coafură, batista îi era făcută ferfeniță, iar ea răgușise din pricina încercărilor de a-și reține țipetele.

-Înainte a căsătoriei cu Wynter, draga noastră Charlotte era cunoscută drept Miss Priss, o excelentă guvernantă pentru adolescenți, anunță Adoma (un comentariu inutil după părerea tinerei).

Fiecare călăreț ținea câte un buchet de boboci culeși din grădina conacului Austinpark și adunați laolaltă floare cu floare, într-un exercițiu în timpul căruia călăreții se aplecau pe o parte a cailor și înșfăcau tulpinile din mâna întinsă a unei slujnice.

Charlotte era supărător de conștientă că florile arătau ³³¹ mai bine decât ea.

Leila își scoase eșarfa, lăsându-și la vedere părul împletit. La comanda ei, calul făcu o reverență în fața spectatorilor. Faptul că stătea călare o ridica pe Leila aproape la același nivel cu oaspeții de pe verandă, așa că putu să-i întindă buchetul ei reginei Evangeline. Aceasta îl primi cu mulțumiri, iar Charlotte se gândi că zâmbetele încântate ale copilei și ale suveranei erau aproape identice.

Robbie repetă același gest cu regina Victoria, scoțându-și turbanul,

făcând o plecăciune împreună cu calul său și întinzând buchetul. Regina Victoria nu zâmbi, dar obrajii i se îmbujorară din pricina entuziasmului pe care, în sfârșit, nu și-l mai putea reține.

Apoi Wynter trecu în locul din fața lui Charlotte.

Tânăra se uită la Adoma, încercând să-i transmită din priviri că face o greșeală, că buna-cuviință cerea ca buchetul să-i fie oferit mamei lui, gazda.

Ar fi trebuit să-și amintească faptul că Wynter nu făcea niciodată ceea ce nu voia și, dintr-un motiv anume, el își dorea ca Charlotte să primească florile.

Își scoase turbanul, arătându-și părul ciufulit și cercelul de barbar. Făcu o plecăciune cu calul său, apoi o mișcare grațioasă cu partea de sus a corpului. Iar când își întinse buchetul, spuse:

- Ofer buchetul acesta soției mele, care rușinează cu frumusețea ei prima floare a primăverii, care, cu inteligența ei, ne-a adus pe mine și pe copiii mei în brațele civilizației (o privi în ochi) și care mi-a cucerit inima cu dragostea ei.

Tânăra începuse să întindă mâna după buchet, dar și-o retrase.

-Ba nu ți-am cucerit-o.

-**Ea** a fost guvernantă pentru adolescenți? o auzi pe regina Victoria întrebând neîncrezătoare.

-Toată inima, clarifică Wynter. **Toată** inima. Toată inima mea care bate numai pentru tine, o tu, cea mai scumpă și mai strălucitoare stea de pe cerul meu!

Doar nu vorbea serios. Nu se putuse răzgândi într-un răstimp atât de scurt. Și totuși părea îndeajuns de sincer, iar Charlotte nu-și putea închipui de ce ar fi mințit. Nu bărbatul acesta, care insista să-și păstreze onoarea în toate privințele.

Tânăra își împreună mâinile.

-Serios?

-Dacă nu mă crezi, răspunse el, întrebă-i pe copiii mei.

Atât Robbie, cât și Leila dădură din cap cu entuziasm.

-Pentru tine, se jură Wynter, îmi voi tunde părul. Îmi voi scoate cercelul. Voi purta tot timpul cuviincioasele haine englezești și voi sta mereu pe scaun.

-Nu-mi doresc asta. Glasul ei sună răgușit. Vreau doar s-o spui, direct.

El îi zâmbi. Doar ei.

-Lady domnișoară Charlotte Nevastă, te iubesc.

Niciodată, nid măcar în visurile ei, nu-și imaginase o asemenea fericire.

-Și eu te iubesc.

Întinse mâna după flori. Le luă, moment în care Wynter îi prinse degetele între ale lui. Își mână calul lângă balustradă, duse mâna lui Charlotte la buze și o sărută pasional.

-Ei bine! A fost deosebit de distractiv, spuse regina Victoria. Le mulțumim atât lui Lady Ruskin, cât și lordului Ruskin și, desigur, copiilor lui, care simt foarte talentați. Dar dacă vrem să ne întoarcem la Londra înainte de lăsarea întunerului, ar trebui să pomim numaidecât.

Printul Albert tuși.

- Da, într-adevăr.

Charlotte reuși să-și smulgă degetele din strânsoarea lui Wynter și se întoarse cu fața către invitați.

-Deosebit de distractiv.

Regele Danior părea amuzat.

-Niciodată nu mi-am închipuit că mă voi simți atât de bine.

Regina Evangeline se sprijini de umărul soțului ei.

-Vă mulțumesc, vă mulțumesc mult. Adoma se topea de plăcere. Întotdeauna încerc să fac astfel încât galele mele să fie memorabile.

-Cred că nu greșim dacă spunem că ați reușit, zise regina Evangeline.

Wynter, Robbie și Leila descălecară. Își lăsară caii pe mâna grăj dărilor și urcară scările. Copiii cuplului regal sereminian îi înconjurară pe dată. Wynter nu-și luă nădărușul ochii de la Charlotte și nimeni nu se interpuse între ei când își croi drum până la ea.

Despărțirea de fețele regale se desfășura în jurul lor, dar tânăra continua să se uite fix la el, fără a-i veni să creadă. El n-o atinse. Nid ea nu-l atinse. Nu îndrăzneau, căci ea știa că, dacă s-ar fi atins, ar fi ajuns să se comporte într-un fel și mai puțin cuviincios decât o făcuseră deja, iar într-un colțisor întunecat și puțin exersat al minții ei, Charlotte era conștientă că într-adevăr se purtaseră cât se poate de nepoliticos.

- Dragilor, ciripi Adoma. Maiestățile Lor pleacă!

Tinerii merșeră unul lângă celălalt către Adoma. Charlotte făcu o reverență și se mândri cu plecătura elegantă a soțului ei. Zâmbind și făcând semne cu mâna, urmărirea cum alaiul regal urcă în trăsuri deschise și, în sfârșit, pleacă.

Se lăsă o binecuvântată tăcere. Adorna, copiii, servitorii, toți erau cu ochii pe Wynter și pe Charlotte. Tânăra știa, dar nu-i păsa. Toată Anglia putea să afle cât de mult își iubea soțul, și tot n ar fi deranjat-o, căci și el o iubea la rândul lui. Avea tot ce-și putea dori vreodată.

-Te voi face fericită, jură Wynter. Îți voi oferi plăcere în fiecare noapte.

Adoma oftă.

-Asta ar putea răscumpăra faptul că ai fost așa un măgar, murmură ea. Ridicând glasul, spuse: Veniți, copii. O să vă învăț să jucați whist.

În vreme ce ea îi îndruma pe micuți spre casă, Wynter și Charlotte se întinseră imul către celălalt... și auziră sunetul scos de roțile unei trăsuri care se întorcea pe aleea cu pietriș.

Wynter lăsă mâna în jos.

-Au uitat ceva.

-Presupun. Adoma părea dezgustată. Orice ar fi fost, le-aș fi putut trimite eu înapoi.

Dar Charlotte nu recunoscuse trăsura ce se apropia. ³³³În primul rând că era închisă, iar o perdele de mătase roșie acoperea ușa, ca și cum ar fi mascat însemnele. Vizitiul era îmbrăcat și el în roșu, purtând un ciudat costum desperecheat, specific nobililor secolului al XVII-lea. Zâmbi înspre adunare în vreme ce oprea vehiculul.

Ușa se deschise larg. Un bărbat mascat, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, sări jos din trăsură.

Purta o pelerină scurtă, un pieptar, colanți și mănuși din piele. Urcă

treptele terasei cu un aer arogant și, odată ajuns în vârf, își aruncă pelerina peste umăr și se opri cu pumnii înfipti în șolduri, privind-o pe Adoma prin găurile măștii.

-Bunico, cine e omul acela? întrebă Leila.

Vicontesa se uită lung, cu capul plecat într-o parte, și, într-un târziu, ghici:

-Lord Bucknell?

De lângă Charlotte, Wynter scoase un chicotit ușor, aproape neauzit.

- Lord Bucknell?

Adoma păru ceva mai sigură de data asta.

-Ce...?

Bărbatul mascat nu răspunse. În schimb merse către Adoma, se aplecă și o ridică.

Femeia țipă în vreme ce el o sălta pe umăr.

Charlotte înțepeni. Ce-i spusese Wynter când o dusesse către budoarul lor nupțial? „Bucknell mi-a amintit că fecioarele șovăitoare ar trebui răpitate.”

Bucknell o răpea pe soacra ei.

În vreme ce bărbatul o îndesa pe Adoma în trăsură, aceasta țipă iar, însă de data asta semănă mai mult cu un hohot de râs.

Răpitorul sări înăuntru. Închise ușa. Vizitiul dădu bice cailor și se pierdură în zare.

Charlotte privi uluită în urma lor.

- Mami, de ce a luat-o Lord Bucknell pe bunica? întrebă Leila. Așa cum făcuseră generații întregi de părinți înaintea ei,

Charlotte răspunse:

- O să-ți spun când o să mai crești.

-Haide. Să mergem să mâncăm ceva.

Robbie își luă sora de după umeri și o conduse spre casă.

-Și îți explic eu.

Îndreptând un deget tremurător către alee, Charlotte zise: -Milord, soț al meu, îți recunosc intervenția în scandalul acesta.

-Da.

Wynter nid c-ar fi putut să pară mai încântat.

- Bucknell o va face foarte feridă pe mama mea.

Charlotte își pierduse orice speranță că-l va putea determina vreodată să înțeleagă, dar, în calitatea ei de fostă Miss Priss, era nevoită să încerce.

-Trebuie să pricepi că, într-o sodetate avilizată, nu-ți poți permite asemenea barbarisme după bunul-plac.

Sprijinindu-se de balustradă, bărbatul își încrucișă brațele la piept și o privi sfidător.

-De ce nu? Comportamentul barbar al lui Bucknell a reușit acolo unde metodele lui autohtone de curtare au eșuat. Cât privește lupta dintre noi doi, dragă nevastă, e clar cine e învingătorul

Charlotte fu cât pe-aci să se înece de indignare.

-Învingătorul? Prefer să cred că nu există nici un **învîngător** între noi.

-Ai dreptate. Nu trebuie să spunem că există un învingător. Wynter se îndreptă de umeri și porni către ea. Atâta vreme cât cădem de acord că eu

pot câștiga mereu.

Charlotte rămase fermă pe poziție.

-Într-o căsnicie nu există nici învingători, nici învinși, nici bine și nici rău.

El îngână pe ton seducător:

-Putem merge sus. Tu poți să-ți scoți pantofii, Lady domnișoară Charlotte, iar eu îți voi masa picioarele.

-Mi-e clar că scoaterea pantofilor e un simptom al,

Acum se retrăgea din fața siluetei lui amenințătoare, în vreme ce entuziasmul începea să risipească mânia.

-... al genului de comportament brutal și incult ce rezultă în pasiuni rușinoase...

Îmbrățișându-i trupul încordat, Wynter o trase mai aproape și îi căută buzele cu ale lui. În cele din urmă ea se lăsă pe trupul lui cald și îi îngădui să o sărute. Să o sărute până când deveni supusă, tăcută și chiar rușinos de pasională.

-Atunci propun ca mai mulți englezi să-și scoată pantofii, astfel încât să poată fi la fel de fericiți ca noi. Wynter îi zâmbi. Scumpa și singura mea dragoste.

SFIRSIT